

Dziennik Urzędowy L 331

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Legislacja

Tom 53

15 grudnia 2010

Spis treści

I Akty ustawodawcze

ROZPORZĄDZENIA

- ★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1092/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie unijnego nadzoru makroostrożnościowego nad systemem finansowym i ustanowienia Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego 1
- ★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), zmiany decyzji nr 716/2009/WE oraz uchylecia decyzji Komisji 2009/78/WE 12
- ★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1094/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych), zmiany decyzji nr 716/2009/WE i uchylecia decyzji Komisji 2009/79/WE 48
- ★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1095/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych), zmiany decyzji nr 716/2009/WE i uchylecia decyzji Komisji 2009/77/WE 84

DYREKTYWY

- ★ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/78/UE z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie zmiany dyrektyw 98/26/WE, 2002/87/WE, 2003/6/WE, 2003/41/WE, 2003/71/WE, 2004/39/WE, 2004/109/WE, 2005/60/WE, 2006/48/WE, 2006/49/WE i 2009/65/WE w odniesieniu do uprawnień Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych) oraz Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych) ⁽¹⁾ 120

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

Cena: 8 EUR

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

PL

Akty, których tytuły wydrukowano zwykłą czcionką, odnoszą się do bieżącego zarządzania sprawami rolnictwa i generalnie zachowują ważność przez określony czas.

Tytuły wszystkich innych aktów poprzedza gwiazdka, a drukuje się je czcionką pogrubioną.

II Akty o charakterze nieustawodawczym

ROZPORZĄDZENIA

- ★ Rozporządzenie Rady (UE) nr 1096/2010 z dnia 17 listopada 2010 r. w sprawie powierzenia Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególnych zadań w zakresie funkcjonowania Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego 162

I

(Akty ustawodawcze)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) nr 1092/2010

z dnia 24 listopada 2010 r.

w sprawie unijnego nadzoru makroostrożnościowego nad systemem finansowym i ustanowienia Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 114,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego ⁽¹⁾,uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽²⁾,stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Stabilność finansowa jest podstawowym warunkiem, który musi zostać spełniony, aby realna gospodarka mogła zapewnić miejsca pracy, kredyty i wzrost gospodarczy. Kryzys finansowy ujawnił istotne braki w nadzorze finansowym, który nie był w stanie przewidzieć negatywnych zmian o charakterze makroostrożnościowym i zapobiec nagromadzeniu się nadmiernych ryzyk w obrębie systemu finansowego.
- (2) Parlament Europejski systematycznie apelował o wzmocnienie równych warunków konkurencji dla wszystkich podmiotów na szczeblu unijnym, wskazując jednocześnie

na istotne braki w nadzorze Unii nad coraz bardziej zintegrowanymi rynkami finansowymi (w swoich rezolucjach z dnia 13 kwietnia 2000 r. w sprawie komunikatu Komisji dotyczącego wprowadzania ram dla rynków finansowych: plan działania ⁽⁴⁾, z dnia 21 listopada 2002 r. w sprawie zasad nadzoru ostrożnościowego w Unii Europejskiej ⁽⁵⁾, z dnia 11 lipca 2007 r. w sprawie polityki usług finansowych (2005–2010) – białej księgi ⁽⁶⁾, z dnia 23 września 2008 r. zawierającej zalecenia dla Komisji w sprawie funduszy hedgingowych i niepublicznego rynku kapitałowego ⁽⁷⁾ oraz z dnia 9 października 2008 r. zawierającej zalecenia dla Komisji w sprawie działań następczych w związku z metodą Lamfalussy'ego: przyszła struktura nadzoru ⁽⁸⁾, a także w swoich stanowiskach z dnia 22 kwietnia 2009 r. w sprawie zmienionego wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Solvency II) ⁽⁹⁾ oraz z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie agencji ratingowych ⁽¹⁰⁾).

- (3) W listopadzie 2008 r. Komisja zleciła grupie wysokiego szczebla pod przewodnictwem Jacques'a de Larosière'a opracowanie zaleceń w sprawie wzmocnienia europejskich rozwiązań w zakresie nadzoru, aby lepiej chronić obywateli i odbudować zaufanie do systemu finansowego.
- (4) W swoim raporcie końcowym przedstawionym w dniu 25 lutego 2009 r. (raport grupy de Larosière'a) grupa wysokiego szczebla zaleciła m.in. utworzenie na poziomie Unii organu, którego zadaniem byłoby nadzorowanie ryzyka w systemie finansowym jako całości.

(1) Dz.U. C 270 z 11.11.2009, s. 1.

(2) Opinia z dnia 22 stycznia 2010 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

(3) Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 22 września 2010 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia 17 listopada 2010 r.

(4) Dz.U. C 40 z 7.2.2001, s. 453.

(5) Dz.U. C 25 E z 29.1.2004, s. 394.

(6) Dz.U. C 175 E z 10.7.2008, s. 392.

(7) Dz.U. C 8 E z 14.1.2010, s. 26.

(8) Dz.U. C 9 E z 15.1.2010, s. 48.

(9) Dz.U. C 184 E z 8.7.2010, s. 214.

(10) Dz.U. C 184 E z 8.7.2010, s. 292.

- (5) W komunikacie „Realizacja europejskiego planu naprawy” z dnia 4 marca 2009 r. Komisja z zadowoleniem przyjęła zalecenia raportu grupy de Larosière’a i udzieliła im szerokiego poparcia. Podczas posiedzenia w dniach 19 i 20 marca 2009 r. Rada Europejska potwierdziła, że należy poprawić regulacje dotyczące instytucji finansowych i nadzór nad tymi instytucjami w Unii i że podstawę działań podejmowanych w tym zakresie powinien stanowić raport grupy de Larosière’a.
- (6) W swoim komunikacie „Europejski nadzór finansowy” z dnia 27 maja 2009 r. Komisja zaproponowała szereg reform obecnych rozwiązań mających na celu ochronę stabilności finansowej na poziomie Unii, w szczególności propozycję utworzenia Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego (ERRS) odpowiedzialnej za nadzór makroostrożnościowy. Propozycje Komisji zostały poparte przez Radę w dniu 9 czerwca 2009 r. i Radę Europejską podczas posiedzenia w dniach 18 i 19 czerwca 2009 r.; przyjęto także pozytywnie zamiar przedstawienia przez Komisję wniosków prawodawczych, tak by nowy system zaczął obowiązywać w 2010 r. Rada wyraziła również stanowisko, zbieżne z opinią Komisji, że Europejski Bank Centralny (EBC) „powinien zapewnić ERRS wsparcie analityczne, statystyczne, administracyjne i logistyczne, korzystając również z porad fachowych ze strony krajowych banków centralnych i krajowych organów nadzoru”. Wsparcie ze strony EBC dla ERRS oraz powierzone ERRS zadania nie powinny naruszać zasady niezależności EBC w wykonywaniu swoich zadań zgodnie z Traktatem o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE).
- (7) Biorąc pod uwagę integrację międzynarodowych rynków finansowych oraz ryzyko przenoszenia się kryzysów finansowych, istnieje potrzeba zdecydowanego zaangażowania ze strony Unii na skalę globalną. ERRS powinna korzystać z wiedzy komitetu naukowego wysokiego szczebla i reagować na globalne wyzwania, tak aby zapewnić, by głos Unii w kwestiach związanych ze stabilnością finansową był słyszalny, szczególnie poprzez ścisłą współpracę z Międzynarodowym Funduszem Walutowym (MFW) oraz Radą Stabilności Finansowej, których zadaniem jest wydawanie wczesnych ostrzeżeń w sprawie zagrożeń makroostrożnościowych na poziomie ogólnoświatowym, i z partnerami z grupy G-20.
- (8) ERRS powinna się przyczyniać między innymi do realizacji zaleceń MFW, Rady Stabilności Finansowej i Banku Rozrachunków Międzynarodowych (BRM) skierowanych do grupy G-20.
- (9) W sprawozdaniu MFW, BRM i Rady Stabilności Finansowej z dnia 28 października 2009 r. zatytułowanym „Wytyczne do oceny znaczenia systemowego instytucji finansowych, rynków i instrumentów: rozważania wstępne”, przedstawionym ministrom finansów i prezesom banków centralnych państw grupy G-20, stwierdzono także, że ocena ryzyka systemowego może ulegać zmianie w zależności od sytuacji ekonomicznej. Będzie ona także uzależniona od infrastruktury finansowej i rozwiązań przewidzianych w ramach zarządzania kryzysowego oraz zdolności do zajęcia się problemami w momencie ich wystąpienia. Instytucje finansowe mogą być systemowo ważne dla lokalnych, krajowych lub międzynarodowych systemów finansowych i gospodarek. Kluczowe kryteria pomagające zidentyfikować systemowe znaczenie rynków i instytucji to: ich wielkość (ilość usług finansowych świadczonych przez poszczególne elementy systemu finansowego), substytucyjność (zakres, w jakim inne elementy systemu mogą świadczyć te same usługi w razie zakłóceń) i wzajemne powiązania (powiązania z innymi elementami systemu). Ocena oparta na tych trzech kryteriach powinna zostać uzupełniona odniesieniem do słabych stron sektora finansowego i zdolności ram instytucjonalnych do reagowania na problemy sektora finansowego; powinna też uwzględniać różne dodatkowe czynniki, takie jak m.in. złożoność konkretnych struktur i modeli biznesowych, stopień niezależności finansowej, stopień i zakres nadzoru, przejrzystość przepisów finansowych oraz powiązania, które mogą wpłynąć na ogólne ryzyko instytucji.
- (10) Zadaniem ERRS powinno być monitorowanie i ocena ryzyka systemowego w normalnej sytuacji w celu zmniejszenia podatności systemu na ryzyko zaburzeń elementów systemowych i zwiększenia odporności systemu finansowego na wstrząsy. W tym zakresie ERRS powinna przyczyniać się do zapewniania stabilności finansowej oraz zmniejszania negatywnego wpływu na rynek wewnętrzny i na realną gospodarkę. W celu wykonania tego zadania ERRS powinna analizować wszystkie istotne informacje.
- (11) Obecne rozwiązania unijne kładą zbyt mały nacisk na nadzór makroostrożnościowy i wzajemne powiązania między zmianami zachodzącymi w szerszym otoczeniu makroekonomicznym a systemem finansowym. Odpowiedzialność za analizę makroostrożnościową jest w dalszym ciągu podzielona; analiza ta jest prowadzona przez rozmaite organy na różnych poziomach i brakuje mechanizmu zapewniającego odpowiednie identyfikowanie ryzyk makroostrożnościowych oraz wydawanie jasnych ostrzeżeń i zaleceń, które byłyby monitorowane i przekładały się na działania. Dla prawidłowego funkcjonowania Unii i globalnych systemów finansowych oraz ograniczenia czynników zagrażających im konieczne jest zwiększenie spójności między nadzorem makro- i mikroostrożnościowym.
- (12) Ten nowo opracowany system nadzoru makroostrożnościowego wymaga wiarygodnego przywództwa na wysokim szczeblu. W związku z tym i z uwagi na jego kluczową rolę oraz jego międzynarodową i wewnętrzną wiarygodność, a także w duchu zaleceń raportu grupy de Larosière’a, przewodniczącym ERRS przez pierwszą pięcioletnią kadencję po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia powinien być prezes EBC. Ponadto należy zwiększyć wymogi dotyczące odpowiedzialności, a organy ERRS powinny mieć możliwość korzystania z szerokiego zakresu doświadczeń, środowisk i opinii.

- (13) W raporcie de Larosièrè'a stwierdzono także, że aby nadzór makroostrożnościowy miał rzeczywiste znaczenie, musi w pewnym stopniu wpływać na nadzór w skali mikro, a jednocześnie nadzór mikroostrożnościowy nie może skutecznie chronić stabilności finansowej bez właściwego uwzględnienia sytuacji w skali makro.
- (14) Należy ustanowić Europejski System Nadzoru Finansowego (ESNF), obejmujący organy sprawujące nadzór finansowy zarówno na szczeblu krajowym, jak i na szczeblu unijnym, funkcjonujący jako sieć. Zgodnie z zasadą lojalnej współpracy zapisaną w art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej, strony ESNF powinny współpracować w zaufaniu i pełnym, wzajemnym szacunku, szczególnie celem zapewnienia między nimi przepływu odpowiednich i wiarygodnych informacji. Na szczeblu UE sieć powinna obejmować ERRS i trzy organy nadzoru mikroostrożnościowego: Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Bankowego), ustanowiony rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 ⁽¹⁾, Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych), ustanowiony rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1094/2010 ⁽²⁾, i Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych), ustanowiony rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1095/2010 ⁽³⁾ (dalej zwane wspólnie „Europejskimi Urzędami Nadzoru”).
- (15) Unia potrzebuje specjalnego organu odpowiedzialnego za nadzór makroostrożnościowy nad całym systemem finansowym w Unii, który identyfikowałby zagrożenia dla stabilności finansowej, a w razie konieczności wydawał ostrzeżenia przed ryzykiem i zalecenia w sprawie działań mających na celu przeciwdziałanie tym zagrożeniom. Właściwe jest zatem ustanowienie ERRS jako nowego, niezależnego organu obejmującego wszystkie sektory finansowe, jak również systemy gwarancyjne. ERRS powinna być odpowiedzialna za nadzór makroostrożnościowy na poziomie unijnym i nie powinna posiadać osobowości prawnej.
- (16) ERRS powinien posiadać Radę Generalną, Komitet Sterujący, Sekretariat, Doradczy Komitet Naukowy oraz Doradczy Komitet Techniczny. Skład Doradczego Komitetu Naukowego powinien uwzględniać odpowiednie przepisy dotyczące konfliktu interesów, przyjęte przez Radę Generalną. Przy ustanawianiu Doradczego Komitetu Technicznego należy wziąć pod uwagę istniejące struktury w celu uniknięcia wszelkiego powielania zadań.
- (17) ERRS powinna wydawać ostrzeżenia i, kiedy uzna to za konieczne, zalecenia o charakterze albo ogólnym, albo szczegółowym, które powinny być kierowane w szczególności do całej Unii, do co najmniej jednego państwa członkowskiego, do co najmniej jednego Europejskiego Urzędu Nadzoru lub do co najmniej jednego krajowego organu nadzoru; w zaleceniach przewidziany powinien być konkretny termin na właściwe działania w zakresie polityki nadzorczej.
- (18) ERRS powinna opracować system oznaczeń oparty na kolorach umożliwiający zainteresowanym stronom lepszą ocenę charakteru zagrożenia.
- (19) Aby zwiększyć wpływ i legitymację takich ostrzeżeń oraz zaleceń, powinny być one zgodnie z zasadami ścisłej poufności przekazywane również Radzie i Komisji oraz – w przypadku gdy skierowane byłyby do co najmniej jednego krajowego organu nadzoru – do Europejskich Urzędów Nadzoru. Obrady Rady powinien przygotowywać Komitet Ekonomiczno-Finansowy zgodnie ze swoją rolą określoną w TFUE. Aby przygotować dyskusje na forum Rady i dostarczyć jej w odpowiednim czasie swoją opinię, ERRS powinien regularnie informować Komitet Ekonomiczno-Finansowy i przysyłać teksty wszelkich ostrzeżeń i zaleceń natychmiast po ich przyjęciu.
- (20) ERRS powinna także monitorować przestrzeganie wydanych przez siebie ostrzeżeń i zaleceń na podstawie sprawozdań przedstawianych przez adresatów, aby zapewnić skuteczną realizację tych ostrzeżeń i zaleceń. Adresaci zaleceń powinni zastosować się do nich i przedstawić odpowiednie uzasadnienie w przypadku braku działania (mechanizm „działaj lub wyjaśnij”). Jeżeli ERRS uzna, że reakcja jest niewystarczająca, powinna poinformować – z zachowaniem zasad ścisłej poufności – o tym adresatów, Radę i, w stosownych przypadkach, zainteresowane Europejskie Urzędy Nadzoru.
- (21) ERRS powinna – w indywidualnych przypadkach i po poinformowaniu Rady wystarczająco wcześniej, aby mogła ona zareagować – decydować o utrzymaniu zalecenia na poufności lub też o podaniu go do wiadomości publicznej, pamiętając, że w niektórych okolicznościach publiczne ujawnienie zaleceń może przyczynić się do ich lepszego przestrzegania.
- (22) Jeżeli ERRS wykryje ryzyko, które może poważnie zagrożić prawidłowemu funkcjonowaniu i integralności rynków finansowych lub stabilności całego systemu finansowego w Unii lub jego części, powinna niezwłocznie poinformować Radę o tej sytuacji. Jeżeli ERRS uzna, że może wystąpić sytuacja nadzwyczajna, powinna skontaktować się z Radą i przedstawić ocenę sytuacji. Rada powinna wówczas ocenić potrzebę przyjęcia decyzji skierowanej do Europejskich Urzędów Nadzoru, w której stwierdza się wystąpienie sytuacji nadzwyczajnej. W trakcie tej procedury zachowanie należytej poufności ma podstawowe znaczenie.
- (23) ERRS powinna składać sprawozdania Parlamentowi Europejskiemu i Radzie co najmniej raz w roku, a częściej w okresach rozpowszechnionego występowania trudności finansowych. W stosownych przypadkach Parlament Europejski i Rada powinny mieć możliwość zwrócenia się do ERRS o przeanalizowanie konkretnych kwestii dotyczących stabilności finansowej.

⁽¹⁾ Zob. s. 12 niniejszego Dziennika Urzędowego.

⁽²⁾ Zob. s. 48 niniejszego Dziennika Urzędowego.

⁽³⁾ Zob. s. 84 niniejszego Dziennika Urzędowego.

- (24) Wiodąca rola w nadzorze makroostrożnościowym powinna przypadać EBC i krajowym bankom centralnym, ponieważ dysponują one wiedzą ekspercką i spoczywają już na nich obowiązki w dziedzinie stabilności finansowej. Krajowe organy nadzoru powinny służyć swoją fachową wiedzą. Udział organów nadzoru mikroostrożnościowego w pracach ERRS jest niezbędny, aby ocena ryzyka makroostrożnościowego opierała się na pełnych i prawidłowych informacjach dotyczących zmian w systemie finansowym. W związku z tym przewodniczący Europejskich Urzędów Nadzoru powinni być członkami ERRS z prawem głosu. Jeden przedstawiciel właściwych krajowych organów nadzoru z każdego państwa członkowskiego powinien uczestniczyć w posiedzeniach Rady Generalnej bez prawa głosu. W duchu otwartości 15 niezależnych osób powinno za pośrednictwem Doradczego Komitetu Naukowego zapewnić ERRS wiedzę fachową z zewnątrz.
- (25) Udział członka Komisji w ERRS przyczyni się do stworzenia połączenia z nadzorem makroekonomicznym i nadzorem finansowym prowadzonym przez Unię, natomiast obecność przewodniczącego Komitetu Ekonomiczno-Finansowego będzie odzwierciedlać rolę ministerstw właściwych w sprawach finansów i Rady w ochronie stabilności finansowej i monitorowaniu sytuacji ekonomiczno-financej.
- (26) Konieczne jest, aby członkowie ERRS wykonywali swoje obowiązki w sposób bezstronny i brali pod uwagę wyłącznie stabilność finansową w Unii Europejskiej jako całości. W przypadku gdy osiągnięcie konsensusu jest niemożliwe, przy podejmowaniu przez ERRS decyzji w sprawie ostrzeżeń i zaleceń głosy nie powinny być ważone, a decyzje powinny co do zasady zapadać zwykłą większością głosów.
- (27) Ze względu na wzajemne powiązania instytucji i rynków finansowych monitorowanie i ocena potencjalnych ryzyk systemowych powinny opierać się na szerokim zestawie odpowiednich danych i wskaźników makroekonomicznych oraz mikrofinansowych. Te ryzyka systemowe obejmują ryzyka zakłóceń usług finansowych spowodowanych poważnymi zaburzeniami w całym systemie finansowym Unii lub w jego części, które mogą wywołać poważne negatywne skutki dla rynku wewnętrznego i dla realnej gospodarki. Każdy rodzaj instytucji finansowej i pośrednika, rynku, infrastruktury i instrumentu może być systemowo ważny. ERRS powinna w związku z tym mieć dostęp do wszystkich informacji niezbędnych do wykonywania jej obowiązków, zachowując je w poufności zgodnie z odpowiednimi wymogami.
- (28) Środki służące gromadzeniu informacji określone w niniejszym rozporządzeniu są konieczne do wykonywania zadań ERRS i powinny pozostawać bez uszczerbku dla ram prawnych Europejskiego Systemu Statystycznego w dziedzinie statystyki. Niniejsze rozporządzenie nie powinno zatem naruszać rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 223/2009 z dnia 11 marca 2009 r. w sprawie statystyki europejskiej⁽¹⁾ ani rozporządzenia Rady (WE) nr 2533/98 z dnia 23 listopada 1998 r. dotyczącego zbierania informacji statystycznych przez Europejski Bank Centralny⁽²⁾.
- (29) Uczestnicy rynku mogą wnieść cenny wkład w zrozumienie przemian mających wpływ na system finansowy. W razie potrzeby ERRS powinna zatem konsultować się z zainteresowanymi stronami z sektora prywatnego w tym przedstawicielami sektora finansowego, stowarzyszeniami konsumentów, grupami użytkowników z obszaru usług finansowych ustanowionymi przez Komisję lub na mocy przepisów unijnych oraz zapewnić im odpowiednią możliwość przedstawienia uwag.
- (30) Ustanowienie ERRS powinno się bezpośrednio przyczynić do osiągnięcia celów rynku wewnętrznego. Unijny nadzór makroostrożnościowy nad systemem finansowym stanowi integralny element nowych rozwiązań nadzorczych w Unii, ponieważ aspekt makroostrożnościowy jest ściśle związany z zadaniami w zakresie nadzoru mikroostrożnościowego, które zostały powierzone Europejskim Urzędowi Nadzoru. Tylko wdrożenie rozwiązań odpowiednio uwzględniających współzależność między zagrożeniami mikro- i makroostrożnościowymi może wzbudzić dostateczne zaufanie wszystkich zainteresowanych stron, tak by podejmowały transgraniczną działalność finansową. ERRS powinna monitorować i oceniać ryzyka dla stabilności finansowej wynikające z wydarzeń, które mogą oddziaływać na poziomie sektorowym lub na poziomie systemu finansowego jako całości. Przeciwdziałając takim zagrożeniom, ERRS powinna wnieść bezpośredni wkład w zintegrowaną unijną strukturę nadzorczą, stwarzając państwom członkowskim niezbędne warunki pozwalające na podejmowanie spójnych i szybkich decyzji, nie dopuszczając do przyjmowania rozbieżności w działaniu i ulepszając funkcjonowanie rynku wewnętrznego.
- (31) W wyroku z dnia 2 maja 2006 r. w sprawie C-217/04 (Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej przeciwko Parlamentowi Europejskiemu i Radzie Unii Europejskiej) Trybunał Sprawiedliwości uznał, że „brzmienie art. 95 Traktatu WE (obecnie art. 114 TFUE) nie pozwala na wniosek, iż przepisy przyjęte przez prawodawcę wspólnotowego na podstawie tego przepisu powinny zostać ograniczone, jeśli chodzi o ich adresatów, wyłącznie do poszczególnych państw członkowskich. Prawodawca może uznać za konieczne ustanowienie organu wspólnotowego mającego za zadanie przyczynianie się do realizacji procesu harmonizacji, w sytuacjach gdy stosowne wydaje się przyjęcie niewiążących środków wspierających lub o charakterze ramowym dla ułatwienia jednolitego wykonania i stosowania aktów opartych na tym postanowieniu”⁽³⁾. ERRS powinna przyczyniać się do zachowania stabilności finansowej niezbędnej do dalszej integracji finansowej na rynku wewnętrznym poprzez monitorowanie ryzyk systemowych oraz wydawanie, w stosownych przypadkach, ostrzeżeń i zaleceń. Zadania te są blisko powiązane z celami prawodawstwa unijnego w sprawie rynku wewnętrznego w zakresie usług finansowych. ERRS powinna w związku z tym zostać ustanowiona na podstawie art. 114 TFUE.

(1) Dz.U. L 87 z 31.3.2009, p. 164.

(2) Dz.U. L 318 z 27.11.1998, s. 8.

(3) Zb.Orz. 2006, s. I-03771, pkt 44.

- (32) Jak zaproponowano w sprawozdaniu grupy de Larosière'a, konieczne jest przyjęcie podejścia stopniowego, a Parlament Europejski i Rada powinny dokonać pełnego przeglądu przepisów dotyczących ESNF, ERRS i Europejskich Urzędów Nadzoru w terminie do dnia 17 grudnia 2013 r.
- (33) Ponieważ cel niniejszego rozporządzenia, którym jest skuteczny nadzór makroostrożnościowy nad unijnym systemem finansowym, nie może zostać skutecznie osiągnięty przez państwa członkowskie ze względu na integrację unijnych rynków finansowych, i cel ten można w lepszy sposób osiągnąć na szczeblu unijnym, Unia może podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Ustanowienie ERRS

1. Ustanawia się Europejską Radę ds. Ryzyka Systemowego (zwaną dalej „ERRS”). Siedzibą ERRS jest Frankfurt nad Menem.
2. ERRS jest częścią Europejskiego Systemu Nadzoru Finansowego (ESNF), którego celem jest zapewnienie nadzoru nad systemem finansowym Unii.
3. W skład ESNF wchodzi:
 - a) ERRS;
 - b) Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Bankowego) ustanowiony rozporządzeniem (UE) nr 1093/2010;
 - c) Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych) ustanowiony rozporządzeniem (UE) nr 1094/2010;
 - d) Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych) ustanowiony rozporządzeniem (UE) nr 1095/2010;
 - e) Wspólny Komitet Europejskich Urzędów Nadzoru (Wspólny Komitet) przewidziany w art. 54 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, art. 54 rozporządzenia (UE) nr 1094/2010, i w art. 54 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010;
 - f) właściwe organy lub organy nadzorcze państw członkowskich określone w wiążących prawnie aktach unijnych, o których mowa w art. 1 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, art. 1 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 1094/2010 oraz w art. 1 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

4. Zgodnie z zasadą lojalnej współpracy zapisaną w art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej, strony ESNF współpracują w zaufaniu i pełnym, wzajemnym szacunku, w szczególności zapewniając między nimi przepływ odpowiednich i wiarygodnych informacji.

Artykuł 2

Definicje

Na użytek niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- a) „instytucja finansowa” oznacza dowolne przedsiębiorstwo objęte zakresem stosowania przepisów, o których mowa w art. 1 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, art. 1 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 1094/2010 i w art. 1 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010, a także dowolne inne przedsiębiorstwo lub podmiot we Unii, których podstawowa działalność ma podobny charakter;
- b) „system finansowy” oznacza wszystkie instytucje finansowe, rynki, produkty i infrastruktury rynkowe;
- c) „ryzyko systemowe” oznacza ryzyko zakłócenia systemu finansowego, które może wywołać poważne negatywne skutki dla rynku wewnętrznego i dla realnej gospodarki. Wszystkie rodzaje pośredników finansowych, rynków i infrastruktury mogą w pewnym stopniu mieć potencjalne znaczenie systemowe.

Artykuł 3

Misja, cele i zadania

1. ERRS jest odpowiedzialna za sprawowanie nadzoru makroostrożnościowego nad systemem finansowym w Unii w celu przyczyniania się do przeciwdziałania ryzykom systemowym dla stabilności finansowej w Unii, które pojawiają się w związku z wydarzeniami w obrębie systemu finansowego, lub ograniczania tych ryzyk, z uwzględnieniem zmian natury makroekonomicznej, tak aby zapobiegać okresom rozpowszechnionego występowania trudności finansowych. ERRS przyczynia się do sprawnego funkcjonowania rynku wewnętrznego i tym samym zapewnia trwały wkład sektora finansowego we wzrost gospodarczy.
2. Do celów ust. 1 ERRS wykonuje następujące zadania:
 - a) identyfikuje lub gromadzi oraz analizuje wszystkie informacje istotne i niezbędne dla realizacji celów opisanych w ust. 1;
 - b) identyfikuje ryzyka systemowe i uszeregowuje je pod względem ważności;
 - c) wydaje ostrzeżenia w sytuacjach, gdy takie ryzyko systemowe jest uznawane za znaczące, i w stosownych przypadkach podaje te ostrzeżenia do wiadomości publicznej;
 - d) wydaje zalecenia w sprawie działań zaradczych w odniesieniu do zidentyfikowanego ryzyka i, w stosownych przypadkach, podaje te zalecenia do wiadomości publicznej;

- e) wydaje poufne ostrzeżenia skierowane do Rady, w przypadku gdy ERRS uzna, że wkrótce może wystąpić sytuacja nadzwyczajna określona w art. 18 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, art. 18 rozporządzenia (UE) nr 1094/2010 i art. 18 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010, i przedstawia ocenę sytuacji, aby Rada mogła określić, czy zachodzi potrzeba przyjęcia decyzji skierowanej do Europejskich Urzędów Nadzoru, w której stwierdza się wystąpienie sytuacji nadzwyczajnej;
- f) monitoruje działania następcze w związku z ostrzeżeniami i zaleceniami;
- g) ściśle współpracuje ze wszystkimi innymi stronami ESNF oraz, w stosownych przypadkach, udostępnia Europejskim Urzędowi Nadzoru informacje na temat ryzyk systemowych, które są im potrzebne do realizacji ich zadań, w szczególności opracowuje we współpracy z Europejskimi Urzędami Nadzoru wspólny zestaw wskaźników ilościowych i jakościowych w celu określania i mierzenia ryzyka systemowego;
- h) w stosownych przypadkach uczestniczy we Wspólnym Komitecie;
- i) koordynuje swoje działania z międzynarodowymi instytucjami finansowymi, w szczególności z Międzynarodowym Funduszem Walutowym i Radą Stabilności Finansowej, oraz z właściwymi organami w państwach trzecich w sprawach dotyczących nadzoru makroostrożnościowego;
- j) wykonuje inne podobne zadania określone w prawodawstwie unijnym.

ROZDZIAŁ II

ORGANIZACJA

Artykuł 4

Struktura

1. ERRS posiada Radę Generalną, Komitet Sterujący, Sekretariat, Doradczy Komitet Naukowy oraz Doradczy Komitet Techniczny.
2. Rada Generalna podejmuje decyzje konieczne do realizacji zadań powierzonych ERRS zgodnie z art. 3 ust. 2.
3. Komitet Sterujący wspiera proces decyzyjny ERRS, przygotowując posiedzenia Rady Generalnej, analizując dokumenty, które będą przedmiotem obrad, oraz monitorując postępy w bieżącej pracy ERRS.
4. Sekretariat jest odpowiedzialny za bieżącą działalność ERRS. Zapewnia on ERRS wysokiej jakości wsparcie analityczne, statystyczne, administracyjne i logistyczne, pod kierownictwem przewodniczącego i Komitetu Sterującego, zgodnie z rozporządzeniem Rady (UE) nr 1096/2010 ⁽¹⁾. Sekretariat korzysta także z fachowych porad Europejskich Urzędów Nadzoru, krajowych banków centralnych i krajowych organów nadzoru.

⁽¹⁾ Zob. s. 162 niniejszego Dziennika Urzędowego.

5. Doradczy Komitet Naukowy i Doradczy Komitet Techniczny, o których mowa w art. 12 i art. 13, doradzają ERRS i wspierają ją w sprawach związanych z jej pracami.

Artykuł 5

Przewodniczący i wiceprzewodniczący ERRS

1. Przez okres pięciu lat po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia ERRS przewodniczy prezes EBC. Na kolejne kadencje przewodniczącego ERRS wybiera się zgodnie z zasadami określonymi w ramach przeglądu przewidzianego w art. 20.
2. Pierwszy wiceprzewodniczący jest wybierany przez członków Rady Ogólnej EBC i spośród nich na okres pięciu lat, z uwzględnieniem konieczności zapewnienia zrównoważonej reprezentacji państw członkowskich ogółem oraz państw członkowskich których walutą jest euro i których walutą nie jest euro. Pierwszy wiceprzewodniczący może zostać jednokrotnie ponownie wybrany na kolejną kadencję.
3. Drugi wiceprzewodniczący jest przewodniczącym Wspólnego Komitetu powołanego zgodnie z art. 55 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, art. 55 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 1094/2010 i art. 55 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.
4. Przewodniczący i wiceprzewodniczący przedstawiają Parlamentowi Europejskiemu podczas wysłuchania publicznego sposób, w jaki zamierzają wykonywać obowiązki wynikające z niniejszego rozporządzenia.
5. Przewodniczący przewodniczy posiedzeniom Rady Generalnej i Komitetu Sterującego.

6. Wiceprzewodniczący, według hierarchii ważności, przewodniczą Radzie Generalnej lub Komitetowi Sterującemu w przypadku gdy przewodniczący nie może uczestniczyć w posiedzeniu.

7. W przypadku gdy kadencja członka Rady Ogólnej EBC wybranego na stanowisko pierwszego wiceprzewodniczącego zakończy się przed upływem pięcioletniej kadencji pierwszego wiceprzewodniczącego lub gdy pierwszy wiceprzewodniczący z jakichkolwiek przyczyn nie jest w stanie wykonywać swoich obowiązków, wybierany jest nowy pierwszy wiceprzewodniczący zgodnie z ust. 2.

8. Przewodniczący reprezentuje ERRS na zewnątrz.

Artykuł 6

Rada Generalna

1. Członkami Rady Generalnej posiadającymi prawo głosu są:
 - a) prezes i wiceprezes EBC;
 - b) prezesi krajowych banków centralnych;

- c) członek Komisji;
 - d) przewodniczący Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego);
 - e) przewodniczący Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych);
 - f) przewodniczący Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych);
 - g) przewodniczący i dwóch wiceprzewodniczących Doradczego Komitetu Naukowego;
 - h) przewodniczący Doradczego Komitetu Technicznego.
2. Członkami Rady Generalnej nieposiadającymi prawo głosu są:
- a) jeden przedstawiciel wysokiego szczebla z każdego państwa członkowskiego reprezentujący, zgodnie z ust. 3, właściwy krajowy organ nadzoru;
 - b) przewodniczący Komitetu Ekonomiczno-Finansowego.

3. W odniesieniu do reprezentacji krajowych organów nadzoru, o których mowa w ust. 2 lit. a) właściwy przedstawiciel wysokiego szczebla z każdego państwa członkowskiego podlega rotacji w zależności od omawianej sprawy, chyba że krajowe organy nadzoru z poszczególnych państw członkowskich zgodziły się na wspólnego przedstawiciela.

4. Rada Generalna przyjmuje regulamin wewnętrzny ERRS.

Artykuł 7

Bezstronność

1. Uczestnicząc w pracach Rady Generalnej i Komitetu Sterującego lub prowadząc wszelkie inne działania związane z ERRS, członkowie ERRS wykonują swoje obowiązki w sposób bezstronny i wyłącznie w interesie Unii jako całości. Nie zwracają się o instrukcje do państw członkowskich, instytucji Unii ani jakichkolwiek innych podmiotów publicznych lub prywatnych, ani nie przyjmują od nich takich instrukcji.

2. Członkowie Rady Generalnej (z prawem głosu i bez prawa głosu) nie mogą pełnić żadnych funkcji w sektorze finansowym.

3. Państwa członkowskie, instytucje Unii ani żadne inne organy publiczne lub prywatne nie mogą wywierać wpływu na członków ERRS przy wykonywaniu przez nich zadań określonych w art. 3 ust. 2.

Artykuł 8

Tajemnica służbowa

1. Członkowie Rady Generalnej oraz wszystkie inne osoby, które wykonują lub wykonywały prace na rzecz ERRS lub prace związane z ERRS (w tym odpowiedni personel banków centralnych, Doradczego Komitetu Naukowego, Doradczego Komitetu Technicznego, Europejskich Urzędów Nadzoru oraz właściwych krajowych organów nadzoru państw członkowskich), nie mogą

ujawniać informacji objętych tajemnicą służbową; obowiązek ten trwa również po zaprzestaniu wykonywania pracy.

2. Informacje otrzymane przez członków ERRS mogą być wykorzystywane wyłącznie w ramach pełnienia przez nich obowiązków oraz wykonywania zadań określonych w art. 3 ust. 2.

3. Bez uszczerbku dla art. 16 oraz właściwych przepisów karnych poufne informacje uzyskane przez osoby, o których mowa w ust. 1, podczas wykonywania swoich obowiązków nie mogą zostać ujawnione żadnej innej osobie ani organowi, z wyjątkiem informacji w postaci skróconej lub zbiorczej, tak by niemożliwe było zidentyfikowanie poszczególnych instytucji finansowych.

4. ERRS uzgadnia i ustanawia wraz z Europejskimi Urzędami Nadzoru szczegółowe procedury dotyczące zachowania poufności w celu ochrony informacji dotyczących poszczególnych instytucji finansowych oraz informacji, na podstawie których mogą być zidentyfikowane poszczególne instytucje finansowe.

Artykuł 9

Posiedzenia Rady Generalnej

1. Zwyczajne posiedzenia plenarne Rady Generalnej są zwoływane przez przewodniczącego ERRS i odbywają się co najmniej cztery razy w roku. Posiedzenia nadzwyczajne można zwołać z inicjatywy przewodniczącego ERRS lub na wniosek co najmniej jednej trzeciej członków Rady Generalnej z prawem głosu.

2. Podczas posiedzeń Rady Generalnej wymagana jest osobista obecność członka – nie może on być reprezentowany przez inną osobę.

3. Na zasadzie odstępstwa od ust. 2 członek Rady Generalnej, który nie może uczestniczyć w posiedzeniach przez okres co najmniej trzech miesięcy, może wyznaczyć swojego zastępcę. Takiego członka może także zastąpić osoba, która została oficjalnie wyznaczona jako tymczasowy zastępca przedstawiciela zgodnie z przepisami odnoszącymi się do danej instytucji.

4. W stosownych przypadkach przedstawiciele wysokiego szczebla z międzynarodowych organizacji finansowych, których obowiązki są bezpośrednio związane z zadaniami ERRS, określonymi w art. 3 ust. 2, mogą zostać zaproszeni do udziału w posiedzeniach Rady Generalnej.

5. Do udziału w pracach ERRS mogą zostać dopuszczeni przedstawiciele wysokiego szczebla z odpowiednich organów z państw trzecich, w szczególności z państw EOG, w zakresie ściśle ograniczonym do kwestii mających szczególne znaczenie dla tych państw. ERRS może dokonywać uzgodnień określających w szczególności charakter, zakres i aspekty proceduralne udziału tych państw trzecich w pracach ERRS. Uzgodnienia te mogą przewidywać udział przedstawiciela, na zasadzie doraźnej, w charakterze obserwatora w pracach Rady Generalnej i powinny dotyczyć wyłącznie kwestii mających znaczenie dla tych państw, z wyłączeniem przypadków, gdy dyskutowana może być sytuacja poszczególnych instytucji finansowych lub państw członkowskich.

6. Obrady mają charakter poufny.

Artykuł 10

Zasady głosowania w Radzie Generalnej

1. Każdemu członkowi Rady Generalnej posiadającemu prawo głosu przysługuje jeden głos.

2. Bez uszczerbku dla zasad głosowania określonych w art. 18 ust. 1, Rada Generalna podejmuje decyzje zwykłą większością głosów obecnych członków posiadających prawo głosu. W przypadku równej liczby głosów decydujący jest głos przewodniczącego ERRS.

3. Na zasadzie odstępstwa od ust. 2, przyjęcie zalecenia lub podanie do publicznej wiadomości ostrzeżenia lub zalecenia wymaga większości dwóch trzecich głosów.

4. Do głosowania na posiedzeniu Rady Generalnej wymagane jest kworum wynoszące dwie trzecie członków z prawem głosu. W przypadku braku wymaganego kworum przewodniczący ERRS może zwołać posiedzenie nadzwyczajne, na którym kworum wymagane do podjęcia decyzji wynosi jedną trzecią członków. Regulamin wewnętrzny, o którym mowa w art. 6 ust. 4, określa z jakim wyprzedzeniem zwoływane jest posiedzenie nadzwyczajne.

Artykuł 11

Komitet Sterujący

1. W skład Komitetu Sterującego wchodzi:

- a) przewodniczący i pierwszy wiceprzewodniczący ERRS;
- b) wiceprezes EBC;
- c) czterech innych członków Rady Generalnej będących jednocześnie członkami Rady Ogólnej EBC, mając na uwadze potrzebę zrównoważonej reprezentacji wszystkich państw członkowskich oraz państw członkowskich, których walutą jest euro i których walutą nie jest euro. Członkowie ci są wybierani na trzyletnią kadencję przez i spośród członków Rady Generalnej będących jednocześnie członkami Rady Ogólnej EBC;
- d) członek Komisji;
- e) przewodniczący Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego);
- f) przewodniczący Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych);
- g) przewodniczący Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych);

h) przewodniczący Komitetu Ekonomiczno-Finansowego;

i) przewodniczący Doradczego Komitetu Naukowego; oraz

j) przewodniczący Doradczego Komitetu Technicznego.

W przypadku wakatu na stanowisku wybieralnego członka Komitetu Sterującego Rada Generalna wybiera nowego członka.

2. Posiedzenia Komitetu Sterującego są zwoływane przez przewodniczącego ERRS co najmniej raz na kwartał, przed każdym posiedzeniem Rady Generalnej. Przewodniczący ERRS może także zwoływać posiedzenia doraźne.

Artykuł 12

Doradczy Komitet Naukowy

1. W skład Doradczego Komitetu Naukowego wchodzi przewodniczący Doradczego Komitetu Technicznego i 15 ekspertów prezentujących szeroki zakres umiejętności i doświadczeń, proponowanych przez Komitet Sterujący i zatwierdzonych przez Radę Generalną na czteroletnią odnawialną kadencję. Kandydaci nie mogą być członkami Europejskich Urzędów Nadzoru i są wybierani na podstawie swoich ogólnych kompetencji, a także z uwagi na ich różnorodne doświadczenie naukowe lub w innych sektorach, w szczególności małych i średnich przedsiębiorstwach, związkach zawodowych lub jako dostawcy lub użytkownicy usług finansowych.

2. Przewodniczący i dwóch wiceprzewodniczących Doradczego Komitetu Naukowego są powoływani przez Zarząd Główny na wniosek przewodniczącego ERRS i każdy z nich posiada wysoki poziom odpowiedniego doświadczenia i umiejętności, na przykład, z uwagi na dorobek naukowy w dziedzinie bankowości, giełd i papierów wartościowych lub ubezpieczeń i pracowniczych programów emerytalnych. Te trzy osoby pełnią na zmianę funkcje przewodniczącego Doradczego Komitetu Naukowego.

3. Doradczy Komitet Naukowy doradza ERRS i wspiera ją zgodnie z art. 4 ust. 5, na wniosek przewodniczącego ERRS.

4. Sekretariat ERRS wspiera prace Doradczego Komitetu Naukowego, a szef Sekretariatu uczestniczy w jego posiedzeniach.

5. W stosownych przypadkach Doradczy Komitet Naukowy organizuje konsultacje na wczesnym etapie z zainteresowanymi stronami, takimi jak uczestnicy rynku, organizacje konsumentów i eksperci naukowcy, w sposób jawny i otwarty, mając jednocześnie na uwadze wymóg poufności.

6. Doradczy Komitet Naukowy otrzymuje wszelkie środki niezbędne do pomyślnej realizacji swoich zadań.

Artykuł 13

Doradczy Komitet Techniczny

1. W skład Doradczego Komitetu Technicznego wchodzi:
 - a) po jednym przedstawicielu każdego krajowego banku centralnego i przedstawiciel EBC;
 - b) po jednym przedstawicielu właściwego krajowego organu nadzoru z każdego państwa członkowskiego zgodnie z akapitem drugim;
 - c) przedstawiciel Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego);
 - d) przedstawiciel Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych);
 - e) przedstawiciel Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych);
 - f) dwóch przedstawicieli Komisji;
 - g) przedstawiciel Komitetu Ekonomiczno-Finansowego; oraz
 - h) przedstawiciel Doradczego Komitetu Naukowego.

Organy nadzoru każdego państwa członkowskiego wybierają jednego przedstawiciela do Doradczego Komitetu Naukowego. W odniesieniu do reprezentacji krajowych organów nadzoru, o której mowa w lit. b) akapitu pierwszego, właściwy przedstawiciel podlega rotacji w zależności od omawianej sprawy, chyba że krajowe organy nadzoru poszczególnych państw członkowskich zgodziły się na wspólnego przedstawiciela.

2. Przewodniczący Doradczego Komitetu Technicznego jest powoływany przez Radę Generalną na wniosek przewodniczącego ERRS.

3. Doradczy Komitet Techniczny doradza ERRS i wspiera ją zgodnie z art. 4 ust. 5, na wniosek przewodniczącego ERRS.

4. Sekretariat ERRS wspiera prace Doradczego Komitetu Technicznego, a szef Sekretariatu uczestniczy w jego posiedzeniach.

5. Doradczy Komitet Techniczny otrzymuje wszelkie środki niezbędne do pomyślnej realizacji swoich zadań.

Artykuł 14

Inne źródła doradztwa

Wykonując swoje zadania, określone w art. 3 ust. 2, ERRS zasięga w stosownych przypadkach opinii odpowiednich zainteresowanych stron z sektora prywatnego.

ROZDZIAŁ III

ZADANIA

Artykuł 15

Gromadzenie i wymiana informacji

1. ERRS przekazuje Europejskim Urzędowi Nadzoru informacje na temat ryzyk, które są im potrzebne do realizacji ich zadań.

2. Europejskie Urzędy Nadzoru, Europejski System Banków Centralnych (ESBC), Komisja, krajowe organy nadzoru i krajowe organy statystyczne współpracują ściśle z ERRS i dostarczają jej wszelkich informacji koniecznych do realizacji zadań ERRS zgodnie z przepisami unijnymi.

3. Z zastrzeżeniem postanowień art. 36 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, art. 36 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 1094/2010 i art. 36 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010, ERRS może zażądać od Europejskich Urzędów Nadzoru informacji zasadniczo w postaci skróconej lub zbiorczej, która uniemożliwia zidentyfikowanie poszczególnych instytucji finansowych.

4. Przed złożeniem wniosku o informacje zgodnie z niniejszym artykułem, ERRS uwzględni w pierwszej kolejności już istniejące statystyki, które zostały wytworzone, rozpowszechnione i opracowane przez Europejski System Statystyczny i ESBC.

5. Jeżeli wymagane informacje nie są dostępne lub nie są udostępnione w odpowiednim terminie, ERRS może zwrócić się o te informacje do ESBC, krajowych organów nadzoru lub krajowych organów statystycznych. Jeżeli te informacje są nadal niedostępne, ERRS może zwrócić się o przekazanie takich danych do zainteresowanego państwa członkowskiego – bez uszczerbku dla prerogatyw nadanych w dziedzinie statystyki i gromadzenia danych odpowiednio Radzie, Komisji (Eurostatowi), EBC, Eurosystemowi i ESBC.

6. Jeżeli ERRS zwraca się o informacje, które nie są przedstawione w postaci skróconej lub zbiorczej, w uzasadnionym wniosku wyjaśnia powody, dla których dane dotyczące danej instytucji finansowej zostały uznane za systemowo ważne i niezbędne z uwagi na aktualną sytuację rynkową.

7. Przed złożeniem wniosku o informacje w postaci innej niż skrócona lub zbiorcza ERRS konsultuje się w odpowiedni sposób z odpowiednim Europejskim Urzędem Nadzoru, aby upewnić się, czy żądanie to jest uzasadnione i stosowne. Jeśli odpowiedni Europejski Urząd Nadzoru nie uzna wniosku za uzasadniony i stosowny, niezwłocznie odsyła go do ERRS i zwraca się o dodatkowe uzasadnienie. Po przedstawieniu przez ERRS odpowiedniemu Europejskiemu Urzędowi Nadzoru takiego dodatkowego uzasadnienia adresat wniosku przekazuje ERRS wymagane informacje, pod warunkiem że ma on do nich uprawniony dostęp.

Artykuł 16

Ostrzeżenia i zalecenia

1. W przypadku zidentyfikowania znaczących ryzyk zagrażających osiągnięciu celu określonego w art. 3 ust. 1 ERRS wydaje ostrzeżenia oraz, w stosownych przypadkach, zalecenia w sprawie działań zaradczych, w tym, w stosownych wypadkach, w sprawie inicjatyw ustawodawczych.

2. Ostrzeżenia lub zalecenia wydawane przez ERRS zgodnie z art. 3 ust. 2 lit. c) i d) mogą mieć charakter ogólny lub szczegółowy i są kierowane w szczególności do całej Unii lub do jednego państwa członkowskiego lub większej ich liczby lub do jednego Europejskiego Urzędu Nadzoru lub większej ich liczby lub do jednego krajowego organu nadzoru lub większej ich liczby. W przypadku gdy ostrzeżenie lub zalecenie jest kierowane do co najmniej jednego krajowego organu nadzoru, informuje się o tym również zainteresowane państwo członkowskie lub państwa członkowskie. Zalecenia zawierają konkretny termin na podjęcie właściwych działań. Zalecenia mogą być również kierowane do Komisji i dotyczyć stosownych przepisów unijnych.

3. Ostrzeżenia lub zalecenia przekazywane adresatom zgodnie z ust. 2 są zgodnie z zasadami ścisłej poufności jednocześnie przekazywane również Radzie oraz Komisji, a jeżeli są skierowane do co najmniej jednego krajowego organu nadzoru, przekazuje się je również Europejskim Urzędowi Nadzoru.

4. W celu zwiększenia świadomości ryzyk zagrażających unijnej gospodarce i priorytetowego traktowania takich ryzyk, ERRS, w ścisłej współpracy z innymi podmiotami wchodzącymi w skład ESNF, opracowuje system oznaczeń oparty na kolorach odpowiadających sytuacjom o różnych poziomach ryzyka.

Po opracowaniu kryteriów takiej klasyfikacji ostrzeżenia i zalecenia ERRS wskazują, w oparciu o indywidualne sytuacje i w stosownych przypadkach, do której kategorii należy dane zagrożenie.

Artykuł 17

Działania następcze w związku z zaleceniami ERRS

1. W przypadku gdy zalecenie, o którym mowa w art. 3 ust. 2 lit. d), jest kierowane do Komisji, do co najmniej jednego państwa członkowskiego lub do co najmniej jednego Europejskiego Urzędu Nadzoru lub do co najmniej jednego krajowego organu nadzoru, adresaci są zobowiązani poinformować ERRS i Radę o działaniach podjętych w odpowiedzi na zalecenia i przedstawić odpowiednie uzasadnienie w przypadku braku działania. W stosownych przypadkach Europejskie Urzędy Nadzoru są – z zastrzeżeniem zasad ścisłej poufności – bezzwłocznie informowane przez ERRS o otrzymanych odpowiedziach.

2. W przypadku gdy ERRS ustali, że jej zalecenie nie zostało wykonane, a adresaci nie wyjaśnili odpowiednio swojego braku działania, informuje o tym – z zastrzeżeniem zasad ścisłej poufności – adresatów, Radę a w stosownych przypadkach także właściwe Europejskie Urzędy Nadzoru.

3. Jeżeli ERRS podjęła decyzję zgodnie z ust. 2 w sprawie podania zalecenia do wiadomości publicznej zgodnie z procedurą określoną w art. 18 ust. 1, Parlament Europejski może zwrócić się do przewodniczącego ERRS o przedstawienie tej decyzji, a adresaci mogą zwrócić się o udział w wymianie poglądów.

Artykuł 18

Publiczne ostrzeżenia i zalecenia

1. Po poinformowaniu Rady z wystarczającym wyprzedzeniem, aby mogła zareagować, Rada Generalna podejmuje w odniesieniu do konkretnego przypadku decyzję, czy ostrzeżenie lub zalecenie ma zostać podane do wiadomości publicznej. Niezależnie od art. 10 ust. 3 kworum dwóch trzecich zawsze ma zastosowanie do decyzji podejmowanych przez Radę Generalną na mocy niniejszego ustępu.

2. Po podjęciu decyzji o podaniu do publicznej wiadomości ostrzeżenia lub zalecenia Rada Generalna informuje o tej decyzji z wyprzedzeniem adresata(-ów) ostrzeżenia lub zalecenia.

3. Adresaci ostrzeżeń lub zaleceń, które ERRS podało do publicznej wiadomości, mają również prawo do publicznego wyrażenia swoich opinii i uwag w odpowiedzi na ostrzeżenie lub zalecenie ERRS.

4. Jeżeli Rada Generalna zdecyduje o niepodawaniu ostrzeżenia lub zalecenia do wiadomości publicznej, adresaci oraz, w stosownych przypadkach, Rada i Europejskie Urzędy Nadzoru, podejmują wszelkie środki niezbędne do ochrony poufności tego ostrzeżenia lub zalecenia.

ROZDZIAŁ IV

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 19

Odpowiedzialność i obowiązki sprawozdawcze

1. Co najmniej raz w roku, ale w okresach rozpowszechnionego występowania trudności finansowych części, przewodniczący ERRS jest zapraszany na roczne wysłuchanie przed Parlamentem Europejskim w związku z opublikowaniem rocznego sprawozdania ERRS dla Parlamentu Europejskiego i Rady. Wysłuchania te odbywają się oddzielnie od dialogu dotyczącego spraw monetarnych między Parlamentem Europejskim a prezesem EBC.

2. Sprawozdania roczne, o których mowa w ust. 1, zawierają informacje, które zgodnie z art. 18 Rada Generalna postanawia podać do publicznej wiadomości. Sprawozdania te są ogólnie dostępne.

3. ERRS analizuje również konkretne kwestie na wezwanie Parlamentu Europejskiego, Rady lub Komisji.

4. Parlament Europejski może wezwać przewodniczącego ERRS do udziału w wysłuchaniu przed właściwymi komisjami Parlamentu Europejskiego.

5. Przewodniczący ERRS prowadzi poufne ustne dyskusje co najmniej dwa razy w roku i częściej, jeżeli to będzie uzasadnione, za zamkniętymi drzwiami z przewodniczącym i wiceprzewodniczącymi Komisji Gospodarczej i Monetarnej Parlamentu Europejskiego na temat bieżącej działalności ERRS. ERRS i Parlament Europejski zawierają porozumienie w sprawie szczegółowych warunków organizacji takich spotkań, tak aby zapewnić pełną poufność zgodnie z art. 8. ERRS przekazuje Radzie kopię tego porozumienia.

Artykuł 20

Przegląd

Parlament Europejski i Rada dokonują do dnia 17 grudnia 2013 r. przeglądu niniejszego rozporządzenia na podstawie sprawozdania Komisji, a po otrzymaniu opinii EBC i Europejskich Urzędów

Nadzoru rozstrzygają czy cele i organizacja ERRS powinny zostać zmienione.

Parlament Europejski i Rada dokonują w szczególności przeglądu warunków wyznaczenia lub wyboru przewodniczącego ERRS.

Artykuł 21

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 24 listopada 2010 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
J. BUZEK
Przewodniczący

W imieniu Rady
O. CHASTEL
Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) NR 1093/2010**z dnia 24 listopada 2010 r.****w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), zmiany decyzji nr 716/2009/WE oraz uchylecia decyzji Komisji 2009/78/WE**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 114,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego ⁽¹⁾,uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽²⁾,stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Kryzys finansowy w latach 2007 i 2008, ujawnił istotne braki w nadzorze finansowym, zarówno w poszczególnych przypadkach, jak i w podejściu do systemu finansowego jako całości. Nadzór oparty na modelach krajowych nie nadąża za globalizacją finansową i rzeczywistością, w której europejskie rynki finansowe są zintegrowane i połączone, a liczne instytucje finansowe działają na szczeblu transgranicznym. Kryzys ujawnił niedociągnięcia w zakresie współpracy, koordynacji, spójnego stosowania przepisów unijnych i zaufania pomiędzy krajowymi organami nadzoru.
- (2) Przed kryzysem finansowym i w jego trakcie Parlament Europejski apelował o dążenie do większej integracji europejskiego nadzoru, tak aby zapewnić wszystkim podmiotom na poziomie unijnym równe warunki konkurencji i uwzględnić rosnącą integrację rynków finansowych w Unii (w swych rezolucjach z dnia 13 kwietnia 2000 r. na temat komunikatu Komisji dotyczącego wprowadzania ram dla rynków finansowych: plan działania ⁽⁴⁾, z dnia 21 listopada 2002 r. w sprawie zasad nadzoru ostrożnościowego w Unii Europejskiej ⁽⁵⁾, z dnia 11 lipca 2007 r. w sprawie polityki usług finansowych (2005–2010) – białej księgi ⁽⁶⁾, z dnia 23 września 2008 r. z zaleceniami dla Komisji w sprawie funduszy hedgingowych i niepublicznego rynku kapitałowego ⁽⁷⁾ i z dnia 9 października 2008 r. z zaleceniami dla Komisji w sprawie działań następczych w związku z metodą Lamfalussy'ego: przyszła struktura nadzoru ⁽⁸⁾) oraz w swych stanowiskach z dnia 22 kwietnia 2009 r. w sprawie zmienionego wniosku

w sprawie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Solvency II) ⁽⁹⁾ i z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie agencji ratingowych ⁽¹⁰⁾.

- (3) W listopadzie 2008 r. Komisja utworzyła grupę wysokiego szczebla pod przewodnictwem Jacques'a de Larosière'a w celu opracowania zalecenia dotyczącego sposobu wzmocnienia europejskich ram nadzorczych dla lepszej ochrony obywateli i przywrócenia zaufania do systemu finansowego. W swoim sprawozdaniu końcowym przedstawionym w dniu 25 lutego 2009 r. („sprawozdanie grupy de Larosière'a”), grupa wysokiego szczebla zaleciła wzmocnienie ram nadzorczych, aby zmniejszyć groźbę wystąpienia w przyszłości kryzysów finansowych i ograniczyć ich skutki. Zaleciła ona reformy struktury nadzoru sektora finansowego w Unii. Grupa ekspertów wyraziła również stanowisko, że należy stworzyć Europejski System Urzędów Nadzoru Finansowego złożony z trzech Europejskich Urzędów Nadzoru odpowiedzialnych, odpowiednio, za bankowość, papiery wartościowe oraz ubezpieczenia i pracownicze programy emerytalne, a także zaleciła powołanie Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego. Eksperti uznali, że reformy wymienione w raporcie są niezbędne i należy niezwłocznie rozpocząć ich realizację.
- (4) W swoim komunikacie z dnia 4 marca 2009 r. zatytułowanym „Realizacja europejskiego planu naprawy” Komisja proponowała przedłożenie projektu legislacyjnego w sprawie utworzenia Europejskiego Systemu Urzędów Nadzoru Finansowego i Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego. W komunikacie z dnia 27 maja 2009 r. zatytułowanym „Europejski nadzór finansowy” Komisja przedstawiła więcej szczegółów na temat możliwej struktury takich nowych ram nadzorczych, co odzwierciedla meritum sprawozdania grupy de Larosière'a.
- (5) W konkluzjach z dnia 19 czerwca 2009 r. Rada Europejska potwierdziła, że należy utworzyć Europejski System Urzędów Nadzoru Finansowego złożony z trzech nowych Europejskich Urzędów Nadzoru. System ten powinien mieć na celu podniesienie jakości i spójności nadzoru krajowego, wzmocnienie nadzoru nad grupami transgranicznymi oraz opracowanie jednolitego zbioru przepisów europejskich obowiązującego wszystkie instytucje finansowe na rynku wewnętrznym. Rada Europejska zaznaczyła, że Europejskie Urzędy Nadzoru powinny również posiadać uprawnienia nadzorcze w stosunku do agencji ratingowych oraz zwróciła się do Komisji o przygotowanie konkretnych wniosków dotyczących możliwości odgrywania przez Europejski System Urzędów Nadzoru Finansowego istotnej roli w sytuacjach kryzysowych, podkreślając

⁽¹⁾ Dz.U. C 13 z 20.1.2010, s. 1.⁽²⁾ Opinia z dnia 22 stycznia 2010 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).⁽³⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 22 września 2010 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia 17 listopada 2010 r.⁽⁴⁾ Dz.U. C 40 z 7.2.2001, s. 453.⁽⁵⁾ Dz.U. C 25 E z 29.1.2004, s. 394.⁽⁶⁾ Dz.U. C 175 E z 10.7.2008, s. 392.⁽⁷⁾ Dz.U. C 8 E z 14.1.2010, s. 26.⁽⁸⁾ Dz.U. C 9 E z 15.1.2010, s. 48.⁽⁹⁾ Dz.U. C 184 E z 8.7.2010, s. 214.⁽¹⁰⁾ Dz.U. C 184 E z 8.7.2010, s. 292.

jednocześnie, że decyzje podjęte przez Europejskie Urzędy Nadzoru nie powinny wpływać na obowiązki budżetowe państw członkowskich.

- (6) W dniu 17 czerwca 2010 r. Rada Europejska ostatecznie stwierdziła, że „państwa członkowskie powinny wprowadzić system opłat i podatków nakładanych na instytucje finansowe, aby zapewnić równy podział obciążeń finansowych i określić zachęty służące ograniczeniu ryzyka systemowego. Takie opłaty lub podatki powinny być częścią struktury wiarygodnego rozwiązania ramowego. Pilnie potrzebne są dalsze prace nad ich głównymi aspektami; należy starannie zbadać kwestie równości reguł gry oraz łączne skutki zastosowania różnych środków regulacyjnych”.
- (7) Kryzys gospodarczy i finansowy stworzył realne i poważne zagrożenia dla stabilności systemu finansowego i funkcjonowania rynku wewnętrznego. Przywrócenie oraz utrzymanie stabilności i wiarygodności systemu finansowego jest bezwzględnym warunkiem wstępnym utrzymania zaufania na rynku wewnętrznym oraz jego spójności, a tym samym utrzymania i poprawy warunków umożliwiających ustanowienie w pełni zintegrowanego i działającego rynku wewnętrznego w obszarze usług finansowych. Ponadto głębiej i mocniej zintegrowane rynki finansowe oferują lepsze możliwości pozyskiwania finansowania i dywersyfikacji ryzyka, poprawiając tym samym odporność gospodarek na wstrząsy.
- (8) Unia wyczerpała możliwości działań w ramach obecnej formuły Komitetów Nadzorców Europejskich. Unia nie może trwać w sytuacji, w której brakuje mechanizmów zapewniających podejmowanie przez krajowe organy nadzoru najlepszych możliwych decyzji nadzorczych dotyczących instytucji finansowych działających transgranicznie; nie ma wystarczającej współpracy ani wymiany informacji pomiędzy krajowymi organami nadzoru; wspólne działanie podejmowane przez krajowe organy wymaga skomplikowanych ustaleń, aby uwzględnić mozaikę wymogów regulacyjnych i nadzorczych; krajowe rozwiązania są najczęściej jedynym wykonalnym wariantem odpowiedzi na problemy na poziomie unijnym; istnieje wiele różnych interpretacji tych samych tekstów prawnych. Europejski System Nadzoru Finansowego (zwany dalej „ESNF”) powinien zostać zaprojektowany w taki sposób, aby zaradzić tym brakom i stworzyć system zgodny z celem, jakim jest stabilny i jednolity unijny rynek usług finansowych łączący krajowe organy nadzoru w silną sieć unijną.
- (9) ESNF powinien stanowić zintegrowaną sieć krajowych i unijnych organów nadzoru finansowego, w ramach której bieżący nadzór sprawowany jest na poziomie krajowym. Należy również osiągnąć większą harmonizację i spójne stosowanie przepisów dotyczących instytucji i rynków finansowych w całej Unii. Poza Europejskim

Urzędem Nadzoru (Europejskim Urzędem Nadzoru Bankowego) (zwanym dalej „Urzędem”) należy powołać Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych) i Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych), a także Wspólny Komitet Europejskich Urzędów Nadzoru (zwany dalej „Wspólnym Komitetem”). Europejska Rada ds. Ryzyka Systemowego (zwana dalej „ERRS”) powinna stanowić część ESNF w celu zrealizowania zadań określonych w niniejszym rozporządzeniu oraz w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1092/2010 ⁽¹⁾.

- (10) Europejskie Urzędy Nadzoru powinny zastąpić Komitet Europejskich Organów Nadzoru Bankowego ustanowiony decyzją Komisji 2009/78/WE ⁽²⁾, Komitet Europejskich Organów Nadzoru ds. Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych ustanowiony decyzją Komisji 2009/79/WE ⁽³⁾ oraz Komitet Europejskich Organów Nadzoru nad Rynkiem Papierów Wartościowych ustanowiony decyzją Komisji 2009/77/WE ⁽⁴⁾ i przejąć wszystkie zadania i kompetencje tych komitetów, wraz z kontynuowaniem, w stosownych przypadkach, już rozpoczętych prac i projektów. Należy jasno określić zakres działań poszczególnych Europejskich Urzędów Nadzoru. Europejskie Urzędy Nadzoru powinny odpowiadać za swoje działania przed Parlamentem Europejskim i Radą. W sytuacjach gdy ta odpowiedzialność dotyczyć będzie kwestii międzysektorowych, które koordynowane były za pośrednictwem Wspólnego Komitetu, za koordynację tę powinny odpowiadać Europejskie Urzędy Nadzoru poprzez Wspólny Komitet.
- (11) Urząd powinien działać, mając na uwadze polepszenie funkcjonowania rynku wewnętrznego, w tym zwłaszcza poprzez osiągnięcie wysokiego poziomu, skuteczności i spójności regulacji i nadzoru, uwzględniając różnicowane interesy poszczególnych państw członkowskich i różny charakter instytucji finansowych. Urząd powinien chronić wartości społeczne, takie jak stabilność systemu finansowego, przejrzystość rynków i produktów finansowych, oraz chronić deponentów i inwestorów. Urząd powinien również zapobiegać arbitrażowi regulacyjnemu i gwarantować równe warunki konkurencji oraz wzmocnić międzynarodową koordynację nadzoru finansowego, z korzyścią dla całej gospodarki, w tym dla instytucji finansowych i innych zainteresowanych stron, konsumentów i pracowników. Jego zadania powinny także obejmować promowanie konwergencji nadzorczej i doradzanie instytucjom Unii w dziedzinach bankowości, płatności, przepisów w zakresie pieniądza elektronicznego i nadzoru nad nim oraz pokrewnych kwestii ładu korporacyjnego, audytów i sprawozdawczości finansowej. Urzędowi należy także powierzyć pewną odpowiedzialność za istniejącą i nową rodzaje działalności finansowej.

⁽¹⁾ Zob. s. 1 niniejszego Dziennika Urzędowego.

⁽²⁾ Dz.U. L 25 z 29.1.2009, s. 23.

⁽³⁾ Dz.U. L 25 z 29.1.2009, s. 28.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 25 z 29.1.2009, s. 18.

- (12) W przypadkach i na warunkach określonych w aktach ustawodawczych, o których mowa w niniejszym rozporządzeniu, lub – jeżeli wymaga tego sytuacja nadzwyczajna – zgodnie z warunkami określonymi w niniejszym rozporządzeniu, Urząd powinien móc także czasowo zakazać prowadzenia lub ograniczyć pewne rodzaje działalności finansowej, które zagrażają prawidłowemu funkcjonowaniu i integralności rynków finansowych lub stabilności całego systemu finansowego w Unii lub jego części. W przypadkach gdy czasowy zakaz prowadzenia pewnych rodzajów działalności finansowej lub ograniczenie pewnych rodzajów działalności finansowej mają wpływ międzysektorowy, przepisy sektorowe powinny przewidywać, że Urząd powinien w stosownych przypadkach koordynować swoje działania z działaniami Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych) i Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych) za pośrednictwem Wspólnego Komitetu.
- (13) Urząd powinien również należycie uwzględniać wpływ swoich działań na konkurencję i innowacje w ramach rynku wewnętrznego, konkurencyjność Unii na świecie, integrację finansową i nową strategię Unii na rzecz tworzenia miejsc pracy i wzrostu.
- (14) Aby zrealizować te cele, Urząd powinien posiadać osobowość prawną oraz niezależność administracyjną i finansową.
- (15) Na podstawie prac organów międzynarodowych, ryzyko systemowe należy zdefiniować jako ryzyko zakłócenia równowagi systemu finansowego mogące spowodować poważne negatywne konsekwencje dla rynku wewnętrznego i realnej gospodarki. Wszystkie rodzaje pośredników finansowych, rynków i infrastruktury potencjalnie mogą w pewnym stopniu mieć znaczenie systemowe.
- (16) Ryzyko transgraniczne obejmuje wszelkiego rodzaju ryzyko spowodowane przez nierównowagę gospodarczą lub problemy finansowe w całej Unii lub w jej części, które może mieć poważne negatywne skutki dla transakcji między podmiotami gospodarczymi dwóch lub więcej państw członkowskich, dla funkcjonowania rynku wewnętrznego lub finansów publicznych Unii lub któregośkolwiek z jej państw członkowskich.
- (17) Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w swoim wyroku z dnia 2 maja 2006 r. w sprawie C-217/04 (Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej przeciwko Parlamentowi Europejskiemu i Radzie Unii Europejskiej) stwierdził, że: „brzmienie art. 95 Traktatu WE [obecnie art. 114 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE)] nie pozwala na wniosek, iż przepisy przyjęte przez prawodawcę wspólnotowego na podstawie tego przepisu powinny zostać ograniczone, jeśli chodzi o ich adresatów, wyłącznie do państw członkowskich. W rzeczywistości bowiem może okazać się konieczne, według oceny tego prawodawcy, przewidzenie możliwości ustanowienia organu wspólnotowego mającego za zadanie przyczynianie się do realizacji procesu harmonizacji, w sytuacjach gdy stosowne wydaje się przyjęcie niewiązanych środków towarzyszących lub o charakterze ramowym dla ułatwienia jednolitego wykonania i stosowania aktów opartych na tym postanowieniu”⁽¹⁾. Cele i zadania Urzędu polegające na udzielaniu właściwym krajowym organom nadzoru pomocy w zakresie spójnej interpretacji i stosowania przepisów unijnych oraz przyczynianiu się do stabilności finansowej koniecznej do integracji finansowej są ściśle związane z celami określonymi w dorobku prawnym Unii dotyczącym rynku wewnętrznego w obszarze usług finansowych. Urząd powinien w związku z tym zostać ustanowiony na podstawie art. 114 TFUE.
- (18) Następujące akty ustawodawcze określają zadania właściwych organów państw członkowskich, w tym współpracę między nimi i z Komisją: dyrektywa 2006/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe⁽²⁾, dyrektywa 2006/49/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie adekwatności kapitałowej firm inwestycyjnych i instytucji kredytowych⁽³⁾ oraz dyrektywa 94/19/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 1994 r. w sprawie systemów gwarancji depozytów⁽⁴⁾.
- (19) Istniejące przepisy unijne regulujące dziedziny, których dotyczy niniejsze rozporządzenie, obejmują również dyrektywę 2002/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie dodatkowego nadzoru nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń oraz przedsiębiorstwami inwestycyjnymi konglomeratu finansowego⁽⁵⁾, dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 98/78/WE z dnia 27 października 1998 r. w sprawie dodatkowego nadzoru nad zakładami ubezpieczeń w grupach ubezpieczeniowych⁽⁶⁾, rozporządzenie (WE) nr 1781/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 listopada 2006 r. w sprawie informacji o zleceniodawcach, które towarzyszą przekazom pieniężnym⁽⁷⁾, dyrektywę 2009/110/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 września 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje pieniądza elektronicznego oraz nadzoru ostrożnościowego nad ich działalnością⁽⁸⁾ oraz w stosownych fragmentach dyrektywę 2005/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 października 2005 r. w sprawie przeciwdziałania korzysztaniu z systemu finansowego w celu prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu⁽⁹⁾, dyrektywę 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 września 2002 r. dotyczącą sprzedaży konsumentom usług finansowych na odległość⁽¹⁰⁾ oraz dyrektywę 2007/64/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego⁽¹¹⁾.

(1) Zb.Orz. 2006, s. I-03771, pkt 44.

(2) Dz.U. L 177 z 30.6.2006, s. 1.

(3) Dz.U. L 177 z 30.6.2006, s. 201.

(4) Dz.U. L 135 z 31.5.1994, s. 5.

(5) Dz.U. L 35 z 11.2.2003, s. 1.

(6) Dz.U. L 330 z 5.12.1998, s. 1.

(7) Dz.U. L 345 z 8.12.2006, s. 1.

(8) Dz.U. L 267 z 10.10.2009, s. 7.

(9) Dz.U. L 309 z 25.11.2005, s. 15.

(10) Dz.U. L 271 z 9.10.2002, s. 16.

(11) Dz.U. L 319 z 5.12.2007, s. 1.

- (20) Pożądane jest, by Urząd wspierał spójne podejście w dziedzinie gwarantowania depozytów celem zapewnienia równych szans dla wszystkich deponentów i równorzędnego ich traktowania w całej Unii. Ponieważ systemy gwarantowania depozytów podlegają kontroli w państwach członkowskich, a nie nadzorowi regulacyjnemu, Urząd powinien móc wykonywać swoje uprawnienia na mocy niniejszego rozporządzenia w stosunku do samego systemu gwarantowania depozytów oraz do jego operatora.
- (21) Zgodnie z deklaracją (nr 39) odnoszącą się do artykułu 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), dołączoną do Aktu końcowego konferencji międzyrządowej, która przyjęła Traktat z Lizbony, opracowanie regulacyjnych standardów technicznych wymaga pomocy w postaci specjalistycznej wiedzy technicznej w formie szczególnej dla dziedziny usług finansowych. Konieczne jest umożliwienie Urzędowi zapewniania takiej wiedzy specjalistycznej również w odniesieniu do standardów lub elementów standardów, które nie są oparte na projektach regulacyjnych standardów technicznych opracowanych przez Urząd.
- (22) Istnieje potrzeba wprowadzenia skutecznego instrumentu ustanawiającego zharmonizowane regulacyjne standardy techniczne w zakresie usług finansowych, tak by zapewnić, również poprzez jednolity zbiór przepisów, równe warunki i odpowiednią ochronę deponentów, inwestorów i konsumentów w całej Unii. Ponieważ Urząd charakteryzuje wysoki poziom wiedzy specjalistycznej, efektywne i właściwe jest powierzenie mu, w dziedzinach określonych prawem unijnym, opracowania projektów regulacyjnych standardów technicznych, które nie rozstrzygają kwestii politycznych.
- (23) Komisja powinna zatwierdzać te projekty regulacyjnych standardów technicznych w drodze aktów delegowanych zgodnie z art. 290 TFUE w celu nadania im wiążącej mocy prawnej. Zmiany tych projektów powinny być możliwe jedynie w sytuacjach nadzwyczajnych, ponieważ Urząd jest w bezpośrednim kontakcie z rynkami finansowymi i bierze pod uwagę codzienne funkcjonowanie tych rynków. Projekty regulacyjnych standardów technicznych podlegałyby zmianom, w przypadku ich niezgodności z prawem unijnym lub naruszenia zasady proporcjonalności lub podstawowych zasad rynku wewnętrznego w obszarze usług finansowych określonych w dorobku prawnym Unii dotyczącym usług finansowych. Komisja nie powinna zmieniać treści projektów regulacyjnych standardów technicznych przygotowanych przez Urząd bez uprzedniej konsultacji z Urzędem. Aby zapewnić sprawną i szybką procedurę przyjmowania tych standardów, należy ustalić określony termin, w którym Komisja powinna podjąć decyzję w sprawie ich zatwierdzenia.
- (24) Zważywszy na wiedzę specjalistyczną Urzędu w dziedzinach, w których powinny być opracowywane regulacyjne standardy techniczne, należy uwzględnić wyrażony przez Komisję zamiar opierania się zasadniczo na projektach regulacyjnych standardów technicznych przedłożonych jej przez Urząd w celu przyjęcia odpowiednich aktów delegowanych. W przypadku gdy Urząd nie przedłoży jednak projektu regulacyjnych standardów technicznych w terminie określonym w stosownym akcie ustawodawczym, należy zapewnić faktyczne osiągnięcie skutków wykorzystania przekazanych uprawnień oraz utrzymanie efektywności procesu decyzyjnego. W takich sytuacjach Komisja powinna mieć zatem uprawnienia do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych w przypadku braku projektu opracowanego przez Urząd.
- (25) Komisja powinna mieć także uprawnienia do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych w drodze aktów wykonawczych zgodnie z art. 291 TFUE.
- (26) W dziedzinach nieobjętych regulacyjnymi lub wykonawczymi standardami technicznymi Urząd powinien mieć uprawnienia do wydawania wytycznych i zaleceń w sprawie stosowania prawa Unii. W celu zapewnienia przejrzystości i zwiększenia przestrzegania przez krajowe organy nadzoru tych wytycznych i zaleceń Urząd powinien mieć możliwość opublikowania uzasadnień niezastosowania się przez organy nadzoru do tych wytycznych i zaleceń.
- (27) Zapewnianie właściwego i pełnego stosowania prawa unijnego jest podstawowym warunkiem wstępnym dla integralności, przejrzystości, efektywności i prawidłowego funkcjonowania rynków finansowych, stabilności systemu finansowego i równych warunków konkurencji dla instytucji finansowych w Unii. Należy zatem wprowadzić odpowiedni mechanizm obowiązujący w przypadkach stwierdzenia przez Urząd niestosowania lub nieprawidłowego stosowania prawa unijnego prowadzącego do jego naruszenia. Mechanizm ten powinien obowiązywać w dziedzinach, w których prawo Unii określa jasne i bezwarunkowe obowiązki.
- (28) Aby umożliwić podjęcie odpowiednich działań w przypadku nieprawidłowego lub niewystarczającego stosowania prawa unijnego, należy wprowadzić mechanizm obejmujący trzy etapy: Po pierwsze, Urząd powinien być uprawniony do zbadania domniemanego nieprawidłowego lub niewystarczającego wykonania obowiązków wynikających z prawa unijnego przez organy krajowe w ramach ich praktyki nadzorczej, a następnie powinien wydać zalecenie. Po drugie, w przypadku gdy właściwy organ wydać zalecenie nie zastosuje się do zalecenia, Komisja powinna mieć prawo do wydania formalnej opinii uwzględniającej zalecenie Urzędu, w której wymaga od właściwego organu podjęcia działań koniecznych do zapewnienia przestrzegania prawa Unii.
- (29) Po trzecie, w wyjątkowych sytuacjach uporczywej bezczynności właściwego organu Urząd powinien posiadać uprawnienia do przyjęcia w ostateczności decyzji skierowanych do poszczególnych instytucji finansowych. Uprawnienie to powinno być ograniczone do wyjątkowych przypadków, w których właściwy organ nie zastosuje się do skierowanej do niego formalnej opinii oraz w których prawo Unii ma bezpośrednie zastosowanie do instytucji finansowych na mocy istniejących lub przyszłych rozporządzeń unijnych.

- (30) Poważne zagrożenia dla prawidłowego funkcjonowania i integralności rynków finansowych lub stabilności systemu finansowego w Unii wymagają szybkiej i skoordynowanej odpowiedzi na szczeblu Unii. Urząd powinien zatem móc zobowiązywać krajowe organy nadzoru do podejmowania konkretnych działań w celu zapobiegania sytuacjom nadzwyczajnym. Rada powinna być uprawniona do stwierdzania wystąpienia sytuacji nadzwyczajnej na podstawie wniosku jednego z Europejskich Urzędów Nadzoru, Komisji lub ERRS.
- (31) Urząd powinien zatem móc zobowiązywać krajowe organy nadzoru do podejmowania konkretnych działań w celu zaradzenia sytuacjom nadzwyczajnym. Działanie podjęte w tym względzie przez Urząd nie powinno naruszać uprawnień Komisji na mocy art. 258 TFUE do wszczynania przez nią postępowań wobec państwa członkowskiego danego organu nadzoru w sprawie niepodjęcia przez nie takiego działania, jak również nie narusza prawa Komisji do stosowania w takich okolicznościach środków tymczasowych zgodnie z regulaminem proceduralnym Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej. Jeżeli organy nadzoru danego państwa członkowskiego nie podejmą działania wymaganego przez Urząd, powinno pozostawać to bez uszczerbku dla wszelkiej odpowiedzialności jaką to państwo członkowskie może ponieść zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.
- (32) W celu zapewnienia efektywnego i skutecznego nadzoru oraz zrównoważonego uwzględnienia stanowisk właściwych organów w poszczególnych państwach członkowskich Urząd powinien móc rozstrzygać ze skutkiem wiążącym spory w sprawach transgranicznych między właściwymi organami, w tym w ramach kolegiów organów nadzoru. Należy wprowadzić postępowanie pojednawcze, podczas którego właściwe organy mogą dojść do porozumienia. Kompetencje Urzędu powinny obejmować spory dotyczące procedury lub przedmiotu działania lub braku działania właściwego organu danego państwa członkowskiego w przypadkach określonych w wiążących prawnie aktach unijnych, o których mowa w niniejszym rozporządzeniu. W takim przypadku jeden z odnośnych organów nadzoru powinien być uprawniony do zwrócenia się z tą kwestią do Urzędu, który powinien postępować zgodnie z niniejszym rozporządzeniem. Urząd powinien być uprawniony do zażądania, by zainteresowane właściwe organy podjęły konkretne działanie lub by powstrzymały się od działania w celu rozstrzygnięcia danej sprawy, tak by zapewnić zgodność z prawem Unii, przy czym skutki tego postępowania byłyby wiążące dla danych właściwych organów. W przypadku gdy dany właściwy organ nie zastosuje się do skierowanej do niego decyzji o rozstrzygnięciu sporu, Urząd powinien mieć uprawnienia do przyjmowania decyzji skierowanych bezpośrednio do instytucji finansowych w dziedzinach prawa unijnego mających bezpośrednie zastosowanie do tych instytucji. Uprawnienie do przyjęcia takiej decyzji powinno mieć zastosowanie wyłącznie w ostateczności i tylko w celu zapewnienia prawidłowego i spójnego stosowania prawa unijnego. W przypadkach gdy stosowne przepisy unijne przekazują uprawnienia dyskrecjonalne właściwym organom państw członkowskich, decyzje podejmowane przez Urząd nie mogą zastępować wykonywania – zgodnie z prawem unijnym – tych uprawnień dyskrecjonalnych.
- (33) Kryzys pokazał, że aktualny system współpracy między organami krajowymi, których uprawnienia ograniczają się do poszczególnych państw członkowskich, jest niewystarczający w stosunku do instytucji finansowych działających transgranicznie.
- (34) Grupy ekspertów powołane przez państwa członkowskie w celu badania przyczyn kryzysu i przedstawiania propozycji dotyczących usprawnienia regulacji sektora finansowego i nadzoru nad nim potwierdziły, że aktualne ustalenia nie stanowią solidnej podstawy dla przyszłych regulacji i nadzoru nad transgranicznymi instytucjami finansowymi w Unii.
- (35) Sprawozdanie grupy de Larosièrè'a wskazuje, że „zasadniczo mamy dwie opcje: pierwsza to rozwiązania wprowadzane przez poszczególne kraje z myślą tylko o własnych rynkach, bez liczenia się z pozostałymi, a często ze szkodą dla nich, a druga to wzmocniona, pragmatyczna, racjonalna współpraca europejska z korzyścią dla wszystkich, która pozwoli na utrzymanie otwartej gospodarki globalnej. Zapewni to niekwestionowane korzyści gospodarcze”.
- (36) Kolegia organów nadzoru odgrywają istotną rolę w efektywnym, skutecznym i spójnym nadzorze instytucji finansowych działających na szczeblu transgranicznym. Urząd powinien przyczyniać się do propagowania i monitorowania efektywnego, skutecznego i konsekwentnego funkcjonowania kolegiów organów nadzoru oraz odgrywać w tym względzie przewodnią rolę w zapewnianiu konsekwentnego i spójnego funkcjonowania kolegiów organów nadzoru w odniesieniu do transgranicznych instytucji finansowych w całej Unii. Urząd powinien mieć zatem pełne prawo do uczestniczenia w kolegiach organów nadzoru w celu usprawniania ich funkcjonowania oraz procesu wymiany informacji w kolegiach organów nadzoru a także celem promowania konwergencji i spójności stosowania prawa Unii przez kolegia organów nadzoru. Jak zauważono w sprawozdaniu grupy de Larosièrè'a, „należy wyeliminować arbitraż regulacyjny i zakłócenia konkurencji wynikające z różnych praktyk nadzorczych, gdyż mogą one naruszyć stabilność finansową – między innymi poprzez zachęcanie do przenoszenia działalności finansowej do krajów o łagodniejszym systemie nadzoru. System nadzoru musi być postrzegany jako uczciwy i zrównoważony.”
- (37) Konwergencja w dziedzinie zapobiegania sytuacjom kryzysowym, zarządzania w takich sytuacjach i rozwiązywania kryzysów, również w dziedzinie mechanizmów finansowania, jest niezbędna dla zapewnienia internalizacji kosztów przez system finansowy, aby organy publiczne mogły realizować działania restrukturyzacyjne wobec upadających instytucji finansowych minimalizując skutki takiej upadłości dla systemu finansowego i ograniczając uzależnienie od środków finansowych podatników i środków publicznych dla ratowania banków, ograniczając negatywne skutki dla gospodarki; konwergencja ta jest również niezbędna dla zapewnienia koordynacji stosowania krajowych działań naprawczych. W tym kontekście niezbędne jest opracowanie wspólnego pakietu zasad dotyczących całościowego zestawu narzędzi prewencyjnych i naprawczych dla upadających banków: narzędzia te miałyby być w szczególności wykorzystywane w przypadkach kryzysu w dużych, transgranicznych lub wzajemnie powiązanych instytucjach; należy także oszacować konieczność powierzenia Urzędowi dodatkowych stosownych uprawnień, a także sposoby, w jakie banki i instytucje gromadzące oszczędności mogłyby traktować priorytetowo ochronę osób powierzającym im swoje oszczędności.

- (38) W trakcie aktualnego przeglądu dyrektywy 94/19/WE i dyrektywy 97/9/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 marca 1997 r. w sprawie systemów rekompensat dla inwestorów ⁽¹⁾ Komisja zamierza zwrócić szczególną uwagę na konieczność zapewnienia dalej idącej harmonizacji w całej Unii. W sektorze ubezpieczeń odnotowuje się także fakt, że Komisja zamierza przeanalizować możliwość wprowadzenia unijnych przepisów o ochronie ubezpieczonych w przypadku upadłości towarzystwa ubezpieczeniowego. Europejskie Urzędy Nadzoru powinny odgrywać istotną rolę w tych obszarach, w związku z czym należy im powierzyć odpowiednie uprawnienia dotyczące europejskiego systemu gwarantowania depozytów.
- (39) Narzędziem przydatnym w funkcjonowaniu sieci organów nadzoru może być delegowanie zadań i kompetencji, tak by ograniczyć powielanie zadań nadzorczych, wspierać współpracę, a tym samym usprawnić proces nadzoru oraz zmniejszyć obciążenia spoczywające na instytucjach finansowych. Rozporządzenie to powinno zatem zapewniać jasne podstawy prawne dla takiego delegowania zadań i kompetencji. O ile powinna być respektowana ogólna zasada dopuszczająca delegowanie zadań i kompetencji, państwa członkowskie powinny mieć jednak możliwość wprowadzenia szczególnych warunków dotyczących delegowania kompetencji, np. w odniesieniu do informowania o ustaleniach dotyczących delegowania kompetencji i powiadamiania o nich. Delegowanie zadań oznacza, że zadania są wykonywane przez Urząd lub przez krajowy organ nadzoru inny niż właściwy organ nadzoru, podczas gdy odpowiedzialność za podejmowanie decyzji nadzorczych nadal spoczywa na organie delegującym. Na skutek delegowania zadań Urząd lub krajowy organ nadzoru, któremu przekazano kompetencje, powinien móc w swoim imieniu decydować o pewnych kwestiach dotyczących nadzoru zamiast organu delegującego. Delegowanie zadań i kompetencji powinno być regulowane zasadą przyznawania kompetencji nadzorczych organowi nadzoru, który ze względu na swoją pozycję jest najbardziej odpowiedni do podjęcia działań w przedmiotowej sprawie. Delegowanie kompetencji byłoby odpowiednim rozwiązaniem przykładowo ze względu na efekt skali lub zbieżny zakres, spójność w ramach nadzoru grupowego oraz optymalizację wykorzystania wiedzy specjalistycznej między organami nadzoru. Decyzje podejmowane przez organ, któremu przekazano kompetencje, o ile zostały podjęte w zakresie delegowanych kompetencji, powinny być uznawane za rozstrzygające przez organ delegujący kompetencje i przez inne właściwe organy. Odpowiednie unijne akty prawne mogą bliżej określać zasady delegowania kompetencji na podstawie umowy. Urząd powinien ułatwiać i monitorować zawieranie umów dotyczących delegowania zadań i kompetencji między krajowymi organami nadzoru za pomocą wszelkich właściwych środków.
- Urząd powinien być informowany z wyprzedzeniem o planowanym zawarciu umowy w sprawie delegowania zadań lub kompetencji, tak by móc wyrazić swoją opinię w stosownych przypadkach. Powinien on scentralizować publikację takich umów, aby zapewnić terminowe, przejrzyste i łatwo dostępne informacje na temat umów dla wszystkich zainteresowanych stron. Urząd powinien ustalać i upowszechniać dobre praktyki dotyczące delegowania zadań i kompetencji oraz umów w sprawie delegowania zadań lub kompetencji.
- (40) Urząd powinien aktywnie wspierać konwergencję praktyk nadzorczych w całej Unii w celu stworzenia wspólnej kultury nadzoru.
- (41) Wzajemne oceny stanowią efektywne i skuteczne narzędzie zwiększające spójność w ramach sieci organów nadzoru. Urząd powinien zatem opracować ramy metodologiczne dla takich wzajemnych ocen i regularnie je przeprowadzać. Oceny te powinny koncentrować się nie tylko na konwergencji praktyk nadzorczych, ale również na zdolności organów nadzoru do osiągania wysokiej jakości wyników w zakresie nadzoru oraz niezależności właściwych organów. Należy upubliczniać wyniki wzajemnych ocen za zgodą właściwego organu podlegającego ocenie. Należy również rozpoznawać i upubliczniać najlepsze praktyki.
- (42) Urząd powinien aktywnie wspierać skoordynowane działania Unii w zakresie nadzoru, w szczególności w celu zapewnienia prawidłowego funkcjonowania i integralności rynków finansowych oraz stabilności systemu finansowego w Unii. Oprócz uprawnień do podejmowania działania w sytuacjach nadzwyczajnych, Urzędowi powinno zatem zostać powierzone zadanie ogólnej koordynacji w ramach ESNF. Urząd powinien skupić swoje działania na zapewnieniu niezakłóconego przepływu wszystkich istotnych informacji pomiędzy właściwymi organami.
- (43) Aby utrzymać stabilność systemu finansowego, należy na wczesnym etapie określić tendencje, potencjalne zagrożenia i słabości dotyczące poziomu mikroostrożnościowego, transgranicznego i międzysektorowego. Urząd powinien, regularnie lub w razie konieczności doraźnie, monitorować i oceniać takie zmiany w obszarze podlegającym jego kompetencjom oraz, w stosownych przypadkach, informować Parlament Europejski, Radę, Komisję, inne Europejskie Urzędy Nadzoru oraz ERRS. Urząd powinien również – we współpracy z ERRS – uruchamiać i koordynować ogólnounijne testy warunków skrajnych w celu oceny odporności instytucji finansowych na niekorzystne zmiany na rynku i powinien zapewniać, by na poziomie krajowym stosowano przy takich testach jak najbardziej spójną metodologię. Aby Urząd mógł należycie wykonywać swoje funkcje, powinien przeprowadzać analizy ekonomiczne rynków oraz wpływu, jaki miałyby ewentualne zmiany na rynku.
- (44) Z uwagi na globalizację usług finansowych i rosnące znaczenie międzynarodowych standardów Urząd powinien wspierać dialog i współpracę z organami nadzoru spoza Unii. Powinien on mieć możliwość rozwijania kontaktów i dokonywania uzgodnień administracyjnych z organami nadzoru i administracji państw trzecich oraz z organizacjami międzynarodowymi, przy pełnym poszanowaniu aktualnych ról i odpowiednich kompetencji państw członkowskich oraz instytucji Unii. Udział w pracach Urzędu należy umożliwić państwom, które zawarły z Unią umowy o przyjęciu i stosowaniu jej prawa, a Urząd powinien

⁽¹⁾ Dz.U. L 84 z 26.3.1997, s. 22.

mieć możliwość współpracy z państwami trzecimi stosującymi przepisy, które uznano za ekwiwalentne z przepisami unijnymi.

- (45) Urząd powinien odgrywać rolę niezależnego organu doradczego dla Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji w dziedzinach podlegających jego kompetencjom. Bez uszczerbku dla kompetencji zainteresowanych właściwych organów Urząd powinien mieć możliwość wydawania opinii na temat oceny ostrożnościowej połączeń i przejść na mocy dyrektywy 2006/48/WE, w brzmieniu zmienionym dyrektywą 2007/44/WE ⁽¹⁾ w przypadkach, w których dyrektywa ta wymaga konsultacji między właściwymi organami z co najmniej dwóch państw członkowskich.
- (46) Aby skutecznie wykonywać swoje obowiązki Urząd powinien mieć prawo do zwracania się o wszelkie niezbędne informacje. Aby uniknąć powielania obowiązków sprawozdawczych instytucji finansowych, takie informacje powinny być normalnie dostarczane przez krajowe organy nadzoru znajdujące się najbliżej rynków i instytucji finansowych, a Urząd powinien uwzględniać już istniejące dane statystyczne. W ostateczności Urząd powinien mieć jednak możliwość skierowania należycie uzasadnionego i umotywowanego wniosku o informacje bezpośrednio do instytucji finansowej, jeżeli właściwy krajowy organ nie udostępnia lub nie może udostępnić takich informacji w odpowiednim czasie. Organy państw członkowskich powinny być zobowiązane do udzielenia pomocy Urzędowi w zakresie realizacji jego wniosków o informacje. W tym kontekście podstawowe znaczenie ma praca nad wspólnymi formatami sprawozdawczymi. Środki służące gromadzeniu informacji nie powinny naruszać ram prawnych europejskiego systemu statystycznego i Europejskiego Systemu Banków Centralnych w dziedzinie statystyki. Niniejsze rozporządzenie nie powinno zatem naruszać rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady WE nr 223/2009 z dnia 11 marca 2009 r. w sprawie statystyki europejskiej ⁽²⁾ ani rozporządzenia Rady (WE) nr 2533/98 z dnia 23 listopada 1998 r. dotyczącego zbierania informacji statystycznych przez Europejski Bank Centralny ⁽³⁾.
- (47) Ścisła współpraca między Urzędem a ERRS ma podstawowe znaczenie dla pełnej efektywności funkcjonowania ERRS oraz dla podejmowania działań następczych w związku z jej ostrzeżeniami i zaleceniami. Urząd i ERRS powinny przekazywać sobie wszelkie istotne informacje. Dane dotyczące poszczególnych przedsiębiorstw należy dostarczać tylko po otrzymaniu uzasadnionego wniosku. Po otrzymaniu ostrzeżeń lub zaleceń skierowanych przez ERRS do Urzędu lub krajowego organu nadzoru, Urząd powinien, w stosownych przypadkach, zapewnić podjęcie działań następczych.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2007/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 września 2007 r. zmieniająca dyrektywę Rady 92/49/EWG oraz dyrektywy 2002/83/WE, 2004/39/WE, 2005/68/WE i 2006/48/WE w zakresie zasad proceduralnych i kryteriów oceny stosowanych w ramach oceny ostrożnościowej przypadków nabycia lub zwiększenia udziałów w podmiotach sektora finansowego (Dz.U. L 247 z 21.9.2007, s. 1).

⁽²⁾ Dz.U. L 87 z 31.3.2009, s. 164.

⁽³⁾ Dz.U. L 318 z 27.11.1998, s. 8.

- (48) Urząd powinien konsultować z zainteresowanymi stronami regulacyjne lub wykonawcze standardy techniczne, wytyczne i zalecenia oraz stwarzać im odpowiednią możliwość przedstawienia uwag na temat proponowanych środków. Przed przyjęciem projektów regulacyjnych lub wykonawczych standardów technicznych, wytycznych i zaleceń Urząd powinien dokonać oceny skutków. W celu zapewnienia efektywności powinna być wykorzystana Bankowa Grupa Interesariuszy, która powinna reprezentować w zrównoważonych proporcjach unijne instytucje kredytowe i przedsiębiorstwa inwestycyjne reprezentujące różne modele instytucji finansowych i przedsiębiorstw oraz instytucje finansowe i przedsiębiorstwa o różnej wielkości, w tym w stosownych przypadkach inwestorów instytucjonalnych i inne instytucje finansowe, które same korzystają z usług finansowych, małe i średnie przedsiębiorstwa (MŚP), związki zawodowe, pracowników naukowych, konsumentów oraz inne podmioty korzystające z detalicznych usług bankowych. Bankowa Grupa Interesariuszy powinna służyć jako platforma kontaktowa z innymi grupami użytkowników usług finansowych ustanowionymi przez Komisję lub na mocy przepisów unijnych.
- (49) Członkowie Bankowej Grupy Interesariuszy reprezentujący organizacje typu non profit lub pracownicy naukowcy powinni otrzymywać odpowiednie wynagrodzenie, co umożliwi pełny udział w debacie na temat regulacji finansowej osobom, które nie posiadają dużych zasobów finansowych ani nie reprezentują sektora.
- (50) Państwa członkowskie są głównie odpowiedzialne za zapewnienie skoordynowanego zarządzania w sytuacjach kryzysowych i utrzymanie stabilności finansowej w sytuacjach kryzysowych, w szczególności w odniesieniu do stabilizowania poszczególnych instytucji finansowych znajdujących się w trudnej sytuacji i rozwiązywania ich problemów. Decyzje podejmowane przez Urząd w sytuacjach nadzwyczajnych lub rozwiązywania sporów wpływających na stabilność instytucji finansowych nie powinny wpływać na obowiązki budżetowe państw członkowskich. Należy ustanowić mechanizm umożliwiający państwom członkowskim powoływanie się na ten środek ochronny i – w ostateczności – przekazanie sprawy do decyzji Rady. Nie należy jednak nadużywać tego mechanizmu ochronnego w szczególności w odniesieniu do decyzji Urzędu, która nie ma znaczących lub istotnych skutków budżetowych, np. w przypadku tymczasowym wprowadzeniem zakazu dotyczącego określonej działalności lub produktów ze względu na ochronę konsumentów. Przy podejmowaniu decyzji na mocy tego mechanizmu ochronnego, Rada powinna głosować zgodnie z zasadą mówiącą, że każdemu członkowi przysługuje jeden głos. Należy przyznać Radzie uprawnienia w tej dziedzinie, biorąc po uwagę szczególne obowiązki państw członkowskich w tym zakresie. Zważywszy na wrażliwy charakter tej kwestii, należy zapewnić rygorystyczne rozwiązania dotyczące poufności.
- (51) W ramach tego procesu decyzyjnego w odniesieniu do Urzędu powinny obowiązywać przepisy unijne i ogólne zasady dotyczące należytych procedur i przejrzystości.

Prawo adresatów decyzji Urzędu do złożenia wyjaśnień powinno być w pełni przestrzegane. Akty wydawane przez Urząd powinny stanowić integralną część prawa Unii.

(52) Głównym organem decyzyjnym Urzędu powinna być Rada Organów Nadzoru złożona z szefów odpowiednich właściwych organów w poszczególnych państwach członkowskich, na czele z Przewodniczącym Urzędu. W Radzie Organów Nadzoru zasiadać powinni w charakterze obserwatorów przedstawiciele Komisji, ERRS, Europejskiego Banku Centralnego oraz Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych) i Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych). Członkowie Rady Organów Nadzoru powinni działać niezależnie i wyłącznie w interesie Unii.

(53) Co do zasady, Rada Organów Nadzoru powinna podejmować decyzje zwykłą większością zgodnie z regułą mówiącą, że każdemu członkowi przysługuje jeden głos. W odniesieniu do jednak do aktów natury ogólnej, w tym aktów dotyczących regulacyjnych i wykonawczych standardów technicznych, wytycznych i zaleceń dotyczących kwestii budżetowych, jak również w odniesieniu do wniosków państw członkowskich o ponowne rozważenie przez Urząd decyzji o czasowym zakazie prowadzenia pewnych rodzajów działalności finansowej lub ograniczeniu takich rodzajów działalności finansowej, właściwe jest stosowanie zasad głosowania większością kwalifikowaną zgodnie z art. 16 ust. 4 Traktatu o Unii Europejskiej oraz z Protokołem (nr 36) w sprawie postanowień przejściowych załączonym do Traktatu o Unii Europejskiej i Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej. Sprawy dotyczące rozstrzygania sporów między krajowymi organami nadzoru powinny być rozpatrywane przez określony, obiektywny zespół, w skład którego wchodzi członkowie niebędący przedstawicielami właściwych organów, które są stroną danego sporu, ani niemający żadnego interesu w konflikcie ani bezpośrednich powiązań z zainteresowanymi właściwymi organami. Skład zespołu powinien być odpowiednio wyważony. Decyzja podjęta przez zespół powinna być zatwierdzana przez Radę Organów Nadzoru zwykłą większością głosów zgodnie z zasadą mówiącą, że każdemu członkowi przysługuje jeden głos. Niemniej jednak w odniesieniu do decyzji podjętych przez nadzorę konsolidującego, decyzja proponowana przez zespół mogłaby zostać odrzucona przez członków stanowiących mniejszość blokującą, zgodnie z art. 16 ust. 4 Traktatu o Unii Europejskiej i art. 3 Protokołu (nr 36) w sprawie postanowień przejściowych.

(54) Zarząd złożony z Przewodniczącego Urzędu oraz przedstawicieli krajowych organów nadzoru i Komisji powinien zapewniać, aby Urząd wypełniał swoją misję i wykonywał powierzone mu zadania. Zarządowi należy przyznać konieczne uprawnienia do, między innymi, proponowania rocznego i wieloletniego programu prac, wykonywania pewnych uprawnień budżetowych, przyjmowania planu polityki kadrowej Urzędu, przyjmowania przepisów szczególnych dotyczących prawa dostępu do dokumentów oraz proponowania sprawozdania rocznego.

(55) Urząd powinien być reprezentowany przez zatrudnionego w pełnym wymiarze czasu pracy Przewodniczącego wyznaczonego przez Radę Organów Nadzoru na podstawie osiągnięć, umiejętności, wiedzy na temat instytucji i rynków finansowych oraz doświadczenia w zakresie regulacji rynków finansowych i nadzoru finansowego po przeprowadzeniu otwartej procedury kwalifikacyjnej organizowanej i zarządzanej przez Radę Organów Nadzoru przy wsparciu Komisji. W celu wyznaczenia Pierwszego Przewodniczącego Urzędu Komisja powinna sporządzić m.in. krótką listę kandydatów na podstawie osiągnięć, umiejętności, wiedzy na temat instytucji i rynków finansowych oraz doświadczenia w zakresie regulacji rynków finansowych i nadzoru finansowego. W odniesieniu do wyznaczania kolejnych Przewodniczących możliwość uzyskania krótkiej listy kandydatów sporządzanej przez Komisję powinna zostać poddana przeglądowi w sprawozdaniu, które ma zostać sporządzone na mocy niniejszego rozporządzenia. Przed objęciem obowiązków przez wybraną osobę i najpóźniej miesiąc po dokonaniu wyboru przez Radę Organów Nadzoru, Parlament Europejski powinien mieć możliwość, po wysłuchaniu wybranej osoby, sprzeciwić się jej mianowaniu.

(56) Zarządzanie Urzędem powinno zostać powierzone Dyrektorowi Wykonawczemu, który powinien mieć prawo do uczestniczenia bez prawa głosu w obradach Rady Organów Nadzoru i Zarządu.

(57) Aby zapewnić międzysektorową spójność prac Europejskich Urzędów Nadzoru, powinny one ściśle ze sobą współpracować w ramach Wspólnego Komitetu i w stosownych przypadkach wypracowywać wspólne stanowiska. Wspólny Komitet powinien koordynować funkcje Europejskich Urzędów Nadzoru związane z konglomeratami finansowymi i innymi kwestiami międzysektorowymi. W stosownych przypadkach akty prawne również objęte kompetencjami Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych) i Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych) powinny być przyjmowane równolegle przez odnośne Europejskie Urzędy Nadzoru. Pracami Wspólnego Komitetu powinni kierować na zasadzie corocznej rotacji przewodniczący Europejskich Urzędów Nadzoru. Przewodniczący Wspólnego Komitetu powinien być wiceprzewodniczącym ERRS. Wspólny Komitet powinien dysponować własnym personelem zapewnionym przez Europejskie Urzędy Nadzoru, co pozwoli na nieformalną wymianę informacji oraz na wypracowanie wspólnego podejścia w zakresie kultury nadzoru między Europejskimi Urzędami Nadzoru.

(58) Konieczne jest, by strony, na które mają wpływ decyzje podejmowane przez Urząd, mogły skorzystać z niezbędnych środków odwoławczych. W przypadkach gdy Urzędowi przysługują uprawnienia decyzyjne, w celu zapewnienia skutecznej ochrony praw stron oraz ze względu na ekonomię procesową, zainteresowane strony powinny mieć prawo odwoływania się do Komisji Odwoławczej. Ze względu na efektywność i spójność Komisja Odwoławcza powinna być wspólnym organem Europejskich Urzędów Nadzoru, niezależnym od ich struktur administracyjnych i regulacyjnych. Powinna istnieć możliwość wniesienia odwołania od decyzji Komisji Odwoławczej do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

- (59) W celu zagwarantowania pełnej autonomii i niezależności Urząd powinien posiadać własny budżet, który byłby finansowany głównie z obowiązkowych składek krajowych organów nadzoru i z budżetu ogólnego Unii Europejskiej. Finansowanie Urzędu przez Unię odbywa się na podstawie porozumienia osiągniętego przez władzę budżetową zgodnie z pkt 47 porozumienia międzyinstytucjonalnego z 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami ⁽¹⁾. Zastosowanie powinna mieć unijna procedura budżetowa. Księgi rachunkowe powinny być badane przez Trybunał Obrachunkowy. Budżet ogólny podlega procedurze udzielania absolutorium.
- (60) W odniesieniu do Urzędu zastosowanie powinno mieć rozporządzenie (WE) nr 1073/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 maja 1999 r. dotyczące dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF) ⁽²⁾. Urząd powinien również przystąpić do Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 25 maja 1999 r. między Parlamentem Europejskim, Radą Unii Europejskiej i Komisją Wspólnot Europejskich dotyczącego dochodzeń wewnętrznych prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF) ⁽³⁾.
- (61) W celu zapewnienia otwartych i przejrzystych warunków zatrudnienia i równego traktowania pracowników, w odniesieniu do pracowników Urzędu powinien mieć zastosowanie regulamin pracowniczy urzędników i warunki zatrudnienia innych pracowników Wspólnot Europejskich ⁽⁴⁾.
- (62) Niezbędna jest ochrona tajemnic handlowych i innych poufnych informacji. Poufność informacji udostępnianych Urzędowi i wymienianych w obrębie sieci powinna podlegać surowym i skutecznym zasadom zachowania poufności.
- (63) Dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych ⁽⁵⁾ oraz rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych ⁽⁶⁾ mają pełne zastosowanie do przetwarzania danych osobowych do celów niniejszego rozporządzenia.
- (64) Aby zapewnić przejrzyste funkcjonowanie Urzędu, powinno mieć do niego zastosowanie rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji ⁽⁷⁾.
- (65) Państwa trzecie powinny mieć możliwość uczestniczenia w pracach Urzędu, zgodnie z odpowiednimi umowami, które mają zostać zawarte przez Unię.
- (66) Ponieważ cele niniejszego rozporządzenia, to znaczy poproszenie funkcjonowania rynku wewnętrznego poprzez zagwarantowanie wysokiego poziomu, skuteczności i spójności regulacji ostrożnościowej i nadzoru ostrożnościowego; ochronę deponentów i inwestorów, ochronę integralności, efektywności i prawidłowego funkcjonowania rynków finansowych; utrzymanie stabilności systemu finansowego i wzmocnienie międzynarodowej koordynacji nadzoru finansowego, nie mogą być osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast z uwagi na rozmiary działania możliwe jest lepsze ich osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.
- (67) Urząd powinien przejąć wszystkie obecne zadania i uprawnienia Komitetu Europejskich Organów Nadzoru Bankowego. Z dniem ustanowienia Urzędu należy zatem uchylić decyzję Komisji 2009/78/WE, natomiast decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady 716/2009/WE z dnia 16 września 2009 r. ustanawiająca wspólnotowy program wspierania określonych działań w obszarach usług finansowych, sprawozdawczości finansowej oraz badania sprawozdań finansowych ⁽⁸⁾ powinna zostać odpowiednio zmieniona. Zważywszy na istniejące struktury i działania Komitetu Europejskich Organów Nadzoru Bankowego, trzeba zapewnić bardzo ścisłą współpracę między Komitetem Europejskich Organów Nadzoru Bankowego a Komisją przy ustanawianiu odpowiednich rozwiązań przejściowych; należy zapewnić, by okres, w którym Komisja będzie odpowiedzialna za administracyjne ustanowienie i początkowe administracyjne funkcjonowanie Urzędu, był jak najkrótszy.
- (68) Należy określić termin wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, w taki sposób, aby zagwarantować, odpowiednie przygotowanie Urzędu do rozpoczęcia działalności oraz sprawne przekształcenie Komitetu Europejskich Organów Nadzoru Bankowego w Urząd. Urząd powinien posiadać odpowiednie finansowanie. Przynajmniej na początku środki na jego finansowanie powinny pochodzić w 40 % ze środków finansowych Unii, a w 60 % z wkładów państw członkowskich, wniesionych zgodnie z ważeniem głosów określonym w art. 3 ust. 3 Protokołu (nr 36) w sprawie postanowień przejściowych.
- (69) Aby Urząd mógł zostać ustanowiony w dniu 1 stycznia 2011 r., niniejsze rozporządzenie powinno wejść w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*,
- ⁽¹⁾ Dz.U. L 139 z 14.6.2006, s. 1.
⁽²⁾ Dz.U. L 136 z 31.5.1999, s. 1.
⁽³⁾ Dz.U. L 136 z 31.5.1999, s. 15.
⁽⁴⁾ Dz.U. L 56 z 4.3.1968, s. 1.
⁽⁵⁾ Dz.U. L 281 z 23.11.1995, s. 31.
⁽⁶⁾ Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1.
⁽⁷⁾ Dz.U. L 145 z 31.5.2001, s. 43.
⁽⁸⁾ Dz.U. L 253 z 25.9.2009, s. 8.

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

USTANOWIENIE I STATUS PRAWNY

Artykuł 1

Ustanowienie Urzędu i zakres jego działalności

1. Niniejsze rozporządzenie ustanawia Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Bankowego), zwany dalej „Urzędem”.

2. Urząd działa w ramach uprawnień przyznanych niniejszym rozporządzeniem oraz w zakresie przepisów dyrektywy 2006/48/WE, dyrektywy 2006/49/WE, dyrektywy 2002/87/WE, rozporządzenia (WE) nr 1781/2006, dyrektywy 94/19/WE i w zakresie, w jakim akty te mają zastosowanie do instytucji kredytowych i finansowych oraz właściwych organów, które je nadzorują, w zakresie stosownych fragmentów dyrektywy 2005/60/WE, dyrektywy 2002/65/WE, dyrektywy 2007/64/WE i dyrektywy 2009/110/WE, w tym wszystkich dyrektyw, rozporządzeń i decyzji wydanych na podstawie tych aktów oraz wszelkich przyszłych prawnie wiążących aktów unijnych powierzających zadania Urzędowi.

3. Urząd podejmuje również działania w zakresie działalności prowadzonej przez instytucje kredytowe, konglomeraty finansowe, firmy inwestycyjne, instytucje płatnicze i instytucje pieniądza elektronicznego w odniesieniu do spraw nieuregulowanych bezpośrednio w aktach, o których mowa w ust. 2, włączając kwestie ładu korporacyjnego, audytu i sprawozdawczości finansowej, pod warunkiem że działania Urzędu są konieczne, by zapewnić skuteczne i spójne stosowanie tych aktów.

4. Przepisy niniejszego rozporządzenia pozostają bez uszczerbku dla uprawnień Komisji, w szczególności przyznanych w art. 258 TFUE w celu zapewniania przestrzegania prawa Unii.

5. Celem Urzędu jest ochrona interesu publicznego przez przyczynianie się do zapewniania w perspektywie krótko-, średnio- i długoterminowej stabilności i efektywności systemu finansowego na korzyść gospodarki Unii, jej obywateli i przedsiębiorstw. Urząd przyczynia się do:

- a) polepszenia funkcjonowania rynku wewnętrznego, w tym w szczególności do zapewnienia właściwego, skutecznego i spójnego poziomu regulacji i nadzoru;
- b) zapewniania integralności, przejrzystości, efektywności i prawidłowego funkcjonowania rynków finansowych;
- c) wzmocnienia międzynarodowej koordynacji w zakresie nadzoru finansowego;
- d) zapobiegania arbitrażowi regulacyjnemu i propagowania równych warunków konkurencji;
- e) zapewnienia właściwej regulacji oraz nadzoru w zakresie podejmowania ryzyka kredytowego i innych rodzajów ryzyka; oraz
- f) wzmocnienia ochrony klientów.

W związku z powyższymi celami, Urząd przyczynia się do zapewnienia spójnego, efektywnego i skutecznego stosowania aktów, o których mowa w ust. 2, wspiera konwergencję nadzorczą, przedstawia opinie Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Komisji oraz prowadzi analizy ekonomiczne rynków, dążąc do osiągnięcia swoich celów.

Wykonując zadania powierzone mu na mocy niniejszego rozporządzenia, Urząd zwraca szczególną uwagę na ryzyko systemowe ze strony instytucji finansowych, których upadłość mogłaby zagrozić funkcjonowaniu systemu finansowego lub realnej gospodarki.

Wykonując swoje zadania, Urząd działa niezależnie i obiektywnie, mając na względzie wyłącznie interes Unii.

Artykuł 2

Europejski System Nadzoru Finansowego

1. Urząd stanowi część Europejskiego Systemu Nadzoru Finansowego (ESNF). Głównym celem ESNF jest zapewnienie właściwego wdrażania przepisów dotyczących sektora finansowego, w sposób umożliwiający zachowanie stabilności finansowej i zapewnienie zaufania do systemu finansowego jako całości oraz odpowiedniej ochrony konsumentów usług finansowych.

2. W skład ESNF wchodzi:

- a) Europejska Rada ds. Ryzyka Systemowego (ERRS), w celu realizowania zadań określonych w rozporządzeniu (UE) nr 1092/2010 oraz w niniejszym rozporządzeniu;
- b) Urząd;
- c) Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych) ustanowiony na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1094/2010 ⁽¹⁾;
- d) Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych) ustanowiony na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1095/2010 ⁽²⁾;
- e) Wspólny Komitet Europejskich Urzędów Nadzoru („Wspólny Komitet”) w celu zrealizowania zadań określonych w art. 54–57 niniejszego rozporządzenia, rozporządzenia (UE) nr 1094/2010 i rozporządzenia (UE) nr 1095/2010;
- f) właściwe organy lub organy nadzoru państw członkowskich określone w aktach unijnych, o których mowa w art. 1 ust. 2 niniejszego rozporządzenia, rozporządzeniu (UE) nr 1094/2010 oraz rozporządzeniu (UE) nr 1095/2010.

⁽¹⁾ Zob. s. 48 niniejszego Dziennika Urzędowego.

⁽²⁾ Zob. s. 84 niniejszego Dziennika Urzędowego.

3. Urząd prowadzi regularną i ścisłą współpracę z ERRS oraz z Europejskim Urzędem Nadzoru (Europejskim Urzędem Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych) i Europejskim Urzędem Nadzoru (Europejskim Urzędem Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych) za pośrednictwem Wspólnego Komitetu, zapewniając międzysektorową spójność prac i wypracowując wspólne stanowiska w zakresie nadzoru nad konglomeratami finansowymi oraz w innych kwestiach międzysektorowych.

4. Zgodnie z zasadą lojalnej współpracy z art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej, podmioty wchodzące w skład ESNF współpracują we wzajemnym zaufaniu i szacunku, w szczególności zapewniając przepływ odpowiednich i rzetelnych informacji między sobą.

5. Organy nadzorcze, które wchodzą w skład ESNF, są zobowiązane do sprawowania nadzoru nad instytucjami finansowymi działającymi w Unii zgodnie z aktami, o których mowa w art. 1 ust. 2.

Artykuł 3

Odpowiedzialność urzędów

Urzędy, o których mowa w art. 2 ust. 2 lit. a)–d), odpowiadają przed Parlamentem Europejskim i Radą.

Artykuł 4

Definicje

Na użytek niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- 1) „instytucje finansowe” oznaczają „instytucje kredytowe” określone w art. 4 ust. 1 dyrektywy 2006/48/WE, „firmy inwestycyjne” określone w art. 3 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2006/49/WE oraz „konglomeraty finansowe” określone w art. 2 pkt 14 dyrektywy 2002/87/WE, jednak w odniesieniu do dyrektywy 2005/60/WE „instytucje finansowe” oznaczają instytucje kredytowe i instytucje finansowe określone w art. 3 pkt 1 i 2 tej dyrektywy;
- 2) „właściwe organy” oznaczają:
 - (i) właściwe organy określone w dyrektywach 2006/48/WE, 2006/49/WE i 2007/64/WE oraz właściwe organy, o których mowa w dyrektywie 2009/110/WE;
 - (ii) w odniesieniu do dyrektyw 2002/65/WE i 2005/60/WE – organy właściwe w sprawie zapewnienia przestrzegania przez instytucje kredytowe i finansowe wymogów tych dyrektyw; oraz
 - (iii) w odniesieniu do systemów gwarantowania depozytów, organy, które zarządzają systemami gwarantowania depozytów zgodnie z dyrektywą 94/19/WE, lub w przypadku gdy funkcjonowaniem systemu gwarantowania depozytów zarządza spółka prywatna – organ publiczny nadzorujący takie systemy na mocy tej dyrektywy.

Artykuł 5

Status prawny

1. Urząd jest organem unijnym i posiada osobowość prawną.
2. W każdym państwie członkowskim Urząd posiada zdolność prawną o najszerszym zakresie przyznanym przez prawo krajowe osobom prawnym. Urząd może w szczególności nabywać lub zbywać ruchomości i nieruchomości oraz być stroną w postępowaniach sądowych.
3. Urząd reprezentuje jego Przewodniczący.

Artykuł 6

Skład

W skład Urzędu wchodzi:

- 1) Rada Organów Nadzoru, która wykonuje zadania określone w art. 43;
- 2) Zarząd, który wykonuje zadania określone w art. 47;
- 3) Przewodniczący, który wykonuje zadania określone w art. 48;
- 4) Dyrektor Wykonawczy, który wykonuje zadania określone w art. 53;
- 5) Komisja Odwoławcza, która wykonuje zadania określone w art. 60.

Artykuł 7

Siedziba

Siedziba Urzędu mieści się w Londynie.

ROZDZIAŁ II

ZADANIA I UPRAWNIENIA URZĘDU

Artykuł 8

Zadania i uprawnienia Urzędu

1. Urząd ma następujące zadania:
 - a) przyczyniać się do ustanowienia wspólnych standardów i praktyk regulacyjnych i nadzorczych o wysokiej jakości, w szczególności poprzez przedstawianie opinii instytucjom Unii oraz poprzez opracowywanie wytycznych, zaleceń i projektów regulacyjnych i wykonawczych standardów technicznych, opartych na aktach legislacyjnych, o których mowa w art. 1 ust. 2.

- b) przyczyniać się do spójnego stosowania prawnie wiążących aktów unijnych, w szczególności poprzez budowanie wspólnej kultury nadzoru, zapewnianie spójnego, efektywnego i skutecznego stosowania aktów, o których mowa w art. 1 ust. 2, zapobieganie arbitrażowi regulacyjnemu, mediację i rozstrzyganie sporów między właściwymi organami, zapewnianie skutecznego i spójnego nadzoru nad instytucjami finansowymi, zapewnianie spójności działań kolegiów organów nadzoru oraz podejmowanie działań m.in. w sytuacjach nadzwyczajnych;
- c) wspierać i ułatwiać delegowanie zadań i kompetencji pomiędzy właściwymi organami;
- d) ściśle współpracować z ERRS, w szczególności poprzez dostarczanie jej wszelkich informacji koniecznych do realizacji jej zadań oraz poprzez zapewnianie podejmowania odpowiednich działań następczych w związku z jej ostrzeżeniami i zaleceniami;
- e) organizować i przeprowadzać analizy wzajemnych ocen właściwych organów, w tym wydając wytyczne i zalecenia oraz określając najlepsze praktyki w celu zwiększenia spójności wyników w zakresie nadzoru;
- f) monitorować i oceniać zmiany na rynku podlegającym kompetencjom Urzędu, w tym, w stosownych przypadkach, tendencji w kredytowaniu w szczególności do gospodarstw domowych i MŚP;
- g) przeprowadzać analizy ekonomiczne rynków w celu informowania o wykonywaniu zadań przez Urząd;
- h) wzmacniać ochronę deponentów i inwestorów;
- i) przyczyniać się do konsekwentnego i spójnego funkcjonowania kolegiów organów nadzoru, monitorowania, oceniania i mierzenia ryzyka systemowego, opracowywania i koordynowania planów naprawczych, zapewniania wysokiego poziomu ochrony deponentom i inwestorom w całej Unii oraz opracowywania metod prowadzenia postępowania naprawczego wobec upadających instytucji finansowych, a także oceniania zapotrzebowania na odpowiednie instrumenty finansujące zgodnie z art. 21-26.
- j) wypełniać wszelkie inne szczegółowe zadania określone w niniejszym rozporządzeniu lub w innych aktach ustawodawczych;
- k) publikować i regularnie aktualizować na stronie internetowej Urzędu informacje dotyczące obszaru jego działań, w szczególności w obrębie zakresu jego uprawnień, które to informacje odnoszą się do zarejestrowanych instytucji finansowych, aby zapewnić opinii publicznej łatwy dostęp do informacji;
- l) przejąć, w stosownych przypadkach, wszystkie aktualne i bieżące zadania Komitetu Europejskich Organów Nadzoru Bankowego (KEONB);
2. W celu realizacji zadań określonych w ust. 1, Urząd dysponuje uprawnieniami określonymi w niniejszym rozporządzeniu, w szczególności uprawnieniami do podejmowania następujących działań:
- a) opracowywanie projektów regulacyjnych standardów technicznych w określonych przypadkach, o których mowa w art. 10;
- b) opracowywanie projektów wykonawczych standardów technicznych w określonych przypadkach, o których mowa w art. 15;
- c) wydawanie wytycznych i zaleceń, zgodnie z art. 16;
- d) wydawanie zaleceń w określonych przypadkach, o których mowa w art. 17 ust. 3;
- e) podejmowanie indywidualnych decyzji skierowanych do właściwych organów w określonych przypadkach, o których mowa w art. 18 ust. 3 i 19 ust. 3;
- f) w przypadkach dotyczących prawa Unii mającego bezpośrednio zastosowanie – podejmowanie indywidualnych decyzji skierowanych do instytucji finansowych w określonych przypadkach, o których mowa w art. 17 ust. 6, art. 18 ust. 4 i art. 19 ust. 4;
- g) wydawanie opinii dla Parlamentu Europejskiego, Rady lub Komisji, zgodnie z art. 34;
- h) gromadzenie niezbędnych informacji dotyczących instytucji finansowych, jak określono w art. 35;
- i) opracowywanie wspólnych metodologii oceny wpływu charakterystyki produktu i procesu dystrybucji na sytuację finansową instytucji i na ochronę konsumentów;
- j) stworzenie centralnej bazy danych zarejestrowanych instytucji finansowych w obszarze podlegającym jego kompetencji, jeżeli tak stanowią akty, o których mowa w art. 1 ust. 2.

Artykuł 9

Zadania związane z ochroną konsumentów i działalnością finansową

1. Urząd podejmuje przewodnią rolę w propagowaniu przejrzystości, prostoty i uczciwości na rynku konsumenckich produktów i usług finansowych całego rynku wewnętrznego, między innymi przez:
- a) gromadzenie i analizowanie informacji na temat tendencji w zachowaniach konsumentów oraz składanie odnośnych sprawozdań;
- b) analizowanie i koordynowanie znajomości zagadnień finansowych i inicjatyw edukacyjnych realizowanych przez właściwe organy;
- c) opracowywanie norm szkoleniowych dla sektora; oraz
- d) przyczynianie się do rozwoju wspólnych zasad ujawnień.

2. Urząd monitoruje nowe oraz istniejące formy działalności finansowej i może przyjmować wytyczne oraz zalecenia w celu propagowania bezpieczeństwa i solidności rynków i konwergencji praktyk regulacyjnych.

3. Urząd może również wydawać ostrzeżenia w przypadku gdy działalność finansowa poważnie zagraża celom określonym w art. 1 ust. 5.

4. Urząd powołuje stanowiącą jego integralną część komisję ds. innowacji finansowych, w skład której wchodzi wszystkie istotne właściwe krajowe organy nadzoru, w celu osiągnięcia skoordynowanego podejścia regulacyjnego i nadzorczego w stosunku do nowych lub innowacyjnych rodzajów działalności finansowej oraz udzielania porad, które Urząd przedstawia Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Komisji.

5. W określonych przypadkach i na warunkach określonych w aktach ustawodawczych, o których mowa w art. 1 ust. 2, lub – jeżeli wymaga tego sytuacja nadzwyczajna – zgodnie z warunkami określonymi w art. 18, Urząd może czasowo zakazać prowadzenia lub ograniczyć prowadzenie pewnych typów działalności finansowej, które zagrażają prawidłowemu funkcjonowaniu i integralności rynków finansowych lub stabilności całego systemu finansowego w Unii lub jego części.

Urząd dokonuje przeglądu decyzji, o której mowa w akapicie pierwszym, w odpowiednich odstępach czasu, co najmniej co trzy miesiące. Jeżeli decyzja nie zostanie przedłużona po trzech miesiącach, automatycznie wygasa.

Państwo członkowskie może zwrócić się do Urzędu o ponowne rozważenie podjętej przez niego decyzji. W takim przypadku Urząd decyduje – zgodnie z procedurą określoną w art. 44 ust. 1 akapit drugi – czy podtrzymać swoją decyzję.

Urząd może również oceniać potrzebę zakazania lub ograniczenia pewnych typów działalności finansowej i w razie potrzeby poinformować Komisję, aby ułatwić przyjęcie wszelkich takich zakazów lub ograniczeń.

Artykuł 10

Regulacyjne standardy techniczne

1. W przypadku przekazania Komisji przez Parlament Europejski i Rada uprawnień do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych w drodze aktów delegowanych zgodnie z art. 290 TFUE w celu zapewnienia spójnej harmonizacji w dziedzinach szczegółowo określonych w aktach ustawodawczych, o których mowa w art. 1 ust. 2, Urząd może opracować projekty regulacyjnych standardów technicznych. Urząd przedstawia Komisji swoje projekty standardów do zatwierdzenia.

Regulacyjne standardy techniczne mają charakter wyłącznie techniczny, nie mogą rozstrzygać kwestii strategicznych, ani kwestii dotyczących polityki, a zakres ich treści wyznaczają akty ustawodawcze, które stanowią ich podstawę.

Przed ich przedstawieniem Komisji Urząd przeprowadza otwarte konsultacje publiczne na temat projektów regulacyjnych standardów technicznych oraz dokonuje analizy ewentualnych kosztów i korzyści z nimi związanych, chyba że takie konsultacje i analizy są nieproporcjonalne w stosunku do zakresu i wpływu odnoszących projektów regulacyjnych standardów technicznych lub w związku ze szczególnie pilnym charakterem danej kwestii. Urząd zasięga również opinii Bankowej Grupy Interesariuszy, o której mowa w art. 37.

Niezwłocznie po przedłożeniu przez Urząd projektu regulacyjnego standardu technicznego, Komisja przekazuje go Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

W terminie trzech miesięcy od otrzymania projektu regulacyjnego standardu technicznego Komisja podejmuje decyzję w sprawie jego zatwierdzenia. Komisja może zatwierdzić projekt regulacyjnych standardów technicznych tylko częściowo lub ze zmianami, jeżeli wymaga tego interes Unii.

W przypadku gdy Komisja nie zamierza zatwierdzić projektu regulacyjnego standardu technicznego albo zamierza zatwierdzić go częściowo lub ze zmianami, odsyła Urzędowi projekt regulacyjnego standardu technicznego, uzasadniając, dlaczego nie zamierza go zatwierdzić, lub, odpowiednio, wyjaśniając przyczyny swoich zmian. W terminie sześciu tygodni Urząd może zmienić projekt regulacyjnego standardu technicznego na podstawie zmian proponowanych przez Komisję i ponownie przedłożyć go Komisji w postaci formalnej opinii. Urząd przesyła kopię swojej formalnej opinii Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

Jeżeli przed upływem tego sześciotygodniowego okresu Urząd nie przedłożył zmienionego projektu regulacyjnego standardu technicznego lub przedłożył projekt regulacyjnego standardu technicznego, który nie został zmieniony w sposób zgodny ze zmianami proponowanymi przez Komisję, Komisja może przyjąć regulacyjny standard techniczny ze zmianami, które uważa za istotne, lub odrzucić go.

Komisja nie może zmieniać treści projektu regulacyjnego standardu technicznego przygotowanego przez Urząd bez uprzedniej konsultacji z Urzędem, zgodnie z niniejszym artykułem.

2. W przypadku gdy Urząd nie przedłożył projektu regulacyjnego standardu technicznego w terminie określonym w aktach ustawodawczych, o których mowa w art. 1 ust. 2, Komisja może zażądać takiego projektu w nowym terminie.

3. Wyłącznie w przypadku gdy Urząd nie przedłoży Komisji projektu regulacyjnego standardu technicznego w terminie zgodnie z ust. 2, Komisja może przyjąć regulacyjny standard techniczny w drodze aktu delegowanego bez projektu przedłożonego przez Urząd.

Komisja przeprowadza otwarte konsultacje na temat projektów regulacyjnych standardów technicznych oraz dokonuje analizy ewentualnych kosztów i korzyści z nimi związanych, chyba że takie konsultacje i analizy są nieproporcjonalne w stosunku do zakresu i wpływu odnośnych projektów regulacyjnych standardów technicznych lub w związku ze szczególnie pilnym charakterem danej kwestii. Komisja zasięga również opinii lub porady Bankowej Grupy Interesariuszy, o której mowa w art. 37.

Komisja niezwłocznie przekazuje ten projekt regulacyjnego standardu technicznego Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

Komisja przesyła Urzędowi swój projekt regulacyjnego standardu technicznego. W terminie sześciu tygodni Urząd może zmienić projekt regulacyjnego standardu technicznego i przedłożyć go Komisji w postaci formalnej opinii. Urząd przesyła kopię swojej formalnej opinii Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

Jeżeli przed upływem sześciotygodniowego okresu, o którym mowa w akapicie czwartym, Urząd nie przedłożył zmienionego projektu regulacyjnego standardu technicznego, Komisja może przyjąć tę regulacyjny standard techniczny.

Jeżeli Urząd przedłożył zmieniony projekt regulacyjnego standardu technicznego w terminie sześciu tygodni, Komisja może zmienić projekt regulacyjnego standardu technicznego na podstawie zmian postulowanych przez Urząd lub przyjąć regulacyjny standard techniczny ze zmianami, które uważa za istotne. Komisja nie może bez uprzedniej konsultacji z Urzędem, zgodnie z niniejszym artykułem, zmieniać treści projektu regulacyjnego standardu technicznego przygotowanego przez Urząd.

4. Regulacyjne standardy techniczne przyjmowane są w drodze rozporządzeń lub decyzji. Są one publikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* i wchodzi w życie w terminach w nich określonych.

Artykuł 11

Wykonanie przekazania uprawnień

1. Uprawnienia do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w art. 10, przysznaje się Komisji na okres czterech lat od dnia 16 grudnia 2010 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazanych uprawnień najpóźniej sześć miesięcy przed upływem okresu czterech lat. Przekazanie uprawnień jest automatycznie przedłużane na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada wycofają to przekazanie zgodnie z art. 14.

2. Niezwłocznie po przyjęciu regulacyjnego standardu technicznego Komisja powiadamia o tym równocześnie Parlament Europejski i Radę.

3. Udzielone Komisji uprawnienie do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych podlega warunkom określonym w art. 12–14.

Artykuł 12

Odwołanie przekazania uprawnień

1. Parlament Europejski lub Rada mogą w dowolnym czasie odwołać przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 10.

2. Instytucja, która rozpoczęła wewnętrzną procedurę w celu podjęcia decyzji, czy zamierza odwołać przekazanie uprawnień, stara się poinformować drugą instytucję i Komisję, w odpowiednim czasie przed podjęciem ostatecznej decyzji, wskazując które z przekazanych uprawnień mogłyby zostać odwołane.

3. Decyzja o odwołaniu przekazania uprawnień kończy przekazanie uprawnień określonych w tej decyzji. Decyzja ta wywołuje skutki prawne natychmiast lub w późniejszej dacie w niej określonej. Nie ma ona wpływu na ważność regulacyjnych standardów technicznych będących już w mocy. Decyzja ta jest publikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 13

Sprzeciw wobec regulacyjnych standardów technicznych

1. Parlament Europejski lub Rada mogą wyrazić sprzeciw wobec regulacyjnego standardu technicznego w terminie trzech miesięcy od daty powiadomienia o regulacyjnym standardzie technicznym przyjętym przez Komisję. Z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady termin ten jest przedłużany o trzy miesiące.

W przypadku gdy Komisja przyjmuje regulacyjny standard techniczny, który jest taki sam jak projekt regulacyjnego standardu technicznego przedłożony przez Urząd, okres, w którym Parlament Europejski i Rada mogą wyrazić sprzeciw wynosi miesiąc od daty powiadomienia. Z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady termin ten jest przedłużany o miesiąc.

2. Jeżeli przed upływem terminu, o którym mowa w ust. 1, Parlament Europejski ani Rada nie wyraziły sprzeciwu wobec danego regulacyjnego standardu technicznego, zostaje ona opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* i wchodzi w życie z dniem w niej określonym.

Regulacyjny standard techniczny może zostać opublikowany w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* i wejść w życie przed upływem tego terminu, jeżeli Parlament Europejski i Rada poinformują Komisję, że nie zamierzają zgłosić sprzeciwu.

3. Jeżeli Parlament Europejski albo Rada wyrażą sprzeciw wobec regulacyjnego standardu technicznego przed upływem terminu, o którym mowa w ust. 1, nie wchodzi on w życie. Zgodnie z art. 296 TFUE instytucja wyrażająca sprzeciw określa powody sprzeciwu wobec danego regulacyjnego standardu technicznego.

Artykuł 14

Niezatwierdzenie lub zmiana projektu regulacyjnych standardów technicznych

1. W przypadku gdy Komisja nie zatwierdzi projektu regulacyjnego standardu technicznego lub zmieni go zgodnie z art. 10, powiadamia ona o tym Urząd, Parlament Europejski i Radę, podając uzasadnienie.

2. W stosownych przypadkach Parlament Europejski lub Rada mogą, w terminie jednego miesiąca od otrzymania powiadomienia, o którym mowa w ust. 1, wezwać właściwego Komisarza wraz z Przewodniczącym Urzędu na posiedzenie *ad hoc* właściwej komisji Parlamentu Europejskiego lub Rady, aby mogli oni przedstawić i wyjaśnić różnice zdań między nimi.

Artykuł 15

Wykonawcze standardy techniczne

1. Urząd może opracować wykonawcze standardy techniczne – w drodze aktów wykonawczych zgodnie z art. 291 TFUE – w dziedzinach szczegółowo określonych w aktach ustawodawczych, o których mowa w art. 1 ust. 2. Wykonawcze standardy techniczne mają charakter wyłącznie techniczny, nie mogą rozstrzygać kwestii strategicznych ani wyborów w zakresie polityki, a ich treść ma na celu określenie warunków zastosowania tych aktów. Urząd przedstawia Komisji projekty wykonawczych standardów technicznych do zatwierdzenia.

Przed przedstawieniem Komisji wykonawczych standardów technicznych Urząd przeprowadza otwarte konsultacje oraz dokonuje analizy ewentualnych kosztów i korzyści z nimi związanych, chyba że takie konsultacje i analizy są nieproporcjonalne w stosunku do zakresu i wpływu odnośnego projektu wykonawczych standardów technicznych lub w związku ze szczególnie pilnym charakterem danej kwestii. Urząd zasięga również opinii Bankowej Grupy Interesariuszy, o której mowa w art. 37.

Niezwłocznie po przedłożeniu przez Urząd projektu wykonawczego standardu technicznego, Komisja przekazuje go Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

W terminie trzech miesięcy od otrzymania projektu wykonawczego standardu technicznego Komisja podejmuje decyzję w sprawie jego zatwierdzenia. Komisja może przedłużyć ten okres o miesiąc. Komisja może zatwierdzić projekt wykonawczego standardu technicznego tylko częściowo lub ze zmianami, jeżeli wymaga tego interes Unii.

W przypadku gdy Komisja nie zamierza zatwierdzić projektu wykonawczego standardu technicznego lub zamierza zatwierdzić go częściowo lub ze zmianami, odsyła go Urzędowi, uzasadniając, dlaczego nie zamierza ich zatwierdzić, lub, odpowiednio, wyjaśniając przyczyny swoich zmian. W terminie sześciu tygodni Urząd może zmienić projekt wykonawczych standardów technicznych na podstawie zmian proponowanych przez Komisję i ponownie przedłożyć go Komisji w postaci formalnej opinii. Urząd przesyła kopię swojej formalnej opinii Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

Jeżeli przed upływem sześciotygodniowego okresu, o którym mowa w akapicie piątym, Urząd nie przedłożył zmienionego projektu wykonawczego standardu technicznego lub przedłożył projekt wykonawczego standardu technicznego, który nie został zmieniony w sposób zgodny ze zmianami proponowanymi przez Komisję, Komisja może przyjąć wykonawczy standard techniczny ze zmianami, które uważa za istotne, lub odrzucić go.

Komisja nie może zmieniać treści projektu wykonawczego standardu technicznego przygotowanego przez Urząd bez uprzedniej konsultacji z Urzędem, zgodnie z niniejszym artykułem.

2. W przypadku gdy Urząd nie przedłożył projektu wykonawczego standardu technicznego w terminie określonym w aktach ustawodawczych, o których mowa w art. 1 ust. 2, Komisja może zażądać takiego projektu w nowym terminie.

3. Wyłącznie w przypadku gdy Urząd nie przedłoży Komisji projektu wykonawczego standardu technicznego w terminie zgodnie z ust. 2, Komisja może przyjąć wykonawczy standard techniczny w drodze aktu wykonawczego bez projektu przedłożonego przez Urząd.

Komisja przeprowadza otwarte konsultacje na temat projektów wykonawczych standardów technicznych oraz dokonuje analizy ewentualnych kosztów i korzyści z nimi związanych, chyba że takie konsultacje i analizy są nieproporcjonalne w stosunku do zakresu i wpływu odnośnych projektów wykonawczych standardów technicznych lub w związku ze szczególnie pilnym charakterem danej kwestii. Komisja zasięga również opinii lub porady Bankowej Grupy Interesariuszy, o której mowa w art. 37.

Komisja niezwłocznie przekazuje ten projekt wykonawczego standardu technicznego Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

Komisja przesyła Urzędowi projekt wykonawczych standardów technicznych. W terminie sześciu tygodni Urząd może zmienić projekt wykonawczego standardu technicznego i przedłożyć go Komisji w postaci formalnej opinii. Urząd przesyła kopię swojej formalnej opinii Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

Jeżeli przed upływem sześciotygodniowego okresu, o którym mowa w akapicie czwartym, Urząd nie przedłożył zmienionego projektu wykonawczego standardu technicznego, Komisja może przyjąć tę wykonawczy standard techniczny.

Jeżeli Urząd przedłożył zmieniony projekt wykonawczego standardu technicznego w terminie sześciu tygodni, Komisja może zmienić projekt wykonawczego standardu technicznego na podstawie zmian postulowanych przez Urząd lub przyjąć wykonawczy standard techniczny ze zmianami, które uważa za istotne.

Komisja nie może zmieniać treści projektów wykonawczych standardów technicznych przygotowanych przez Urząd bez uprzedniej konsultacji z Urzędem, zgodnie z niniejszym artykułem.

4. Wykonawcze standardy techniczne przyjmowane są w drodze rozporządzeń lub decyzji. Są one publikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* i wchodzą w życie w terminach w nich określonych.

Artykuł 16

Wytyczne i zalecenia

1. W celu ustanowienia spójnych, wydajnych i skutecznych praktyk nadzorczych w ramach ESNF oraz zapewnienia wspólnego, jednolitego i spójnego stosowania prawa Unii, Urząd wydaje wytyczne i zalecenia skierowane do właściwych organów lub instytucji finansowych.

2. W stosownych przypadkach Urząd przeprowadza otwarte konsultacje publiczne w sprawie wytycznych i zaleceń, a także analizuje potencjalne koszty i korzyści z nimi związane. Takie konsultacje i analizy muszą być proporcjonalne do zasięgu, charakteru i wpływu wytycznych lub zaleceń. W razie potrzeby Urząd zasięga również opinii lub rady Bankowej Grupy Interesariuszy, o której mowa w art. 37.

3. Właściwe organy i instytucje finansowe dokładają wszelkich starań, aby zastosować się do tych wytycznych i zaleceń.

W ciągu dwóch miesięcy od wydania wytycznej lub zalecenia każdy właściwy organ potwierdza, czy stosuje się lub czy zamierza zastosować się do danej wytycznej lub danego zalecenia. Jeżeli właściwy organ nie stosuje się do nich ani nie zamierza się do nich zastosować, powiadamia o tym Urząd, podając uzasadnienie.

Urząd publikuje informacje o tym, że dany właściwy organ nie stosuje się lub nie zamierza zastosować się do danej wytycznej lub danego zalecenia. Urząd może również, w odniesieniu do indywidualnych przypadków, podjąć decyzję o opublikowaniu przedstawionego przez właściwy organ uzasadnienia niezastosowania się do danej wytycznej lub danego zalecenia. Właściwy organ jest z wyprzedzeniem powiadamiany o takiej publikacji.

Jeżeli jest to wymagane w wytycznej lub zaleceniu, instytucje finansowe jasno i szczegółowo informują, czy stosują się do tej wytycznej lub zalecenia.

4. W sprawozdaniu, o którym mowa w art. 43 ust. 5, Urząd informuje Parlament Europejski, Radę i Komisję o wydanych wytycznych i zaleceniach, wymienia właściwy organ, który nie zastosował się do nich, a także określa, jak zamierza zagwarantować, że dany właściwy organ będzie stosować się do jego zaleceń i wytycznych w przyszłości.

Artykuł 17

Naruszenie prawa Unii

1. W przypadku gdy właściwy organ nie zastosował aktów unijnych, o których mowa w art. 1 ust. 2, w tym regulacyjnych standardów technicznych i wykonawczych standardów technicznych ustanowionych zgodnie z art. 10–15, lub zastosował je w sposób, który wydaje się stanowić naruszenie prawa Unii, w szczególności nie zapewniając spełnienia przez instytucję finansową wymogów ustanowionych w tych aktach, Urząd podejmuje działania zgodnie z uprawnieniami określonymi w ust. 2, 3 i 6 niniejszego artykułu.

2. Na wniosek co najmniej jednego właściwego organu, Parlamentu Europejskiego, Rady, Komisji, Bankowej Grupy Interesariuszy lub z własnej inicjatywy i po poinformowaniu właściwego organu, którego to dotyczy, Urząd może przeprowadzać postępowanie wyjaśniające w sprawie domniemanego naruszenia lub niezastosowania prawa unijnego.

Bez uszczerbku dla uprawnień ustanowionych w art. 35 właściwy organ niezwłocznie przekazuje Urzędowi wszelkie informacje uznane przez Urząd za niezbędne dla prowadzonego przez niego postępowania wyjaśniającego.

3. W terminie dwóch miesięcy od rozpoczęcia postępowania wyjaśniającego, Urząd może skierować do właściwego organu, którego to dotyczy, zalecenie określające działania konieczne do zapewnienia przestrzegania prawa Unii.

W terminie dziesięciu dni roboczych od daty otrzymania zalecenia, właściwy organ informuje Urząd o działaniach, jakie podjął lub zamierza podjąć, aby zapewnić przestrzeganie prawa Unii.

4. W przypadku gdy właściwy organ nie zapewnił przestrzegania prawa Unii w ciągu miesiąca od otrzymania zalecenia od Urzędu, Komisja może, po uzyskaniu informacji od Urzędu lub z własnej inicjatywy, wydać formalną opinię nakładającą na właściwy organ obowiązek podjęcia działań niezbędnych do przestrzegania prawa Unii. Formalna opinia Komisji uwzględnia zalecenie Urzędu.

Komisja wydaje taką formalną opinię w terminie trzech miesięcy od przyjęcia zalecenia. Komisja może przedłużyć ten okres o jeden miesiąc.

Urząd i właściwe organy przekazują Komisji wszelkie niezbędne informacje.

5. W terminie dziesięciu dni roboczych od daty otrzymania formalnej opinii, o której mowa w ust. 4, właściwy organ informuje Komisję i Urząd o działaniach, jakie podjął lub zamierza podjąć, aby zastosować się do tej formalnej opinii.

6. Bez uszczerbku dla uprawnień Komisji na mocy art. 258 TFUE, w przypadku gdy właściwy organ nie stosuje się do formalnej opinii, o której mowa w ust. 4, w okresie w niej przewidzianym, oraz w przypadku gdy konieczne jest terminowe zarządzenie nieprzestrzeganiu przepisów, w celu utrzymania bądź przywrócenia równych warunków konkurencji na rynku lub zapewnienia prawidłowego funkcjonowania systemu finansowego i jego stabilności, oraz w przypadku gdy odpowiednie wymogi przewidziane w aktach, o których mowa w art. 1 ust. 2, są bezpośrednio stosowane wobec instytucji finansowych Urząd może przyjąć decyzję indywidualną, skierowaną do instytucji finansowej, zobowiązującą ją do podjęcia działań niezbędnych do wypełnienia jej obowiązków wynikających z prawa Unii, w tym do zaprzestania określonych praktyk.

Decyzja Urzędu musi być zgodna z formalną opinią wydaną przez Komisję na mocy ust. 4.

7. Decyzje przyjęte na mocy ust. 6 mają pierwszeństwo wobec wszelkich decyzji przyjętych wcześniej przez właściwe organy w tej samej sprawie.

Podjęcie działań w związku z kwestiami będącymi przedmiotem formalnej opinii wydanej na mocy ust. 4 lub decyzji wydanej na mocy ust. 6, właściwe organy stosują się odpowiednio do formalnej opinii lub decyzji.

8. W sprawozdaniu, o którym mowa w art. 43 ust. 5, Urząd wskazuje właściwe organy i instytucje finansowe, które nie zastosowały się do formalnych opinii lub decyzji, o których mowa w ust. 4 i 6 niniejszego artykułu.

Artykuł 18

Działania podejmowane w sytuacjach nadzwyczajnych

1. W przypadku niekorzystnego rozwoju sytuacji, który może poważnie zagrozić prawidłowemu funkcjonowaniu rynków finansowych i ich integralności lub stabilności całego systemu finansowego w Unii lub jego części, Urząd aktywnie ułatwia i w razie potrzeby koordynuje wszelkie działania podejmowane przez odpowiednie właściwe organy krajowe.

Aby umożliwić Urzędowi takie ułatwianie i koordynowanie działań, Urząd jest dokładnie informowany o wszelkich istotnych zmianach; jest również zapraszany do udziału w charakterze obserwatora we wszelkich stosownych spotkaniach organizowanych przez odpowiednie krajowe właściwe organy nadzoru.

2. Rada, w porozumieniu z Komisją i ERRS, a w stosownych przypadkach, z Europejskimi Urzędami Nadzoru, może przyjąć skierowaną do Urzędu decyzję stwierdzającą istnienie sytuacji nadzwyczajnej na użytek niniejszego rozporządzenia, na wniosek Urzędu, Komisji lub ERRS. Rada dokonuje przeglądu tej decyzji w odpowiednich odstępach czasu, a co najmniej raz na miesiąc. Jeżeli decyzja ta nie zostanie przedłużona z końcem okresu jednego miesiąca, automatycznie traci ona moc. Rada może w każdym czasie stwierdzić, że sytuacja nadzwyczajna już nie występuje.

W przypadku gdy ERRS lub Urząd uznają, że sytuacja nadzwyczajna może wystąpić, wydają poufne zalecenie skierowane do Rady i przedstawiają jej ocenę sytuacji. Rada ocenia wówczas, czy należy zwołać posiedzenie. W trakcie tej procedury gwarantuje się zachowanie należytej poufności.

Jeżeli Rada ogłosi istnienie sytuacji nadzwyczajnej, niezwłocznie informuje o tym należycie Parlament Europejski i Komisję.

3. W przypadku przyjęcia przez Radę decyzji na mocy ust. 2 i w wyjątkowych okolicznościach, kiedy niezbędne są skoordynowane działania organów krajowych w związku z niekorzystnym rozwojem sytuacji, który może poważnie zagrozić prawidłowemu funkcjonowaniu rynków finansowych i ich integralności lub stabilności całego systemu finansowego w Unii lub jego części, Urząd może przyjąć indywidualne decyzje zobowiązujące właściwe organy do podjęcia niezbędnych działań zgodnie z przepisami, o których mowa w art. 1 ust. 2, w celu zaradzenia takiemu rozwojowi sytuacji przez zapewnienie spełniania przez instytucje finansowe i właściwe organy wymogów ustanowionych w tych przepisach.

4. Bez uszczerbku dla uprawnień Komisji na mocy art. 258 TFUE, w przypadku gdy właściwy organ nie stosuje się do decyzji Urzędu, o której mowa w ust. 3, w okresie w niej wskazanym, a odpowiednie wymogi przewidziane w aktach ustawodawczych, o których mowa w art. 1 ust. 2, w tym w regulacyjnych standardach technicznych i wykonawczych standardach technicznych przyjętych zgodnie z tymi aktami są bezpośrednio stosowane wobec instytucji finansowych, Urząd może przyjąć decyzję indywidualną skierowaną do instytucji finansowej zobowiązującą tę instytucję do podjęcia działań niezbędnych do wypełnienia jej obowiązków wynikających z tych przepisów, w tym do zaprzestania określonych praktyk. Ma to zastosowanie wyłącznie w sytuacjach, gdy właściwy organ nie stosuje aktów ustawodawczych, o których mowa w art. 1 ust. 2, w tym w regulacyjnych standardach technicznych i wykonawczych standardach technicznych przyjętych zgodnie z tymi aktami lub gdy stosuje te akty w sposób, który wydaje się wyraźnym naruszeniem tych aktów, oraz w przypadkach gdy pilne podjęcie środków zaradczych jest konieczne, by przywrócić prawidłowe funkcjonowanie rynków finansowych i ich integralność lub stabilność całego systemu finansowego w Unii lub jego części.

5. Decyzje przyjęte na mocy ust. 4 mają pierwszeństwo wobec wszelkich decyzji przyjętych wcześniej przez właściwe organy w tej samej sprawie.

Wszelkie działania podjęte przez właściwe organy w związku z kwestiami, będącymi przedmiotem decyzji na mocy ust. 3 lub 4, muszą być zgodne z tymi decyzjami.

Artykuł 19

Rozstrzyganie sporów między właściwymi organami w sytuacjach transgranicznych

1. Bez uszczerbku dla uprawnień określonych w art. 17, w przypadku gdy właściwy organ nie zgadza się ze sposobem zastosowania przepisów proceduralnych, podjętymi działaniami lub niepodjęciem działań przez właściwy organ innego państwa członkowskiego w przypadkach określonych w aktach, o których mowa w art. 1 ust. 2, Urząd – na wniosek co najmniej jednego właściwego organu, którego to dotyczy – może podjąć działania mające na celu umożliwienie tym organom wypracowania porozumienia zgodnie z procedurą określoną w ust. 2–4 niniejszego artykułu.

W przypadkach określonych w przepisach, o których mowa w art. 1 ust. 2, i gdy na podstawie obiektywnych kryteriów można stwierdzić, że istnieje różnica zdań między właściwymi organami z różnych państw członkowskich, Urząd może – z własnej inicjatywy – podjąć działania mające na celu umożliwienie tym organom wypracowania porozumienia zgodnie z procedurą określoną w ust. 2–4.

2. Uwzględniając odpowiednie terminy określone w aktach, o których mowa w art. 1 ust. 2, oraz stopień złożoności i pilności sprawy, Urząd wyznacza termin zakończenia postępowania pojednawczego między właściwymi organami. Na tym etapie Urząd występuje w roli mediatora.

3. Jeśli zainteresowane właściwe organy nie osiągną porozumienia w fazie postępowania pojednawczego, o którym mowa w ust. 2, Urząd może – zgodnie z procedurą określoną w art. 44 ust. 1 akapit trzeci i czwarty – w celu rozstrzygnięcia sporu wydać decyzję zobowiązującą te organy do podjęcia określonych działań lub do powstrzymania się od działań, ze skutkami wiążącymi dla zainteresowanych właściwych organów, aby zapewnić zgodność z prawem Unii.

4. Bez uszczerbku dla uprawnień Komisji na mocy art. 258 TFUE, w przypadku gdy właściwy organ nie stosuje się do decyzji Urzędu, a w ten sposób nie zapewnia spełniania przez instytucję finansową wymogów, które stosowane są wobec niej bezpośrednio na mocy aktów, o których mowa w art. 1 ust. 2, Urząd może wydać skierowaną do instytucji finansowej decyzję indywidualną, zobowiązującą tę instytucję do podjęcia działań niezbędnych do wypełnienia jej obowiązków wynikających z prawa Unii, w tym do zaprzestania określonych praktyk.

5. Decyzje wydane na mocy ust. 4 mają pierwszeństwo wobec wszelkich decyzji przyjętych wcześniej przez właściwe organy w tej samej sprawie. Wszelkie działania podjęte przez właściwe organy w związku z sytuacją faktyczną będącą przyczyną wydania decyzji na mocy ust. 3 lub 4, muszą być zgodne z tymi decyzjami.

6. W sprawozdaniu, o którym mowa w art. 50 ust. 2, Przewodniczący Urzędu wskazuje charakter i rodzaj sporów między właściwymi organami, osiągnięte porozumienia oraz decyzje wydane w celu rozstrzygnięcia takich sporów.

Artykuł 20

Rozstrzygnięcie sporów międzysektorowych pomiędzy właściwymi organami

Zgodnie z procedurą określoną w art. 19 i 56 Wspólny Komitet rozstrzyga spory międzysektorowe, które mogą wystąpić między dwoma lub większą liczbą właściwych organów, jak określono odpowiednio w art. 4 pkt 2 niniejszego rozporządzenia, rozporządzenia (UE) 1094/2010 i rozporządzenia (UE) 1095/2010.

Artykuł 21

Kolegia organów nadzoru

1. Urząd przyczynia się do promowania i monitorowania efektywnego, skutecznego i spójnego funkcjonowania kolegiów organów nadzoru, o których mowa w dyrektywie 2006/48/WE, a także wspiera spójność stosowania prawa unijnego w kolegiach organów nadzoru. W celu zbliżenia najlepszych praktyk nadzoru, personel Urzędu może uczestniczyć w działaniach kolegiów organów nadzoru, w tym w kontrolach w siedzibach, prowadzonych wspólnie przez co najmniej dwa właściwe organy.

2. Urząd odgrywa wiodącą rolę w zapewnianiu konsekwentnego i spójnego funkcjonowania kolegiów organów nadzoru dla instytucji transgranicznych w całej Unii, z uwzględnieniem ryzyka systemowego generowanego przez instytucje finansowe, o którym mowa w art. 23.

Na użytek niniejszego ustępu i ust. 1 niniejszego artykułu Urząd jest uznawany za „właściwy organ” w rozumieniu stosownych przepisów.

Urząd może:

- a) gromadzić i wymieniać wszelkie istotne informacje we współpracy z właściwymi organami, by ułatwiać pracę kolegium oraz stworzyć centralny system i zarządzać nim w celu udostępniania tych informacji właściwym organom w kolegium;
- b) inicjować i koordynować ogólnounijne testy warunków skrajnych – zgodnie z art. 32 – w celu oceny odporności instytucji finansowych, w szczególności ryzyka systemowego generowanego przez instytucje finansowe, o czym mowa w art. 23, na niekorzystne zmiany na rynku, a także w celu oceny możliwości wzrostu ryzyka systemowego w sytuacjach skrajnych, zapewniając przy tym stosowanie na poziomie krajowym spójnej metodologii w takich testach; w stosownych przypadkach Urząd może też wydać właściwym organom zalecenie wyeliminowania problemów stwierdzonych w trakcie testu warunków skrajnych;
- c) propagować skuteczne i efektywne działania nadzorcze, m.in. oceniając zagrożenia, na jakie są lub mogą być narażone instytucje finansowe, zgodnie z ustaleniami dokonanymi w ramach procesu kontroli nadzorczej lub w sytuacjach skrajnych;
- d) nadzorować, zgodnie z zadaniami i uprawnieniami określonymi w niniejszym rozporządzeniu, zadania realizowane przez właściwe organy; oraz
- e) wystąpić z wnioskiem, by dane kolegium kontynuowało dyskusję w każdym przypadku, gdy Urząd uzna, że dana decyzja skutkowałaby nieprawidłowym stosowaniem prawa unijnego lub nie przyczyniałaby się do realizacji celu, jakim jest konwergencja praktyk nadzorczych. Urząd może także wymagać, by organ odpowiedzialny za nadzór skonsolidowany zaplanował posiedzenie kolegium lub dodał do porządku obrad nowy punkt.

3. Urząd może opracowywać projekty regulacyjnych i wykonawczych standardów technicznych, aby zapewnić jednolite warunki stosowania przepisów dotyczących operacyjnego funkcjonowania kolegiów organów nadzoru; może także wydawać wytyczne i zalecenia przyjmowane na mocy art. 16, aby propagować konwergencję funkcjonowania nadzoru i najlepszych praktyk nadzorczych przyjmowanych przez kolegia organów nadzoru.

4. Urząd pełni prawnie wiążącą rolę mediatora w celu rozwiązywania sporów między właściwymi organami zgodnie z procedurą określoną w art. 19. Urząd może podejmować decyzje nadzorcze mające zastosowanie bezpośrednio do instytucji, której dotyczy spór, zgodnie z art. 19.

Artykuł 22

Przepisy ogólne

1. Urząd należycie uwzględnia ryzyko systemowe w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 1092/2010. Urząd zajmuje się wszelkim ryzykiem zakłócenia świadczenia usług finansowych:

- a) spowodowaniem upośledzeniem całego lub części systemu finansowego; oraz
- b) mogącym spowodować poważne negatywne konsekwencje dla rynku wewnętrznego i realnej gospodarki.

Urząd w stosownych przypadkach uwzględnia monitorowanie i ocenę ryzyka systemowego w oparciu o prace ERRS i Urzędu oraz reaguje na ostrzeżenia i zalecenia ERRS zgodnie z art. 17 rozporządzenia (UE) nr 1092/2010.

2. Urząd, we współpracy z ERRS, opracowuje wspólny zestaw wskaźników jakościowych i ilościowych służący identyfikowaniu i mierzeniu ryzyka systemowego.

Urząd opracowuje również odpowiedni system stosowania testu warunków skrajnych, aby pomóc w identyfikowaniu instytucji mogących generować ryzyko systemowe. Instytucje te podlegają wzmocnionemu nadzorowi, a w razie potrzeby – procedurom upadłościowym i naprawczym, o których mowa w art. 25.

3. Bez uszczerbku dla aktów, o których mowa w art. 1 ust. 2, Urząd sporządza w razie potrzeby dodatkowe wytyczne i zalecenia dla instytucji finansowych w celu uwzględnienia generowanego przez nie ryzyka systemowego.

Urząd zapewnia uwzględnianie ryzyka systemowego generowanego przez instytucje finansowe przy opracowywaniu projektu regulacyjnych i wykonawczych standardów technicznych w dziedzinach określonych w aktach ustawodawczych, o których mowa w art. 1 ust. 2.

4. Na wniosek co najmniej jednego właściwego organu, Parlamentu Europejskiego, Rady lub Komisji – lub z własnej inicjatywy – Urząd może przeprowadzić postępowanie wyjaśniające dotyczące konkretnego rodzaju instytucji finansowej lub rodzaju produktu lub sposobu postępowania w celu oszacowania potencjalnego zagrożenia dla stabilności systemu finansowego i wydać zainteresowanym właściwym organom odpowiednie zalecenia podjęcia stosownych działań.

Urząd może w tym celu skorzystać z uprawnień powierzonych mu na mocy niniejszego rozporządzenia, w tym art. 35.

5. Wspólny Komitet zapewnia ogólną i międzysektorową koordynację działań prowadzonych zgodnie z niniejszym artykułem.

Artykuł 23

Identyfikacja i mierzenie ryzyka systemowego

1. W porozumieniu z ERRS, Urząd opracowuje kryteria identyfikacji i mierzenia ryzyka systemowego oraz odpowiedni system testowania warunków skrajnych, który obejmuje ocenę możliwości wzrostu – w sytuacjach skrajnych – poziomu ryzyka systemowego generowanego przez instytucje finansowe. Instytucje finansowe, które mogą generować ryzyko systemowe, podlegają wzmocnionemu nadzorowi, a w razie potrzeby – procedurom naprawczym, o których mowa w art. 25.

2. Przy opracowywaniu kryteriów identyfikacji i mierzenia ryzyka systemowego generowanego przez instytucje finansowe, Urząd w pełni uwzględnia stosowne stanowiska międzynarodowe, w tym stanowiska Rady Stabilności Finansowej, Międzynarodowego Funduszu Walutowego i Banku Rozrachunków Międzynarodowych.

Artykuł 24

Stała zdolność reagowania na ryzyka systemowe

1. Urząd musi posiadać specjalistyczne zdolności skutecznego reagowania na bieżąco na wystąpienie ryzyk systemowych zgodnie z art. 22 i 23, w szczególności w odniesieniu do instytucji, które generują ryzyko systemowe.

2. Urząd wykonuje zadania powierzone mu w niniejszym rozporządzeniu oraz w przepisach, o których mowa w art. 1 ust. 2, i przyczynia się do zapewnienia spójnego i skoordynowanego systemu zarządzania w sytuacjach kryzysowych i rozwiązywania kryzysów w Unii.

Artykuł 25

Procedury naprawcze

1. Urząd przyczynia się do opracowywania i koordynowania skutecznych i spójnych planów naprawczych, procedur mających zastosowanie w sytuacjach nadzwyczajnych i środków zapobiegawczych służących zminimalizowaniu systemowego znaczenia wszelkich przypadków upadłości; ponadto aktywnie uczestniczy w tych działaniach.

2. Urząd może określać najlepsze praktyki mające ułatwiać przeprowadzanie postępowań naprawczych wobec upadających instytucji, a w szczególności grup transgranicznych, tak by zapobiegać rozprzestrzenianiu się tego zjawiska, zapewniając dostępność odpowiednich narzędzi, w tym wystarczających zasobów, i możliwość przeprowadzenia postępowania naprawczego w danej instytucji lub grupie w sposób uporządkowany, oszczędny i terminowy.

3. Urząd może opracowywać regulacyjne i wykonawcze standardy techniczne, jak określono w aktach ustawodawczych, o których mowa w art. 1 ust. 2, zgodnie z procedurą określoną w art. 10–15.

Artykuł 26

Europejski system obejmujący systemy gwarantowania depozytów

1. Urząd przyczynia się do wzmocnienia europejskiego systemu obejmującego krajowe systemy gwarantowania depozytów działając w ramach uprawnień przyznanych mu w niniejszym rozporządzeniu w celu zapewnienia poprawnego stosowania dyrektywy 94/19/WE w celu zapewnienia odpowiedniego finansowania krajowych systemów gwarantowania depozytów ze składek uiszczanych przez instytucje finansowe, w tym instytucje finansowe utworzone i przyjmujące depozyty w Unii, ale mające siedziby poza Unią, jak określono w dyrektywie 94/19/WE i w celu zapewnienia wysokiego poziomu ochrony wszystkim depozentom w zharmonizowany sposób w całej Unii, co nie narusza stabilizacyjnej ochronnej roli wzajemnych systemów gwarancyjnych, pod warunkiem że są one zgodne z przepisami unijnymi.

2. Artykuł 16 dotyczący uprawnień Urzędu w zakresie przyjmowania wytycznych i zaleceń ma zastosowanie do systemów gwarantowania depozytów.

3. Urząd może opracowywać regulacyjne i wykonawcze standardy techniczne, jak określono w aktach ustawodawczych, o których mowa w art. 1 ust. 2, zgodnie z procedurą określoną w art. 10–15.

4. W ramach przeglądu niniejszego rozporządzenia, który przewidziano w art. 81, analizuje się w szczególności konwergencję europejskiego systemu obejmującego krajowe systemy gwarantowania depozytów.

Artykuł 27

Europejski system postępowania naprawczego wobec banków i ustalenia dotyczące finansowania

1. Urząd uczestniczy w opracowywaniu metod prowadzenia postępowania naprawczego wobec upadających instytucji finansowych – w szczególności instytucji, które mogą stwarzać ryzyko systemowe – tak by zapobiec rozprzestrzenianiu się tego zjawiska i umożliwić zakończenie działalności przez te instytucje w sposób uporządkowany i terminowy, w tym – w stosownych przypadkach – spójnych i solidnych mechanizmów finansowania, w zależności od potrzeb.

2. Urząd uczestniczy w ocenie konieczności stworzenia systemu spójnych, solidnych i wiarygodnych mechanizmów finansowania obejmujących odpowiednie instrumenty finansowe powiązane z pakietem skoordynowanych krajowych planów w zakresie zarządzania w sytuacjach kryzysowych.

Urząd uczestniczy w pracach nad kwestiami dotyczącymi różnych warunków działania oraz nad łącznym wpływem na instytucje finansowe wszelkich systemów opłat i składek, które mogą być wprowadzone, by zapewnić równomierne rozłożenie obciążeń, jak również nad wpływem zachęt – służących ograniczaniu ryzyka systemowego – jako elementu spójnego i wiarygodnego programu naprawczego.

W ramach przeglądu niniejszego rozporządzenia, który przewidziano w art. 81, analizuje się w szczególności ewentualne zwiększenie roli Urzędu w ramach zapobiegania sytuacjom kryzysowym, zarządzania w takich sytuacjach i rozwiązywania

kryzysów, a także w razie potrzeby – utworzenie europejskiego funduszu naprawczego.

Artykuł 28

Delegowanie zadań i kompetencji

1. Za zgodą podmiotu, któremu przekazywane są uprawnienia, właściwe organy mogą delegować swoje zadania i kompetencje Urzędowi lub innym właściwym organom z zastrzeżeniem warunków określonych w niniejszym artykule. Państwa członkowskie mogą określić szczególne warunki dotyczące delegowania kompetencji, które muszą zostać spełnione, zanim właściwe organy tych państw zawrą takie umowy w sprawie delegowania zadań lub kompetencji oraz mogą ograniczyć zakres takiego delegowania do elementów niezbędnych dla skutecznego nadzoru nad transgranicznymi instytucjami lub grupami finansowymi.

2. Urząd zachęca do delegowania zadań i kompetencji pomiędzy właściwymi organami i ułatwia je poprzez identyfikowanie zadań i kompetencji, które mogą być delegowane lub wspólnie wykonywane, oraz poprzez promowanie najlepszych praktyk.

3. Delegowanie kompetencji skutkuje ponownym podziałem uprawnień określonych w aktach, o których mowa w art. 1 ust. 2. Prawo organu, któremu przekazano kompetencje, reguluje procedurę, egzekwowanie oraz kontrolę administracyjną i sądowną w zakresie delegowanych kompetencji.

4. Właściwe organy informują Urząd o umowach w sprawie delegowania zadań lub kompetencji, które zamierzają zawrzeć. Umowy te powinny być zawierane nie wcześniej niż po upływie jednego miesiąca od poinformowania Urzędu o zamiarze ich zawarcia.

Urząd może wydać opinię w sprawie planowanej umowy w ciągu miesiąca od uzyskania informacji o zamiarze jej zawarcia.

Urząd publikuje w odpowiedni sposób zawarte przez właściwe organy umowy w sprawie delegowania zadań lub kompetencji, tak aby wszystkie zainteresowane strony były należycie poinformowane.

Artykuł 29

Wspólna kultura nadzoru

1. Urząd odgrywa aktywną rolę w tworzeniu wspólnej unijnej kultury nadzoru i spójnych praktyk nadzorczych, a także w zapewnianiu jednolitych procedur i spójnych podejść na terytorium Unii. Urząd wykonuje przynajmniej następujące działania:

- a) wydawanie opinii dla właściwych organów;
- b) promowanie skutecznej dwustronnej i wielostronnej wymiany informacji pomiędzy właściwymi organami, z pełnym poszanowaniem obowiązujących przepisów w zakresie poufności i ochrony danych przewidzianych w odpowiednim prawodawstwie unijnym;
- c) przyczynianie się do tworzenia wysokiej jakości jednolitych standardów nadzorczych, w tym w zakresie standardów sprawozdawczości, a także międzynarodowych standardów księgowości zgodnie z art. 1 ust. 3;

- d) dokonywanie przeglądu stosowania odpowiednich regulacyjnych standardów technicznych i wykonawczych standardów technicznych przyjmowanych przez Komisję, a także wytycznych i zaleceń wydawanych przez Urząd, oraz, w stosownych przypadkach, proponowanie zmian; oraz
- e) ustanawianie sektorowych i międzysektorowych programów szkoleń, ułatwianie wymian personelu oraz zachęcanie właściwych organów do częstszego korzystania z programów oddelegowania pracowników oraz innych narzędzi.

2. Celem wspierania wspólnych podejść i praktyk nadzorczych Urząd może tworzyć, w stosownych przypadkach, nowe, praktyczne instrumenty i narzędzia służące zwiększaniu konwergencji.

Artykuł 30

Wzajemne oceny właściwych organów

1. W celu dalszego zwiększania spójności wyników w zakresie nadzoru Urząd organizuje i przeprowadza okresowo wzajemne oceny wszystkich bądź części działań realizowanych przez właściwe organy. W tym celu Urząd opracowuje metody umożliwiające obiektywną ocenę i porównanie analizowanych organów. Podczas dokonywania wzajemnych ocen uwzględnia się istniejące informacje i oceny już przeprowadzone w odniesieniu do zainteresowanych właściwych organów.

2. Wzajemna ocena obejmuje ocenę między innymi następujących aspektów:

- a) adekwatności zasobów i ustaleń dotyczących zarządzania właściwego organu, przy szczególnym uwzględnieniu skutecznego stosowania regulacyjnych standardów technicznych i wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w art. 10 do 15 oraz aktów, o których mowa w art. 1 ust. 2, oraz zdolności reagowania na zmiany na rynku;
- b) uzyskanego poziomu konwergencji w stosowaniu prawa Unii i w praktykach nadzorczych, w tym regulacyjnych standardach technicznych i wykonawczych standardach technicznych, wytycznych i zaleceniach przyjętych na mocy art. 10–16, oraz stopnia, w jakim praktyki nadzorcze osiągały cele wyznaczone w prawie Unii;
- c) najlepszych praktyk opracowanych przez poszczególne właściwe organy, których przyjęcie przez inne właściwe organy byłoby korzystne;
- d) skuteczności i poziomu konwergencji w zakresie egzekwowania przepisów przyjętych w trakcie wdrażania prawa Unii, w tym środków i sankcji administracyjnych nałożonych wobec osób odpowiedzialnych za nieprzestrzeganie tych przepisów.

3. Na podstawie wzajemnej oceny Urząd może wydawać wytyczne i zalecenia skierowane do właściwych organów zgodnie z art. 16. Zgodnie z art. 16 ust. 3 właściwe organy dokładają starań, aby zastosować się do tych wytycznych i zaleceń. Urząd bierze pod uwagę wynik wzajemnej oceny przy opracowywaniu projektów regulacyjnych lub wykonawczych standardów technicznych zgodnie z art. 10–15.

4. Urząd podaje do publicznej wiadomości najlepsze praktyki, na jakie można wskazać na podstawie tych wzajemnych ocen. Ponadto wszystkie inne wyniki wzajemnych ocen mogą być podawane do wiadomości publicznej, z zastrzeżeniem zgody właściwego organu będącego przedmiotem takiej wzajemnej oceny.

Artykuł 31

Funkcja koordynacyjna

Urząd pełni ogólną rolę koordynatora pomiędzy właściwymi organami, w szczególności w przypadku niekorzystnego rozwoju sytuacji, który może potencjalnie zagrozić prawidłowemu funkcjonowaniu i integralności rynków finansowych, bądź też stabilności systemu finansowego w Unii.

Urząd wspiera skoordynowaną reakcję na poziomie Unii, między innymi poprzez:

- a) ułatwianie wymiany informacji między właściwymi organami;
- b) określanie zakresu i, w miarę możliwości i w stosownych przypadkach, sprawdzanie wiarygodności informacji, które powinny być udostępnione wszystkim zainteresowanym właściwym organom;
- c) nie naruszając przepisów art. 19, prowadzenie niewiążącej mediacji na wniosek właściwych organów lub z własnej inicjatywy;
- d) niezwłoczne powiadamianie ERRS o wszelkich potencjalnych sytuacjach nadzwyczajnych;
- e) podejmowanie wszelkich odpowiednich działań w przypadku rozwoju sytuacji, który może zagrozić funkcjonowaniu rynków finansowych, celem ułatwienia koordynacji działań podejmowanych przez odpowiednie właściwe organy;
- f) gromadzenie informacji otrzymanych od właściwych organów zgodnie z art. 21 i 35 będących wynikiem wypełniania przez instytucje prowadzące działalność w więcej niż jednym państwie członkowskim ich regulacyjnych obowiązków z zakresu sprawozdawczości. Urząd dzieli się tymi informacjami z innymi zainteresowanymi właściwymi organami.

Artykuł 32

Ocena zmian na rynku

1. Urząd monitoruje i ocenia zmiany zachodzące na rynku podlegającym jego kompetencjom oraz, w razie potrzeby, informuje Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych) oraz Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych), ERRS oraz Parlament Europejski, Radę i Komisję o tendencjach w zakresie nadzoru mikroostrościowego, potencjalnych zagrożeniach i słabościach. Do swojej oceny Urząd włącza analizę ekonomiczną rynków, na których działają instytucje finansowe, oraz ocenę skutków, jakie ewentualne zmiany na rynku mogą mieć dla tych instytucji.

2. Urząd inicjuje i koordynuje, we współpracy z ERRS, ogólnounijną ocenę odporności instytucji finansowych na niekorzystne zmiany na rynku. W tym celu Urząd opracowuje, na potrzeby stosowania przez właściwe organy:

- a) wspólną metodykę oceny wpływu scenariuszy gospodarczych na sytuację finansową instytucji;
- b) wspólne podejścia w zakresie informowania o wynikach przeprowadzonych ocen odporności instytucji finansowych;
- c) wspólną metodykę oceny wpływu poszczególnych produktów lub procesów dystrybucji na sytuację finansową instytucji i na proces informowania deponentów, inwestorów i konsumentów.

3. Bez uszczerbku dla zadań ERRS określonych w rozporządzeniu (UE) nr 1092/2010, co najmniej raz w roku, a w razie potrzeby częściej, Urząd przedstawia Parlamentowi Europejskiemu, Radzie, Komisji i ERRS oceny tendencji, potencjalnych zagrożeń i słabości w obszarze podlegającym jego kompetencjom.

W ocenach tych Urząd zamieszcza klasyfikację głównych zagrożeń i słabości, a także, w stosownych przypadkach, zaleca działania zapobiegawcze bądź zaradcze.

4. Urząd w odpowiedni sposób uwzględnia rozwój sytuacji oraz zagrożenia i słabości na poziomie międzysektorowym, współpracując przy tym ściśle z Europejskim Urzędem Nadzoru (Europejskim Urzędem Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych) i Europejskim Urzędem Nadzoru (Europejskim Urzędem Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych) za pośrednictwem Wspólnego Komitetu.

Artykuł 33

Współpraca międzynarodowa

1. Bez uszczerbku dla odpowiednich kompetencji państw członkowskich i instytucji Unii, Urząd może nawiązywać kontakty i zawierać porozumienia administracyjne z organami nadzoru, organizacjami międzynarodowymi oraz z administracjami krajów trzecich. Ustalenia te nie tworzą zobowiązań prawnych dla Unii i jej państw członkowskich, ani nie uniemożliwiają państwom członkowskim i ich właściwym organom zawierania dwustronnych lub wielostronnych porozumień z tymi państwami trzecimi.

2. Urząd zapewnia pomoc w przygotowywaniu decyzji w sprawie równoważności systemów nadzoru w krajach trzecich zgodnie z aktami, o których mowa w art. 1 ust. 2.

3. W sprawozdaniu, o którym mowa w art. 43 ust. 5, Urząd przedstawia informacje o porozumieniach administracyjnych zawartych z organizacjami międzynarodowymi lub administracjami krajów trzecich oraz o wsparciu zapewnionym przy przygotowywaniu decyzji w sprawie równoważności.

Artykuł 34

Inne zadania

1. Na wniosek Parlamentu Europejskiego, Rady lub Komisji lub z własnej inicjatywy Urząd może przedkładać Parlamentowi Europejskiemu, Radzie oraz Komisji opinie w sprawie wszelkich kwestii dotyczących obszaru podlegającego jego kompetencjom.

2. W zakresie ostrożnościowych ocen połączeń i przejęć objętych zakresem stosowania dyrektywy 2006/48/WE, w brzmieniu zmienionym dyrektywą 2007/44/WE i które na mocy tej dyrektywy wymagają konsultacji między właściwymi organami z co najmniej dwóch państw członkowskich, Urząd może, na wniosek jednego z zainteresowanych właściwych organów, wydawać i publikować opinie w sprawie oceny ostrożnościowej, z wyjątkiem oceny dotyczącej kryteriów w art. 19a ust. 1 lit. e) dyrektywy 2006/48/WE. Opinia ta jest wydawana niezwłocznie i w każdym razie przed upływem okresu oceny zgodnie z dyrektywą 2006/48/WE, w brzmieniu zmienionym dyrektywą 2007/44/WE. W obszarach, w odniesieniu do których Urząd może wydawać opinie, zastosowanie ma art. 35.

Artykuł 35

Gromadzenie informacji

1. Na wniosek Urzędu właściwe organy państw członkowskich przekazują Urzędowi wszelkie informacje niezbędne do wykonywania obowiązków nałożonych na Urząd na mocy niniejszego rozporządzenia, pod warunkiem że posiadają one na mocy odpowiednich przepisów dostęp do odpowiednich informacji oraz że wniosek o informacje jest niezbędny biorąc pod uwagę charakter danego obowiązku.

2. Urząd może również zwrócić się o przekazywanie informacji w regularnych odstępach czasu i w określonych formatach. W miarę możliwości we wnioskach tych wykorzystuje się wspólne formaty sprawozdawcze.

3. Na podstawie należycie uzasadnionego wniosku właściwego organu państwa członkowskiego Urząd może przekazać mu wszelkie informacje niezbędne do tego, aby właściwy organ mógł wypełniać swoje obowiązki, zgodnie z obowiązkiem zachowania tajemnicy służbowej określonym w prawodawstwie sektorowym i w art. 70.

4. Zanim Urząd zwróci się z wnioskiem o informacje zgodnie z niniejszym artykułem oraz w celu uniknięcia powielania obowiązków sprawozdawczości, Urząd uwzględnia istniejące statystyki wytworzone i rozpowszechnione przez europejski system statystyczny i Europejski System Banków Centralnych.

5. W przypadku gdy informacje nie są dostępne lub nie są terminowo udostępniane przez właściwe organy, Urząd może wystąpić z należycie uzasadnionym i umotywowanym wnioskiem do innych organów nadzoru, ministerstwa właściwego w sprawach finansów, o ile dysponuje ono informacjami ostrożnościowymi, krajowego banku centralnego lub urzędu statystycznego zainteresowanego państwa członkowskiego.

6. W przypadku gdy informacje nie są dostępne lub nie są udostępniane na mocy ust. 1 lub 5 w sposób terminowy, Urząd może skierować należycie uzasadniony i umotywowany wniosek bezpośrednio do stosownych instytucji finansowych. W umotywowanym wniosku podaje się powody, dla których informacje dotyczące poszczególnych instytucji finansowych są niezbędne.

Urząd informuje zainteresowane właściwe organy o wnioskach wystosowanych zgodnie z niniejszym ustępem i z ust. 5.

Na wniosek Urzędu właściwe organy wspierają Urząd w gromadzeniu informacji.

7. Urząd może wykorzystywać informacje poufne otrzymane na mocy niniejszego artykułu wyłącznie na potrzeby wykonywania obowiązków powierzonych Urzędowi na mocy niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 36

Relacje z ERRS

1. Urząd ściśle i regularnie współpracuje z ERRS.
2. Urząd regularnie i terminowo przekazuje ERRS informacje niezbędne do realizacji zadań powierzonych ERRS. Dane niezbędne do realizacji zadań ERRS, które nie są sporządzone w postaci skróconej lub zbiorczej, są jej niezwłocznie udostępniane na uzasadniony wniosek, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1092/2010. We współpracy z ERRS Urząd opracowuje odpowiednie procedury wewnętrzne umożliwiające przekazywanie informacji poufnych, zwłaszcza informacji dotyczących poszczególnych instytucji finansowych.
3. Zgodnie z ust. 4 i 5 Urząd zapewnia właściwe działania następcze w związku z ostrzeżeniami i zaleceniami ERRS, o których mowa w art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1092/2010.
4. Po otrzymaniu ostrzeżenia lub zalecenia ERRS skierowanego do Urzędu, Urząd niezwłocznie zwołuje posiedzenie Rady Organów Nadzoru i ocenia skutki takiego ostrzeżenia lub zalecenia dla realizacji swoich zadań.

W drodze odpowiedniej procedury decyzyjnej Urząd podejmuje decyzję w sprawie jakichkolwiek działań, które należy podjąć w odpowiedzi na problemy wskazane w ostrzeżeniach i zaleceniach, zgodnie z uprawnieniami przyznanymi Urzędowi na mocy niniejszego rozporządzenia.

Jeżeli Urząd nie podejmuje działań w związku z zaleceniem, informuje ERRS i Radę o powodach takiego postępowania.

5. Po otrzymaniu ostrzeżenia lub zalecenia skierowanego przez ERRS do właściwego krajowego organu nadzoru, Urząd korzysta w stosownych przypadkach z uprawnień przyznaných na mocy niniejszego rozporządzenia, tak aby zapewnić terminowe podjęcie działań następczych.

W przypadku gdy adresat zalecenia ERRS nie zamierza się do niego zastosować, informuje o tym Radę Organów Nadzoru i omawia z nią powody niepodjęcia działania.

Właściwy organ należycie uwzględni poglądy Rady Organów Nadzoru, informując Radę i ERRS zgodnie z art. 17 rozporządzenia (UE) nr 1092/2010.

6. Podczas realizacji zadań określonych w niniejszym rozporządzeniu Urząd w najwyższym stopniu uwzględni ostrzeżenia i zalecenia ERRS.

Artykuł 37

Bankowa Grupa Interesariuszy

1. W celu ułatwienia prowadzenia konsultacji z zainteresowanymi stronami w dziedzinach związanych z zadaniami Urzędu, powołuje się Bankową Grupę Interesariuszy. Zasięga się opinii Bankowej Grupy Interesariuszy w odniesieniu do działań podejmowanych zgodnie z art. 10-15 dotyczącym regulacyjnych standardów technicznych i wykonawczych standardów technicznych oraz, w zakresie, w którym nie dotyczą one poszczególnych instytucji finansowych, zgodnie z art. 16 dotyczącym wytycznych i zaleceń. Jeśli trzeba pilnie podjąć działania, a konsultacje stają się niemożliwe, informuje się jak najszybciej Grupę Interesariuszy.

Bankowa Grupa Interesariuszy zbiera się co najmniej cztery razy w roku.

2. W skład Bankowej Grupy Interesariuszy wchodzi 30 członków, reprezentujących w stosunku gwarantującym równowagę instytucje kredytowe i inwestycyjne działające w Unii, przedstawicieli ich pracowników, a także konsumentów i osoby korzystające z usług bankowych oraz przedstawicieli MŚP. Co najmniej pięciu członków to niezależni, wybitni naukowcy. Dziesięciu członków reprezentuje instytucje finansowe, a trzech z nich banki spółdzielcze i kasy oszczędnościowe.

3. Członków Bankowej Grupy Interesariuszy wyznacza Rada Organów Nadzoru na wniosek odpowiednich zainteresowanych stron. W podejmowanej w tej sprawie decyzji Rada Organów Nadzoru zapewnia, w miarę możliwości, odpowiednią równowagę geograficzną i płciową oraz reprezentację zainteresowanych stron z całej Unii.

4. Urząd dostarcza Bankowej Grupie Interesariuszy wszystkie niezbędne informacje, z zastrzeżeniem zachowania tajemnicy służbowej, zgodnie z art. 70 zapewnia jej odpowiednią pomoc sekretariatu. Dla członków Bankowej Grupy Interesariuszy reprezentujących organizacje typu non profit – z wyjątkiem przedstawicieli z branży – zapewnia się odpowiedni zwrot kosztów. Bankowa Grupa Interesariuszy może utworzyć grupy robocze do spraw technicznych. Kadencja członków Bankowej Grupy Interesariuszy wynosi dwa i pół roku, po tym okresie wybierani są nowi członkowie.

Członkowie Bankowej Grupy Interesariuszy mogą pełnić swoje funkcje przez dwie kolejne kadencje.

5. Bankowa Grupa Interesariuszy może przedstawiać Urzędowi swoje opinie i doradzać mu we wszelkich kwestiach związanych z zadaniami Urzędu ze szczególnym uwzględnieniem zadań określonych w art. 10–16, art. 29, 30 i 32.

6. Bankowa Grupa Interesariuszy uchwala swój regulamin wewnętrzny większością dwóch trzecich głosów jej członków.

7. Urząd podaje do wiadomości publicznej opinie i porady Bankowej Grupy Interesariuszy oraz wyniki prowadzonych konsultacji.

Artykuł 38

Środki ochronne

1. Urząd zapewnia, by decyzje podejmowane na mocy art. 18 lub 19 nie wpływały w jakikolwiek sposób na obowiązki budżetowe państw członkowskich.

2. W przypadku gdy dane państwo członkowskie uzna, że decyzja podjęta na mocy art. 19 ust. 3 wpływa na jego obowiązki budżetowe, w ciągu dwóch tygodni od przekazania decyzji Urzędowi właściwemu organowi, państwo to może powiadomić Urząd i Komisję o tym, że właściwy organ nie wykona przedmiotowej decyzji.

W powiadomieniu tym państwo członkowskie precyzyjnie i szczegółowo wyjaśnia, dlaczego i w jaki sposób wspomniana decyzja wpływa na jego obowiązki budżetowe.

W przypadku takiego powiadomienia zawiesza się stosowanie decyzji Urzędu.

W terminie jednego miesiąca od dokonania powiadomienia przez państwo członkowskie, Urząd informuje to państwo członkowskie, czy utrzymuje swoją decyzję, czy też ją zmienia lub uchyla. Jeżeli decyzja zostaje utrzymana lub zmieniona, Urząd stwierdza, że nie ma ona wpływu na obowiązki budżetowe.

W przypadku gdy Urząd utrzymuje swoją decyzję, Rada – na jednym ze swoich posiedzeń, nie później niż dwa miesiące po tym, jak Urząd poinformował dane państwo członkowskie zgodnie z akapitem czwartym – podejmuje, większością oddanych głosów, decyzję o tym, czy decyzja Urzędu zostaje utrzymana.

Jeżeli Rada, po rozpatrzeniu sprawy, nie podejmie decyzji o utrzymaniu decyzji Urzędu zgodnie z akapitem piątym, decyzja Urzędu traci moc.

3. W przypadku gdy dane państwo członkowskie uzna, że decyzja podjęta na mocy art. 18 ust. 3 wpływa na jego obowiązki budżetowe, w ciągu trzech dni roboczych od przekazania decyzji Urzędowi właściwemu organowi, państwo to może powiadomić Urząd, Komisję i Radę o tym, że właściwy organ nie wykona przedmiotowej decyzji.

W powiadomieniu tym państwo członkowskie precyzyjnie i szczegółowo wyjaśnia, dlaczego i w jaki sposób wspomniana decyzja wpływa na jego obowiązki budżetowe.

W przypadku takiego powiadomienia zawiesza się stosowanie decyzji Urzędu.

W terminie dziesięciu dni roboczych Rada zwołuje posiedzenie i podejmuje – zwykłą większością głosów swoich członków – decyzję o tym, czy decyzja Urzędu zostaje uchylona.

Jeżeli Rada, po rozpatrzeniu sprawy, nie podejmie decyzji o uchyleniu decyzji Urzędu, zgodnie z akapitem czwartym, cofa się zawieszenie stosowania decyzji Urzędu.

4. Jeżeli Rada podjęła zgodnie z ust. 3 decyzję, w której nie uchyla decyzji Urzędu dotyczącej art. 18 ust. 3, a zainteresowane państwo członkowskie nadal uważa, że ta decyzja Urzędu wpływa na jego obowiązki budżetowe, dane państwo członkowskie może powiadomić o tym Komisję i Urząd oraz zwrócić się do Rady o ponowne rozpatrzenie sprawy. Zainteresowane państwo członkowskie jasno określa powody, dla których nie zgadza się z decyzją Rady.

W terminie czterech tygodni po powiadomieniu, o którym mowa w akapicie pierwszym, Rada potwierdza swoją pierwotną decyzję lub podejmuje nową decyzję zgodnie z ust. 3.

Rada może przedłużyć ten czterotygodniowy okres o kolejne cztery tygodnie, jeżeli wymagają tego szczególne okoliczności sprawy.

5. Wszelkie przypadki nadużywania niniejszego artykułu, w szczególności w odniesieniu do decyzji Urzędu, która nie ma znaczących lub istotnych skutków budżetowych, są zakazane jako niezgodne z zasadami rynku wewnętrznego.

Artykuł 39

Procedury decyzyjne

1. Przed podjęciem decyzji przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu, Urząd informuje każdego wskazanego adresata danej decyzji o zamiarze jej podjęcia, wyznaczając termin, w którym adresat ten może wyrazić swoją opinię w tej sprawie, w pełni uwzględniając jej pilny charakter, złożoność i potencjalne skutki. Ma to odpowiednio zastosowanie do zaleceń, o których mowa w art. 17 ust. 3.

2. W decyzjach Urzędu przedstawia się powody, dla których zostały one przyjęte.

3. Adresaci decyzji Urzędu są informowani o środkach odwoławczych przysługujących im na mocy niniejszego rozporządzenia.

4. W przypadku gdy Urząd podjął decyzję na mocy art. 18 ust. 3 lub 4, w odpowiednich odstępach czasu dokonuje jej przeglądu.

5. Decyzje podejmowane na mocy art. 17, 18 lub 19 podaje się do wiadomości publicznej, określając właściwy organ lub instytucję finansową, którego lub której dotyczą, oraz główną treść tych decyzji, chyba że ich opublikowanie jest sprzeczne z uzasadnionym interesem instytucji finansowych w zakresie ochrony tajemnicy ich przedsiębiorstwa lub mogłoby poważnie zagrozić prawidłowemu funkcjonowaniu oraz integralności rynków finansowych lub stabilności całego systemu finansowego Unii lub jego części.

ROZDZIAŁ III
STRUKTURA ORGANIZACYJNA

SEKCJA 1

Rada Organów Nadzoru

Artykuł 40

Skład

1. W skład Rady Organów Nadzoru wchodzi:
 - a) Przewodniczący, któremu nie przysługuje prawo głosu;
 - b) szefowie krajowych organów publicznych właściwych w zakresie nadzoru nad instytucjami kredytowymi w poszczególnych państwach członkowskich, którzy zobowiązani są spotykać się osobiście co najmniej dwa razy w roku;
 - c) jeden przedstawiciel Komisji, któremu nie przysługuje prawo głosu;
 - d) jeden przedstawiciel Europejskiego Banku Centralnego, któremu nie przysługuje prawo głosu;
 - e) jeden przedstawiciel ERRS, któremu nie przysługuje prawo głosu;
 - f) po jednym przedstawicielu z dwóch pozostałych Europejskich Urzędów Nadzoru, którym nie przysługuje prawo głosu.
2. Rada Organów Nadzoru zbiera się regularnie, co najmniej dwa razy w roku, na posiedzeniach z Bankową Grupą Interesariuszy.
3. Każdy właściwy organ jest odpowiedzialny za powołanie spośród swojego personelu zastępcy wysokiego szczebla, który może zastąpić członka Rady Organów Nadzoru, o którym mowa w ust. 1 lit. b), w przypadku gdy osoba ta nie może uczestniczyć w posiedzeniach Rady.
4. W przypadku gdy organ, o którym mowa w ust. 1 lit. b), nie jest bankiem centralnym, członek Rady Organów Nadzoru, o którym mowa w tej literze, może podjąć decyzję o tym, że będzie mu towarzyszył przedstawiciel banku centralnego państwa członkowskiego, któremu nie przysługuje prawo głosu.

5. W państwach członkowskich, w których istnieje więcej niż jeden organ właściwy w zakresie nadzoru zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, organy te uzgadniają wspólnego przedstawiciela. Niemniej jednak, gdy Rada Organów Nadzoru ma omawiać kwestię, która nie znajduje się w kompetencjach krajowego organu reprezentowanego przez osobę, o której mowa w ust. 1 lit. b), osobie tej może towarzyszyć przedstawiciel stosownego organu krajowego, któremu nie przysługuje prawo głosu.

6. W celu zastosowania się do dyrektywy 94/19/WE członkowi Rady Organów Nadzoru, o którym mowa w ust. 1 lit. b), może towarzyszyć, w stosownych przypadkach, przedstawiciel odpowiedzialnych organów zajmujących się zarządzaniem systemami gwarantowania depozytów w poszczególnych państwach członkowskich, któremu nie przysługuje prawo głosu.

7. Rada Organów Nadzoru może podjąć decyzję o dopuszczeniu obserwatorów.

Dyrektor Wykonawczy może uczestniczyć w posiedzeniach Rady Organów Nadzoru bez prawa głosu.

Artykuł 41

Wewnętrzne komitety i zespoły

1. Rada Organów Nadzoru może powoływać wewnętrzne komitety lub zespoły na potrzeby określonych zadań będących w kompetencji Rady Organów Nadzoru, a także może delegować realizację wyraźnie określonych zadań i podejmowanie wyraźnie określonych decyzji wewnętrznym komitetom lub zespołom, Zarządowi lub Przewodniczącemu.

2. Do celów art. 19 Rada Organów Nadzoru zwołuje na potrzeby bezstronnego rozstrzygania sporów niezależny zespół, w skład którego wchodzi Przewodniczący i dwóch członków Rady Organów Nadzoru, którzy nie mogą reprezentować właściwych organów będących stroną sporu i nie mają żadnego interesu w konflikcie ani bezpośrednich związków z zainteresowanymi właściwymi organami.

3. Z zastrzeżeniem art. 19 ust. 2 zespół proponuje decyzję do ostatecznego przyjęcia przez Radę Organów Nadzoru, zgodnie z procedurą określoną w art. 44 ust. 1 akapit trzeci.

4. Rada Organów Nadzoru przyjmuje regulamin wewnętrzny zespołu, o którym mowa w ust. 2.

Artykuł 42

Niezależność

Podczas wykonywania zadań powierzonych Radzie Organów Nadzoru na mocy niniejszego rozporządzenia, Przewodniczący i członkowie Rady Organów Nadzoru posiadający prawo głosu działają niezależnie i obiektywnie w wyłącznym interesie Unii jako całości, oraz nie zwracają się o instrukcje do instytucji lub organów unijnych, rządu żadnego z państw członkowskich lub do innego podmiotu publicznego lub prywatnego, ani nie przyjmują takich instrukcji.

Państwa członkowskie, instytucje ani organy Unii, ani żadne inne podmioty publiczne lub prywatne nie usiłują wywierać wpływu na członków Rady Organów Nadzoru w wykonywaniu przez nich swoich zadań.

Artykuł 43

Zadania

1. Rada Organów Nadzoru przyjmuje wytyczne dotyczące prac Urzędu i wydaje decyzje, o których mowa w rozdziale II.

2. Rada Organów Nadzoru przyjmuje opinie, zalecenia i decyzje oraz doradza w kwestiach, o których mowa w rozdziale II.

3. Rada Organów Nadzoru mianuje Przewodniczącego.

4. Przed dniem 30 września każdego roku Rada Organów Nadzoru, działając na podstawie wniosku Zarządu, przyjmuje program prac Urzędu na kolejny rok oraz przekazuje go do wiadomości Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji.

Program prac przyjmowany jest bez uszczerbku dla corocznej procedury budżetowej i podawany jest do publicznej wiadomości.

5. Na wniosek Zarządu oraz na podstawie projektu sprawozdania, o którym mowa w art. 53 ust. 7, Rada Organów Nadzoru przyjmuje roczne sprawozdanie z działalności Urzędu, w tym z wykonywania obowiązków przez Przewodniczącego, i przekazuje je Parlamentowi Europejskiemu, Radzie, Komisji, Trybunałowi Obrachunkowemu oraz Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu do dnia 15 czerwca każdego roku. Sprawozdanie to podawane jest do wiadomości publicznej.

6. Rada Organów Nadzoru przyjmuje wieloletni program prac Urzędu i przekazuje go do wiadomości Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji.

Wieloletni program prac przyjmowany jest bez uszczerbku dla corocznej procedury budżetowej i podawany jest do publicznej wiadomości.

7. Rada Organów Nadzoru przyjmuje budżet zgodnie z art. 63.

8. Rada Organów Nadzoru sprawuje władzę dyscyplinarną nad Przewodniczącym i Dyrektorem Wykonawczym i może usunąć ich ze stanowiska zgodnie z odpowiednio art. 48 ust. 5 lub art. 51 ust. 5.

Artykuł 44

Proces decyzyjny

1. Decyzje Rady Organów Nadzoru podejmowane są zwykłą większością głosów jej członków. Każdemu członkowi przysługuje jeden głos.

W odniesieniu do aktów określonych w art. 10-16 oraz środków i decyzji podejmowanych na mocy art. 9 ust. 5 akapit trzeci oraz przepisów rozdziału VI i w drodze odstępstwa od przepisów akapitu pierwszego niniejszego ustępu Rada Organów Nadzoru podejmuje decyzje kwalifikowaną większością głosów swoich członków, jak określono w art. 16 ust. 4 Traktatu o Unii Europejskiej oraz w art. 3 Protokołu (nr 36) w sprawie postanowień przejściowych.

W odniesieniu do decyzji podejmowanych zgodnie z art. 19 ust. 3, w przypadku decyzji podejmowanych przez organ odpowiedzialny za nadzór skonsolidowany, decyzję zaproponowaną przez zespół uznaje się za przyjętą, jeżeli została zatwierdzona zwykłą większością głosów członków, chyba że zostanie ona odrzucona przez członków stanowiących mniejszość blokującą zgodnie z art. 16 ust. 4 Traktatu o Unii Europejskiej i art. 3 Protokołu nr 36 w sprawie postanowień przejściowych.

W przypadku wszystkich innych decyzji podejmowanych zgodnie z art. 19 ust. 3 decyzję zaproponowaną przez zespół przyjmuje się zwykłą większością członków Rady Organów Nadzoru. Każdemu członkowi przysługuje jeden głos.

2. Posiedzenia Rady Organów Nadzoru zwoływane są przez Przewodniczącego z własnej inicjatywy lub na wniosek jednej trzeciej członków, i przewodniczy im Przewodniczący.

3. Rada Organów Nadzoru uchwała i udostępnia do publicznej wiadomości swój regulamin wewnętrzny.

4. Przepisy regulaminu wewnętrznego określają szczegółową procedurę głosowania, w tym również, w stosownych przypadkach, zasady dotyczące quorum. Członkowie bez prawa głosu i obserwatorzy, z wyjątkiem Przewodniczącego i Dyrektora Wykonawczego, nie uczestniczą w obradach Rady Organów Nadzoru poświęconych indywidualnym instytucjom finansowym, chyba że art. 75 ust. 3 lub akty, o których mowa w art. 1 ust. 2, stanowią inaczej.

SEKCJA 2

Zarząd

Artykuł 45

Skład

1. Zarząd składa się z Przewodniczącego i sześciu innych członków Rady Organów Nadzoru, wybranych przez członków Rady Organów Nadzoru posiadających prawo głosu i spośród ich grona.

Każdy członek Zarządu poza Przewodniczącym ma zastępcę, który może go zastąpić, gdy nie może on uczestniczyć w posiedzeniach.

Kadencja członków wybranych przez Radę Organów Nadzoru wynosi dwa i pół roku. Kadencja może zostać odnowiona jednokrotnie. Skład Zarządu jest wyważony i proporcjonalny oraz odzwierciedla całą Unię. Kadencje zachodzą na siebie, a zastosowanie mają odpowiednie ustalenia dotyczące rotacji.

2. Zarząd podejmuje decyzje większością głosów obecnych członków. Każdy członek ma jeden głos.

Dyrektor Wykonawczy i przedstawiciel Komisji uczestniczą w posiedzeniach Zarządu bez prawa głosu.

Przedstawiciel Komisji ma prawo głosu w sprawach, o których mowa w art. 63.

Zarząd uchwała i podaje do wiadomości publicznej swój regulamin wewnętrzny.

3. Posiedzenia Zarządu zwoływane są przez Przewodniczącego z własnej inicjatywy lub na wniosek przynajmniej jednej trzeciej członków, i przewodniczy im Przewodniczący.

Zarząd zbiera się przed każdym posiedzeniem Rady Organów Nadzoru oraz tak często, jak uzna to za konieczne. Zarząd zbiera się co najmniej pięć razy w roku.

4. Członkowie Zarządu mogą korzystać z pomocy doradców lub ekspertów, z zastrzeżeniem przepisów regulaminu wewnętrznego. Członkowie nieposiadający prawa głosu, z wyjątkiem Dyrektora Wykonawczego, nie uczestniczą w obradach Zarządu dotyczących indywidualnych instytucji finansowych.

Artykuł 46

Niezależność

Członkowie Zarządu działają niezależnie i obiektywnie w wyłącznym interesie Unii jako całości, oraz nie zwracają się o instrukcje do instytucji lub organów unijnych, rządu żadnego z państw członkowskich, lub do innego podmiotu publicznego lub prywatnego, ani nie przyjmują takich instrukcji.

Państwa członkowskie, instytucje lub organy Unii Europejskiej ani żadne inne podmioty publiczne lub prywatne nie mogą próbować wywierać wpływu na członków Zarządu przy wykonywaniu ich zadań.

Artykuł 47

Zadania

1. Zarząd zapewnia, aby Urząd wypełniał swoją misję i wykonywał powierzone mu zadania zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

2. Zarząd przedkłada Radzie Organów Nadzoru do zatwierdzenia projekt rocznego i wieloletniego programu prac.

3. Zarząd wykonuje swoje uprawnienia budżetowe zgodnie z art. 63 i 64.

4. Zarząd przyjmuje plan polityki kadrowej Urzędu oraz, zgodnie z art. 68 ust. 2, niezbędne środki wykonawcze do regulaminu pracowniczego urzędników Wspólnot Europejskich (zwanego dalej „regulaminem pracowniczym”).

5. Zgodnie z art. 72 Zarząd przyjmuje przepisy szczególne dotyczące prawa dostępu do dokumentów Urzędu.

6. Zarząd przedkłada Radzie Organów Nadzoru do zatwierdzenia roczne sprawozdanie z działalności Urzędu, w tym z zadań Przewodniczącego, sporządzone na podstawie projektu rocznego sprawozdania, o którym mowa w art. 53 ust. 7.

7. Zarząd uchwała i podaje do wiadomości publicznej swój regulamin wewnętrzny.

8. Zarząd powołuje i odwołuje członków Komisji Odwoławczej zgodnie z art. 58 ust. 3 i 5.

SEKCJA 3

Przewodniczący

Artykuł 48

Powołanie i zadania

1. Urząd jest reprezentowany przez Przewodniczącego, który jest niezależnym profesjonalistą zatrudnionym w pełnym wymiarze czasu pracy.

Przewodniczący jest odpowiedzialny za przygotowywanie prac Rady Organów Nadzoru oraz przewodniczy posiedzeniom Rady Organów Nadzoru i Zarządu.

2. Po przeprowadzeniu otwartej procedury kwalifikacyjnej Przewodniczący powoływany jest przez Radę Organów Nadzoru na podstawie osiągnięć, umiejętności, wiedzy na temat instytucji i rynków finansowych oraz doświadczenia w zakresie nadzoru finansowego oraz regulacji rynków finansowych.

Przed objęciem obowiązków i najpóźniej miesiąc po dokonaniu wyboru przez Radę Organów Nadzoru, Parlament Europejski może, po wysłuchaniu kandydata wybranego przez Radę Organów Nadzoru wyrazić sprzeciw wobec tej kandydatury.

Rada Organów Nadzoru wybiera również spośród swoich członków zastępcę, który pełni obowiązki Przewodniczącego w razie jego nieobecności. Zastępcy nie wybiera się spośród członków Zarządu.

3. Kadencja Przewodniczącego trwa pięć lat i może zostać jednokrotnie odnowiona.

4. W okresie dziewięciu miesięcy poprzedzających koniec pięcioletniej kadencji Przewodniczącego, Rada Organów Nadzoru ocenia:

- a) wyniki osiągnięte podczas pierwszej kadencji i sposób ich osiągnięcia;
- b) zadania i potrzeby Urzędu w następnych latach.

Na podstawie tej oceny Rada Organów Nadzoru może jednokrotnie odnowić kadencję Przewodniczącego, z zastrzeżeniem za twierdzenia przez Parlament Europejski.

5. Przewodniczący może zostać odwołany ze stanowiska wyłącznie przez Parlament Europejski w oparciu o wcześniejszą decyzję Rady Organów Nadzoru.

Przewodniczący nie może powstrzymać Rady Organów Nadzoru od omawiania kwestii z nim związanych, w szczególności konieczności odwołania go ze stanowiska, i nie uczestniczy w obradach dotyczących tej sprawy.

Artykuł 49

Niezależność

Bez uszczerbku dla roli Rady Organów Nadzoru w odniesieniu do zadań Przewodniczącego, Przewodniczący nie zwraca się o instrukcje do instytucji lub organów unijnych, rządu żadnego z państw członkowskich, lub do innego podmiotu publicznego lub prywatnego, ani nie przyjmuje takich instrukcji.

Państwa członkowskie, instytucje ani organy Unii ani żadne inne podmioty publiczne lub prywatne nie dążą do wywierania wpływu na Przewodniczącego w wykonywaniu jego zadań.

Zgodnie z regulaminem pracowniczym, o którym mowa w art. 68, po zakończeniu pełnienia swojej funkcji Przewodniczący jest nadal zobowiązany do zachowania uczciwości i rozważa w odniesieniu do przyjmowania pewnych stanowisk lub korzyści.

Artykuł 50

Sprawozdanie

1. Parlament Europejski i Rada mogą wezwać Przewodniczącego lub jego zastępcę do złożenia oświadczenia, przy jednoczesnym pełnym poszanowaniu ich niezależności. Przewodniczący składa oświadczenie przed Parlamentem Europejskim i udziela odpowiedzi na wszelkie pytania posłów, gdy zostanie o to poproszony.

2. Przewodniczący składa Parlamentowi Europejskiemu, na jego żądanie, co najmniej 15 dni przed złożeniem oświadczenia, o którym mowa w ust. 1, pisemne sprawozdanie z głównych działań Urzędu.

3. Oprócz informacji, o których mowa w art. 11-18, oraz art. 20 i 33 sprawozdanie to powinno również zawierać wszelkie odpowiednie informacje, których Parlament Europejski zażąda *ad hoc*.

SEKCJA 4

Dyrektor Wykonawczy

Artykuł 51

Powołanie

1. Urząd jest zarządzany przez Dyrektora Wykonawczego, który jest niezależnym profesjonalistą zatrudnionym w pełnym wymiarze czasu pracy.

2. Po przeprowadzeniu otwartej procedury kwalifikacyjnej Europejski Dyrektor Wykonawczy powoływany jest, po potwierdzeniu przez Parlament, przez Radę Organów Nadzoru na podstawie osiągnięć, umiejętności, wiedzy na temat instytucji i rynków finansowych, doświadczenia w zakresie nadzoru finansowego i regulacji rynków finansowych oraz doświadczenia na stanowisku kierowniczym.

3. Kadencja Dyrektora Wykonawczego wynosi pięć lat i może zostać jednokrotnie odnowiona.

4. W okresie dziewięciu miesięcy poprzedzających koniec kadencji Dyrektora Wykonawczego Rada Organów Nadzoru dokonuje w szczególności oceny:

- a) wyników osiągniętych podczas pierwszej kadencji i sposobu ich osiągnięcia;
- b) zadań i potrzeb Urzędu w następnych latach.

Na podstawie tej oceny, o której mowa w akapicie pierwszym, Rada Organów Nadzoru może jednokrotnie odnowić kadencję Dyrektora Wykonawczego.

5. Dyrektor Wykonawczy może zostać odwołany ze stanowiska wyłącznie na mocy decyzji Rady Organów Nadzoru.

Artykuł 52

Niezależność

Bez uszczerbku dla odnośnych funkcji Zarządu i Rady Organów Nadzoru w odniesieniu do zadań Dyrektora Wykonawczego, Dyrektor Wykonawczy nie może zwracać się o instrukcje do instytucji ani organów unijnych, rządu państwa członkowskiego, ani podmiotu publicznego lub prywatnego, ani nie może przyjmować takich instrukcji.

Państwa członkowskie, instytucje lub organy Unii ani żadne inne podmioty publiczne czy prywatne nie dążą do wywierania wpływu na Dyrektora Wykonawczego w wykonywaniu jego zadań.

Zgodnie z regulaminem pracowniczym, o którym mowa w art. 68, Dyrektor Wykonawczy po ustąpieniu ze stanowiska wciąż jest zobowiązany do zachowania uczciwości i dyskrecji w odniesieniu do obejmowania pewnych stanowisk lub przyjmowania pewnych korzyści.

Artykuł 53

Zadania

1. Dyrektor Wykonawczy jest odpowiedzialny za zarządzanie Urzędem i przygotowuje prace Zarządu.

2. Dyrektor Wykonawczy jest odpowiedzialny za wykonanie rocznego programu prac Urzędu pod kierownictwem Rady Organów Nadzoru i pod kontrolą Zarządu.

3. Dyrektor Wykonawczy podejmuje wszelkie niezbędne środki, w szczególności przyjmuje wewnętrzne instrukcje administracyjne oraz publikuje komunikaty, w celu zapewnienia funkcjonowania Urzędu zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

4. Dyrektor Wykonawczy przygotowuje wieloletni program prac, o którym mowa w art. 47 ust. 2.

5. Do dnia 30 czerwca każdego roku Dyrektor Wykonawczy przygotowuje dla Zarządu program prac Urzędu na kolejny rok, jak określono w art. 47 ust. 2.

6. Dyrektor Wykonawczy sporządza wstępny projekt budżetu Urzędu zgodnie z art. 63 i wykonuje budżet Urzędu zgodnie z art. 64.

7. Każdego roku Dyrektor Wykonawczy przygotowuje projekt sprawozdania, w tym rozdział poświęcony działalności regulacyjnej i nadzorczej Urzędu oraz rozdział dotyczący spraw finansowo-administracyjnych.

8. W odniesieniu do pracowników Urzędu Dyrektor Wykonawczy wykonuje uprawnienia nadane mu na mocy art. 68 i zarządza kwestiami personalnymi.

ROZDZIAŁ IV

WSPÓLNE ORGANY EUROPEJSKICH URZĘDÓW NADZORU

SEKCJA 1

Wspólny Komitet Europejskich Urzędów Nadzoru

Artykuł 54

Ustanowienie

1. Niniejszym ustanawia się Wspólny Komitet Europejskich Urzędów Nadzoru.

2. Wspólny Komitet stanowi forum, w ramach którego Urząd prowadzi regularną i ścisłą współpracę oraz zapewnia międzysektorową spójność z Europejskim Urzędem Nadzoru (Europejskim Urzędem Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych) i Europejskim Urzędem Nadzoru (Europejskim Urzędem Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych), zwłaszcza w odniesieniu do:

- konglomeratów finansowych,
- księgowości i audytu,
- analiz mikroostrożnościowych pod kątem rozwoju sytuacji, zagrożeń i słabości związanych ze stabilnością finansową,
- detalicznych produktów inwestycyjnych,
- środków przeciwdziałania praniu brudnych pieniędzy, oraz
- wymiany informacji z ERRS oraz rozwoju stosunków między ERRS a Europejskimi Urzędami Nadzoru.

3. Wspólny Komitet posiada własny personel zapewniany przez Europejskie Urzędy Nadzoru, który działa jako sekretariat. Urząd wnosi odpowiednie środki na potrzeby kosztów administracyjnych, kosztów infrastruktury oraz kosztów operacyjnych.

4. Jeżeli instytucja finansowa obejmuje różne sektory, Wspólny Komitet rozstrzyga spory zgodnie z art. 56.

Artykuł 55

Skład

1. W skład Wspólnego Komitetu wchodzi Przewodniczący Europejskich Urzędów Nadzoru, a także, w stosownych przypadkach, przewodniczący Podkomitetu powołanego na mocy art. 57.

2. Dyrektor Wykonawczy, przedstawiciel Komisji i ERRS są zapraszani do uczestniczenia w charakterze obserwatorów w posiedzeniach Wspólnego Komitetu oraz Podkomitetów, o których mowa w art. 57.

3. Przewodniczący Wspólnego Komitetu wybierany jest co roku na zasadzie rotacji spośród przewodniczących Europejskich Urzędów Nadzoru. Przewodniczący Wspólnego Komitetu jest wiceprzewodniczącym ERRS.

4. Wspólny Komitet uchwała i publikuje swój regulamin wewnętrzny. W regulaminie mogą zostać określani inni uczestnicy posiedzeń Wspólnego Komitetu.

Posiedzenia Wspólnego Komitetu odbywają się co najmniej raz na dwa miesiące.

Artykuł 56

Wspólne stanowiska i wspólne akty

W ramach zadań Urzędu określonych w rozdziale II, a w szczególności w kontekście wykonania dyrektywy 2002/87/WE, Urząd wypracowuje w stosownych przypadkach wspólne stanowiska z Europejskim Urzędem Nadzoru (Europejskim Urzędem Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych) oraz z Europejskim Urzędem Nadzoru (Europejskim Urzędem Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych), w zależności od przypadku.

Akty na mocy art. 10–15, 17, 18 lub 19 niniejszego rozporządzenia związane ze stosowaniem dyrektywy 2002/87/WE i innych aktów unijnych, o których mowa w art. 1 ust. 2, które wchodzą w zakres kompetencji również Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych) lub Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych) są przyjmowane równolegle, w stosownych przypadkach, przez Urząd, Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych) oraz Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych).

Artykuł 57

Podkomitety

1. Do celów art. 56 w ramach Wspólnego Komitetu ustanawia się Podkomitet ds. Konglomeratów Finansowych.

2. W skład tego podkomitetu wchodzi osoba, o których mowa w art. 55 ust. 1, oraz po jednym przedstawicielu wysokiego szczebla z aktualnego personelu właściwego organu z każdego państwa członkowskiego.

3. Podkomitet wybiera spośród swoich członków przewodniczącego, który staje się również członkiem Wspólnego Komitetu.

4. Wspólny Komitet może powoływać inne podkomitety.

SEKCJA 2

Komisja Odwoławcza

Artykuł 58

Skład i działanie

1. Komisja Odwoławcza jest wspólnym organem Europejskich Urzędów Nadzoru.

2. W skład Komisji Odwoławczej wchodzi sześciu członków i sześciu zastępców; są to wysoko cenione osoby posiadające udokumentowaną odpowiednią wiedzę i doświadczenie zawodowe na wystarczająco wysokim poziomie, w tym wiedzę i doświadczenie w zakresie nadzoru, bankowości, ubezpieczeń, pracowniczych programów emerytalnych, rynków papierów wartościowych lub innych usług finansowych, z wyłączeniem aktualnego personelu właściwych organów albo innych krajowych lub unijnych instytucji zaangażowanych w działalność Urzędu. Komisja Odwoławcza musi dysponować fachową wiedzą prawniczą wystarczającą do zapewnienia specjalistycznych opinii prawnych dotyczących legalności wykonywania uprawnień przez Urząd.

Komisja Odwoławcza wyznacza swojego przewodniczącego.

3. Dwóch członków Komisji Odwoławczej i dwóch zastępców wyznacza Zarząd Urzędu po konsultacji z Radą Organów Nadzoru z listy wstępnie wyłonionych kandydatów zaproponowanej przez Komisję po opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* zaproszenia do wyrażenia zainteresowania.

Pozostali członkowie wyznaczani są zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1094/2010 oraz rozporządzeniem (UE) nr 1095/2010.

4. Kadencja członków Komisji Odwoławczej wynosi pięć lat. Kadencja może zostać odnowiona jednokrotnie.

5. Członka Komisji Odwoławczej wyznaczonego przez Zarząd Urzędu nie można odwołać ze stanowiska w czasie trwania kadencji, chyba że został uznany za winnego poważnego uchybienia, a Zarząd, po konsultacji z Radą Organów Nadzoru, podejmie decyzję o jego odwołaniu.

6. Decyzje Komisji Odwoławczej przyjmowane są większością głosów co najmniej czterech z sześciu jej członków. W przypadkach gdy decyzja będąca przedmiotem odwołania jest objęta zakresem zastosowania niniejszego rozporządzenia, decydująca większość obejmuje co najmniej jednego z dwóch członków Komisji Odwoławczej mianowanych przez Urząd.

7. Komisja Odwoławcza zwoływana jest przez swojego przewodniczącego stosownie do potrzeb.

8. Europejskie Urzędy Nadzoru zapewniają Komisji Odwoławczej wsparcie operacyjne i pomoc sekretariatu za pośrednictwem Wspólnego Komitetu.

Artykuł 59

Niezależność i bezstronność

1. Członkowie Komisji Odwoławczej podejmują decyzje w sposób niezależny. Nie są związani żadnymi instrukcjami. Nie mogą oni pełnić żadnych innych funkcji związanych z Urzędem, jego Zarządem ani w Radą Organów Nadzoru.

2. Członkowie Komisji Odwoławczej nie mogą brać udziału w postępowaniu odwoławczym, jeśli są nim zainteresowani osobiście lub jeśli wcześniej działali jako przedstawiciele jednej ze stron postępowania lub jeśli uczestniczyli w podejmowaniu decyzji stanowiącej przedmiot postępowania odwoławczego.

3. Jeżeli członek Komisji Odwoławczej uważa, że inny członek nie powinien brać udziału w postępowaniu odwoławczym z przyczyn, o których mowa w ust. 1 i 2, lub z innego powodu, powiadamia o tym Komisję Odwoławczą.

4. Każda strona postępowania odwoławczego może zgłosić sprzeciw wobec udziału członka Komisji Odwoławczej z powodów, o których mowa w ust. 1 i 2, lub w przypadku podejrzenia o stronniczość.

Podstawą sprzeciwu nie może być obywatelstwo członka; sprzeciw nie jest też dopuszczalny, jeżeli strona postępowania odwoławczego – wiedząc o istnieniu podstaw do zgłoszenia sprzeciwu – dokonała innej czynności procesowej niż zgłoszenie sprzeciwu co do składu Komisji Odwoławczej.

5. Komisja Odwoławcza podejmuje decyzję dotyczącą działania, które należy podjąć w przypadkach określonych w ust. 1 i 2, bez udziału zainteresowanego członka.

Przy podejmowaniu tej decyzji zainteresowanego członka zastępuje w Komisji Odwoławczej jego zastępca. Jeżeli zastępca znajduje się w podobnej sytuacji, Przewodniczący wyznacza osobę zastępującą spośród innych zastępców.

6. Członkowie Komisji Odwoławczej zobowiązują się działać niezależnie i w interesie publicznym.

W tym celu składają oni oświadczenie o zobowiązaniach i deklarację, w której wykazują brak interesów, który mógłby zaważyć na ich niezależności, albo ujawniają wszelkie bezpośrednie lub pośrednie interesy, które mogłyby zaważyć na ich niezależności.

Oświadczenie i deklaracja składane są corocznie w formie pisemnej i podawane są do publicznej wiadomości.

ROZDZIAŁ V

ŚRODKI ODWOŁAWCZE

Artykuł 60

Odwołania

1. Osoba fizyczna lub prawna, w tym właściwe organy, może odwołać się od decyzji Urzędu, o której mowa w art. 17, 18 i 19, oraz od każdej innej decyzji wydanej przez Urząd zgodnie z aktami unijnymi, o których mowa w art. 1 ust. 2, która jest do niej skierowana, oraz od decyzji, która dotyczy jej bezpośrednio i indywidualnie, mimo że została przyjęta w postaci decyzji skierowanej do innej osoby.

2. Odwołanie wraz z uzasadnieniem składa się Urzędowi w formie pisemnej w terminie dwóch miesięcy od daty powiadomienia zainteresowanej osoby o decyzji lub – w razie braku takiego powiadomienia – od daty opublikowania decyzji przez Urząd.

Komisja Odwoławcza podejmuje decyzję w sprawie odwołania w terminie dwóch miesięcy od jego złożenia.

3. Odwołanie wniesione zgodnie z ust. 1 nie ma skutku zawieszającego.

Komisja Odwoławcza może jednak zawiesić wykonanie zaskarżonej decyzji, jeżeli uzna, że wymagają tego okoliczności.

4. Jeżeli odwołanie jest dopuszczalne, Komisja Odwoławcza bada, czy jest ono uzasadnione. Wzywa ona strony postępowania odwoławczego do wnoszenia w określonym terminie uwag do skierowanych przez nią pism lub do pism pochodzących od innych stron postępowania odwoławczego. Strony postępowania odwoławczego są uprawnione do ustnego przedstawienia swojego stanowiska.

5. Komisja Odwoławcza może potwierdzić decyzję podjętą przez właściwy organ Urzędu lub przekazać sprawę do rozstrzygnięcia właściwemu organowi Urzędu. Decyzja Komisji Odwoławczej jest wiążąca dla tego organu i podejmuje on zmienioną decyzję w danej sprawie.

6. Komisja Odwoławcza uchwała i udostępnia do wiadomości publicznej swój regulamin wewnętrzny.

7. Urząd udostępnia do wiadomości publicznej zawierające uzasadnienie decyzje podejmowane przez Komisję Odwoławczą.

Artykuł 61

Skargi przed Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej

1. Od decyzji podjętej przez Komisję Odwoławczą lub – w przypadku gdy nie przysługuje odwołanie do Komisji Odwoławczej – od decyzji Urzędu może zostać wniesiona skarga do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, zgodnie z art. 263 TFUE.

2. Państwa członkowskie i instytucje unijne, jak i wszelkie osoby fizyczne i prawne mogą zaskarżyć decyzje podejmowane przez Urząd bezpośrednio do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, zgodnie z art. 263 TFUE.

3. W przypadku gdy Urząd jest zobowiązany do działania, ale zaniechał wydania decyzji, może zostać wszczęte postępowanie z tytułu zaniechania działania zgodnie z art. 265 TFUE przed Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

4. Od Urzędu wymagane jest podjęcie niezbędnych środków w celu zastosowania się do wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

ROZDZIAŁ VI

PRZEPISY FINANSOWE

Artykuł 62

Budżet Urzędu

1. Dochody Urzędu będącego organem europejskim zgodnie z art. 185 rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich⁽¹⁾ (zwanego dalej „rozporządzeniem finansowym”), obejmują w szczególności następujące składniki:

- a) obowiązkowe składki uiszczane przez krajowe organy władzy publicznej właściwe w zakresie nadzoru nad instytucjami finansowymi; składki są wnoszone w wysokości wyliczanej wnoszącej się zgodnie z zasadą ważenia głosów określonej w art. 3 ust. 3 Protokołu (nr 36) w sprawie postanowień przejściowych. Do celów niniejszego artykułu art. 3 ust. 3 Protokołu (nr 36) w sprawie postanowień przejściowych stosuje się nadal po dniu 31 października 2014 r. wskazanym w tym protokole;
- b) dotację unijną zapisaną w budżecie ogólnym Unii Europejskiej (sekcja „Komisja”);
- c) opłaty uiszczane na rzecz Urzędu w przypadkach określonych w odpowiednich instrumentach prawa unijnego.

2. Na wydatki Urzędu składają się co najmniej koszty personelu, wynagrodzenia, koszty administracyjne, koszty infrastruktury, szkolenia zawodowego oraz koszty operacyjne.

3. Dochody i wydatki równoważą się.

4. Preliminarze wszystkich dochodów i wydatków Urzędu są przygotowywane na każdy rok budżetowy pokrywający się z rokiem kalendarzowym i wykazywane są w budżecie Urzędu.

Artykuł 63

Sporządzanie budżetu

1. Do dnia 15 lutego każdego roku Dyrektor Wykonawczy sporządza projekt preliminarza dochodów i wydatków na następny rok budżetowy i przekazuje go Zarządowi i Radzie Organów Nadzoru wraz z planem zatrudnienia. Każdego roku Rada Organów Nadzoru, na podstawie projektu preliminarza sporządzonego przez Dyrektora Wykonawczego i zatwierdzonego przez Zarząd, przygotowuje preliminarz dochodów i wydatków Urzędu na następny rok budżetowy. Do dnia 31 marca Rada Organów Nadzoru przekazuje Komisji preliminarz, w tym projekt planu zatrudnienia. Przed przyjęciem preliminarza projekt przygotowany przez Dyrektora Wykonawczego jest zatwierdzany przez Zarząd.

⁽¹⁾ Dz.U. L 248 z 16.9.2002, s. 1.

2. Komisja przekazuje Parlamentowi Europejskiemu oraz Radzie (zwanymi dalej razem „władzą budżetową”) preliminarz wraz ze projektem budżetu ogólnego Unii Europejskiej.

3. Na podstawie preliminarza Komisja wprowadza do projektu budżetu ogólnego Unii Europejskiej prognozy, które uważa za niezbędne w odniesieniu do planu zatrudnienia, oraz kwotę dotacji obciążającej budżet ogólny Unii Europejskiej, zgodnie z art. 313 i 314 TFUE.

4. Władza budżetowa przyjmuje plan zatrudnienia dla Urzędu. Władza budżetowa zatwierdza środki na dotację dla Urzędu.

5. Budżet Urzędu przyjmuje Rada Organów Nadzoru. Budżet staje się budżetem ostatecznym po ostatecznym przyjęciu budżetu ogólnego Unii Europejskiej. W stosownych przypadkach budżet jest odpowiednio dostosowywany.

6. Zarząd niezwłocznie powiadamia władzę budżetową o swoim zamiarze realizacji wszelkich projektów, które mogą mieć istotne skutki finansowe dla finansowania jego budżetu, zwłaszcza w zakresie projektów związanych z nieruchomością, takich jak najem lub zakup budynków. Informuje on o tym fakcie Komisję. Jeżeli którakolwiek z władz budżetowych zamierza wydać opinię, powiadamia Urząd o tym zamiarze w terminie dwóch tygodni od otrzymania informacji o projekcie dotyczącym nieruchomości. W przypadku braku odpowiedzi, Urząd może przystąpić do planowanego działania.

7. W pierwszym roku funkcjonowania Urzędu, który kończy się dnia 31 grudnia 2011 r., finansowanie Urzędu przez Unię jest uzależnione od zgody władzy budżetowej, zgodnie z pkt 47 porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami.

Artykuł 64

Wykonanie i kontrola budżetu

1. Dyrektor Wykonawczy działa w charakterze urzędnika zatwierdzającego i wykonuje budżet Urzędu.

2. Do dnia 1 marca następującego po zamknięciu każdego roku budżetowego, księgowy Urzędu przekazuje księgowemu Komisji oraz Trybunałowi Obrachunkowemu tymczasowe sprawozdanie finansowe wraz ze sprawozdaniem z zarządzania budżetem i finansami za dany rok budżetowy. Księgowy Urzędu przesyła sprawozdanie z zarządzania budżetem i finansami również członkom Rady Organów Nadzoru, Parlamentu Europejskiego i Rady, do dnia 31 marca następnego roku.

Księgowy Komisji dokonuje następnie konsolidacji tymczasowych sprawozdań finansowych instytucji i organów zdecentralizowanych zgodnie z art. 128 rozporządzenia finansowego.

3. Po otrzymaniu uwag Trybunału Obrachunkowego w sprawie tymczasowych sprawozdań finansowych Urzędu zgodnie z art. 129 rozporządzenia finansowego, Dyrektor Wykonawczy, działając na własną odpowiedzialność, sporządza ostateczne sprawozdanie finansowe Urzędu i przekazuje je do zaopiniowania Zarządowi.

4. Zarząd przedstawia opinię w sprawie ostatecznego sprawozdania finansowego Urzędu.

5. Do dnia 1 lipca następującego po zamknięciu roku budżetowego Dyrektor Wykonawczy przekazuje ostateczne sprawozdanie finansowe wraz z opinią Zarządu członkom Rady Organów Nadzoru, Parlamentowi Europejskiemu, Radzie, Komisji i Trybunałowi Obrachunkowemu.

6. Ostateczne sprawozdanie finansowe jest publikowane.

7. Dyrektor Wykonawczy przesyła Trybunałowi Obrachunkowemu odpowiedź na jego uwagi do dnia 30 września. Kopię tej odpowiedzi przesyła również Zarządowi i Komisji.

8. Dyrektor Wykonawczy przedkłada Parlamentowi Europejskiemu, na jego wniosek oraz zgodnie z art. 146 ust. 3 rozporządzenia finansowego, wszelkie informacje niezbędne do sprawnego przebiegu procedury udzielania absolutorium za dany rok budżetowy.

9. Parlament Europejski, na zalecenie Rady stanowiącej większość kwalifikowaną, przed dniem 15 maja roku N + 2, udziela Urzędowi absolutorium z wykonania budżetu obejmującego dochody z budżetu ogólnego Unii Europejskiej i właściwych organów za rok budżetowy N.

Artykuł 65

Zasady finansowe

Zasady finansowe mające zastosowanie w odniesieniu do Urzędu przyjmuje Zarząd po konsultacji z Komisją. Zasady te nie mogą odbiegać od rozporządzenia Komisji (WE, Euratom) nr 2343/2002 z dnia 19 listopada 2002 r. w sprawie ramowego rozporządzenia finansowego dotyczącego organów określonych w artykule 185 rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich⁽¹⁾, chyba że jest to wymagane ze względu na szczególne potrzeby operacyjne w zakresie funkcjonowania Urzędu i jedynie jeśli Komisja wyrazi na to wcześniej zgodę.

Artykuł 66

Środki zwalczania nadużyć finansowych

1. W celu zwalczania nadużyć finansowych, korupcji i wszelkiej innej nielegalnej działalności, wobec Urzędu stosują się bez żadnych ograniczeń przepisy rozporządzenia (WE) nr 1073/1999.

2. Urząd przystępuje do Porozumienia międzyinstytucjonalnego dotyczącego wewnętrznych dochodzeń prowadzonych przez OLAF oraz niezwłocznie przyjmuje stosowne przepisy odnoszące się do całego personelu Urzędu.

⁽¹⁾ Dz.U. L 357 z 31.12.2002, s. 72.

3. Decyzje dotyczące finansowania oraz wynikające z nich umowy oraz instrumenty wykonawcze muszą wyraźnie stwierdzać, że Trybunał Obrachunkowy i OLAF mogą, w razie potrzeby, przeprowadzać kontrole na miejscu wobec beneficjentów środków finansowych wydatkowanych przez Urząd oraz pracowników odpowiedzialnych za przydzielenie tych środków.

ROZDZIAŁ VII

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 67

Przywileje i immunitety

Do Urzędu i jego pracowników zastosowanie ma Protokół (nr 7) w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej załączony do Traktatu o Unii Europejskiej oraz TFUE.

Artykuł 68

Personel

1. Do pracowników Urzędu, w tym do Dyrektora Wykonawczego i Przewodniczącego, zastosowanie mają regulamin pracowniczy, warunki zatrudnienia innych pracowników oraz zasady przyjęte wspólnie przez instytucje Unii do celów stosowania regulaminu pracowniczego i warunków zatrudnienia.

2. Zarząd, w porozumieniu z Komisją, przyjmuje niezbędne środki wykonawcze, zgodnie z ustaleniami przewidzianymi w art. 110 regulaminu pracowniczego.

3. W odniesieniu do swoich pracowników Urząd korzysta z uprawnień przyznanych organowi powołującemu na mocy regulaminu pracowniczego oraz organowi uprawnionemu do zawierania umów na mocy warunków zatrudnienia innych pracowników.

4. Zarząd przyjmuje przepisy umożliwiające oddelegowywanie ekspertów krajowych z państw członkowskich do Urzędu.

Artykuł 69

Odpowiedzialność Urzędu

1. W przypadku odpowiedzialności pozaumownej Urząd naprawia szkody wyrządzone przez Urząd lub przez jego pracowników przy wykonywaniu swoich obowiązków zgodnie z zasadami ogólnymi wspólnymi dla systemów prawnych państw członkowskich. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej jest właściwy do orzekania w sporach dotyczących naprawy takich szkód.

2. Osobistą odpowiedzialność finansową oraz odpowiedzialność dyscyplinarną pracowników Urzędu wobec Urzędu regulują odpowiednie przepisy mające zastosowanie do pracowników Urzędu.

Artykuł 70

Obowiązek zachowania tajemnicy służbowej

1. Członkowie Rady Organów Nadzoru i Zarządu, Dyrektor Wykonawczy, a także personel Urzędu, w tym urzędnicy oddelegowani czasowo przez państwa członkowskie oraz wszystkie

inne osoby wykonujące zadania na rzecz Urzędu na podstawie umów, podlegają – również po zaprzestaniu pełnienia swoich funkcji – wymogom dotyczącym tajemnicy służbowej określonym w art. 339 TFUE oraz w odpowiednich przepisach prawodawstwa unijnego w tym zakresie.

Zastosowanie ma do nich art. 16 regulaminu pracowniczego.

Zgodnie z regulaminem pracowniczym, o którym mowa w art. 54, po zakończeniu służby pracownik jest nadal zobowiązany do godziwego i rozsądnego zachowania w odniesieniu do przyjmowania niektórych stanowisk lub pewnych korzyści.

Ani państwa członkowskie, instytucje lub organy unijne ani żadne inne podmioty publiczne lub prywatne nie mogą próbować wywierać wpływu na członków personelu Urzędu w wykonywaniu ich zadań.

2. Bez uszczerbku dla przypadków, do których zastosowanie ma prawo karne, wszelkie poufne informacje uzyskane przez osoby, o których mowa w ust. 1, podczas wykonywania ich obowiązków nie mogą zostać ujawnione żadnej innej osobie ani organowi, z wyjątkiem informacji w postaci skróconej lub zbiorczej uniemożliwiającej zidentyfikowanie poszczególnych instytucji finansowych.

Ponadto obowiązek przewidziany w ust. 1 oraz w akapicie pierwszym niniejszego ustępu nie uniemożliwia Urzędowi i krajowym organom nadzoru korzystania z informacji na potrzeby egzekwowania aktów, o których mowa w art. 1 ust. 2, a w szczególności na potrzeby postępowania w celu przyjęcia decyzji.

3. Ustępy 1 i 2 nie uniemożliwiają Urzędowi wymiany informacji z krajowymi organami nadzoru zgodnie z niniejszym rozporządzeniem oraz innymi przepisami prawa unijnego mającymi zastosowanie do instytucji finansowych.

Informacje te podlegają warunkom dotyczącym tajemnicy służbowej, o których mowa w ust. 1 i 2. Urząd wprowadza w regulaminie wewnętrznym ustalenia praktyczne w zakresie wdrożenia zasad poufności określonych w ust. 1 i 2.

4. Urząd stosuje decyzję Komisji 2001/844/WE, EWWiS, Euratom z dnia 29 listopada 2001 r. zmieniającą jej regulamin wewnętrzny⁽¹⁾.

Artykuł 71

Ochrona danych

Niniejsze rozporządzenie pozostaje bez uszczerbku dla obowiązków państw członkowskich dotyczących przetwarzania przez nie danych osobowych na mocy dyrektywy 95/46/WE lub dla obowiązków Urzędu dotyczących przetwarzania przez niego danych osobowych na mocy rozporządzenia (WE) nr 45/2001 podczas wypełniania powierzonych mu obowiązków.

Artykuł 72

Dostęp do dokumentów

1. W odniesieniu do dokumentów pozostających w posiadaniu Urzędu stosuje się rozporządzenie (WE) nr 1049/2001.

⁽¹⁾ Dz.U. L 317 z 3.12.2001, s. 1.

2. Do dnia 31 maja 2011 r. Zarząd przyjmuje praktyczne środki dotyczące stosowania rozporządzenia (WE) nr 1049/2001.

3. Decyzje podejmowane przez Urząd zgodnie z art. 8 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 mogą stanowić przedmiot skarg wnoszonych do Rzecznika Praw Obywatelskich lub postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej, po odwołaniu – w stosownych przypadkach – do Rady Organów Nadzoru, na warunkach określonych odpowiednio w art. 228 i 263 TFUE.

Artykuł 73

Ustalenia językowe

1. Do Urzędu stosują się przepisy rozporządzenia Rady nr 1 w sprawie określenia systemu językowego Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej ⁽¹⁾.

2. O wewnętrznych ustaleniach językowych Urzędu decyduje Zarząd.

3. Usługi tłumaczeniowe na potrzeby działalności organu zapewnia Centrum Tłumaczeń dla Organów Unii Europejskiej.

Artykuł 74

Umowa w sprawie siedziby

Niezbędne ustalenia dotyczące lokali, które mają zostać przekazane Urzędowi w państwie członkowskim, w którym znajduje się jego siedziba, oraz obiektów udostępnianych przez to państwo, jak również szczegółowe przepisy mające zastosowanie w państwie członkowskim do Dyrektora Wykonawczego, członków Zarządu, pracowników Urzędu i członków ich rodzin określa umowa w sprawie siedziby między Urzędem a państwem członkowskim, która zostaje zawarta po uzyskaniu zgody Zarządu.

Państwo członkowskie zapewnia Urzędowi najlepsze możliwe warunki do prowadzenia działalności, w tym wielojęzyczne placówki szkolne o orientacji europejskiej i odpowiednie połączenia komunikacyjne.

Artykuł 75

Udział państw trzecich

1. Udział w pracach Urzędu jest otwarty dla państw trzecich, które zawarły z Unią umowy przewidujące przyjęcie i stosowanie przez nie prawa unijnego w obszarze podlegającym kompetencjom Urzędu, jak określono w art. 1 ust. 2.

2. Urząd może współpracować z państwami trzecimi, o których mowa w ust. 1, stosującymi prawodawstwo uznane za równoważne w obszarach kompetencji Urzędu, o których mowa w art. 1 ust. 2, jak przewidziano w umowach międzynarodowych zawartych przez Unię zgodnie z art. 216 TFUE.

⁽¹⁾ Dz.U. 17 z 6.10.1958, s. 385.

3. W odpowiednich postanowieniach umów, o których mowa w ust. 1 i 2, określa się w szczególności charakter, zakres i aspekty proceduralne uczestnictwa państw, o których mowa w ust. 1, w pracach Urzędu, w tym przepisy dotyczące wkładu finansowego i pracowników. W umowach można przewidzieć uczestnictwo tych krajów w posiedzeniach Rady Organów Nadzoru w charakterze obserwatora, zapewniając jednocześnie, by kraje te nie mogły brać udziału w obradach dotyczących poszczególnych instytucji finansowych, chyba że są one nimi bezpośrednio zainteresowane.

ROZDZIAŁ VIII

PRZEPISY PRZEJŚCIOWE I KOŃCOWE

Artykuł 76

Działania przygotowawcze

1. W okresie następującym po wejściu niniejszego rozporządzenia w życie oraz przed ustanowieniem Urzędu, Komitet Europejskich Organów Nadzoru Bankowego prowadzi działania w ścisłej współpracy z Komisją, aby przygotować zastąpienie tego komitetu przez Urząd.

2. Gdy Urząd zostanie już ustanowiony, Komisja odpowiada za administracyjne ustanowienie i początkowe administracyjne funkcjonowanie Urzędu do czasu, gdy Urząd mianuje Dyrektora Wykonawczego.

W tym celu do czasu objęcia obowiązków przez Dyrektora Wykonawczego po jego mianowaniu przez Radę Organów Nadzoru zgodnie z art. 51 Komisja może tymczasowo wyznaczyć jednego urzędnika do pełnienia obowiązków Dyrektora Wykonawczego. Okres ten jest ograniczony do czasu niezbędnego, aby mianować Dyrektora Wykonawczego Urzędu.

Tymczasowy Dyrektor Wykonawczy może zatwierdzać wszelkie płatności w ramach środków przewidzianych w budżecie Urzędu po ich zatwierdzeniu przez Zarząd, a także zawierać umowy, w tym m.in. umowy z pracownikami, po przyjęciu planu zatrudnienia Urzędu.

3. Ustępy 1 i 2 pozostają bez uszczerbku dla uprawnień Rady Organów Nadzoru i Zarządu.

4. Urząd uznaje się za następcę prawnego Komitetu Europejskich Organów Nadzoru Bankowego. Najpóźniej w dniu ustanowienia Urzędu wszystkie aktywa i zobowiązania oraz wszystkie bieżące operacje Komitetu Europejskich Organów Nadzoru Bankowego zostają automatycznie przekazane Urzędowi. Komitet Europejskich Organów Nadzoru Bankowego sporządza sprawozdanie, w którym wykazuje swoją końcową sytuację po stronie aktywów i zobowiązań z dniem tego przekazania. Sprawozdanie to jest badane i zatwierdzane przez Komitet Europejskich Organów Nadzoru Bankowego i Komisję.

Artykuł 77

Przepisy przejściowe dotyczące personelu

1. Na zasadzie odstępstwa od art. 68, wszystkie umowy o pracę i porozumienia o oddelegowaniu zawarte przez Komitet Europejskich Organów Nadzoru Bankowego lub jego sekretariat i obowiązujące w dniu 1 stycznia 2011 r. są uznawane do czasu ich wygaśnięcia. Nie podlegają one przedłużeniu.

2. Wszystkim pracownikom posiadającym umowę o pracę, o której mowa w ust. 1, proponuje się możliwość zawarcia umów na czas określony na mocy art. 2 lit. a) warunków zatrudnienia innych pracowników w różnych grupach zaszerogowania określonych w planie zatrudnienia Urzędu.

Po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia organ uprawniony do zawierania umów przeprowadzi wewnętrzną procedurę rekrutacyjną ograniczoną do pracowników posiadających umowę zawartą z Komitetem Europejskich Organów Nadzoru Bankowego lub jego sekretariatem w celu sprawdzenia umiejętności, operatywności i uczciwości zatrudnianych osób. Wewnętrzna procedura rekrutacyjna w pełni uwzględnia umiejętności i doświadczenie, jakie dana osoba wykaże podczas wykonywania swoich obowiązków przed zatrudnieniem.

3. W zależności od rodzaju i poziomu obejmowanych stanowisk, osobom, które pomyślnie przejdą procedurę kwalifikacyjną, zostaną zaoferowane umowy na czas określony co najmniej na okres pozostały do wygaśnięcia wcześniejszej umowy.

4. Wobec pracowników posiadających wcześniejsze umowy, którzy podejmą decyzję o nieubieganiu się o umowę na czas określony lub którym nie zostaną zaoferowane takie umowy zgodnie z ust. 2, stosują się nadal odpowiednie przepisy krajowe dotyczące umów o pracę oraz inne odpowiednie instrumenty.

Artykuł 78

Przepisy krajowe

Państwa członkowskie podejmują wszelkie właściwe działania, by zapewnić skuteczne stosowanie niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 79

Zmiany

W decyzji nr 716/2009/WE wprowadza się zmianę polegającą na wykreśleniu Komitetu Europejskich Organów Nadzoru Bankowego z wykazu beneficjentów wymienionych w sekcji B załącznika do tej decyzji.

Artykuł 80

Uchylenie

Niniejszym uchyła się decyzję Komisji 2009/78/WE ustanawiającą Komitet Europejskich Organów Nadzoru Bankowego, ze skutkiem od dnia 1 stycznia 2011 r.

Artykuł 81

Przegląd

1. Do dnia 2 stycznia 2014 r., a następnie co trzy lata Komisja publikuje ogólne sprawozdanie dotyczące doświadczeń zgromadzonych w związku z działalnością Urzędu oraz stosowaniem procedur ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu. Sprawozdanie to zawiera między innymi ocenę:

- a) konwergencji w zakresie standardowych praktyk nadzorczych osiągniętej przez właściwe organy:
 - (i) konwergencję w dziedzinie funkcjonalnej niezależności właściwych organów oraz w dziedzinie standardów równoważnych zasadom ładu korporacyjnego;

- (ii) bezstronność, obiektywność i autonomię Urzędu;

- b) funkcjonowania kolegów organów nadzoru;
- c) postępów dokonanych w zakresie konwergencji w dziedzinie zapobiegania kryzysom, zarządzania w sytuacjach kryzysowych i rozwiązywania takich sytuacji, w tym w dziedzinie unijnych mechanizmów finansowania;
- d) roli Urzędu w odniesieniu do ryzyka systemowego;
- e) zastosowania klauzuli ochronnej ustanowionej w art. 38;
- f) zastosowania wiążącej mediacji ustanowionej w art. 19.

2. Sprawozdanie, o którym mowa w ust. 1, stwierdza także, czy:

- a) należy nadal oddzielnie nadzorować banki, ubezpieczenia, pracownicze programy emerytalne, papiery wartościowe i rynki finansowe;
- b) należy zastosować nadzór ostrożnościowy i prowadzić nadzór nad działalnością oddzielnie czy też przez ten sam organ nadzoru;
- c) należy uprościć i wzmocnić strukturę ESNF w celu zwiększenia spójności między poziomami makro i mikro oraz między Europejskimi Urzędami Nadzoru;
- d) ewolucja ESNF jest spójna z ewolucją w skali globalnej;
- e) w ramach ESNF istnieje wystarczająca różnorodność i wysoka jakość;
- f) istnieje odpowiedni poziom odpowiedzialności i przejrzystości w odniesieniu do wymogów dotyczących publikowania;
- g) zasoby Urzędu są odpowiednie, aby mógł on realizować powierzone mu obowiązki;
- h) wybór siedziby Urzędu jest trafny, czy też należy przenieść Europejskie Urzędy Nadzoru do jednej siedziby, aby usprawnić koordynację ich działań.

3. W odniesieniu do kwestii bezpośredniego nadzoru nad instytucjami lub infrastrukturami o zasięgu ogólnoeuropejskim i z uwzględnieniem zmian rynkowych, Komisja opracowuje roczne sprawozdanie na temat zasadności powierzenia Urzędowi dalszych obowiązków nadzorczych w tej dziedzinie.

4. Sprawozdanie to jest przekazywane wraz z towarzyszącymi mu wnioskami (w stosownych przypadkach) Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

Artykuł 82

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 2011 r., z wyjątkiem art. 76 i art. 77 ust. 1 i 2, które stosuje się od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

Urząd ustanawia się z dniem 1 stycznia 2011 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 24 listopada 2010 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

J. BUZEK
Przewodniczący

W imieniu Rady

O. CHASTEL
Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) NR 1094/2010

z dnia 24 listopada 2010 r.

w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych), zmiany decyzji nr 716/2009/WE i uchylecia decyzji Komisji 2009/79/WE

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 114,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego ⁽¹⁾

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽²⁾,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Kryzys finansowy w latach 2007 i 2008, ujawnił istotne braki w nadzorze finansowym, zarówno w poszczególnych przypadkach, jak i w podejściu do systemu finansowego jako całości. Nadzór oparty na modelach krajowych nie nadąża za globalizacją finansową i rzeczywistością, w której europejskie rynki finansowe są zintegrowane i połączone, a liczne instytucje finansowe działają na szczeblu transgranicznym. Kryzys ujawnił niedociągnięcia w zakresie współpracy, koordynacji, spójnego stosowania przepisów unijnych i zaufania pomiędzy krajowymi organami nadzoru.
- (2) Przed kryzysem finansowym i w jego trakcie Parlament Europejski apelował o dążenie do większej integracji europejskiego nadzoru, tak aby zapewnić wszystkim podmiotom na poziomie unijnym równe warunki konkurencji i uwzględnić rosnącą integrację rynków finansowych w Unii (w swych rezolucjach z dnia 13 kwietnia 2000 r. na temat komunikatu Komisji dotyczącego wprowadzania ram dla rynków finansowych: plan działania ⁽⁴⁾, z dnia

21 listopada 2002 r. w sprawie zasad nadzoru ostrożnościowego w Unii Europejskiej ⁽⁵⁾, z dnia 11 lipca 2007 r. w sprawie polityki usług finansowych (2005–2010) – białej księgi ⁽⁶⁾, z dnia 23 września 2008 r. z zaleceniami dla Komisji w sprawie funduszy hedgingowych i niepublicznego rynku kapitałowego ⁽⁷⁾ i z dnia 9 października 2008 r. z zaleceniami dla Komisji w sprawie działań następczych w związku z metodą Lamfalussy'ego: przyszła struktura nadzoru ⁽⁸⁾ oraz w swych stanowiskach z dnia 22 kwietnia 2009 r. w sprawie zmienionego wniosku w sprawie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Solvency II) ⁽⁹⁾ i z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie agencji ratingowych ⁽¹⁰⁾).

- (3) W listopadzie 2008 r. Komisja utworzyła grupę wysokiego szczebla pod przewodnictwem Jacques'a de Larosière'a w celu opracowania zalecenia dotyczącego sposobu wzmocnienia europejskich ram nadzorczych dla lepszej ochrony obywateli i przywrócenia zaufania do systemu finansowego. W swoim sprawozdaniu końcowym przedstawionym w dniu 25 lutego 2009 r. („sprawozdanie grupy de Larosière'a”), grupa wysokiego szczebla zaleciła wzmocnienie ram nadzorczych, aby zmniejszyć groźbę wystąpienia w przyszłości kryzysów finansowych i ograniczyć ich skutki. Zaleciła ona reformy struktury nadzoru sektora finansowego w Unii. Grupa ekspertów wyraziła również stanowisko, że należy stworzyć Europejski System Urzędów Nadzoru Finansowego złożony z trzech Europejskich Urzędów Nadzoru odpowiedzialnych, odpowiednio, za bankowość, papiery wartościowe oraz ubezpieczenia i pracownicze programy emerytalne, a także zaleciła powołanie Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego. Eksperti uznali, że reformy wymienione w raporcie są niezbędne i należy niezwłocznie rozpocząć ich realizację.
- (4) W swoim komunikacie z dnia 4 marca 2009 r. zatytułowanym „Realizacja europejskiego planu naprawy” Komisja zaproponowała przedłożenie projektu legislacyjnego w sprawie utworzenia Europejskiego Systemu Urzędów Nadzoru Finansowego i Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego. W komunikacie z dnia 27 maja 2009 r. zatytułowanym „Europejski nadzór finansowy” Komisja przedstawiła więcej szczegółów na temat możliwej struktury takich nowych ram nadzorczych, co odzwierciedla meritum sprawozdania grupy de Larosière'a.

⁽¹⁾ Dz.U. C 13 z 20.1.2010, s. 1.

⁽²⁾ Opinia z dnia 22 stycznia 2010 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽³⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 22 września 2010 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia 17 listopada 2010 r.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 40 z 7.2.2001, s. 453.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 25 E z 29.1.2004, s. 394.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 175 E z 10.7.2008, s. 392

⁽⁷⁾ Dz.U. C 8 E z 14.1.2010, s. 26.

⁽⁸⁾ Dz.U. C 9 E z 15.1.2010, s. 48.

⁽⁹⁾ Dz.U. C 184 E z 8.7.2010, s. 214.

⁽¹⁰⁾ Dz.U. C 184 E z 8.7.2010, s. 292.

- (5) W konkluzjach z dnia 19 czerwca 2009 r. Rada Europejska potwierdziła, że należy utworzyć Europejski System Urzędów Nadzoru Finansowego złożony z trzech nowych Europejskich Urzędów Nadzoru. System ten powinien mieć na celu podniesienie jakości i spójności nadzoru krajowego, wzmocnienie nadzoru nad grupami transgranicznymi oraz opracowanie jednolitego zbioru przepisów europejskich obowiązującego wszystkie instytucje finansowe na rynku wewnętrznym. Rada Europejska zaznaczyła, że Europejskie Urzędy Nadzoru powinny również posiadać uprawnienia nadzorcze w stosunku do agencji ratingowych oraz zwróciła się do Komisji o przygotowanie konkretnych wniosków dotyczących możliwości odgrywania przez Europejski System Urzędów Nadzoru Finansowego istotnej roli w sytuacjach kryzysowych, podkreślając jednocześnie, że decyzje podjęte przez Europejskie Urzędy Nadzoru nie powinny wpływać na obowiązki budżetowe państw członkowskich.
- (6) Kryzys gospodarczy i finansowy stworzył realne i poważne zagrożenia dla stabilności systemu finansowego i funkcjonowania rynku wewnętrznego. Przywrócenie oraz utrzymanie stabilności i wiarygodności systemu finansowego jest bezwzględnie warunkiem wstępnym utrzymania zaufania na rynku wewnętrznym oraz jego spójności, a tym samym utrzymania i poprawy warunków umożliwiających ustanowienie w pełni zintegrowanego i działającego rynku wewnętrznego w obszarze usług finansowych. Ponadto głębiej i mocniej zintegrowane rynki finansowe oferują lepsze możliwości pozyskiwania finansowania i dywersyfikacji ryzyka, poprawiając tym samym odporność gospodarek na wstrząsy.
- (7) Unia wyczerpała możliwości działań w ramach obecnej formuły Komitetów Nadzorców Europejskich. Unia nie może trwać w sytuacji, w której brakuje mechanizmów zapewniających podejmowanie przez krajowe organy nadzoru najlepszych możliwych decyzji nadzorczych dotyczących instytucji finansowych działających transgranicznie; nie ma wystarczającej współpracy ani wymiany informacji pomiędzy krajowymi organami nadzoru; wspólne działanie podejmowane przez krajowe organy wymaga skomplikowanych ustaleń, aby uwzględnić mozaikę wymogów regulacyjnych i nadzorczych; krajowe rozwiązania są najczęściej jedynym wykonalnym wariantem odpowiedzi na problemy na poziomie unijnym; istnieje wiele różnych interpretacji tych samych tekstów prawnych. Europejski System Nadzoru Finansowego (zwany dalej „ESNF”) powinien zostać zaprojektowany w taki sposób, aby zaradzić tym brakom i stworzyć system zgodny z celem, jakim jest stabilny i jednolity unijny rynek usług finansowych łączący krajowe organy nadzoru w silną sieć unijną.
- (8) ESNF powinien stanowić zintegrowaną sieć krajowych i unijnych organów nadzoru finansowego, w ramach której bieżący nadzór sprawowany jest na poziomie krajowym. Należy również osiągnąć większą harmonizację i spójne stosowanie przepisów dotyczących instytucji i rynków finansowych w całej Unii. Poza Europejskim Urzędem Nadzoru (Europejskim Urzędem Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych) (zwany dalej „Urzędem”) należy powołać Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Bankowego) i Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych), a także Wspólny Komitet Europejskich Urzędów Nadzoru (zwany dalej „Wspólnym Komitetem”). Europejska Rada ds. Ryzyka Systemowego (zwana dalej „ERRS”) powinna stanowić część ESNF w celu zrealizowania zadań określonych w niniejszym rozporządzeniu oraz w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1092/2010 ⁽¹⁾.
- (9) Europejskie Urzędy Nadzoru powinny zastąpić Komitet Europejskich Organów Nadzoru Bankowego ustanowiony decyzją Komisji 2009/78/WE ⁽²⁾, Komitet Europejskich Organów ds. Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych ustanowiony decyzją Komisji 2009/79/WE ⁽³⁾ oraz Komitet Europejskich Organów Nadzoru nad Rynkiem Papierów Wartościowych ustanowiony decyzją Komisji 2009/77/WE ⁽⁴⁾ i przejąć wszystkie zadania i kompetencje tych komitetów, wraz z kontynuowaniem, w stosownych przypadkach, już rozpoczętych prac i projektów. Należy jasno określić zakres działań poszczególnych Europejskich Urzędów Nadzoru. Europejskie Urzędy Nadzoru powinny odpowiadać za swoje działania przed Parlamentem Europejskim i Radą. W sytuacjach gdy ta odpowiedzialność dotyczyć będzie kwestii międzysektorowych, które koordynowane były za pośrednictwem Wspólnego Komitetu, za koordynację tę powinny odpowiadać Europejskie Urzędy Nadzoru poprzez Wspólny Komitet.
- (10) Urząd powinien działać, mając na uwadze polepszenie funkcjonowania rynku wewnętrznego, w tym zwłaszcza poprzez osiągnięcie wysokiego poziomu, skuteczności i spójności regulacji i nadzoru, uwzględniając różnicowane interesy poszczególnych państw członkowskich i różny charakter instytucji finansowych. Urząd powinien chronić wartości społeczne takie jak stabilność systemu finansowego, przejrzystość rynków i produktów finansowych, oraz chronić właścicieli polis, członków programów emerytalnych i uposażonych. Urząd powinien również zapobiegać arbitrażowi regulacyjnemu i gwarantować równe warunki konkurencji oraz wzmocnić międzynarodową koordynację nadzoru finansowego, z korzyścią dla całej gospodarki, w tym dla instytucji finansowych i innych zainteresowanych stron, konsumentów i pracowników. Jego zadania powinny także obejmować promowanie konwergencji nadzorczej i doradzanie instytucjom Unii w dziedzinach ubezpieczeń, reasekuracji i pracowniczych programów emerytalnych oraz kontroli nad nimi oraz pokrewnych kwestii ładu korporacyjnego, audytów i sprawozdawczości finansowej. Urzędowi należy także powierzyć pewną odpowiedzialność za istniejące i nowe rodzaje działalności finansowej.

(1) Zob. s. 1 niniejszego Dziennika Urzędowego.

(2) Dz.U. L 25 z 29.1.2009, s. 23.

(3) Dz.U. L 25 z 29.1.2009, s. 28.

(4) Dz.U. L 25 z 29.1.2009, s. 18.

- (11) W przypadkach i na warunkach określonych w aktach ustawodawczych, o których mowa w niniejszym rozporządzeniu, lub – jeżeli wymaga tego sytuacja nadzwyczajna – zgodnie z warunkami określonymi w niniejszym rozporządzeniu, Urząd powinien móc także czasowo zakazać prowadzenia lub ograniczyć pewne rodzaje działalności finansowej, które zagrażają prawidłowemu funkcjonowaniu i integralności rynków finansowych lub stabilności całego systemu finansowego w Unii lub jego części. W przypadkach gdy czasowy zakaz prowadzenia pewnych rodzajów działalności finansowej lub ograniczenie pewnych rodzajów działalności finansowej mają wpływ międzysektorowy, przepisy sektorowe powinny przewidywać, że Urząd powinien w stosownych przypadkach koordynować swoje działania z działaniami Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego) i Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych) za pośrednictwem Wspólnego Komitetu.
- (12) Urząd powinien również należycie uwzględniać wpływ swoich działań na konkurencję i innowacje w ramach rynku wewnętrznego, konkurencyjność Unii na świecie, integrację finansową i nową strategię Unii na rzecz tworzenia miejsc pracy i wzrostu.
- (13) Aby zrealizować te cele, Urząd powinien posiadać osobowość prawną oraz niezależność administracyjną i finansową.
- (14) Na podstawie prac organów międzynarodowych, ryzyko systemowe należy zdefiniować jako ryzyko zakłócenia równowagi systemu finansowego mogące spowodować poważne negatywne konsekwencje dla rynku wewnętrznego i realnej gospodarki. Wszystkie rodzaje pośredników finansowych, rynków i infrastruktury potencjalnie mogą w pewnym stopniu mieć znaczenie systemowe.
- (15) Ryzyko transgraniczne obejmuje wszelkiego rodzaju ryzyko spowodowane przez nierównowagę gospodarczą lub problemy finansowe w całej Unii lub w jej części, które może mieć poważne negatywne skutki dla transakcji między podmiotami gospodarczymi dwóch lub więcej państw członkowskich, dla funkcjonowania rynku wewnętrznego lub finansów publicznych Unii lub któregośkolwiek z jej państw członkowskich.
- (16) Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w swoim wyroku z dnia 2 maja 2006 r. w sprawie C-217/04 (Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej przeciwko Parlamentowi Europejskiemu i Radzie Unii Europejskiej) stwierdził, że: „brzmienie art. 95 Traktatu WE [obecnie art. 114 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE)] nie pozwala na wniosek, iż przepisy przyjęte przez prawodawcę wspólnotowego na podstawie tego przepisu powinny zostać ograniczone, jeśli chodzi o ich adresatów, wyłącznie do państw członkowskich. W rzeczywistości bowiem może okazać się konieczne, według oceny tego prawodawcy, przewidzenie możliwości ustanowienia organu wspólnotowego mającego za zadanie przyczynianie się do realizacji procesu harmonizacji, w sytuacjach gdy stosowne wydaje się przyjęcie niewiązanych środków towarzyszących lub o charakterze ramowym dla ułatwienia jednolitego wykonania i stosowania aktów opartych na tym postanowieniu”⁽¹⁾. Cele i zadania Urzędu polegające na udzielaniu właściwym krajowym organom nadzoru pomocy w zakresie spójnej interpretacji i stosowania przepisów unijnych oraz przyczynianiu się do stabilności finansowej koniecznej do integracji finansowej są ściśle związane z celami określonymi w dorobku prawnym Unii dotyczącym rynku wewnętrznego w obszarze usług finansowych. Urząd powinien w związku z tym zostać ustanowiony na podstawie art. 114 TFUE.
- (17) Następujące akty ustawodawcze określają zadania właściwych organów państw członkowskich, w tym współpracę między nimi i z Komisją: dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Wyłącalność II)⁽²⁾, z wyjątkiem jej tytułu IV, dyrektywa 2002/92/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 grudnia 2002 r. w sprawie pośrednictwa ubezpieczeniowego⁽³⁾, dyrektywa 2003/41/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 czerwca 2003 r. w sprawie działalności instytucji pracowniczych programów emerytalnych oraz nadzoru nad takimi instytucjami⁽⁴⁾, dyrektywa 2002/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie dodatkowego nadzoru nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń oraz przedsiębiorstwami inwestycyjnymi konglomeratu finansowego⁽⁵⁾, dyrektywa Rady 64/225/EWG z dnia 25 lutego 1964 r. w sprawie zniesienia ograniczeń swobody przedsiębiorczości i świadczenia usług w dziedzinie reasekuracji i retrocesji⁽⁶⁾, dyrektywa Rady 73/239/EWG z dnia 24 lipca 1973 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do podejmowania i prowadzenia działalności w dziedzinie ubezpieczeń bezpośrednich innych niż ubezpieczenia na życie⁽⁷⁾, dyrektywa Rady 73/240/EWG z dnia 24 lipca 1973 r. znosząca ograniczenia swobody przedsiębiorczości w zakresie ubezpieczeń bezpośrednich innych niż ubezpieczenia na życie⁽⁸⁾, dyrektywy Rady 76/580/EWG z dnia 29 czerwca 1976 r. zmieniająca dyrektywę 73/239/EWG w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do podejmowania i prowadzenia działalności w dziedzinie ubezpieczeń bezpośrednich innych niż ubezpieczenia na życie⁽⁹⁾, dyrektywa Rady 78/473/EWG z dnia 30 maja 1978 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do koasekuracji we Wspólnocie⁽¹⁰⁾, dyrektywa Rady 84/641/EWG z dnia 10 grudnia 1984 r. zmieniająca, szczególnie w odniesieniu do działalności związanej z turystyką, pierwszą

(1) Zb.Orz. 2006, s. I-03771, pkt 44.

(2) Dz.U. L 335 z 17.12.2009, s. 1.

(3) Dz.U. L 9 z 15.1.2003, s. 3.

(4) Dz.U. L 235 z 23.9.2003, s. 10.

(5) Dz.U. L 35 z 11.2.2003, s. 1.

(6) Dz.U. 56 z 4.4.1964, s. 878.

(7) Dz.U. L 228 z 16.8.1973, s. 3.

(8) Dz.U. L 228 z 16.8.1973, s. 20.

(9) Dz.U. L 189 z 13.7.1976, s. 13.

(10) Dz.U. L 151 z 7.6.1978, s. 25.

dyrektywę Rady 73/239/EWG w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do podejmowania i prowadzenia działalności w dziedzinie ubezpieczeń bezpośrednich innych niż ubezpieczenia na życie ⁽¹⁾, dyrektywa Rady 87/344/EWG z dnia 22 czerwca 1987 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do ubezpieczenia ochrony prawnej ⁽²⁾, dyrektywa Rady 88/357/EWG z dnia 22 czerwca 1988 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do ubezpieczeń bezpośrednich innych niż ubezpieczenia na życie i ustanowienia przepisów ułatwiających skuteczne korzystanie ze swobody świadczenia usług ⁽³⁾, dyrektywa Rady 92/49/EWG z dnia 18 czerwca 1992 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do ubezpieczeń bezpośrednich innych niż ubezpieczenia na życie (trzecia dyrektywa w sprawie ubezpieczeń innych niż ubezpieczenia na życie) ⁽⁴⁾, dyrektywa Rady 98/78/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 października 1998 r. w sprawie dodatkowego nadzoru nad zakładami ubezpieczeń w grupach ubezpieczeniowych ⁽⁵⁾, dyrektywa 2001/17/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 marca 2001 r. w sprawie reorganizacji i likwidacji zakładów ubezpieczeń ⁽⁶⁾, dyrektywa 2002/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 listopada 2002 r. dotyczącej ubezpieczeń na życie ⁽⁷⁾ i dyrektywa 2005/68/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 listopada 2005 r. w sprawie reasekuracji ⁽⁸⁾. W odniesieniu do instytucji pracowniczych programów emerytalnych działania Urzędu powinny jednak pozostawać bez uszczerbku dla przepisów krajowego prawa pracy i prawa zabezpieczeń społecznych.

(18) Istniejące przepisy unijne regulujące dziedziny, których dotyczy niniejsze rozporządzenie, obejmują również odpowiednie fragmenty dyrektywy 2005/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 października 2005 r. w sprawie przeciwdziałania korzystaniu z systemu finansowego w celu prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu ⁽⁹⁾ oraz dyrektywę 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 września 2002 r. dotyczącą sprzedaży konsumentom usług finansowych na odległość ⁽¹⁰⁾.

(19) Pożądane jest, by Urząd uczestniczył w procesie szacowania potrzeby utworzenia europejskiej sieci krajowych ubezpieczeniowych programów gwarancyjnych, która byłaby odpowiednio finansowana i wystarczająco zharmonizowana.

(20) Zgodnie z Deklaracją (nr 39) odnoszącą się do artykułu 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) dołączoną do Aktu końcowego konferencji międzyrządowej, która przyjęła Traktat z Lizbony, opracowanie regulacyjnych standardów technicznych wymaga pomocy w postaci specjalistycznej wiedzy technicznej w formie szczególnej dla dziedziny usług finansowych. Konieczne jest umożliwienie Urzędowi zapewniania takiej wiedzy specjalistycznej również w odniesieniu do standardów lub elementów standardów, które nie są oparte na projektach regulacyjnych standardów technicznych opracowanych przez Urząd.

(21) Istnieje potrzeba wprowadzenia skutecznego instrumentu ustanawiającego zharmonizowane regulacyjne standardy techniczne w zakresie usług finansowych, tak by zapewnić, również poprzez jednolity zbiór przepisów, równe warunki i odpowiednią ochronę deponentów, inwestorów i konsumentów w całej Unii. Ponieważ Urząd charakteryzuje wysoki poziom wiedzy specjalistycznej, efektywne i właściwe jest powierzenie mu, w dziedzinach określonych prawem unijnym, opracowania projektów regulacyjnych standardów technicznych, które nie rozstrzygają kwestii politycznych.

(22) Komisja powinna zatwierdzać te projekty regulacyjnych standardów technicznych w drodze aktów delegowanych zgodnie z art. 290 TFUE w celu nadania im wiążącej mocy prawnej. Zmiany tych projektów powinny być możliwe jedynie w sytuacjach nadzwyczajnych, ponieważ Urząd jest w bezpośrednim kontakcie z rynkami finansowymi i bierze pod uwagę codzienne funkcjonowanie tych rynków. Projekty regulacyjnych standardów technicznych podlegałyby zmianom, w przypadku ich niezgodności z prawem unijnym lub naruszenia zasady proporcjonalności lub podstawowych zasad rynku wewnętrznego w obszarze usług finansowych określonych w dorobku prawnym Unii dotyczącym usług finansowych. Komisja nie powinna zmieniać treści projektów regulacyjnych standardów technicznych przygotowanych przez Urząd bez uprzedniej konsultacji z Urzędem. Aby zapewnić sprawną i szybką procedurę przyjmowania tych standardów, należy ustalić określony termin, w którym Komisja powinna podjąć decyzję w sprawie ich zatwierdzenia.

(23) Zważywszy na wiedzę specjalistyczną Urzędu w dziedzinach, w których powinny być opracowywane regulacyjne standardy techniczne, należy uwzględnić wyrażony przez Komisję zamiar opierania się zasadniczo na projektach regulacyjnych standardów technicznych przedłożonych jej przez Urząd w celu przyjęcia odpowiednich aktów delegowanych. W przypadku gdy Urząd nie przedłoży jednak projektu regulacyjnych standardów technicznych w terminie określonym w stosownym akcie ustawodawczym, należy zapewnić faktyczne osiągnięcie skutków wykorzystania przekazanych uprawnień oraz utrzymanie efektywności procesu decyzyjnego. W takich sytuacjach Komisja powinna mieć zatem uprawnienia do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych w przypadku braku projektu opracowanego przez Urząd.

(24) Komisja powinna mieć także uprawnienia do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych w drodze aktów wykonawczych zgodnie z art. 291 TFUE.

⁽¹⁾ Dz.U. L 339 z 27.12.1984, s. 21.

⁽²⁾ Dz.U. L 185 z 4.7.1987, s. 77.

⁽³⁾ Dz.U. L 172 z 4.7.1988, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 228 z 11.8.1992, s. 1.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 330 z 5.12.1998, s. 1.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 110 z 20.4.2001, s. 28.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 345 z 19.12.2002, s. 1.

⁽⁸⁾ Dz.U. L 323 z 9.12.2005, s. 1.

⁽⁹⁾ Dz.U. L 309 z 25.11.2005, s. 15.

⁽¹⁰⁾ Dz.U. L 271 z 9.10.2002, s. 16.

- (25) W dziedzinach nieobjętych regulacyjnymi lub wykonawczymi standardami technicznymi Urząd powinien mieć uprawnienia do wydawania wytycznych i zaleceń w sprawie stosowania prawa Unii. W celu zapewnienia przejrzystości i zwiększenia przestrzegania przez krajowe organy nadzoru tych wytycznych i zaleceń Urząd powinien mieć możliwość opublikowania uzasadnień niezastosowania się przez organy nadzoru do tych wytycznych i zaleceń.
- (26) Zapewnianie właściwego i pełnego stosowania prawa unijnego jest podstawowym warunkiem wstępnym dla integralności, przejrzystości, efektywności i prawidłowego funkcjonowania rynków finansowych, stabilności systemu finansowego i równych warunków konkurencji dla instytucji finansowych w Unii. Należy zatem wprowadzić odpowiedni mechanizm obowiązujący w przypadkach stwierdzenia przez Urząd niestosowania lub nieprawidłowego stosowania prawa unijnego prowadzącego do jego naruszenia. Mechanizm ten powinien obowiązywać w dziedzinach, w których prawo Unii określa jasne i bezwarunkowe obowiązki.
- (27) Aby umożliwić podjęcie odpowiednich działań w przypadku nieprawidłowego lub niewystarczającego stosowania prawa unijnego, należy wprowadzić mechanizm obejmujący trzy etapy: Po pierwsze, Urząd powinien być uprawniony do zbadania domniemanego nieprawidłowego lub niewystarczającego wykonania obowiązków wynikających z prawa unijnego przez organy krajowe w ramach ich praktyki nadzorczej, a następnie powinien wydać zalecenie. Po drugie, w przypadku gdy właściwy organ krajowy nie zastosuje się do zalecenia, Komisja powinna mieć prawo do wydania formalnej opinii uwzględniającej zalecenie Urzędu, w której wymaga od właściwego organu podjęcia działań koniecznych do zapewnienia przestrzegania prawa Unii.
- (28) Po trzecie, w wyjątkowych sytuacjach uporczywej bezczynności właściwego organu Urząd powinien posiadać uprawnienia do przyjęcia w ostateczności decyzji skierowanych do poszczególnych instytucji finansowych. Uprawnienie to powinno być ograniczone do wyjątkowych przypadków, w których właściwy organ nie zastosuje się do skierowanej do niego formalnej opinii oraz w których prawo Unii ma bezpośrednie zastosowanie do instytucji finansowych na mocy istniejących lub przyszłych rozporządzeń unijnych.
- (29) Poważne zagrożenia dla prawidłowego funkcjonowania i integralności rynków finansowych lub stabilności systemu finansowego w Unii wymagają szybkiej i skoordynowanej odpowiedzi na szczeblu Unii. Urząd powinien zatem mieć zobowiązywać krajowe organy nadzoru do podejmowania konkretnych działań w celu zapobiegania sytuacjom nadzwyczajnym. Rada powinna być uprawniona do stwierdzania wystąpienia sytuacji nadzwyczajnej na podstawie wniosku jednego z Europejskich Urzędów Nadzoru, Komisji lub ERRS.
- (30) Urząd powinien zatem móc zobowiązywać krajowe organy nadzoru do podejmowania konkretnych działań w celu zaradzenia sytuacjom nadzwyczajnym. Działanie podjęte w tym względzie przez Urząd nie powinno naruszać uprawnień Komisji na mocy art. 258 TFUE do wszczynania przez nią postępowań wobec państwa członkowskiego danego organu nadzoru w sprawie niepodjęcia przez nie takiego działania, jak również nie narusza prawa Komisji do stosowania w takich okolicznościach środków tymczasowych zgodnie z regulaminem proceduralnym Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej. Jeżeli organy nadzoru danego państwa członkowskiego nie podejmą działania wymaganego przez Urząd, powinno pozostawać to bez uszczerbku dla wszelkiej odpowiedzialności jaką to państwo członkowskie może ponieść zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.
- (31) W celu zapewnienia efektywnego i skutecznego nadzoru oraz zrównoważonego uwzględnienia stanowisk właściwych organów w poszczególnych państwach członkowskich Urząd powinien móc rozstrzygać ze skutkiem wiążącym spory w sprawach transgranicznych między właściwymi organami, w tym w ramach kolegiów organów nadzoru. Należy wprowadzić postępowanie pojednawcze, podczas którego właściwe organy mogą dojść do porozumienia. Kompetencje Urzędu powinny obejmować spory dotyczące procedury lub przedmiotu działania lub braku działania właściwego organu danego państwa członkowskiego w przypadkach określonych w wiążących prawnie aktach unijnych, o których mowa w niniejszym rozporządzeniu. W takim przypadku jeden z odnośnych organów nadzoru powinien być uprawniony do zwrócenia się z tą kwestią do Urzędu, który powinien postępować zgodnie z niniejszym rozporządzeniem. Urząd powinien być uprawniony do zażądania, by zainteresowane właściwe organy podjęły konkretne działanie lub by powstrzymały się od działania w celu rozstrzygnięcia danej sprawy, tak by zapewnić zgodność z prawem Unii, przy czym skutki tego postępowania byłyby wiążące dla danych właściwych organów. W przypadku gdy dany właściwy organ nie zastosuje się do skierowanej do niego decyzji o rozstrzygnięciu sporu, Urząd powinien mieć uprawnienia do przyjmowania decyzji skierowanych bezpośrednio do instytucji finansowych w dziedzinach prawa unijnego mających bezpośrednie zastosowanie do tych instytucji. Uprawnienie do przyjęcia takiej decyzji powinno mieć zastosowanie wyłącznie w ostateczności i tylko w celu zapewnienia prawidłowego i spójnego stosowania prawa unijnego. W przypadkach gdy stosowne przepisy unijne przekazują uprawnienia dyskrecyjne właściwym organom państw członkowskich, decyzje podejmowane przez Urząd nie mogą zastępować wykonywania – zgodnie z prawem unijnym – tych uprawnień dyskrecyjnych.
- (32) Kryzys pokazał, że aktualny system współpracy między organami krajowymi, których uprawnienia ograniczają się do poszczególnych państw członkowskich, jest niewystarczający w stosunku do instytucji finansowych działających transgranicznie.
- (33) Grupy ekspertów powołane przez państwa członkowskie w celu badania przyczyn kryzysu i przedstawiania propozycji dotyczących usprawnienia regulacji sektora finansowego i nadzoru nad nim potwierdziły, że aktualne ustalenia nie stanowią solidnej podstawy dla przyszłych regulacji i nadzoru nad transgranicznymi instytucjami finansowymi w Unii.
- (34) Sprawozdanie grupy de Larosièrè'a wskazuje, że „zasadniczo mamy dwie opcje: pierwsza to rozwiązania wprowadzane przez poszczególne kraje z myślą tylko o własnych rynkach, bez liczenia się z pozostałymi, a często ze szkodą

dla nich, a druga to wzmocniona, pragmatyczna, racjonalna współpraca europejska z korzyścią dla wszystkich, która pozwoli na utrzymanie otwartej gospodarki globalnej. Zapewni to niekwestionowane korzyści gospodarcze”.

- (35) Kolegia organów nadzoru odgrywają istotną rolę w efektywnym, skutecznym i spójnym nadzorze instytucji finansowych działających na szczeblu transgranicznym. Urząd powinien przyczyniać się do propagowania i monitorowania efektywnego, skutecznego i konsekwentnego funkcjonowania kolegiów organów nadzoru oraz odgrywać w tym względnie przewodnią rolę w zapewnianiu konsekwentnego i spójnego funkcjonowania kolegiów organów nadzoru w odniesieniu do transgranicznych instytucji finansowych w całej Unii. Urząd powinien mieć zatem pełne prawo do uczestniczenia w kolegiach organów nadzoru w celu usprawniania ich funkcjonowania oraz procesu wymiany informacji w kolegiach organów nadzoru a także celem promowania konwergencji i spójności stosowania prawa Unii przez kolegia organów nadzoru. Jak zauważono w sprawozdaniu grupy de Larosièrè’a, „należy wyeliminować arbitraż regulacyjny i zakłócenia konkurencji wynikające z różnych praktyk nadzorczych, gdyż mogą one naruszyć stabilność finansową – między innymi poprzez zachęcanie do przenoszenia działalności finansowej do krajów o łagodniejszym systemie nadzoru. System nadzoru musi być postrzegany jako uczciwy i zrównoważony.”
- (36) Konwergencja w dziedzinie zapobiegania sytuacjom kryzysowym, zarządzania w takich sytuacjach i rozwiązywania kryzysów, również w dziedzinie mechanizmów finansowania, jest niezbędna, aby organy publiczne mogły realizować działania restrukturyzacyjne wobec upadających instytucji finansowych minimalizując skutki takiej upadłości dla systemu finansowego i ograniczając uzależnienie od środków finansowych podatników i środków publicznych dla ratowania zakładów ubezpieczeń lub reasekuracji, ograniczając negatywne skutki dla gospodarki; konwergencja ta jest również niezbędna dla zapewnienia koordynacji stosowania krajowych działań naprawczych. W tym kontekście Komisja powinna mieć możliwość zwrócenia się do Urzędu o to, by organ ten uczestniczył w ocenie, o której mowa w art. 242 dyrektywy 2009/138/WE, w szczególności w odniesieniu do współpracy między organami nadzoru w ramach kolegiów organów nadzorczych, a także do funkcjonalności tych kolegiów, do praktyk nadzorczych dotyczących ustanawiania narzutów kapitałowych, oceniania korzyści ze wzmocnienia nadzoru nad grupą i zarządzania kapitałem w grupie zakładów ubezpieczeń lub zakładów reasekuracji, w tym ewentualnych środków wzmocnienia należącego transgranicznego zarządzania grupami ubezpieczeniowymi, zwłaszcza w odniesieniu do zarządzania ryzykami i aktywami, jak również o to, by Urząd przedłożył sprawozdanie z wszelkich ostatnich zmian i postępów dotyczących zestawu skoordynowanych krajowych ustaleń w sprawie zarządzania w sytuacjach kryzysowych, a także zawierające ewentualną ocenę konieczności utworzenia systemu spójnych i wiarygodnych mechanizmów finansowania, wraz z odpowiednimi instrumentami finansowania.
- (37) W trakcie aktualnego przeglądu dyrektywy 94/19/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 1994 r. w sprawie systemów gwarancji depozytów ⁽¹⁾ i dyrektywy

97/9/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 marca 1997 r. w sprawie systemów rekompensat dla inwestorów ⁽²⁾ Komisja zamierza zwrócić szczególną uwagę na konieczność zapewnienia dalej idącej harmonizacji w całej Unii. W sektorze ubezpieczeń odnotowuje się także fakt, że Komisja zamierza przeanalizować możliwość wprowadzenia unijnych przepisów o ochronie ubezpieczonych w przypadku upadłości towarzystwa ubezpieczeniowego. Europejskie Urzędy Nadzoru powinny odgrywać istotną rolę w tych obszarach, w związku z czym należy im powierzyć odpowiednie uprawnienia dotyczące europejskiej sieci krajowych ubezpieczeniowych systemów gwarancyjnych.

- (38) Narzędziem przydatnym w funkcjonowaniu sieci organów nadzoru może być delegowanie zadań i kompetencji, tak by ograniczyć powielanie zadań nadzorczych, wspierać współpracę, a tym samym usprawnić proces nadzoru oraz zmniejszyć obciążenia spoczywające na instytucjach finansowych. Rozporządzenie to powinno zatem zapewniać jasne podstawy prawne dla takiego delegowania zadań i kompetencji. O ile powinna być respektowana ogólna zasada dopuszczająca delegowanie zadań i kompetencji, państwa członkowskie powinny mieć jednak możliwość wprowadzenia szczególnych warunków dotyczących delegowania kompetencji, np. w odniesieniu do informowania o ustaleniach dotyczących delegowania kompetencji i powiadamiania o nich. Delegowanie zadań oznacza, że zadania są wykonywane przez Urząd lub przez krajowy organ nadzoru inny niż właściwy organ nadzoru, podczas gdy odpowiedzialność za podejmowanie decyzji nadzorczych nadal spoczywa na organie delegującym. Na skutek delegowania zadań Urząd lub krajowy organ nadzoru, któremu przekazano kompetencje, powinien móc w swoim imieniu decydować o pewnych kwestiach dotyczących nadzoru zamiast organu delegującego. Delegowanie zadań i kompetencji powinno być regulowane zasadą przyznawania kompetencji nadzorczych organowi nadzoru, który ze względu na swoją pozycję jest najbardziej odpowiedni do podjęcia działań w przedmiotowej sprawie. Delegowanie kompetencji byłoby odpowiednim rozwiązaniem przykładowo ze względu na efekt skali lub zbieżny zakres, spójność w ramach nadzoru grupowego oraz optymalizację wykorzystania wiedzy specjalistycznej między organami nadzoru. Decyzje podejmowane przez organ, któremu przekazano kompetencje, o ile zostały podjęte w zakresie delegowanych kompetencji, powinny być uznawane za rozstrzygające przez organ delegujący kompetencje i przez inne właściwe organy. Odpowiednie unijne akty prawne mogą bliżej określać zasady delegowania kompetencji na podstawie umowy.

Urząd powinien ułatwiać i monitorować zawieranie umów dotyczących delegowania zadań i kompetencji między krajowymi organami nadzoru za pomocą wszelkich właściwych środków. Urząd powinien być informowany z wyprzedzeniem o planowanym zawarciu umowy w sprawie delegowania zadań lub kompetencji, tak by móc wyrazić swoją opinię w stosownych przypadkach. Powinien on scentralizować publikację takich umów, aby zapewnić terminowe, przejrzyste i łatwo dostępne informacje na temat umów dla wszystkich zainteresowanych stron. Urząd powinien ustalać i upowszechniać dobre praktyki dotyczące delegowania zadań i kompetencji oraz umów w sprawie delegowania zadań lub kompetencji.

⁽¹⁾ Dz.U. L 135 z 31.5.1994, s. 5.

⁽²⁾ Dz.U. L 84 z 26.3.1997, s. 22.

- (39) Urząd powinien aktywnie wspierać konwergencję praktyk nadzorczych w całej Unii w celu stworzenia wspólnej kultury nadzoru.
- (40) Wzajemne oceny stanowią efektywne i skuteczne narzędzie zwiększające spójność w ramach sieci organów nadzoru. Urząd powinien zatem opracować ramy metodologiczne dla takich wzajemnych ocen i regularnie je przeprowadzać. Oceny te powinny koncentrować się nie tylko na konwergencji praktyk nadzorczych, ale również na zdolności organów nadzoru do osiągania wysokiej jakości wyników w zakresie nadzoru oraz niezależności właściwych organów. Należy upubliczniać wyniki wzajemnych ocen za zgodą właściwego organu podlegającego ocenie. Należy również rozpoznawać i upubliczniać najlepsze praktyki.
- (41) Urząd powinien aktywnie wspierać skoordynowane działania Unii w zakresie nadzoru, w szczególności w celu zapewnienia prawidłowego funkcjonowania i integralności rynków finansowych oraz stabilności systemu finansowego w Unii. Oprócz uprawnień do podejmowania działania w sytuacjach nadzwyczajnych, Urzędowi powinno zatem zostać powierzone zadanie ogólnej koordynacji w ramach ESNF. Urząd powinien skupić swoje działania na zapewnieniu niezakłóconego przepływu wszystkich istotnych informacji pomiędzy właściwymi organami.
- (42) Aby utrzymać stabilność systemu finansowego, należy na wczesnym etapie określić tendencje, potencjalne zagrożenia i słabości dotyczące poziomu mikroostrożnościowego, transgranicznego i międzysektorowego. Urząd powinien, regularnie lub w razie konieczności doraźnie, monitorować i oceniać takie zmiany w obszarze podlegającym jego kompetencjom oraz, w stosownych przypadkach, informować Parlament Europejski, Radę, Komisję, inne Europejskie Urzędy Nadzoru oraz ERRS. Urząd powinien również – we współpracy z ERRS – uruchamiać i koordynować ogólnounijne testy warunków skrajnych w celu oceny odporności instytucji finansowych na niekorzystne zmiany na rynku i powinien zapewniać, by na poziomie krajowym stosowano przy takich testach jak najbardziej spójną metodologię. Aby Urząd mógł należycie wykonywać swoje funkcje, powinien przeprowadzać analizy ekonomiczne rynków oraz wpływu, jaki miałyby ewentualne zmiany na rynku.
- (43) Z uwagi na globalizację usług finansowych i rosnące znaczenie międzynarodowych standardów Urząd powinien wspierać dialog i współpracę z organami nadzoru spoza Unii. Powinien on mieć możliwość rozwijania kontaktów i dokonywania uzgodnień administracyjnych z organami nadzoru i administracji państw trzecich oraz z organizacjami międzynarodowymi, przy pełnym poszanowaniu aktualnych ról i odpowiednich kompetencji państw członkowskich oraz instytucji Unii. Udział w pracach Urzędu należy umożliwić państwom, które zawarły z Unią umowy o przyjęciu i stosowaniu jej prawa, a Urząd powinien mieć możliwość współpracy z państwami trzecimi stosującymi przepisy, które uznano za ekwiwalentne z przepisami unijnymi.
- (44) Urząd powinien odgrywać rolę niezależnego organu doradczego dla Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji w dziedzinach podlegających jego kompetencjom. Bez uszczerbku dla kompetencji zainteresowanych właściwych organów Urząd powinien mieć możliwość wydawania opinii na temat oceny ostrożnościowej połączeń i przejęć na mocy dyrektywy 92/49/EWG i dyrektyw 2002/83/WE i 2005/68/WE, w brzmieniu zmienionym dyrektywą 2007/44/WE ⁽¹⁾ w przypadkach, w których dyrektywa ta wymaga konsultacji między właściwymi organami z co najmniej dwóch państw członkowskich.
- (45) Aby skutecznie wykonywać swoje obowiązki Urząd powinien mieć prawo do zwracania się o wszelkie niezbędne informacje. Aby uniknąć powielania obowiązków sprawozdawczych instytucji finansowych, takie informacje powinny być normalnie dostarczane przez krajowe organy nadzoru znajdujące się najbliżej rynków i instytucji finansowych, a Urząd powinien uwzględniać już istniejące dane statystyczne. W ostateczności Urząd powinien mieć jednak możliwość skierowania należycie uzasadnionego i umotywowanego wniosku o informacje bezpośrednio do instytucji finansowej, jeżeli właściwy krajowy organ nie udostępnia lub nie może udostępnić takich informacji w odpowiednim czasie. Organy państw członkowskich powinny być zobowiązane do udzielenia pomocy Urzędowi w zakresie realizacji jego wniosków o informacje. W tym kontekście podstawowe znaczenie ma praca nad wspólnymi formatami sprawozdawczymi. Środki służące gromadzeniu informacji nie powinny naruszać ram prawnych europejskiego systemu statystycznego i Europejskiego Systemu Banków Centralnych w dziedzinie statystyki. Niniejsze rozporządzenie nie powinno zatem naruszać rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady WE nr 223/2009 z dnia 11 marca 2009 r. w sprawie statystyki europejskiej ⁽²⁾ ani rozporządzenia Rady (WE) nr 2533/98 z dnia 23 listopada 1998 r. dotyczącego zbierania informacji statystycznych przez Europejski Bank Centralny ⁽³⁾.
- (46) Ścisła współpraca między Urzędem a ERRS ma podstawowe znaczenie dla pełnej efektywności funkcjonowania ERRS oraz dla podejmowania działań następczych w związku z jej ostrzeżeniami i zaleceniami. Urząd i ERRS powinny przekazywać sobie wszelkie istotne informacje. Dane dotyczące poszczególnych przedsiębiorstw należy dostarczać tylko po otrzymaniu uzasadnionego wniosku. Po otrzymaniu ostrzeżeń lub zaleceń skierowanych przez ERRS do Urzędu lub krajowego organu nadzoru, Urząd powinien, w stosownych przypadkach, zapewnić podjęcie działań następczych.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2007/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 września 2007 r. zmieniająca dyrektywę Rady 92/49/EWG oraz dyrektywy 2002/83/WE, 2004/39/WE, 2005/68/WE i 2006/48/WE w zakresie zasad proceduralnych i kryteriów oceny stosowanych w ramach oceny ostrożnościowej przypadków nabycia lub zwiększenia udziałów w podmiotach sektora finansowego (Dz.U. L 247 z 21.9.2007, s. 1).

⁽²⁾ Dz.U. L 87 z 31.3.2009, s. 164.

⁽³⁾ Dz.U. L 318 z 27.11.1998, s. 8.

- (47) Urząd powinien konsultować z zainteresowanymi stronami regulacyjne lub wykonawcze standardy techniczne, wytyczne i zalecenia oraz stwarzać im odpowiednią możliwość przedstawienia uwag na temat proponowanych środków. Przed przyjęciem projektów regulacyjnych lub wykonawczych standardów technicznych, wytycznych i zaleceń Urząd powinien dokonać oceny skutków. W celu zapewnienia efektywności powinna być wykorzystana Grupa Interesariuszy z Sektora Ubezpieczeń i Reasekuracji oraz Grupa Interesariuszy z Sektora Pracowniczych Programów Emerytalnych, które powinny reprezentować w zrównoważonych proporcjach unijne instytucje finansowe reprezentujące różne modele instytucji finansowych i przedsiębiorstw oraz instytucje finansowe i przedsiębiorstwa o różnej wielkości, małe i średnie przedsiębiorstwa (MŚP), związki zawodowe, pracowników naukowych, konsumentów, inne podmioty korzystające z detalicznych usług tych instytucji finansowych oraz właściwe stowarzyszenia zawodowe. Te grupy interesariuszy powinny służyć jako platforma kontaktowa z innymi grupami użytkowników usług finansowych ustanowionymi przez Komisję lub na mocy przepisów unijnych.
- (48) Członkowie grup interesariuszy reprezentujący organizacje typu non profit lub pracownicy naukowci powinni otrzymywać odpowiednie wynagrodzenie, co umożliwi pełny udział w debacie na temat regulacji finansowej osobom, które nie posiadają dużych zasobów finansowych ani nie reprezentują sektora.
- (49) Urząd powinien się konsultować z grupami interesariuszy, które powinny mieć możliwość przedkładania mu opinii i udzielania porad w kwestiach związanych z fakultatywnym zastosowaniem do instytucji objętych dyrektywą 2002/83/WE lub dyrektywą 2003/41/WE.
- (50) Państwa członkowskie są głównie odpowiedzialne za zapewnienie skoordynowanego zarządzania w sytuacjach kryzysowych i utrzymanie stabilności finansowej w sytuacjach kryzysowych, w szczególności w odniesieniu do stabilizowania poszczególnych instytucji finansowych znajdujących się w trudnej sytuacji i rozwiązywania ich problemów. Decyzje podejmowane przez Urząd w sytuacjach nadzwyczajnych lub rozwiązywania sporów wpływających na stabilność instytucji finansowych nie powinny wpływać na obowiązki budżetowe państw członkowskich. Należy ustanowić mechanizm umożliwiający państwom członkowskim powoływanie się na ten środek ochronny i – w ostateczności – przekazanie sprawy do decyzji Rady. Nie należy jednak nadużywać tego mechanizmu ochronnego w szczególności w odniesieniu do decyzji Urzędu, która nie ma znaczących lub istotnych skutków budżetowych, np. w przypadku zmniejszenia dochodów związanego z tymczasowym wprowadzeniem zakazu dotyczącego określonej działalności lub produktów ze względu na ochronę konsumentów. Przy podejmowaniu decyzji na mocy tego mechanizmu ochronnego, Rada powinna głosować zgodnie z zasadą mówiącą, że każdemu członkowi przysługuje jeden głos. Należy przyznać Radzie uprawnienia w tej dziedzinie, biorąc po uwagę szczególne obowiązki państw członkowskich w tym zakresie. Zważywszy na wrażliwy charakter tej kwestii, należy zapewnić rygorystyczne rozwiązania dotyczące poufności.
- (51) W ramach tego procesu decyzyjnego w odniesieniu do Urzędu powinny obowiązywać przepisy unijne i ogólne zasady dotyczące należytych procedur i przejrzystości. Prawo adresatów decyzji Urzędu do złożenia wyjaśnień powinno być w pełni przestrzegane. Akty wydawane przez Urząd powinny stanowić integralną część prawa Unii.
- (52) Głównym organem decyzyjnym Urzędu powinna być Rada Organów Nadzoru złożona z szefów odpowiednich właściwych organów w poszczególnych państwach członkowskich, na czele z Przewodniczącym Urzędu. W Radzie Organów Nadzoru zasiadać powinni w charakterze obserwatorów przedstawiciele Komisji, ERRS oraz Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego) i Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych). Członkowie Rady Organów Nadzoru powinni działać niezależnie i wyłącznie w interesie Unii.
- (53) Co do zasady, Rada Organów Nadzoru powinna podejmować decyzje zwykłą większością zgodnie z regułą mówiącą, że każdemu członkowi przysługuje jeden głos. W odniesieniu do jednak do aktów natury ogólnej, w tym aktów dotyczących regulacyjnych i wykonawczych standardów technicznych, wytycznych i zaleceń dotyczących kwestii budżetowych, jak również w odniesieniu do wniosków państw członkowskich o ponowne rozważenie przez Urząd decyzji o czasowym zakazie prowadzenia pewnych rodzajów działalności finansowej lub ograniczeniu takich rodzajów działalności finansowej, właściwe jest stosowanie zasad głosowania większością kwalifikowaną zgodnie z art. 16 ust. 4 Traktatu o Unii Europejskiej oraz z Protokołem (nr 36) w sprawie postanowień przejściowych załączonym do Traktatu o Unii Europejskiej i Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej. Sprawy dotyczące rozstrzygania sporów między krajowymi organami nadzoru powinny być rozpatrywane przez określony, obiektywny zespół, w skład którego wchodzić członkowie niebędący przedstawicielami właściwych organów, które są stroną danego sporu, ani niemający żadnego interesu w konflikcie ani bezpośrednich powiązań z zainteresowanymi właściwymi organami. Skład zespołu powinien być odpowiednio wyważony. Decyzja podjęta przez zespół powinna być zatwierdzana przez Radę Organów Nadzoru zwykłą większością głosów zgodnie z zasadą mówiącą, że każdemu członkowi przysługuje jeden głos. Niemniej jednak w odniesieniu do decyzji podjętych przez nadzorcę konsolidującego, decyzja proponowana przez zespół mogłaby zostać odrzucona przez członków stanowiących mniejszość blokującą, zgodnie z art. 16 ust. 4 Traktatu o Unii Europejskiej i art. 3 Protokołu (nr 36) w sprawie postanowień przejściowych.
- (54) Zarząd złożony z Przewodniczącego Urzędu oraz przedstawicieli krajowych organów nadzoru i Komisji powinien zapewniać, aby Urząd wypełniał swoją misję i wykonywał powierzone mu zadania. Zarządowi należy przyznać konieczne uprawnienia do, między innymi, proponowania rocznego i wieloletniego programu prac, wykonywania pewnych uprawnień budżetowych, przyjmowania planu polityki kadrowej Urzędu, przyjmowania przepisów szczególnych dotyczących prawa dostępu do dokumentów oraz proponowania sprawozdania rocznego.

- (55) Urząd powinien być reprezentowany przez zatrudnionego w pełnym wymiarze czasu pracy Przewodniczącego wyznaczonego przez Radę Organów Nadzoru na podstawie osiągnięć, umiejętności, wiedzy na temat instytucji i rynków finansowych oraz doświadczenia w zakresie regulacji rynków finansowych i nadzoru finansowego po przeprowadzeniu otwartej procedury kwalifikacyjnej organizowanej i zarządzanej przez Radę Organów Nadzoru przy wsparciu Komisji. W celu wyznaczenia Pierwszego Przewodniczącego Urzędu Komisja powinna sporządzić m.in. krótką listę kandydatów na podstawie osiągnięć, umiejętności, wiedzy na temat instytucji i rynków finansowych oraz doświadczenia w zakresie regulacji rynków finansowych i nadzoru finansowego. W odniesieniu do wyznaczania kolejnych Przewodniczących możliwość uzyskania krótkiej listy kandydatów sporządzanej przez Komisję powinna zostać poddana przeglądowi w sprawozdaniu, które ma zostać sporządzone na mocy niniejszego rozporządzenia. Przed objęciem obowiązków przez wybraną osobę i najpóźniej miesiąc po dokonaniu wyboru przez Radę Organów Nadzoru, Parlament Europejski powinien mieć możliwość, po wysłuchaniu wybranej osoby, sprzeciwić się jej mianowaniu.
- (56) Zarządzanie Urzędem powinno zostać powierzone Dyrektorowi Wykonawczemu, który powinien mieć prawo do uczestniczenia bez prawa głosu w obradach Rady Organów Nadzoru i Zarządu.
- (57) Aby zapewnić międzysektorową spójność prac Europejskich Urzędów Nadzoru, powinny one ściśle ze sobą współpracować w ramach Wspólnego Komitetu i w stosownych przypadkach wypracowywać wspólne stanowiska. Wspólny Komitet powinien koordynować funkcje Europejskich Urzędów Nadzoru związane z konglomeratami finansowymi i innymi kwestiami międzysektorowymi. W stosownych przypadkach akty prawne również objęte kompetencjami Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego) i Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych) powinny być przyjmowane równolegle przez odnośne Europejskie Urzędy Nadzoru. Pracami Wspólnego Komitetu powinni kierować na zasadzie corocznej rotacji przewodniczący Europejskich Urzędów Nadzoru. Przewodniczący Wspólnego Komitetu powinien być wiceprzewodniczącym ERRS. Wspólny Komitet powinien dysponować własnym personelem zapewnionym przez Europejskie Urzędy Nadzoru, co pozwoli na nieformalną wymianę informacji oraz na wypracowanie wspólnego podejścia w zakresie kultury nadzoru między Europejskimi Urzędami Nadzoru.
- (58) Konieczne jest, by strony, na które mają wpływ decyzje podejmowane przez Urząd, mogły skorzystać z niezbędnych środków odwoławczych. W przypadkach gdy Urzędowi przysługują uprawnienia decyzyjne, w celu zapewnienia skutecznej ochrony praw stron oraz ze względu na ekonomikę procesową, zainteresowane strony powinny mieć prawo odwoływania się do Komisji Odwoławczej. Ze względu na efektywność i spójność Komisja Odwoławcza powinna być wspólnym organem Europejskich Urzędów Nadzoru, niezależnym od ich struktur administracyjnych i regulacyjnych. Powinna istnieć możliwość wniesienia odwołania od decyzji Komisji Odwoławczej do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.
- (59) W celu zagwarantowania pełnej autonomii i niezależności Urząd powinien posiadać własny budżet, który byłby finansowany głównie z obowiązkowych składek krajowych organów nadzoru i z budżetu ogólnego Unii Europejskiej. Finansowanie Urzędu przez Unię odbywa się na podstawie porozumienia osiągniętego przez władzę budżetową zgodnie z pkt 47 porozumienia międzyinstytucjonalnego z 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami ⁽¹⁾. Zastosowanie powinna mieć unijna procedura budżetowa. Księgi rachunkowe powinny być badane przez Trybunał Obrachunkowy. Budżet ogólny podlega procedurze udzielania absolutorium.
- (60) W odniesieniu do Urzędu zastosowanie powinno mieć rozporządzenie (WE) nr 1073/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 maja 1999 r. dotyczące dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) ⁽²⁾. Urząd powinien również przystąpić do Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 25 maja 1999 r. między Parlamentem Europejskim, Radą Unii Europejskiej i Komisją Wspólnot Europejskich dotyczącego dochodzeń wewnętrznych prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) ⁽³⁾.
- (61) W celu zapewnienia otwartych i przejrzystych warunków zatrudnienia i równego traktowania pracowników, w odniesieniu do pracowników Urzędu powinien mieć zastosowanie regulamin pracowniczy urzędników i warunki zatrudnienia innych pracowników Wspólnot Europejskich ⁽⁴⁾.
- (62) Niezbędna jest ochrona tajemnic handlowych i innych poufnych informacji. Poufność informacji udostępnianych Urzędowi i wymienianych w obrębie sieci powinna podlegać surowym i skutecznym zasadom zachowania poufności.
- (63) Dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych ⁽⁵⁾ oraz rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych ⁽⁶⁾, mają pełne zastosowanie do przetwarzania danych osobowych do celów niniejszego rozporządzenia.
- (64) Aby zapewnić przejrzyste funkcjonowanie Urzędu, powinno mieć do niego zastosowanie rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji ⁽⁷⁾.
- (65) Państwa trzecie powinny mieć możliwość uczestniczenia w pracach Urzędu, zgodnie z odpowiednimi umowami, które mają zostać zawarte przez Unię.

(1) Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.

(2) Dz.U. L 136 z 31.5.1999, s. 1.

(3) Dz.U. L 136 z 31.5.1999, s. 15.

(4) Dz.U. L 56 z 4.3.1968, s. 1.

(5) Dz.U. L 281 z 23.11.1995, s. 31.

(6) Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1.

(7) Dz.U. L 145 z 31.5.2001, s. 43.

(66) Ponieważ cele niniejszego rozporządzenia, to znaczy polepszenie funkcjonowania rynku wewnętrznego poprzez zagwarantowanie wysokiego poziomu, skuteczności i spójności regulacji ostrożnościowej i nadzoru ostrożnościowego; ochronę właścicieli polis, członków programów emerytalnych i uposażonych, ochronę integralności, efektywności i prawidłowego funkcjonowania rynków finansowych; utrzymanie stabilności systemu finansowego i wzmocnienie międzynarodowej koordynacji nadzoru finansowego, nie mogą być osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast z uwagi na rozmiary działania możliwe jest lepsze ich osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.

(67) Urząd powinien przejąć wszystkie obecne zadania i uprawnienia Komitetu Europejskich Organów Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych. Z dniem ustanowienia Urzędu należy zatem uchylić decyzję Komisji 2009/79/WE, natomiast decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady 716/2009/WE z dnia 16 września 2009 r. ustanawiająca wspólnotowy program wspierania określonych działań w obszarach usług finansowych, sprawozdawczości finansowej oraz badania sprawozdań finansowych ⁽¹⁾ powinna zostać odpowiednio zmieniona. Zważywszy na istniejące struktury i działania Komitetu Europejskich Organów Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych, trzeba zapewnić bardzo ścisłą współpracę między Komitetem Europejskich Organów Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych a Komisją przy ustanawianiu odpowiednich rozwiązań przejściowych; należy zapewnić, by okres, w którym Komisja będzie odpowiedzialna za administracyjne ustanowienie i początkowe administracyjne funkcjonowanie Urzędu, był jak najkrótszy.

(68) Należy określić termin wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, w taki sposób, aby zagwarantować, odpowiednie przygotowanie Urzędu do rozpoczęcia działalności oraz sprawne przekształcenie Komitetu Europejskich Organów Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych w Urząd. Urząd powinien posiadać odpowiednie finansowanie. Przynajmniej na początku środki na jego finansowanie powinny pochodzić w 40 % ze środków finansowych Unii, a w 60 % z wkładów państw członkowskich, wniesionych zgodnie z ważeniem głosów określonym w art. 3 ust. 3 Protokołu (nr 36) w sprawie postanowień przejściowych.

(69) Aby Urząd mógł zostać ustanowiony w dniu 1 stycznia 2011 r., niniejsze rozporządzenie powinno wejść w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

⁽¹⁾ Dz.U. L 253 z 25.9.2009, s. 8.

ROZDZIAŁ I

USTANOWIENIE I STATUS PRAWNY

Artykuł 1

Ustanowienie Urzędu i zakres jego działalności

1. Niniejsze rozporządzenie ustanawia Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych, zwany dalej „Urzędem”)

2. Urząd działa w ramach uprawnień przyznanych niniejszym rozporządzeniem i w zakresie przepisów dyrektywy 2009/138/WE, z wyjątkiem jej tytułu IV, dyrektyw 2002/92/WE, 2003/41/WE, 2002/87/WE, 64/225/EWG, 73/239/EWG, 73/240/EWG, 76/580/EWG, 78/473/EWG, 84/641/EWG, 87/344/EWG, 88/357/EWG, 92/49/EWG, 98/78/WE, 2001/17/WE, 2002/83/WE i 2005/68/WE, a także w zakresie stosownych fragmentów dyrektywy 2005/60/WE i dyrektywy 2002/65/WE w stopniu, w jakim akty te mają zastosowanie do zakładów ubezpieczeń, zakładów reasekuracji, instytucji pracowniczych programów emerytalnych i pośredników ubezpieczeniowych, w tym wszystkich dyrektyw, rozporządzeń i decyzji wydanych na podstawie tych aktów oraz wszelkich przyszłych prawnie wiążących aktów unijnych powierzających zadania Urzędowi.

3. Urząd podejmuje również działania w zakresie działalności prowadzonej przez zakłady ubezpieczeń, zakłady reasekuracji, konglomeraty finansowe, instytucje pracowniczych programów emerytalnych i pośredników ubezpieczeniowych, w odniesieniu do kwestii, które nie są bezpośrednio objęte przepisami aktów, o których mowa w ust. 2, włączając kwestie ładu korporacyjnego, audytu i sprawozdawczości finansowej, pod warunkiem że działania Urzędu są konieczne, by zapewnić skuteczne i spójne stosowanie tych aktów.

4. W odniesieniu do instytucji pracowniczych programów emerytalnych Urząd działa bez uszczerbku dla krajowego prawa socjalnego i prawa pracy.

5. Przepisy niniejszego rozporządzenia pozostają bez uszczerbku dla uprawnień Komisji, w szczególności przyznanych w art. 258 TFUE w celu zapewniania przestrzegania prawa Unii.

6. Celem Urzędu jest ochrona interesu publicznego przez przyczynianie się do zapewniania w perspektywie krótko-, średnio- i długoterminowej stabilności i efektywności systemu finansowego na korzyść gospodarki Unii, jej obywateli i przedsiębiorstw. Urząd przyczynia się do:

- polepszenia funkcjonowania rynku wewnętrznego, w tym w szczególności do zapewnienia właściwego, skutecznego i spójnego poziomu regulacji i nadzoru;
- zapewniania integralności, przejrzystości, efektywności i prawidłowego funkcjonowania rynków finansowych;
- wzmocnienia międzynarodowej koordynacji w zakresie nadzoru finansowego;

- d) zapobiegania arbitrażowi regulacyjnemu i propagowania równych warunków konkurencji,
- e) zapewnienia właściwej regulacji i nadzoru w zakresie podejmowania ryzyk związanych z ubezpieczeniami, reasekuracją i działalnością dotyczącą emerytur pracowniczych, oraz
- f) wzmocnienia ochrony klientów.

W związku z powyższymi celami, Urząd przyczynia się do zapewnienia spójnego, efektywnego i skutecznego stosowania aktów, o których mowa w ust. 2, wspiera konwergencję nadzorczą, przedstawia opinie Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Komisji oraz prowadzi analizy ekonomiczne rynków, dążąc do osiągnięcia swoich celów.

Wykonując zadania powierzone mu na mocy niniejszego rozporządzenia, Urząd zwraca szczególną uwagę na potencjalne ryzyko systemowe ze strony instytucji finansowych, których upadłość mogłaby zagrozić funkcjonowaniu systemu finansowego lub realnej gospodarki.

Wykonując swoje zadania, Urząd działa niezależnie i obiektywnie, mając na względzie wyłącznie interes Unii.

Artykuł 2

Europejski System Nadzoru Finansowego

1. Urząd stanowi część Europejskiego Systemu Nadzoru Finansowego (ESNF). Głównym celem ESNF jest zapewnienie właściwego wdrażania przepisów dotyczących sektora finansowego, w sposób umożliwiający zachowanie stabilności finansowej i zapewnienie zaufania do systemu finansowego jako całości oraz odpowiedniej ochrony konsumentów usług finansowych.
2. W skład ESNF wchodzi:
 - a) Europejska Rada ds. Ryzyka Systemowego (ERRS), w celu realizowania zadań określonych w rozporządzeniu (UE) nr 1092/2010 oraz w niniejszym rozporządzeniu;
 - b) Urząd;
 - c) Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Bankowego) ustanowiony na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 ⁽¹⁾;
 - d) Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych) ustanowiony na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1095/2010 ⁽²⁾;
 - e) Wspólny Komitet Europejskich Urzędów Nadzoru („Wspólny Komitet”) w celu zrealizowania zadań określonych w art. 54–57 niniejszego rozporządzenia, rozporządzenia (UE) nr 1093/2010 i rozporządzenia (UE) nr 1095/2010;

⁽¹⁾ Zob. s. 12 niniejszego Dziennika Urzędowego.

⁽²⁾ Zob. s. 84 niniejszego Dziennika Urzędowego.

- f) właściwe organy lub organy nadzoru państw członkowskich określone w aktach unijnych, o których mowa w art. 1 ust. 2 niniejszego rozporządzenia, rozporządzeniu (UE) nr 1093/2010 oraz rozporządzeniu (UE) nr 1095/2010.

3. Urząd prowadzi regularną i ścisłą współpracę z ERRS oraz z Europejskim Urzędem Nadzoru (Europejskim Urzędem Nadzoru Bankowego) i Europejskim Urzędem Nadzoru (Europejskim Urzędem Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych) za pośrednictwem Wspólnego Komitetu, zapewniając międzysektorową spójność prac i wypracowując wspólne stanowiska w zakresie nadzoru nad konglomeratami finansowymi oraz w innych kwestiach międzysektorowych.

4. Zgodnie z zasadą lojalnej współpracy z art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej, podmioty wchodzące w skład ESNF współpracują we wzajemnym zaufaniu i szacunku, w szczególności zapewniając przepływ odpowiednich i rzetelnych informacji między sobą.

5. Organy nadzorcze, które wchodzą w skład ESNF, są zobowiązane do sprawowania nadzoru nad instytucjami finansowymi działającymi w Unii zgodnie z aktami, o których mowa w art. 1 ust. 2.

Artykuł 3

Odpowiedzialność urzędów

Urzędy, o których mowa w art. 2 ust. 2 lit. a)–d), odpowiadają przed Parlamentem Europejskim i Radą.

Artykuł 4

Definicje

Na użytek niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- 1) „instytucje finansowe” oznaczają przedsiębiorstwa, podmioty oraz osoby fizyczne i prawne podlegające dowolnemu z aktów legislacyjnych, o których mowa w art. 1 ust. 2. W odniesieniu do dyrektywy 2005/60/WE „instytucje finansowe” oznaczają wyłącznie zakłady ubezpieczeń i pośredników ubezpieczeniowych, zgodnie z definicją zawartą w tej dyrektywie;
- 2) „właściwe organy” oznaczają:
 - (i) organy nadzoru określone w dyrektywie 2009/138/WE i właściwe organy określone w dyrektywie 2003/41/WE i 2002/92/WE;
 - (ii) w odniesieniu do dyrektyw 2002/65/WE i 2005/60/WE – organy właściwe do celów zapewnienia zgodności z wymogami tych dyrektyw przez instytucje finansowe zdefiniowane w pkt 1.

Artykuł 5

Status prawny

1. Urząd jest organem unijnym i posiada osobowość prawną.

2. W każdym państwie członkowskim Urząd posiada zdolność prawną o najszerszym zakresie przyznanym przez prawo krajowe osobom prawnym. Urząd może w szczególności nabywać lub zbywać ruchomości i nieruchomości oraz być stroną w postępowaniach sądowych.

3. Urząd reprezentuje jego Przewodniczący.

Artykuł 6

Skład

W skład Urzędu wchodzi:

- 1) Rada Organów Nadzoru, która wykonuje zadania określone w art. 43;
- 2) Zarząd, który wykonuje zadania określone w art. 47;
- 3) Przewodniczący, który wykonuje zadania określone w art. 48;
- 4) Dyrektor Wykonawczy, który wykonuje zadania określone w art. 53;
- 5) Komisja Odwoławcza, która wykonuje zadania określone w art. 60.

Artykuł 7

Siedziba

Siedziba Urzędu mieści się w Frankfurtie nad Menem.

ROZDZIAŁ II

ZADANIA I UPRAWNIENIA URZĘDU

Artykuł 8

Zadania i uprawnienia Urzędu

1. Urząd ma następujące zadania:

- a) przyczyniać się do ustanowienia wspólnych standardów i praktyk regulacyjnych i nadzorczych o wysokiej jakości, w szczególności poprzez przedstawianie opinii instytucjom Unii oraz poprzez opracowywanie wytycznych, zaleceń i projektów regulacyjnych i wykonawczych standardów technicznych, opartych na aktach legislacyjnych, o których mowa w art. 1 ust. 2;
- b) przyczyniać się do spójnego stosowania prawnie wiążących aktów unijnych, w szczególności poprzez budowanie wspólnej kultury nadzoru, zapewnianie spójnego, efektywnego i skutecznego stosowania aktów, o których mowa w art. 1 ust. 2, zapobieganie arbitrażowi regulacyjnemu, mediację i rozstrzyganie sporów między właściwymi organami, zapewnianie skutecznego i spójnego nadzoru nad instytucjami finansowymi, zapewnianie spójności działań kolegiów organów nadzoru oraz podejmowanie działań m.in. w sytuacjach nadzwyczajnych;

c) wspierać i ułatwiać delegowanie zadań i kompetencji pomiędzy właściwymi organami;

d) ściśle współpracować z ERRS, w szczególności poprzez dostarczanie jej wszelkich informacji koniecznych do realizacji jej zadań oraz poprzez zapewnianie podejmowania odpowiednich działań następczych w związku z jej ostrzeżeniami i zaleceniami;

e) organizować i przeprowadzać analizy wzajemnych ocen właściwych organów, w tym wydając wytyczne i zalecenia oraz określając najlepsze praktyki w celu zwiększenia spójności wyników w zakresie nadzoru;

f) monitorować i oceniać zmiany na rynku podlegającym kompetencjom Urzędu;

g) przeprowadzać analizy ekonomiczne rynków w celu informowania o wykonywaniu zadań przez Urząd;

h) wzmacniać ochronę właścicieli polis, członków programów emerytalnych i uposażonych;

i) przyczyniać się do konsekwentnego i spójnego funkcjonowania kolegiów organów nadzoru, monitorowania, oceniania i mierzenia ryzyka systemowego, opracowywania i koordynowania planów naprawczych, zapewniania wysokiego poziomu ochrony właścicielom polis i uposażonym w całej Unii zgodnie z art. 21–26;

j) wypełniać wszelkie inne szczegółowe zadania określone w niniejszym rozporządzeniu lub w innych aktach ustawodawczych;

k) publikować i regularnie aktualizować na stronie internetowej Urzędu informacje dotyczące obszaru jego działań, w szczególności w obrębie zakresu jego uprawnień, które to informacje odnoszą się do zarejestrowanych instytucji finansowych, aby zapewnić opinii publicznej łatwy dostęp do informacji;

l) przejąć, w stosownych przypadkach, wszystkie aktualne i bieżące zadania Komitetu Europejskich Organów Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych;

2. W celu realizacji zadań określonych w ust. 1, Urząd dysponuje uprawnieniami określonymi w niniejszym rozporządzeniu, w szczególności uprawnieniami do podejmowania następujących działań:

a) opracowywanie projektów regulacyjnych standardów technicznych w określonych przypadkach, o których mowa w art. 10;

b) opracowywanie projektów wykonawczych standardów technicznych w określonych przypadkach, o których mowa w art. 15;

c) wydawanie wytycznych i zaleceń, zgodnie z art. 16;

- d) wydawanie zaleceń w określonych przypadkach, o których mowa w art. 17 ust. 3;
- e) podejmowanie indywidualnych decyzji skierowanych do właściwych organów w określonych przypadkach, o których mowa w art. 18 ust. 3 i 19 ust. 3;
- f) w przypadkach dotyczących prawa Unii mającego bezpośrednio zastosowanie – podejmowanie indywidualnych decyzji skierowanych do instytucji finansowych w określonych przypadkach, o których mowa w art. 17 ust. 6, art. 18 ust. 4 i art. 19 ust. 4;
- g) wydawanie opinii dla Parlamentu Europejskiego, Rady lub Komisji, zgodnie z art. 34;
- h) gromadzenie niezbędnych informacji dotyczących instytucji finansowych, jak określono w art. 35;
- i) opracowywanie wspólnych metodologii oceny wpływu charakterystyki produktu i procesu dystrybucji na sytuację finansową instytucji i na ochronę konsumentów;
- j) stworzenie centralnej bazy danych zarejestrowanych instytucji finansowych w obszarze podlegającym jego kompetencji, jeżeli tak stanowią akty, o których mowa w art. 1 ust. 2.

Artykuł 9

Zadania związane z ochroną konsumentów i działalnością finansową

1. Urząd podejmuje przewodnią rolę w propagowaniu przejrzystości, prostoty i uczciwości na rynku konsumenckich produktów i usług finansowych całego rynku wewnętrznego, między innymi przez:

- a) gromadzenie i analizowanie informacji na temat tendencji w zachowaniach konsumentów oraz składanie odnośnych sprawozdań;
- b) analizowanie i koordynowanie znajomości zagadnień finansowych i inicjatyw edukacyjnych realizowanych przez właściwe organy;
- c) opracowywanie norm szkoleniowych dla sektora; oraz
- d) przyczynianie się do rozwoju wspólnych zasad ujawnień.

2. Urząd monitoruje nowe oraz istniejące formy działalności finansowej i może przyjmować wytyczne oraz zalecenia w celu propagowania bezpieczeństwa i solidności rynków i konwergencji praktyk regulacyjnych.

3. Urząd może również wydawać ostrzeżenia w przypadku gdy działalność finansowa poważnie zagraża celom określonym w art. 1 ust. 6.

4. Urząd powołuje stanowiącą jego integralną część komisję ds. innowacji finansowych, w skład której wchodzi wszystkie istotne właściwe krajowe organy nadzoru, w celu osiągnięcia skoordynowanego podejścia regulacyjnego i nadzorczego w stosunku do nowych lub innowacyjnych rodzajów działalności finansowej oraz udzielania porad, które Urząd przedstawia Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Komisji.

5. W określonych przypadkach i na warunkach określonych w aktach ustawodawczych, o których mowa w art. 1 ust. 2, lub – jeżeli wymaga tego sytuacja nadzwyczajna – zgodnie z warunkami określonymi w art. 18, Urząd może czasowo zakazać prowadzenia lub ograniczyć prowadzenie pewnych typów działalności finansowej, które zagrażają prawidłowemu funkcjonowaniu i integralności rynków finansowych lub stabilności całego systemu finansowego w Unii lub jego części.

Urząd dokonuje przeglądu decyzji, o której mowa w akapicie pierwszym, w odpowiednich odstępach czasu, co najmniej co trzy miesiące. Jeżeli decyzja nie zostanie przedłużona po trzech miesiącach, automatycznie wygasa.

Państwo członkowskie może zwrócić się do Urzędu o ponowne rozważenie podjętej przez niego decyzji. W takim przypadku Urząd decyduje – zgodnie z procedurą określoną w art. 44 ust. 1 akapit drugi – czy podtrzymać swoją decyzję.

Urząd może również oceniać potrzebę zakazania lub ograniczenia pewnych typów działalności finansowej i w razie potrzeby poinformować Komisję, aby ułatwić przyjęcie wszelkich takich zakazów lub ograniczeń.

Artykuł 10

Regulacyjne standardy techniczne

1. W przypadku przekazania Komisji przez Parlament Europejski i Radę uprawnień do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych w drodze aktów delegowanych zgodnie z art. 290 TFUE w celu zapewnienia spójnej harmonizacji w dziedzinach szczegółowo określonych w aktach ustawodawczych, o których mowa w art. 1 ust. 2, Urząd może opracować projekty regulacyjnych standardów technicznych. Urząd przedstawia Komisji swoje projekty standardów do zatwierdzenia.

Regulacyjne standardy techniczne mają charakter wyłącznie techniczny, nie mogą rozstrzygać kwestii strategicznych, ani kwestii dotyczących polityki, a zakres ich treści wyznaczają akty ustawodawcze, które stanowią ich podstawę.

Przed ich przedstawieniem Komisji Urząd przeprowadza otwarte konsultacje publiczne na temat projektów regulacyjnych standardów technicznych oraz dokonuje analizy ewentualnych kosztów i korzyści z nimi związanych, chyba że takie konsultacje i analizy są nieproporcjonalne w stosunku do zakresu i wpływu odnośnych projektów regulacyjnych standardów technicznych lub w związku ze szczególnie pilnym charakterem danej kwestii. Urząd zasięga również opinii odpowiedniej grupy interesariuszy, o której mowa w art. 37.

Niezwłocznie po przedłożeniu przez Urząd projektu regulacyjnego standardu technicznego, Komisja przekazuje go Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

W terminie trzech miesięcy od otrzymania projektu regulacyjnego standardu technicznego Komisja podejmuje decyzję w sprawie jego zatwierdzenia. Komisja może zatwierdzić projekt regulacyjnych standardów technicznych tylko częściowo lub ze zmianami, jeżeli wymaga tego interes Unii.

W przypadku gdy Komisja nie zamierza zatwierdzić projektu regulacyjnego standardu technicznego albo zamierza zatwierdzić go częściowo lub ze zmianami, odsyła Urzędowi projekt regulacyjnego standardu technicznego, uzasadniając, dlaczego nie zamierza go zatwierdzić, lub, odpowiednio, wyjaśniając przyczyny swoich zmian. W terminie sześciu tygodni Urząd może zmienić projekt regulacyjnego standardu technicznego na podstawie zmian proponowanych przez Komisję i ponownie przedłożyć go Komisji w postaci formalnej opinii. Urząd przesyła kopię swojej formalnej opinii Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

Jeżeli przed upływem tego sześciotygodniowego okresu Urząd nie przedłożył zmienionego projektu regulacyjnego standardu technicznego lub przedłożył projekt regulacyjnego standardu technicznego, który nie został zmieniony w sposób zgodny ze zmianami proponowanymi przez Komisję, Komisja może przyjąć regulacyjny standard techniczny ze zmianami, które uważa za istotne, lub odrzucić go.

Komisja nie może zmieniać treści projektu regulacyjnego standardu technicznego przygotowanego przez Urząd bez uprzedniej konsultacji z Urzędem, zgodnie z niniejszym artykułem.

2. W przypadku gdy Urząd nie przedłożył projektu regulacyjnego standardu technicznego w terminie określonym w aktach ustawodawczych, o których mowa w art. 1 ust. 2, Komisja może zażądać takiego projektu w nowym terminie.

3. Wyłącznie w przypadku gdy Urząd nie przedłoży Komisji projektu regulacyjnego standardu technicznego w terminie zgodnie z ust. 2, Komisja może przyjąć regulacyjny standard techniczny w drodze aktu delegowanego bez projektu przedłożonego przez Urząd.

Komisja przeprowadza otwarte konsultacje na temat projektów regulacyjnych standardów technicznych oraz dokonuje analizy ewentualnych kosztów i korzyści z nimi związanych, chyba że takie konsultacje i analizy są nieproporcjonalne w stosunku do zakresu i wpływu odnoszących projektów regulacyjnych standardów technicznych lub w związku ze szczególnie pilnym charakterem danej kwestii. Komisja zasięga również opinii lub porady odpowiedniej grupy interesariuszy, o której mowa w art. 37.

Komisja niezwłocznie przekazuje ten projekt regulacyjnego standardu technicznego Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

Komisja przesyła Urzędowi swój projekt regulacyjnego standardu technicznego. W terminie sześciu tygodni Urząd może zmienić projekt regulacyjnego standardu technicznego i przedłożyć go Komisji w postaci formalnej opinii. Urząd przesyła kopię swojej formalnej opinii Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

Jeżeli przed upływem sześciotygodniowego okresu, o którym mowa w akapicie czwartym, Urząd nie przedłożył zmienionego projektu regulacyjnego standardu technicznego, Komisja może przyjąć tę regulacyjny standard techniczny.

Jeżeli Urząd przedłożył zmieniony projekt regulacyjnego standardu technicznego w terminie sześciu tygodni, Komisja może zmienić projekt regulacyjnego standardu technicznego na podstawie zmian postulowanych przez Urząd lub przyjąć regulacyjny standard techniczny ze zmianami, które uważa za istotne. Komisja nie może bez uprzedniej konsultacji z Urzędem, zgodnie z niniejszym artykułem, zmieniać treści projektu regulacyjnego standardu technicznego przygotowanego przez Urząd.

4. Regulacyjne standardy techniczne przyjmowane są w drodze rozporządzeń lub decyzji. Są one publikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* i wchodzi w życie w terminach w nich określonych.

Artykuł 11

Wykonanie przekazania uprawnień

1. Uprawnienia do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w art. 10, przyznaje się Komisji na okres czterech lat od dnia 16 grudnia 2010 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazanych uprawnień najpóźniej sześć miesięcy przed upływem okresu czterech lat. Przekazanie uprawnień jest automatycznie przedłużane na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada wycofają to przekazanie zgodnie z art. 14.

2. Niezwłocznie po przyjęciu regulacyjnego standardu technicznego Komisja powiadamia o tym równocześnie Parlament Europejski i Radę.

3. Udzielone Komisji uprawnienie do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych podlega warunkom określonym w art. 12–14.

Artykuł 12

Odwołanie przekazania uprawnień

1. Parlament Europejski lub Rada mogą w dowolnym czasie odwołać przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 10.

2. Instytucja, która rozpoczęła wewnętrzną procedurę w celu podjęcia decyzji, czy zamierza odwołać przekazanie uprawnień, stara się poinformować drugą instytucję i Komisję, w odpowiednim czasie przed podjęciem ostatecznej decyzji, wskazując które z przekazanych uprawnień mogłyby zostać odwołane.

3. Decyzja o odwołaniu przekazania uprawnień kończy przekazanie uprawnień określonych w tej decyzji. Decyzja ta wywołuje skutki prawne natychmiast lub w późniejszej dacie w niej określonej. Nie ma ona wpływu na ważność regulacyjnych standardów technicznych będących już w mocy. Decyzja ta jest publikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 13

Sprzeciw wobec regulacyjnych standardów technicznych

1. Parlament Europejski lub Rada mogą wyrazić sprzeciw wobec regulacyjnego standardu technicznego w terminie trzech miesięcy od daty powiadomienia o regulacyjnym standardzie technicznym przyjętym przez Komisję. Z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady termin ten jest przedłużany o trzy miesiące.

W przypadku gdy Komisja przyjmuje regulacyjny standard techniczny, który jest taki sam jak projekt regulacyjnego standardu technicznego przedłożony przez Urząd, okres, w którym Parlament Europejski i Rada mogą wyrazić sprzeciw wynosi miesiąc od daty powiadomienia. Z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady termin ten jest przedłużany o miesiąc.

2. Jeżeli przed upływem terminu, o którym mowa w ust. 1, Parlament Europejski ani Rada nie wyraziły sprzeciwu wobec danego regulacyjnego standardu technicznego, zostaje ona opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* i wchodzi w życie z dniem w niej określonym. Regulacyjny standard techniczny może zostać opublikowany w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* i wejść w życie przed upływem tego terminu, jeżeli Parlament Europejski i Rada poinformują Komisję, że nie zamierzają zgłosić sprzeciwu.

3. Jeżeli Parlament Europejski albo Rada wyrażą sprzeciw wobec regulacyjnego standardu technicznego przed upływem terminu, o którym mowa w ust. 1, nie wchodzi on w życie. Zgodnie z art. 296 TFUE instytucja wyrażająca sprzeciw określa powody sprzeciwu wobec danego regulacyjnego standardu technicznego.

Artykuł 14

Niezatwierdzenie lub zmiana projektu regulacyjnych standardów technicznych

1. W przypadku gdy Komisja nie zatwierdzi projektu regulacyjnego standardu technicznego lub zmieni go zgodnie z art. 10, powiadamia ona o tym Urząd, Parlament Europejski i Radę, podając uzasadnienie.

2. W stosownych przypadkach Parlament Europejski lub Rada mogą, w terminie jednego miesiąca od otrzymania powiadomienia, o którym mowa w ust. 1, wezwać właściwego Komisarza wraz z Przewodniczącym Urzędu na posiedzenie *ad hoc* właściwej komisji Parlamentu Europejskiego lub Rady, aby mogli oni przedstawić i wyjaśnić różnice zdań między nimi.

Artykuł 15

Wykonawcze standardy techniczne

1. Urząd może opracować wykonawcze standardy techniczne – w drodze aktów wykonawczych zgodnie z art. 291 TFUE – w dziedzinach szczegółowo określonych w aktach ustawodawczych, o których mowa w art. 1 ust. 2. Wykonawcze standardy techniczne mają charakter wyłącznie techniczny, nie mogą rozstrzygać kwestii strategicznych ani wyborów w zakresie polityki, a ich treść ma na celu określenie warunków zastosowania tych aktów. Urząd przedstawia Komisji projekty wykonawczych standardów technicznych do zatwierdzenia.

Przed przedstawieniem Komisji wykonawczych standardów technicznych Urząd przeprowadza otwarte konsultacje oraz dokonuje analizy ewentualnych kosztów i korzyści z nimi związanych, chyba że takie konsultacje i analizy są nieproporcjonalne w stosunku do zakresu i wpływu danego projektu wykonawczych standardów technicznych lub w związku ze szczególnie pilnym charakterem danej kwestii. Urząd zasięga również opinii odpowiedniej grupy interesariuszy, o której mowa w art. 37.

Niezwłocznie po przedłożeniu przez Urząd projektu wykonawczego standardu technicznego, Komisja przekazuje go Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

W terminie trzech miesięcy od otrzymania projektu wykonawczego standardu technicznego Komisja podejmuje decyzję w sprawie jego zatwierdzenia. Komisja może przedłużyć ten okres o miesiąc. Komisja może zatwierdzić projekt wykonawczego standardu technicznego tylko częściowo lub ze zmianami, jeżeli wymaga tego interes Unii.

W przypadku gdy Komisja nie zamierza zatwierdzić projektu wykonawczego standardu technicznego lub zamierza zatwierdzić go częściowo lub ze zmianami, odsyła go Urzędowi, uzasadniając, dlaczego nie zamierza ich zatwierdzić, lub, odpowiednio, wyjaśniając przyczyny swoich zmian. W terminie sześciu tygodni Urząd może zmienić projekt wykonawczych standardów technicznych na podstawie zmian proponowanych przez Komisję i ponownie przedłożyć go Komisji w postaci formalnej opinii. Urząd przesyła kopię swojej formalnej opinii Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

Jeżeli przed upływem sześciotygodniowego okresu, o którym mowa w akapicie piątym, Urząd nie przedłożył zmienionego projektu wykonawczego standardu technicznego lub przedłożył projekt wykonawczego standardu technicznego, który nie został zmieniony w sposób zgodny ze zmianami proponowanymi przez Komisję, Komisja może przyjąć wykonawczy standard techniczny ze zmianami, które uważa za istotne, lub odrzucić go.

Komisja nie może zmieniać treści projektu wykonawczego standardu technicznego przygotowanego przez Urząd bez uprzedniej konsultacji z Urzędem, zgodnie z niniejszym artykułem.

2. W przypadku gdy Urząd nie przedłożył projektu wykonawczego standardu technicznego w terminie określonym w aktach ustawodawczych, o których mowa w art. 1 ust. 2, Komisja może zażądać takiego projektu w nowym terminie.

3. Wyłącznie w przypadku gdy Urząd nie przedłoży Komisji projektu wykonawczego standardu technicznego w terminie zgodnie z ust. 2, Komisja może przyjąć wykonawczy standard techniczny w drodze aktu wykonawczego bez projektu przedłożonego przez Urząd.

Komisja przeprowadza otwarte konsultacje na temat projektów wykonawczych standardów technicznych oraz dokonuje analizy ewentualnych kosztów i korzyści z nimi związanych, chyba że takie konsultacje i analizy są nieproporcjonalne w stosunku do zakresu i wpływu odnośnych projektów wykonawczych standardów technicznych lub w związku ze szczególnie pilnym charakterem danej kwestii. Komisja zasięga również opinii lub porady odpowiedniej grupy interesariuszy, o której mowa w art. 37.

Komisja niezwłocznie przekazuje ten projekt wykonawczego standardu technicznego Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

Komisja przesyła Urzędowi projekt wykonawczych standardów technicznych. W terminie sześciu tygodni Urząd może zmienić projekt wykonawczego standardu technicznego i przedłożyć go Komisji w postaci formalnej opinii. Urząd przesyła kopię swojej formalnej opinii Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

Jeżeli przed upływem sześciotygodniowego okresu, o którym mowa w akapicie czwartym, Urząd nie przedłożył zmienionego projektu wykonawczego standardu technicznego, Komisja może przyjąć tę wykonawczy standard techniczny.

Jeżeli Urząd przedłożył zmieniony projekt wykonawczego standardu technicznego w terminie sześciu tygodni, Komisja może zmienić projekt wykonawczego standardu technicznego na podstawie zmian postulowanych przez Urząd lub przyjąć wykonawczy standard techniczny ze zmianami, które uważa za istotne.

Komisja nie może zmieniać treści projektów wykonawczych standardów technicznych przygotowanych przez Urząd bez uprzedniej konsultacji z Urzędem, zgodnie z niniejszym artykułem.

4. Wykonawcze standardy techniczne przyjmowane są w drodze rozporządzeń lub decyzji. Są one publikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* i wchodzą w życie w terminach w nich określonych.

Artykuł 16

Wytyczne i zalecenia

1. W celu ustanowienia spójnych, wydajnych i skutecznych praktyk nadzorczych w ramach ESNF oraz zapewnienia wspólnego, jednolitego i spójnego stosowania prawa Unii, Urząd wydaje wytyczne i zalecenia skierowane do właściwych organów lub instytucji finansowych.

2. W stosownych przypadkach Urząd przeprowadza otwarte konsultacje publiczne w sprawie wytycznych i zaleceń, a także analizuje potencjalne koszty i korzyści z nimi związane. Takie konsultacje i analizy muszą być proporcjonalne do zasięgu, charakteru i wpływu wytycznych lub zaleceń. W razie potrzeby Urząd zasięga również opinii lub rady odpowiedniej grupy interesariuszy, o której mowa w art. 37.

3. Właściwe organy i instytucje finansowe dokładają wszelkich starań, aby zastosować się do tych wytycznych i zaleceń.

W ciągu dwóch miesięcy od wydania wytycznej lub zalecenia każdy właściwy organ potwierdza, czy stosuje się lub czy zamierza zastosować się do danej wytycznej lub danego zalecenia. Jeżeli właściwy organ nie stosuje się do nich ani nie zamierza się do nich zastosować, powiadamia o tym Urząd, podając uzasadnienie.

Urząd publikuje informacje o tym, że dany właściwy organ nie stosuje się lub nie zamierza zastosować się do danej wytycznej lub danego zalecenia. Urząd może również, w odniesieniu do indywidualnych przypadków, podjąć decyzję o opublikowaniu przedstawionego przez właściwy organ uzasadnienia niezastosowania się do danej wytycznej lub danego zalecenia. Właściwy organ jest z wyprzedzeniem powiadamiany o takiej publikacji.

Jeżeli jest to wymagane w wytycznej lub zaleceniu, instytucje finansowe jasno i szczegółowo informują, czy stosują się do tej wytycznej lub zalecenia.

4. W sprawozdaniu, o którym mowa w art. 43 ust. 5, Urząd informuje Parlament Europejski, Radę i Komisję o wydanych wytycznych i zaleceniach, wymienia właściwy organ, który nie zastosował się do nich, a także określa, jak zamierza zagwarantować, że dany właściwy organ będzie stosować się do jego zaleceń i wytycznych w przyszłości.

Artykuł 17

Naruszenie prawa Unii

1. W przypadku gdy właściwy organ nie zastosował aktów unijnych, o których mowa w art. 1 ust. 2, w tym regulacyjnych standardów technicznych i wykonawczych standardów technicznych ustanowionych zgodnie z art. 10–15, lub zastosował je w sposób, który wydaje się stanowić naruszenie prawa Unii, w szczególności nie zapewniając spełnienia przez instytucję finansową wymogów ustanowionych w tych aktach, Urząd podejmuje działania zgodnie z uprawnieniami określonymi w ust. 2, 3 i 6 niniejszego artykułu.

2. Na wniosek co najmniej jednego właściwego organu, Parlamentu Europejskiego, Rady, Komisji, odpowiedniej grupy interesariuszy lub z własnej inicjatywy i po poinformowaniu właściwego organu, którego to dotyczy, Urząd może przeprowadzać postępowanie wyjaśniające w sprawie domniemanego naruszenia lub niezastosowania prawa unijnego.

Bez uszczerbku dla uprawnień ustanowionych w art. 35 właściwy organ niezwłocznie przekazuje Urzędowi wszelkie informacje uznane przez Urząd za niezbędne dla prowadzonego przez niego postępowania wyjaśniającego.

3. W terminie dwóch miesięcy od rozpoczęcia postępowania wyjaśniającego, Urząd może skierować do właściwego organu, którego to dotyczy, zalecenie określające działania konieczne do zapewnienia przestrzegania prawa Unii.

W terminie dziesięciu dni roboczych od daty otrzymania zalecenia, właściwy organ informuje Urząd o działaniach, jakie podjął lub zamierza podjąć, aby zapewnić przestrzeganie prawa Unii.

4. W przypadku gdy właściwy organ nie zapewnił przestrzegania prawa Unii w ciągu miesiąca od otrzymania zalecenia od Urzędu, Komisja może, po uzyskaniu informacji od Urzędu lub z własnej inicjatywy, wydać formalną opinię nakładającą na właściwy organ obowiązek podjęcia działań niezbędnych do przestrzegania prawa Unii. Formalna opinia Komisji uwzględnia zalecenie Urzędu.

Komisja wydaje taką formalną opinię w terminie trzech miesięcy od przyjęcia zalecenia. Komisja może przedłużyć ten okres o jeden miesiąc.

Urząd i właściwe organy przekazują Komisji wszelkie niezbędne informacje.

5. W terminie dziesięciu dni roboczych od daty otrzymania formalnej opinii, o której mowa w ust. 4, właściwy organ informuje Komisję i Urząd o działaniach, jakie podjął lub zamierza podjąć, aby zastosować się do tej formalnej opinii.

6. Bez uszczerbku dla uprawnień Komisji na mocy art. 258 TFUE, w przypadku gdy właściwy organ nie stosuje się do formalnej opinii, o której mowa w ust. 4, w okresie w niej przewidzianym, oraz w przypadku gdy konieczne jest terminowe zarządzenie nieprzestrzeganiu przepisów, w celu utrzymania bądź przywrócenia równych warunków konkurencji na rynku lub zapewnienia prawidłowego funkcjonowania systemu finansowego i jego stabilności, oraz w przypadku gdy odpowiednie wymogi przewidziane w aktach, o których mowa w art. 1 ust. 2, są bezpośrednio stosowane wobec instytucji finansowych Urząd może przyjąć decyzję indywidualną, skierowaną do instytucji finansowej, zobowiązującą ją do podjęcia działań niezbędnych do wypełnienia jej obowiązków wynikających z prawa Unii, w tym do zaprzestania określonych praktyk.

Decyzja Urzędu musi być zgodna z formalną opinią wydaną przez Komisję na mocy ust. 4.

7. Decyzje przyjęte na mocy ust. 6 mają pierwszeństwo wobec wszelkich decyzji przyjętych wcześniej przez właściwe organy w tej samej sprawie.

Podjmując działania w związku z kwestiami będącymi przedmiotem formalnej opinii wydanej na mocy ust. 4 lub decyzji wydanej na mocy ust. 6, właściwe organy stosują się odpowiednio do formalnej opinii lub decyzji.

8. W sprawozdaniu, o którym mowa w art. 43 ust. 5, Urząd wskazuje właściwe organy i instytucje finansowe, które nie zastosowały się do formalnych opinii lub decyzji, o których mowa w ust. 4 i 6 niniejszego artykułu.

Artykuł 18

Działania podejmowane w sytuacjach nadzwyczajnych

1. W przypadku niekorzystnego rozwoju sytuacji, który może poważnie zagrozić prawidłowemu funkcjonowaniu rynków finansowych i ich integralności lub stabilności całego systemu finansowego w Unii lub jego części, Urząd aktywnie ułatwia i w razie potrzeby koordynuje wszelkie działania podejmowane przez odpowiednie właściwe organy krajowe.

Aby umożliwić Urzędowi takie ułatwianie i koordynowanie działań, Urząd jest dokładnie informowany o wszelkich istotnych zmianach; jest również zapraszany do udziału w charakterze obserwatora we wszelkich stosownych spotkaniach organizowanych przez odpowiednie krajowe organy nadzoru.

2. Rada, w porozumieniu z Komisją i ERRS, a w stosownych przypadkach, z Europejskimi Urzędami Nadzoru, może przyjąć skierowaną do Urzędu decyzję stwierdzającą istnienie sytuacji nadzwyczajnej na użytek niniejszego rozporządzenia, na wniosek Urzędu, Komisji lub ERRS. Rada dokonuje przeglądu tej decyzji w odpowiednich odstępach czasu, a co najmniej raz na miesiąc. Jeżeli decyzja ta nie zostanie przedłużona z końcem okresu jednego miesiąca, automatycznie traci ona moc. Rada może w każdym czasie stwierdzić, że sytuacja nadzwyczajna już nie występuje.

W przypadku gdy ERRS lub Urząd uznają, że sytuacja nadzwyczajna może wystąpić, wydają poufne zalecenie skierowane do Rady i przedstawiają jej ocenę sytuacji. Rada ocenia wówczas, czy należy zwołać posiedzenie. W trakcie tej procedury gwarantuje się zachowanie należytej poufności.

Jeżeli Rada ogłosi istnienie sytuacji nadzwyczajnej, niezwłocznie informuje o tym należycie Parlament Europejski i Komisję.

3. W przypadku przyjęcia przez Radę decyzji na mocy ust. 2 i w wyjątkowych okolicznościach, kiedy niezbędne są skoordynowane działania organów krajowych w związku z niekorzystnym rozwojem sytuacji, który może poważnie zagrozić prawidłowemu funkcjonowaniu rynków finansowych i ich integralności lub stabilności całego systemu finansowego w Unii lub jego części, Urząd może przyjąć indywidualne decyzje zobowiązujące właściwe organy do podjęcia niezbędnych działań zgodnie z przepisami, o których mowa w art. 1 ust. 2, w celu zaradzenia takiemu rozwojowi sytuacji przez zapewnienie spełniania przez instytucje finansowe i właściwe organy wymogów ustanowionych w tych przepisach.

4. Bez uszczerbku dla uprawnień Komisji na mocy art. 258 TFUE, w przypadku gdy właściwy organ nie stosuje się do decyzji Urzędu, o której mowa w ust. 3, w okresie w niej wskazanym, a odpowiednie wymogi przewidziane w aktach ustawodawczych, o których mowa w art. 1 ust. 2, w tym w regulacyjnych standardach technicznych i wykonawczych standardach technicznych przyjętych zgodnie z tymi aktami, są bezpośrednio stosowane wobec instytucji finansowych, Urząd może przyjąć decyzję indywidualną skierowaną do instytucji finansowej zobowiązującą tę instytucję do podjęcia działań niezbędnych do wypełnienia jej obowiązków wynikających z tych przepisów, w tym do zaprzestania określonych praktyk. Ma to zastosowanie wyłącznie w sytuacjach, gdy właściwy organ nie stosuje aktów ustawodawczych, o których mowa w art. 1 ust. 2, w tym w regulacyjnych standardów technicznych i wykonawczych standardów technicznych przyjętych zgodnie z tymi aktami, lub gdy stosuje te akty w sposób, który wydaje się wyraźnym naruszeniem tych aktów, oraz w przypadkach gdy pilne podjęcie środków zaradczych jest konieczne, by przywrócić prawidłowe funkcjonowanie rynków finansowych i ich integralność lub stabilność całego systemu finansowego w Unii lub jego części.

5. Decyzje przyjęte na mocy ust. 4 mają pierwszeństwo wobec wszelkich decyzji przyjętych wcześniej przez właściwe organy w tej samej sprawie.

Wszelkie działania podjęte przez właściwe organy w związku z kwestiami, będącymi przedmiotem decyzji na mocy ust. 3 lub 4, muszą być zgodne z tymi decyzjami.

Artykuł 19

Rozstrzyganie sporów między właściwymi organami w sytuacjach transgranicznych

1. Bez uszczerbku dla uprawnień określonych w art. 17, w przypadku gdy właściwy organ nie zgadza się ze sposobem zastosowania przepisów proceduralnych, podjętymi działaniami lub niepodjęciem działań przez właściwy organ innego państwa członkowskiego w przypadkach określonych w aktach, o których mowa w art. 1 ust. 2, Urząd – na wniosek co najmniej jednego właściwego organu, którego to dotyczy – może podjąć działania mające na celu umożliwienie tym organom wypracowania porozumienia zgodnie z procedurą określoną w ust. 2–4 niniejszego artykułu.

W przypadkach określonych w przepisach, o których mowa w art. 1 ust. 2, i gdy na podstawie obiektywnych kryteriów można stwierdzić, że istnieje różnica zdań między właściwymi organami z różnych państw członkowskich, Urząd może – z własnej inicjatywy – podjąć działania mające na celu umożliwienie tym organom wypracowania porozumienia zgodnie z procedurą określoną w ust. 2–4.

2. Uwzględniając odpowiednie terminy określone w aktach, o których mowa w art. 1 ust. 2, oraz stopień złożoności i pilności sprawy, Urząd wyznacza termin zakończenia postępowania pojednawczego między właściwymi organami. Na tym etapie Urząd występuje w roli mediatora.

3. Jeśli zainteresowane właściwe organy nie osiągną porozumienia w fazie postępowania pojednawczego, o którym mowa w ust. 2, Urząd może – zgodnie z procedurą określoną w art. 44 ust. 1 akapit trzeci i czwarty – w celu rozstrzygnięcia sporu wydać decyzję zobowiązującą te organy do podjęcia określonych działań lub do powstrzymania się od działań, ze skutkami wiążącymi dla zainteresowanych właściwych organów, aby zapewnić zgodność z prawem Unii.

4. Bez uszczerbku dla uprawnień Komisji na mocy art. 258 TFUE, w przypadku gdy właściwy organ nie stosuje się do decyzji Urzędu, a w ten sposób nie zapewnia spełniania przez instytucję finansową wymogów, które stosowane są wobec niej bezpośrednio na mocy aktów, o których mowa w art. 1 ust. 2, Urząd może wydać skierowaną do instytucji finansowej decyzję indywidualną, zobowiązującą tę instytucję do podjęcia działań niezbędnych do wypełnienia jej obowiązków wynikających z prawa Unii, w tym do zaprzestania określonych praktyk.

5. Decyzje wydane na mocy ust. 4 mają pierwszeństwo wobec wszelkich decyzji przyjętych wcześniej przez właściwe organy w tej samej sprawie. Wszelkie działania podjęte przez właściwe organy w związku z sytuacją faktyczną będącą przyczyną wydania decyzji na mocy ust. 3 lub 4, muszą być zgodne z tymi decyzjami.

6. W sprawozdaniu, o którym mowa w art. 50 ust. 2, Przewodniczący Urzędu wskazuje charakter i rodzaj sporów między właściwymi organami, osiągnięte porozumienia oraz decyzje wydane w celu rozstrzygnięcia takich sporów.

Artykuł 20

Rozstrzyganie sporów międzysektorowych pomiędzy właściwymi organami

Zgodnie z procedurą określoną w art. 19 i 56 Wspólny Komitet rozstrzyga spory międzysektorowe, które mogą wystąpić między dwoma lub większą liczbą właściwych organów, jak określono odpowiednio w art. 4 pkt 2 niniejszego rozporządzenia, rozporządzenia (UE) 1093/2010 i rozporządzenia (UE) 1095/2010.

Artykuł 21

Kolegia organów nadzoru

1. Urząd przyczynia się do promowania i monitorowania efektywnego, skutecznego i spójnego funkcjonowania kolegiów organów nadzoru, o których mowa w dyrektywie 2009/138/WE, a także wspiera spójność stosowania prawa unijnego w tych kolegiach organów nadzoru. W celu zbliżenia najlepszych praktyk nadzoru, personel Urzędu może uczestniczyć w działaniach kolegiów organów nadzoru, w tym w kontrolach w siedzibach, prowadzonych wspólnie przez co najmniej dwa właściwe organy.

2. Urząd odgrywa wiodącą rolę w zapewnianiu konsekwentnego i spójnego funkcjonowania kolegiów organów nadzoru dla instytucji transgranicznych w całej Unii, z uwzględnieniem ryzyka systemowego generowanego przez instytucje finansowe, o którym mowa w art. 23.

Na użytek niniejszego ustępu i ust. 1 niniejszego artykułu Urząd jest uznawany za „właściwy organ” w rozumieniu stosownych przepisów.

Urząd może:

- a) gromadzić i wymieniać wszelkie istotne informacje we współpracy z właściwymi organami, by ułatwiać pracę kolegium oraz stworzyć centralny system i zarządzać nim w celu udostępniania tych informacji właściwym organom w kolegium;
- b) inicjować i koordynować ogólnounijne testy warunków skrajnych – zgodnie z art. 32 – w celu oceny odporności instytucji finansowych, w szczególności ryzyka systemowego generowanego przez instytucje finansowe, o czym mowa w art. 23, na niekorzystne zmiany na rynku, a także w celu oceny możliwości wzrostu ryzyka systemowego w sytuacjach skrajnych, zapewniając przy tym stosowanie na poziomie krajowym spójnej metodologii w takich testach; w stosownych przypadkach Urząd może też wydać właściwym organom zalecenie wyeliminowania problemów stwierdzonych w trakcie testu warunków skrajnych;
- c) propagować skuteczne i efektywne działania nadzorcze, m.in. oceniając zagrożenia, na jakie są lub mogą być narażone instytucje finansowe, zgodnie z ustaleniami dokonanymi w ramach procesu kontroli nadzorczej lub w sytuacjach skrajnych;
- d) nadzorować, zgodnie z zadaniami i uprawnieniami określonymi w niniejszym rozporządzeniu, zadania realizowane przez właściwe organy; oraz
- e) wystąpić z wnioskiem, by dane kolegium kontynuowało dyskusję w każdym przypadku, gdy Urząd uzna, że dana decyzja skutkowałaby nieprawidłowym stosowaniem prawa unijnego lub nie przyczyniałaby się do realizacji celu, jakim jest konwergencja praktyk nadzorczych. Urząd może także wymagać, by organ odpowiedzialny za nadzór nad grupami zaplanował posiedzenie kolegium lub dodał do porządku obrad nowy punkt.

3. Urząd może opracowywać projekty regulacyjnych i wykonawczych standardów technicznych, aby zapewnić jednolite warunki stosowania przepisów dotyczących operacyjnego funkcjonowania kolegiów organów nadzoru; może także wydawać wytyczne i zalecenia przyjmowane na mocy art. 16, aby propagować konwergencję funkcjonowania nadzoru i najlepszych praktyk nadzorczych przyjmowanych przez kolegia organów nadzoru.

4. Urząd pełni prawnie wiążącą rolę mediatora w celu rozwiązywania sporów między właściwymi organami zgodnie z procedurą określoną w art. 19. Urząd może podejmować decyzje nadzorcze mające zastosowanie bezpośrednio do instytucji, której dotyczy spór, zgodnie z art. 19.

Artykuł 22

Przepisy ogólne

1. Urząd należycie uwzględni ryzyko systemowe w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 1092/2010. Urząd zajmuje się wszelkim ryzykiem zakłócenia świadczenia usług finansowych:

- a) spowodowanym upośledzeniem całego lub części systemu finansowego; oraz
- b) mogącym spowodować poważne negatywne konsekwencje dla rynku wewnętrznego i realnej gospodarki.

Urząd w stosownych przypadkach uwzględni monitorowanie i ocenę ryzyka systemowego w oparciu o prace ERRS i Urzędu oraz reaguje na ostrzeżenia i zalecenia ERRS zgodnie z art. 17 rozporządzenia (UE) nr 1092/2010.

2. Urząd, we współpracy z ERRS i zgodnie z art. 23 ust. 1, opracowuje wspólne podejście do identyfikacji i mierzenia znaczenia systemowego, w tym, w stosownych przypadkach, wskaźniki ilościowe i jakościowe.

Wskaźniki te odgrywają bardzo istotną rolę podczas określania stosownych działań nadzorczych. Urząd monitoruje stopień zbieżności dokonywanych ustaleń z myślą o propagowaniu wspólnego podejścia.

3. Bez uszczerbku dla aktów, o których mowa w art. 1 ust. 2, Urząd sporządza w razie potrzeby dodatkowe wytyczne i zalecenia dla instytucji finansowych w celu uwzględnienia generowanego przez nie ryzyka systemowego.

Urząd zapewnia uwzględnianie ryzyka systemowego generowanego przez instytucje finansowe przy opracowywaniu projektu regulacyjnych i wykonawczych standardów technicznych w dziedzinach określonych w aktach ustawodawczych, o których mowa w art. 1 ust. 2.

4. Na wniosek co najmniej jednego właściwego organu, Parlamentu Europejskiego, Rady lub Komisji – lub z własnej inicjatywy – Urząd może przeprowadzić postępowanie wyjaśniające dotyczące konkretnego rodzaju instytucji finansowej lub rodzaju produktu lub sposobu postępowania w celu oszacowania potencjalnego zagrożenia dla stabilności systemu finansowego i wydać zainteresowanym właściwym organom odpowiednie zalecenia podjęcia stosownych działań.

Urząd może w tym celu skorzystać z uprawnień powierzonych mu na mocy niniejszego rozporządzenia, w tym art. 35.

5. Wspólny Komitet zapewnia ogólną i międzysektorową koordynację działań prowadzonych zgodnie z niniejszym artykułem.

Artykuł 23

Identyfikacja i mierzenie ryzyka systemowego

1. W porozumieniu z ERRS, Urząd opracowuje kryteria identyfikacji i mierzenia ryzyka systemowego oraz odpowiedni system testowania warunków skrajnych, który obejmuje ocenę możliwości wzrostu – w sytuacjach skrajnych – poziomu ryzyka systemowego jakie mogą generować instytucje finansowe.

Urząd opracowuje również odpowiedni system stosowania testu warunków skrajnych, aby pomóc w identyfikowaniu instytucji mogących generować ryzyko systemowe. Instytucje te podlegają wzmocnionemu nadzorowi, a w razie potrzeby – procedurom naprawczym, o których mowa w art. 25.

2. Przy opracowywaniu kryteriów identyfikacji i mierzenia ryzyka systemowego, jakie mogą generować instytucje ubezpieczeniowe, reasekuracyjne i instytucje zajmujące się pracowniczymi programami emerytalnymi, Urząd w pełni uwzględnia stosowne stanowiska międzynarodowe, w tym stanowiska Rady Stabilności Finansowej, Międzynarodowego Funduszu Walutowego, Międzynarodowego Stowarzyszenia Organów Nadzoru Ubezpieczeniowego i Banku Rozrachunków Międzynarodowych.

Artykuł 24

Stała zdolność reagowania na ryzyko systemowe

1. Urząd musi posiadać specjalistyczne zdolności skutecznego reagowania na bieżąco na wystąpienie ryzyk systemowych zgodnie z art. 22 i 23, w szczególności w odniesieniu do instytucji, które generują ryzyko systemowe.

2. Urząd wykonuje zadania powierzone mu w niniejszym rozporządzeniu oraz w przepisach, o których mowa w art. 1 ust. 2, i przyczynia się do zapewnienia spójnego i skoordynowanego systemu zarządzania w sytuacjach kryzysowych i rozwiązywania kryzysów w Unii.

Artykuł 25

Procedury naprawcze

1. Urząd przyczynia się do opracowywania i koordynowania skutecznych i spójnych planów naprawczych, procedur mających zastosowanie w sytuacjach nadzwyczajnych i środków zapobiegawczych służących zminimalizowaniu systemowego znaczenia wszelkich przypadków upadłości; ponadto aktywnie uczestniczy w tych działaniach.

2. Urząd może określać najlepsze praktyki mające ułatwiać przeprowadzanie postępowań naprawczych wobec upadających instytucji, a w szczególności grup transgranicznych, tak by zapobiegać rozprzestrzenianiu się tego zjawiska, zapewniając dostępność odpowiednich narzędzi, w tym wystarczających zasobów, i możliwość przeprowadzenia postępowania naprawczego w danej instytucji lub grupie w sposób uporządkowany, oszczędny i terminowy.

3. Urząd może opracowywać regulacyjne i wykonawcze standardy techniczne, jak określono w aktach ustawodawczych, o których mowa w art. 1 ust. 2, zgodnie z procedurą określoną w art. 10–15.

Artykuł 26

Rozwój europejskiej sieci krajowych ubezpieczeniowych programów gwarancyjnych

Urząd może przyczyniać się do oszacowania potrzeby ustanowienia europejskiej sieci krajowych ubezpieczeniowych programów gwarancyjnych, która byłaby odpowiednio finansowana i wystarczająco zharmonizowana.

Artykuł 27

Zapobieganie sytuacjom kryzysowym, zarządzanie w takich sytuacjach i rozwiązywanie kryzysów

Komisja może się zwrócić do Urzędu, by organ ten uczestniczył w ocenie, o której mowa w art. 242 dyrektywy 2009/138/WE, w szczególności w odniesieniu do współpracy między organami nadzoru w ramach kolegiów organów nadzoru, a także do funkcjonalności tych kolegiów, do praktyk nadzorczych dotyczących ustanawiania narzutów kapitałowych, oceniania korzyści ze wzmocnienia nadzoru nad grupą i zarządzania kapitałem w grupie zakładów ubezpieczeń lub zakładów reasekuracji, w tym ewentualnych środków wzmocnienia należytego transgranicznego zarządzania grupami ubezpieczeniowymi, zwłaszcza w odniesieniu do zarządzania ryzykami i aktywami; Urząd może uwzględniać wszelkie ostatnie zmiany i postępy dotyczące:

- a) ujednoliconych ram wczesnego interweniowania;
- b) praktyk w zakresie scentralizowanego zarządzania ryzykiem w grupach i funkcjonowania wewnętrznych modeli grup, w tym testów warunków skrajnych;
- c) transakcji wewnątrz grupy i koncentracji ryzyka;
- d) zachowania się efektów dywersyfikacji i koncentracji w czasie;
- e) ujednoliconych ram możliwości procedur transferu aktywów, niewypłacalności i likwidacji, usuwających bariery w dokonywaniu transferu kapitału z odpowiedniego krajowego prawa spółek;
- f) równoważnego poziomu ochrony ubezpieczających i uposażonych w zakładach należących do tej samej grupy, zwłaszcza w sytuacjach kryzysowych;
- g) ujednoliconego i odpowiednio finansowanego rozwiązania dotyczącego ubezpieczeniowych programów gwarancyjnych w całej Unii.

W odniesieniu do lit. f) Urząd może również uwzględniać wszelkie ostatnie zmiany i postępy dotyczące skoordynowanych krajowych rozwiązań w zakresie zarządzania w sytuacjach kryzysowych, w tym konieczności ustanowienia systemu spójnych i wiarygodnych mechanizmów finansowania, wraz z odpowiednimi instrumentami finansowania, lub braku takiej konieczności.

W ramach przeglądu niniejszego rozporządzenia przewidziano w art. 81 analizuje się w szczególności ewentualne zwiększenie roli Urzędu w ramach zapobiegania sytuacjom kryzysowym, zarządzania w takich sytuacjach i rozwiązywania kryzysów.

Artykuł 28

Delegowanie zadań i kompetencji

1. Za zgodą podmiotu, któremu przekazywane są uprawnienia, właściwe organy mogą delegować swoje zadania i kompetencje Urzędowi lub innym właściwym organom z zastrzeżeniem warunków określonych w niniejszym artykule. Państwa członkowskie mogą określić szczególne warunki dotyczące delegowania kompetencji, które muszą zostać spełnione, zanim właściwe organy tych państw zawrą takie umowy w sprawie delegowania zadań lub kompetencji oraz mogą ograniczyć zakres takiego delegowania do elementów niezbędnych dla skutecznego nadzoru nad transgranicznymi instytucjami lub grupami finansowymi.

2. Urząd zachęca do delegowania zadań i kompetencji pomiędzy właściwymi organami i ułatwia je poprzez identyfikowanie zadań i kompetencji, które mogą być delegowane lub wspólnie wykonywane, oraz poprzez promowanie najlepszych praktyk.

3. Delegowanie kompetencji skutkuje ponownym podziałem uprawnień określonych w aktach, o których mowa w art. 1 ust. 2. Prawo organu, któremu przekazano kompetencje, reguluje procedurę, egzekwowanie oraz kontrolę administracyjną i sądową w zakresie delegowanych kompetencji.

4. Właściwe organy informują Urząd o umowach w sprawie delegowania zadań lub kompetencji, które zamierzają zawrzeć. Umowy te powinny być zawierane nie wcześniej niż po upływie jednego miesiąca od poinformowania Urzędu o zamiarze ich zawarcia.

Urząd może wydać opinię w sprawie planowanej umowy w ciągu miesiąca od uzyskania informacji o zamiarze jej zawarcia.

Urząd publikuje w odpowiedni sposób zawarte przez właściwe organy umowy w sprawie delegowania zadań lub kompetencji, tak aby wszystkie zainteresowane strony były należycie poinformowane.

Artykuł 29

Wspólna kultura nadzoru

1. Urząd odgrywa aktywną rolę w tworzeniu wspólnej unijnej kultury nadzoru i spójnych praktyk nadzorczych, a także w zapewnianiu jednolitych procedur i spójnych podejść na terytorium Unii. Urząd wykonuje przynajmniej następujące działania:

- a) wydawanie opinii dla właściwych organów;
- b) promowanie skutecznej dwustronnej i wielostronnej wymiany informacji pomiędzy właściwymi organami, z pełnym poszanowaniem obowiązujących przepisów w zakresie poufności i ochrony danych przewidzianych w odpowiednim prawodawstwie unijnym;

- c) przyczynianie się do tworzenia wysokiej jakości jednolitych standardów nadzorczych, w tym w zakresie standardów sprawozdawczości, a także międzynarodowych standardów księgowości zgodnie z art. 1 ust. 3;
- d) dokonywanie przeglądu stosowania odpowiednich regulacyjnych standardów technicznych i wykonawczych standardów technicznych przyjmowanych przez Komisję, a także wytycznych i zaleceń wydawanych przez Urząd, oraz, w stosownych przypadkach, proponowanie zmian; oraz
- e) ustanawianie sektorowych i międzysektorowych programów szkoleń, ułatwianie wymian personelu oraz zachęcanie właściwych organów do częstszego korzystania z programów oddelegowania pracowników oraz innych narzędzi.

2. Celem wspierania wspólnych podejść i praktyk nadzorczych Urząd może tworzyć, w stosownych przypadkach, nowe, praktyczne instrumenty i narzędzia służące zwiększaniu konwergencji.

Artykuł 30

Wzajemne oceny właściwych organów

1. W celu dalszego zwiększania spójności wyników w zakresie nadzoru Urząd organizuje i przeprowadza okresowo wzajemne oceny wszystkich bądź części działań realizowanych przez właściwe organy. W tym celu Urząd opracowuje metody umożliwiające obiektywną ocenę i porównanie analizowanych organów. Podczas dokonywania wzajemnych ocen uwzględnia się istniejące informacje i oceny już przeprowadzone w odniesieniu do zainteresowanych właściwych organów.

2. Wzajemna ocena obejmuje ocenę między innymi następujących aspektów:

- a) adekwatności zasobów i ustaleń dotyczących zarządzania właściwego organu, przy szczególnym uwzględnieniu skutecznego stosowania regulacyjnych standardów technicznych i wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w art. 10–15 oraz aktów, o których mowa w art. 1 ust. 2, oraz zdolności reagowania na zmiany na rynku;
- b) uzyskanego poziomu konwergencji w stosowaniu prawa Unii i w praktykach nadzorczych, w tym regulacyjnych standardach technicznych i wykonawczych standardach technicznych, wytycznych i zaleceniach przyjętych na mocy art. 10–16, oraz stopnia, w jakim praktyki nadzorcze osiągały cele wyznaczone w prawie Unii;
- c) najlepszych praktyk opracowanych przez poszczególne właściwe organy, których przyjęcie przez inne właściwe organy byłoby korzystne;
- d) skuteczności i poziomu konwergencji w zakresie egzekwowania przepisów przyjętych w trakcie wdrażania prawa Unii, w tym środków i sankcji administracyjnych nałożonych wobec osób odpowiedzialnych za nieprzestrzeganie tych przepisów.

3. Na podstawie wzajemnej oceny Urząd może wydawać wytyczne i zalecenia skierowane do właściwych organów zgodnie z art. 16. Zgodnie z art. 16 ust. 3 właściwe organy dokładają starań, aby zastosować się do tych wytycznych i zaleceń. Urząd bierze pod uwagę wynik wzajemnej oceny przy opracowywaniu projektów regulacyjnych lub wykonawczych standardów technicznych zgodnie z art. 10 do 15.

4. Urząd podaje do publicznej wiadomości najlepsze praktyki, na jakie można wskazać na podstawie tych wzajemnych ocen. Ponadto wszystkie inne wyniki wzajemnych ocen mogą być podawane do wiadomości publicznej, z zastrzeżeniem zgody właściwego organu będącego przedmiotem takiej wzajemnej oceny.

Artykuł 31

Funkcja koordynacyjna

Urząd pełni ogólną rolę koordynatora pomiędzy właściwymi organami, w szczególności w przypadku niekorzystnego rozwoju sytuacji, który może potencjalnie zagrozić prawidłowemu funkcjonowaniu i integralności rynków finansowych, bądź też stabilności systemu finansowego w Unii.

Urząd wspiera skoordynowaną reakcję na poziomie Unii, między innymi poprzez:

- a) ułatwianie wymiany informacji między właściwymi organami;
- b) określanie zakresu i, w miarę możliwości i w stosownych przypadkach, sprawdzanie wiarygodności informacji, które powinny być udostępnione wszystkim zainteresowanym właściwym organom;
- c) nie naruszając przepisów art. 19, prowadzenie niewiążącej mediacji na wniosek właściwych organów lub z własnej inicjatywy;
- d) niezwłoczne powiadamianie ERRS o wszelkich potencjalnych sytuacjach nadzwyczajnych;
- e) podejmowanie wszelkich odpowiednich działań w przypadku rozwoju sytuacji, który może zagrozić funkcjonowaniu rynków finansowych, celem ułatwienia koordynacji działań podejmowanych przez odpowiednie właściwe organy;
- f) gromadzenie informacji otrzymanych od właściwych organów zgodnie z art. 21 i 35 będących wynikiem wypełniania przez instytucje prowadzące działalność w więcej niż jednym państwie członkowskim ich regulacyjnych obowiązków z zakresu sprawozdawczości. Urząd dzieli się tymi informacjami z innymi zainteresowanym właściwymi organami.

Artykuł 32

Ocena zmian na rynku

1. Urząd monitoruje i ocenia zmiany zachodzące na rynku podlegającym jego kompetencjom oraz, w razie potrzeby, informuje Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Bankowego) oraz Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd

Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych), ERRS oraz Parlament Europejski, Radę i Komisję o tendencjach w zakresie nadzoru mikroostrożnościowego, potencjalnych zagrożeniach i słabościach. Do swojej oceny Urząd włącza analizę ekonomiczną rynków, na których działają instytucje finansowe, oraz ocenę skutków, jakie ewentualne zmiany na rynku mogą mieć dla tych instytucji.

2. Urząd inicjuje i koordynuje, we współpracy z ERRS, ogólnounijną ocenę odporności instytucji finansowych na niekorzystne zmiany na rynku. W tym celu Urząd opracowuje, na potrzeby stosowania przez właściwe organy:

- a) wspólną metodykę oceny wpływu scenariuszy gospodarczych na sytuację finansową instytucji;
- b) wspólne podejścia w zakresie informowania o wynikach przeprowadzonych ocen odporności instytucji finansowych;
- c) wspólną metodykę oceny wpływu poszczególnych produktów lub procesów dystrybucji na sytuację finansową instytucji i na proces informowania ubezpieczających, członków programów emerytalnych, uposażonych i konsumentów.

3. Bez uszczerbku dla zadań ERRS określonych w rozporządzeniu (UE) nr 1092/2010, co najmniej raz w roku, a w razie potrzeby częściej, Urząd przedstawia Parlamentowi Europejskiemu, Radzie, Komisji i ERRS oceny tendencji, potencjalnych zagrożeń i słabości w obszarze podlegającym jego kompetencjom.

W ocenach tych Urząd zamieszcza klasyfikację głównych zagrożeń i słabości, a także, w stosownych przypadkach, zaleca działania zapobiegawcze bądź zaradcze.

4. Urząd w odpowiedni sposób uwzględnia rozwój sytuacji oraz zagrożenia i słabości na poziomie międzysektorowym, współpracując przy tym ściśle z Europejskim Urzędem Nadzoru (Europejskim Urzędem Nadzoru Bankowego) i Europejskim Urzędem Nadzoru (Europejskim Urzędem Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych) za pośrednictwem Wspólnego Komitetu.

Artykuł 33

Współpraca międzynarodowa

1. Bez uszczerbku dla odpowiednich kompetencji państw członkowskich i instytucji Unii, Urząd może nawiązywać kontakty i zawierać porozumienia administracyjne z organami nadzoru, organizacjami międzynarodowymi oraz z administracjami krajów trzecich. Ustalenia te nie tworzą zobowiązań prawnych dla Unii i jej państw członkowskich, ani nie uniemożliwiają państwom członkowskim i ich właściwym organom zawierania dwustronnych lub wielostronnych porozumień z tymi państwami trzecimi.

2. Urząd zapewnia pomoc w przygotowywaniu decyzji w sprawie równoważności systemów nadzoru w krajach trzecich zgodnie z aktami, o których mowa w art. 1 ust. 2.

3. W sprawozdaniu, o którym mowa w art. 43 ust. 5, Urząd przedstawia informacje o porozumieniach administracyjnych zawartych z organizacjami międzynarodowymi lub administracjami krajów trzecich oraz o wsparciu zapewnionym przy przygotowywaniu decyzji w sprawie równoważności.

Artykuł 34

Inne zadania

1. Na wniosek Parlamentu Europejskiego, Rady lub Komisji lub z własnej inicjatywy Urząd może przedkładać Parlamentowi Europejskiemu, Radzie oraz Komisji opinie w sprawie wszelkich kwestii dotyczących obszaru podlegającego jego kompetencjom.

2. W zakresie ostrożnościowych ocen połączeń i przejęć objętych zakresem stosowania dyrektywy 92/49/EWG i dyrektyw 2002/83/WE oraz 2005/68/WE, w brzmieniu zmienionym dyrektywą 2007/44/WE i które na mocy tych dyrektyw wymagają konsultacji między właściwymi organami z co najmniej dwóch państw członkowskich, Urząd może, na wniosek jednego z zainteresowanych właściwych organów, wydawać i publikować opinie w sprawie oceny ostrożnościowej, z wyjątkiem oceny dotyczącej kryteriów w art. 15b ust. 1 lit. e) dyrektywy 92/49/WE, art. 15b ust. 1 lit. e) dyrektywy 2002/83/WE i art. 19a ust. 1 lit. e) dyrektywy 2005/68/WE. Opinia ta jest wydawana niezwłocznie i w każdym razie przed upływem okresu oceny zgodnie z dyrektywą 92/49/EWG i dyrektywami 2002/83/WE i 2005/68/WE, w brzmieniu zmienionym dyrektywą 2007/44/WE. W obszarach, w odniesieniu do których Urząd może wydawać opinie, zastosowanie ma art. 35.

Artykuł 35

Gromadzenie informacji

1. Na wniosek Urzędu właściwe organy państw członkowskich przekazują Urzędowi wszelkie informacje niezbędne do wykonywania obowiązków nałożonych na Urząd na mocy niniejszego rozporządzenia, pod warunkiem że posiadają one na mocy odpowiednich przepisów dostęp do odpowiednich informacji oraz że wniosek o informacje jest niezbędny biorąc pod uwagę charakter danego obowiązku.

2. Urząd może również zwrócić się o przekazywanie informacji w regularnych odstępach czasu i w określonych formatach. W miarę możliwości we wnioskach tych wykorzystuje się wspólne formaty sprawozdawcze.

3. Na podstawie należyte uzasadnionego wniosku właściwego organu państwa członkowskiego Urząd może przekazać mu wszelkie informacje niezbędne to tego, aby właściwy organ mógł wypełniać swoje obowiązki, zgodnie z obowiązkiem zachowania tajemnicy służbowej określonym w prawodawstwie sektorowym i w art. 70.

4. Zanim Urząd zwróci się z wnioskiem o informacje zgodnie z niniejszym artykułem oraz w celu uniknięcia powielania obowiązków sprawozdawczości, Urząd uwzględni istniejące statystyki wytworzone i rozpowszechnione przez europejski system statystyczny i Europejski System Banków Centralnych.

5. W przypadku gdy informacje nie są dostępne lub nie są terminowo udostępniane przez właściwe organy, Urząd może wystąpić z należycie uzasadnionym i umotywowanym wnioskiem do innych organów nadzoru, ministerstwa właściwego w sprawach finansów, o ile dysponuje ono informacjami ostrożnościowymi, krajowego banku centralnego lub urzędu statystycznego zainteresowanego państwa członkowskiego.

6. W przypadku gdy informacje nie są dostępne lub nie są udostępniane na mocy ust. 1 lub 5 w sposób terminowy, Urząd może skierować należycie uzasadniony i umotywowany wniosek bezpośrednio do stosownych instytucji finansowych. W umotywowanym wniosku podaje się powody, dla których informacje dotyczące poszczególnych instytucji finansowych są niezbędne.

Urząd informuje zainteresowane właściwe organy o wnioskach wystosowanych zgodnie z niniejszym ustępem i z ust. 5.

Na wniosek Urzędu właściwe organy wspierają Urząd w gromadzeniu informacji.

7. Urząd może wykorzystywać informacje poufne otrzymane na mocy niniejszego artykułu wyłącznie na potrzeby wykonywania obowiązków powierzonych Urzędowi na mocy niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 36

Relacje z ERRS

1. Urząd ściśle i regularnie współpracuje z ERRS.

2. Urząd regularnie i terminowo przekazuje ERRS informacje niezbędne do realizacji zadań powierzonych ERRS. Dane niezbędne do realizacji zadań ERRS, które nie są sporządzone w postaci skróconej lub zbiorczej, są jej niezwłocznie udostępniane na uzasadniony wniosek, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1092/2010. We współpracy z ERRS Urząd opracowuje odpowiednie procedury wewnętrzne umożliwiające przekazywanie informacji poufnych, zwłaszcza informacji dotyczących poszczególnych instytucji finansowych.

3. Zgodnie z ust. 4 i 5 Urząd zapewnia właściwe działania następcze w związku z ostrzeżeniami i zaleceniami ERRS, o których mowa w art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1092/2010.

4. Po otrzymaniu ostrzeżenia lub zalecenia ERRS skierowanego do Urzędu, Urząd niezwłocznie zwołuje posiedzenie Rady Organów Nadzoru i ocenia skutki takiego ostrzeżenia lub zalecenia dla realizacji swoich zadań.

W drodze odpowiedniej procedury decyzyjnej Urząd podejmuje decyzję w sprawie jakichkolwiek działań, które należy podjąć w odpowiedzi na problemy wskazane w ostrzeżeniach i zaleceniach, zgodnie z uprawnieniami przyznanymi Urzędowi na mocy niniejszego rozporządzenia.

Jeżeli Urząd nie podejmuje działań w związku z zaleceniem, informuje ERRS i Radę o powodach takiego postępowania.

5. Po otrzymaniu ostrzeżenia lub zalecenia skierowanego przez ERRS do właściwego krajowego organu nadzoru, Urząd korzysta w stosownych przypadkach z uprawnień przyznaných na mocy niniejszego rozporządzenia, tak aby zapewnić terminowe podjęcie działań następczych.

W przypadku gdy adresat zalecenia ERRS nie zamierza się do niego zastosować, informuje o tym Radę Organów Nadzoru i omawia z nią powody niepodejęcia działania.

Właściwy organ należycie uwzględnia poglądy Rady Organów Nadzoru, informując Radę i ERRS zgodnie z art. 17 rozporządzenia (UE) nr 1092/2010.

6. Podczas realizacji zadań określonych w niniejszym rozporządzeniu Urząd w najwyższym stopniu uwzględnia ostrzeżenia i zalecenia ERRS.

Artykuł 37

Grupa Interesariuszy z Sektora Ubezpieczeń i Reasekuracji i Grupa Interesariuszy z Sektora Pracowniczych Programów Emerytalnych

1. W celu ułatwienia konsultacji z zainteresowanymi stronami w dziedzinach związanych z zadaniami Urzędu, powołuje się Grupę Interesariuszy z Sektora Ubezpieczeń i Reasekuracji oraz Grupę Interesariuszy z Sektora Pracowniczych Programów Emerytalnych (zwane dalej wspólnie „grupami interesariuszy”). Zasięga się opinii grup interesariuszy w odniesieniu do działań podejmowanych zgodnie z art. 10–15, dotyczących regulacyjnych standardów technicznych i wykonawczych standardów technicznych oraz, w zakresie, w którym nie dotyczą one poszczególnych instytucji finansowych, zgodnie z art. 16 dotyczącym wytycznych i zaleceń. Jeśli trzeba pilnie podjąć działania, a konsultacje stają się niemożliwe, informuje się jak najszybciej grupy interesariuszy.

Grupy interesariuszy zbierają się co najmniej cztery razy w roku. Mogą one wspólnie omawiać obszary wzajemnego zainteresowania i informują się nawzajem o pozostałych kwestiach będących przedmiotem dyskusji.

Członkowie jednej grupy interesariuszy mogą być również członkami innej grupy interesariuszy.

2. W skład Grupy Interesariuszy z Sektora Ubezpieczeń i Reasekuracji wchodzi 30 członków reprezentujących w zrównoważonych proporcjach zakłady ubezpieczeń, reasekuracji i pośredników ubezpieczeniowych działających na terenie Unii, przedstawicieli ich pracowników, jak również konsumentów, użytkowników usług ubezpieczeniowych i reasekuracyjnych, przedstawicieli małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP) oraz przedstawicieli właściwych stowarzyszeń zawodowych. Co najmniej pięciu członków to niezależni, wybitni naukowcy. Dziesięciu członków grupy to przedstawiciele zakładów ubezpieczeń,

zakładów reasekuracji lub pośredników ubezpieczeniowych, z których trzech reprezentuje spółdzielcze i wzajemne zakłady ubezpieczeń lub reasekuracji.

3. W skład Grupy Interesariuszy z Sektora Pracowniczych Programów Emerytalnych wchodzi 30 członków reprezentujących w zrównoważonych proporcjach instytucje pracowniczych programów emerytalnych działające na terenie Unii, przedstawicieli pracowników, przedstawicieli uposażonych, przedstawicieli MŚP i przedstawicieli właściwych stowarzyszeń zawodowych. Co najmniej pięciu członków to niezależni, wybitni naukowcy. Dziesięciu członków grupy reprezentuje instytucje pracowniczych programów emerytalnych.

4. Członków grup interesariuszy wyznacza Rada Organów Nadzoru na wniosek odpowiednich zainteresowanych stron. W podejmowanej w tej sprawie decyzji Rada Organów Nadzoru zapewnia, w miarę możliwości, odpowiednią równowagę geograficzną i płciową oraz reprezentację zainteresowanych stron z całej Unii.

5. Urząd zapewnia grupom interesariuszy odpowiednią pomoc sekretariatu i dostarcza im wszystkie niezbędne informacje, z zastrzeżeniem zachowania tajemnicy służbowej zgodnie z art. 70. Członkowie grup interesariuszy reprezentujący organizacje non profit, z wyłączeniem przedstawicieli danego sektora, otrzymują odpowiednie wynagrodzenie. Grupy interesariuszy mogą powoływać grupy robocze zajmujące się kwestiami technicznymi. Kadencja członków grup interesariuszy wynosi dwa i pół roku, po tym okresie wybierani są nowi członkowie

Członkowie grup interesariuszy mogą pełnić swoje funkcje przez dwie kolejne kadencje.

6. Grupy interesariuszy mogą przedstawiać Urzędowi swoje opinie i doradzać mu we wszelkich kwestiach związanych z zadaniami Urzędu, ze szczególnym uwzględnieniem zadań określonych w art. 10–16, art. 29, 30 i 32.

7. Grupy interesariuszy uchwalają swoje regulaminy wewnętrzne na podstawie porozumienia osiągniętego większością dwóch trzecich głosów swoich odpowiednich członków.

8. Urząd podaje do wiadomości publicznej opinie i porady grup interesariuszy oraz wyniki prowadzonych konsultacji.

Artykuł 38

Środki ochronne

1. Urząd zapewnia, by decyzje podejmowane na mocy art. 18 lub 19 nie wpływały w jakikolwiek sposób na obowiązki budżetowe państw członkowskich.

2. W przypadku gdy dane państwo członkowskie uzna, że decyzja podjęta na mocy art. 19 ust. 3 wpływa na jego obowiązki budżetowe, w ciągu dwóch tygodni od przekazania decyzji Urzędowi właściwemu organowi, państwo to może powiadomić Urząd i Komisję o tym, że właściwy organ nie wykona przedmiotowej decyzji.

W powiadomieniu tym państwo członkowskie precyzyjnie i szczegółowo wyjaśnia, dlaczego i w jaki sposób wspomniana decyzja wpływa na jego obowiązki budżetowe.

W przypadku takiego powiadomienia zawiesza się stosowanie decyzji Urzędu.

W terminie jednego miesiąca od dokonania powiadomienia przez państwo członkowskie, Urząd informuje to państwo członkowskie, czy utrzymuje swoją decyzję, czy też ją zmienia lub uchyla. Jeżeli decyzja zostaje utrzymana lub zmieniona, Urząd stwierdza, że nie ma ona wpływu na obowiązki budżetowe.

W przypadku gdy Urząd utrzymuje swoją decyzję, Rada – na jednym ze swoich posiedzeń, nie później niż dwa miesiące po tym, jak Urząd poinformował dane państwo członkowskie zgodnie z akapitem czwartym – podejmuje, większością oddanych głosów, decyzję o tym, czy decyzja Urzędu zostaje utrzymana.

Jeżeli Rada, po rozpatrzeniu sprawy, nie podejmie decyzji o utrzymaniu decyzji Urzędu zgodnie z akapitem piątym, decyzja Urzędu traci moc.

3. W przypadku gdy dane państwo członkowskie uzna, że decyzja podjęta na mocy art. 18 ust. 3 wpływa na jego obowiązki budżetowe, w ciągu trzech dni roboczych od przekazania decyzji Urzędowi właściwemu organowi, państwo to może powiadomić Urząd, Komisję i Radę o tym, że właściwy organ nie wykona przedmiotowej decyzji.

W powiadomieniu tym państwo członkowskie precyzyjnie i szczegółowo wyjaśnia, dlaczego i w jaki sposób wspomniana decyzja wpływa na jego obowiązki budżetowe.

W przypadku takiego powiadomienia zawiesza się stosowanie decyzji Urzędu.

W terminie dziesięciu dni roboczych Rada zwołuje posiedzenie i podejmuje – zwykłą większością głosów swoich członków – decyzję o tym, czy decyzja Urzędu zostaje uchylona.

Jeżeli Rada, po rozpatrzeniu sprawy, nie podejmie decyzji o uchyleniu decyzji Urzędu, zgodnie z akapitem czwartym, cofa się zawieszenie stosowania decyzji Urzędu.

4. Jeżeli Rada podjęła zgodnie z ust. 3 decyzję, w której nie uchyla decyzji Urzędu dotyczącej art. 18 ust. 3, a zainteresowane państwo członkowskie nadal uważa, że ta decyzja Urzędu wpływa na jego obowiązki budżetowe, dane państwo członkowskie może powiadomić o tym Komisję i Urząd oraz zwrócić się do Rady o ponowne rozpatrzenie sprawy. Zainteresowane państwo członkowskie jasno określa powody, dla których nie zgadza się z decyzją Rady.

W terminie czterech tygodni po powiadomieniu, o którym mowa w akapicie pierwszym, Rada potwierdza swoją pierwotną decyzję lub podejmuje nową decyzję zgodnie z ust. 3.

Rada może przedłużyć ten czterotygodniowy okres o kolejne cztery tygodnie, jeżeli wymagają tego szczególne okoliczności sprawy.

5. Wszelkie przypadki nadużywania niniejszego artykułu, w szczególności w odniesieniu do decyzji Urzędu, która nie ma

znaczących lub istotnych skutków budżetowych, są zakazane jako niezgodne z zasadami rynku wewnętrznego.

Artykuł 39

Procedury decyzyjne

1. Przed podjęciem decyzji przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu, Urząd informuje każdego wskazanego adresata danej decyzji o zamiarze jej podjęcia, wyznaczając termin, w którym adresat ten może wyrazić swoją opinię w tej sprawie, w pełni uwzględniając jej pilny charakter, złożoność i potencjalne skutki. Ma to odpowiednio zastosowanie do zaleceń, o których mowa w art. 17 ust. 3.

2. W decyzjach Urzędu przedstawia się powody, dla których zostały one przyjęte.

3. Adresaci decyzji Urzędu są informowani o środkach odwoławczych przysługujących im na mocy niniejszego rozporządzenia.

4. W przypadku gdy Urząd podjął decyzję na mocy art. 18 ust. 3 lub 4, w odpowiednich odstępach czasu dokonuje jej przeglądu.

5. Decyzje podejmowane na mocy art. 17, 18 lub 19 podaje się do wiadomości publicznej, określając właściwy organ lub instytucję finansową, którego lub której dotyczą, oraz główną treść tych decyzji, chyba że ich opublikowanie jest sprzeczne z uzasadnionym interesem instytucji finansowych w zakresie ochrony tajemnicy ich przedsiębiorstwa lub mogłoby poważnie zagrozić prawidłowemu funkcjonowaniu oraz integralności rynków finansowych lub stabilności całego systemu finansowego Unii lub jego części.

ROZDZIAŁ III

STRUKTURA ORGANIZACYJNA

SEKCJA 1

Rada Organów Nadzoru

Artykuł 40

Skład

1. W skład Rady Organów Nadzoru wchodzi:
 - a) Przewodniczący, któremu nie przysługuje prawo głosu;
 - b) szefowie krajowych organów publicznych właściwych w zakresie nadzoru nad instytucjami finansowymi w poszczególnych państwach członkowskich, którzy zobowiązani są spotykać się osobiście co najmniej dwa razy w roku;
 - c) jeden przedstawiciel Komisji, któremu nie przysługuje prawo głosu;
 - d) jeden przedstawiciel ERRS, któremu nie przysługuje prawo głosu;
 - e) po jednym przedstawicielu z dwóch pozostałych Europejskich Urzędów Nadzoru, którym nie przysługuje prawo głosu.

2. Rada Organów Nadzoru zbiera się regularnie, co najmniej dwa razy w roku, na posiedzeniach grup interesariuszy.

3. Każdy właściwy organ jest odpowiedzialny za powołanie spośród swojego personelu zastępcy wysokiego szczebla, który może zastąpić członka Rady Organów Nadzoru, o którym mowa w ust. 1 lit. b), w przypadku gdy osoba ta nie może uczestniczyć w posiedzeniach Rady.

4. W państwach członkowskich, w których istnieje więcej niż jeden organ właściwy w zakresie nadzoru zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, organy te uzgadniają wspólnego przedstawiciela. Niemniej jednak, gdy Rada Organów Nadzoru ma omawiać kwestię, która nie znajduje się w kompetencjach krajowego organu reprezentowanego przez osobę, o której mowa w ust. 1 lit. b), osobie tej może towarzyszyć przedstawiciel stosownego organu krajowego, któremu nie przysługuje prawo głosu.

5. Rada Organów Nadzoru może podjąć decyzję o dopuszczeniu obserwatorów.

Dyrektor Wykonawczy może uczestniczyć w posiedzeniach Rady Organów Nadzoru bez prawa głosu.

Artykuł 41

Wewnętrzne komitety i zespoły

1. Rada Organów Nadzoru może powoływać wewnętrzne komitety lub zespoły na potrzeby określonych zadań będących w kompetencji Rady Organów Nadzoru, a także może delegować realizację wyraźnie określonych zadań i podejmowanie wyraźnie określonych decyzji wewnętrznym komitetom lub zespołom, Zarządowi lub Przewodniczącemu.

2. Do celów art. 19 Rada Organów Nadzoru zwołuje na potrzeby bezstronnego rozstrzygnięcia sporów niezależny zespół, w skład którego wchodzi Przewodniczący i dwóch członków Rady Organów Nadzoru, którzy nie mogą reprezentować właściwych organów będących stroną sporu i nie mają żadnego interesu w konflikcie ani bezpośrednich związków z zainteresowanymi właściwymi organami.

3. Z zastrzeżeniem art. 19 ust. 2 zespół proponuje decyzję do ostatecznego przyjęcia przez Radę Organów Nadzoru, zgodnie z procedurą określoną w art. 44 ust. 1 akapit trzeci.

4. Rada Organów Nadzoru przyjmuje regulamin wewnętrzny zespołu, o którym mowa w ust. 2.

Artykuł 42

Niezależność

Podczas wykonywania zadań powierzonych Radzie Organów Nadzoru na mocy niniejszego rozporządzenia, Przewodniczący i członkowie Rady Organów Nadzoru posiadający prawo głosu działają niezależnie i obiektywnie w wyłącznym interesie Unii jako całości, oraz nie zwracają się o instrukcje do instytucji lub organów unijnych, rządu żadnego z państw członkowskich lub do innego podmiotu publicznego lub prywatnego, ani nie przyjmują takich instrukcji.

Państwa członkowskie, instytucje ani organy Unii, ani żadne inne podmioty publiczne lub prywatne nie usiłują wywierać wpływu na członków Rady Organów Nadzoru w wykonywaniu przez nich swoich zadań.

Artykuł 43

Zadania

1. Rada Organów Nadzoru przyjmuje wytyczne dotyczące prac Urzędu i wydaje decyzje, o których mowa w rozdziale II.

2. Rada Organów Nadzoru przyjmuje opinie, zalecenia i decyzje oraz doradza w kwestiach, o których mowa w rozdziale II.

3. Rada Organów Nadzoru mianuje Przewodniczącego.

4. Przed dniem 30 września każdego roku Rada Organów Nadzoru, działając na podstawie wniosku Zarządu, przyjmuje program prac Urzędu na kolejny rok oraz przekazuje go do wiadomości Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji.

Program prac przyjmowany jest bez uszczerbku dla corocznej procedury budżetowej i podawany jest do publicznej wiadomości.

5. Na wniosek Zarządu oraz na podstawie projektu sprawozdania, o którym mowa w art. 53 ust. 7, Rada Organów Nadzoru przyjmuje roczne sprawozdanie z działalności Urzędu, w tym z wykonywania obowiązków przez Przewodniczącego, i przekazuje je Parlamentowi Europejskiemu, Radzie, Komisji, Trybunałowi Obrachunkowemu oraz Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu do dnia 15 czerwca każdego roku. Sprawozdanie to podawane jest do wiadomości publicznej.

6. Rada Organów Nadzoru przyjmuje wieloletni program prac Urzędu i przekazuje go do wiadomości Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji.

Wieloletni program prac przyjmowany jest bez uszczerbku dla corocznej procedury budżetowej i podawany jest do publicznej wiadomości.

7. Rada Organów Nadzoru przyjmuje budżet zgodnie z art. 63.

8. Rada Organów Nadzoru sprawuje władzę dyscyplinarną nad Przewodniczącym i Dyrektorem Wykonawczym i może usunąć ich ze stanowiska zgodnie z odpowiednio art. 48 ust. 5 lub art. 51 ust. 5.

Artykuł 44

Proces decyzyjny

1. Decyzje Rady Organów Nadzoru podejmowane są zwykłą większością głosów jej członków. Każdemu członkowi przysługuje jeden głos.

W odniesieniu do aktów określonych w art. 10–16 oraz środków i decyzji podejmowanych na mocy art. 9 ust. 5 akapit trzeci oraz przepisów rozdziału VI i w drodze odstępstwa od przepisów akapitu pierwszego niniejszego ustępu Rada Organów Nadzoru podejmuje decyzje kwalifikowaną większością głosów swoich członków, jak określono w art. 16 ust. 4 Traktatu o Unii Europejskiej oraz w art. 3 Protokołu (nr 36) w sprawie postanowień przejściowych.

W odniesieniu do decyzji podejmowanych zgodnie z art. 19 ust. 3, w przypadku decyzji podejmowanych przez organ odpowiedzialny za nadzór nad grupą, decyzję zaproponowaną przez zespół uznaje się za przyjętą, jeżeli została zatwierdzona zwykłą większością głosów członków, chyba że zostanie ona odrzucona przez członków stanowiących mniejszość blokującą zgodnie z art. 16 ust. 4 Traktatu o Unii Europejskiej i art. 3 Protokołu nr 36 w sprawie postanowień przejściowych.

W przypadku wszystkich innych decyzji podejmowanych zgodnie z art. 19 ust. 3 decyzję zaproponowaną przez zespół przyjmuje się zwykłą większością członków Rady Organów Nadzoru. Każdemu członkowi przysługuje jeden głos.

2. Posiedzenia Rady Organów Nadzoru zwoływane są przez Przewodniczącego z własnej inicjatywy lub na wniosek jednej trzeciej członków, i przewodniczy im Przewodniczący.

3. Rada Organów Nadzoru uchwała i udostępnia do publicznej wiadomości swój regulamin wewnętrzny.

4. Przepisy regulaminu wewnętrznego określają szczegółową procedurę głosowania, w tym również, w stosownych przypadkach, zasady dotyczące kworum. Członkowie bez prawa głosu i obserwatorzy, z wyjątkiem Przewodniczącego i Dyrektora Wykonawczego, nie uczestniczą w obradach Rady Organów Nadzoru poświęconych indywidualnym instytucjom finansowym, chyba że art. 75 ust. 3 lub akty, o których mowa w art. 1 ust. 2, stanowią inaczej.

SEKCJA 2

Zarząd

Artykuł 45

Skład

1. Zarządu składa się z Przewodniczącego i sześciu innych członków Rady Organów Nadzoru, wybranych przez członków Rady Organów Nadzoru posiadających prawo głosu i spośród ich grona.

Każdy członek Zarządu poza Przewodniczącym ma zastępcę, który może go zastąpić, gdy nie może on uczestniczyć w posiedzeniach.

Kadencja członków wybranych przez Radę Organów Nadzoru wynosi dwa i pół roku. Kadencja może zostać odnowiona jednokrotnie. Skład Zarządu jest wyważony i proporcjonalny oraz odzwierciedla całą Unię. Kadencje zachodzą na siebie, a zastosowanie mają odpowiednie ustalenia dotyczące rotacji.

2. Zarząd podejmuje decyzje większością głosów obecnych członków. Każdy członek ma jeden głos.

Dyrektor Wykonawczy i przedstawiciel Komisji uczestniczą w posiedzeniach Zarządu bez prawa głosu.

Przedstawiciel Komisji ma prawo głosu w sprawach, o których mowa w art. 63.

Zarząd uchwała i podaje do wiadomości publicznej swój regulamin wewnętrzny.

3. Posiedzenia Zarządu zwoływane są przez Przewodniczącego z własnej inicjatywy lub na wniosek przynajmniej jednej trzeciej członków, i przewodniczy im Przewodniczący.

Zarząd zbiera się przed każdym posiedzeniem Rady Organów Nadzoru oraz tak często, jak uzna to za konieczne. Zarząd zbiera się co najmniej pięć razy w roku.

4. Członkowie Zarządu mogą korzystać z pomocy doradców lub ekspertów, z zastrzeżeniem przepisów regulaminu wewnętrznego. Członkowie nieposiadający prawa głosu, z wyjątkiem Dyrektora Wykonawczego, nie uczestniczą w obradach Zarządu dotyczących indywidualnych instytucji finansowych.

Artykuł 46

Niezależność

Członkowie Zarządu działają niezależnie i obiektywnie w wyłącznym interesie Unii jako całości, oraz nie zwracają się o instrukcje do instytucji lub organów unijnych, rządu żadnego z państw członkowskich, lub do innego podmiotu publicznego lub prywatnego, ani nie przyjmują takich instrukcji.

Państwa członkowskie, instytucje lub organy Unii Europejskiej ani żadne inne podmioty publiczne lub prywatne nie mogą próbować wywierać wpływu na członków Zarządu przy wykonywaniu ich zadań.

Artykuł 47

Zadania

1. Zarząd zapewnia, aby Urząd wypełniał swoją misję i wykonywał powierzone mu zadania zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

2. Zarząd przedkłada Radzie Organów Nadzoru do zatwierdzenia projekt rocznego i wieloletniego programu prac.

3. Zarząd wykonuje swoje uprawnienia budżetowe zgodnie z art. 63 i 64.

4. Zarząd przyjmuje plan polityki kadrowej Urzędu oraz, zgodnie z art. 68 ust. 2, niezbędne środki wykonawcze do regulaminu pracowniczego urzędników Wspólnot Europejskich (zwany dalej „regulaminem pracowniczym”).

5. Zgodnie z art. 72 Zarząd przyjmuje przepisy szczególnie dotyczące prawa dostępu do dokumentów Urzędu.

6. Zarząd przedkłada Radzie Organów Nadzoru do zatwierdzenia roczne sprawozdanie z działalności Urzędu, w tym z zadań Przewodniczącego, sporządzone na podstawie projektu rocznego sprawozdania, o którym mowa w art. 53 ust. 7.

7. Zarząd uchwala i podaje do wiadomości publicznej swój regulamin wewnętrzny.

8. Zarząd powołuje i odwołuje członków Komisji Odwoławczej zgodnie z art. 58 ust. 3 i 5.

SEKCJA 3

Przewodniczący

Artykuł 48

Powołanie i zadania

1. Urząd jest reprezentowany przez Przewodniczącego, który jest niezależnym profesjonalistą zatrudnionym w pełnym wymiarze czasu pracy.

Przewodniczący jest odpowiedzialny za przygotowywanie prac Rady Organów Nadzoru oraz przewodniczy posiedzeniom Rady Organów Nadzoru i Zarządu.

2. Po przeprowadzeniu otwartej procedury kwalifikacyjnej Przewodniczący powoływany jest przez Radę Organów Nadzoru na podstawie osiągnięć, umiejętności, wiedzy na temat instytucji i rynków finansowych oraz doświadczenia w zakresie nadzoru finansowego oraz regulacji rynków finansowych.

Przed objęciem obowiązków i najpóźniej miesiąc po dokonaniu wyboru przez Radę Organów Nadzoru, Parlament Europejski może, po wysłuchaniu kandydata wybranego przez Radę Organów Nadzoru wyrazić sprzeciw wobec tej kandydatury.

Rada Organów Nadzoru wybiera również spośród swoich członków zastępcę, który pełni obowiązki Przewodniczącego w razie jego nieobecności. Zastępcy nie wybiera się spośród członków Zarządu.

3. Kadencja Przewodniczącego trwa pięć lat i może zostać jednokrotnie odnowiona.

4. W okresie dziewięciu miesięcy poprzedzających koniec pięcioletniej kadencji Przewodniczącego, Rada Organów Nadzoru ocenia:

- a) wyniki osiągnięte podczas pierwszej kadencji i sposób ich osiągnięcia;
- b) zadania i potrzeby Urzędu w następnych latach.

Na podstawie tej oceny Rada Organów Nadzoru może jednokrotnie odnowić kadencję Przewodniczącego, z zastrzeżeniem za potwierdzenia przez Parlament Europejski.

5. Przewodniczący może zostać odwołany ze stanowiska wyłącznie przez Parlament Europejski w oparciu o wcześniejszą decyzję Rady Organów Nadzoru.

Przewodniczący nie może powstrzymać Rady Organów Nadzoru od omawiania kwestii z nim związanych, w szczególności konieczności odwołania go ze stanowiska, i nie uczestniczy w obradach dotyczących tej sprawy.

Artykuł 49

Niezależność

Bez uszczerbku dla roli Rady Organów Nadzoru w odniesieniu do zadań Przewodniczącego, Przewodniczący nie zwraca się o instrukcje do instytucji lub organów unijnych, rządu żadnego z państw członkowskich, lub do innego podmiotu publicznego lub prywatnego, ani nie przyjmuje takich instrukcji.

Państwa członkowskie, instytucje ani organy Unii ani żadne inne podmioty publiczne lub prywatne nie dążą do wywierania wpływu na Przewodniczącego w wykonywaniu jego zadań.

Zgodnie z regulaminem pracowniczym, o którym mowa w art. 68, po zakończeniu pełnienia swojej funkcji Przewodniczący jest nadal zobowiązany do zachowania uczciwości i rozważa w odniesieniu do przyjmowania pewnych stanowisk lub korzyści.

Artykuł 50

Sprawozdanie

1. Parlament Europejski i Rada mogą wezwać Przewodniczącego lub jego zastępcę do złożenia oświadczenia, przy jednoczesnym pełnym poszanowaniu ich niezależności. Przewodniczący składa oświadczenie przed Parlamentem Europejskim i udziela odpowiedzi na wszelkie pytania posłów, gdy zostanie o to poproszony.

2. Przewodniczący składa Parlamentowi Europejskiemu, na jego żądanie, co najmniej 15 dni przed złożeniem oświadczenia, o którym mowa w ust. 1, pisemne sprawozdanie z głównych działań Urzędu.

3. Oprócz informacji, o których mowa w art. 11–18, oraz art. 20 i 33 sprawozdanie to powinno również zawierać wszelkie odpowiednie informacje, których Parlament Europejski zażąda *ad hoc*.

SEKCJA 4

Dyrektor Wykonawczy

Artykuł 51

Powołanie

1. Urząd jest zarządzany przez Dyrektora Wykonawczego, który jest niezależnym profesjonalistą zatrudnionym w pełnym wymiarze czasu pracy.

2. Po przeprowadzeniu otwartej procedury kwalifikacyjnej Europejski Dyrektor Wykonawczy powoływany jest, po potwierdzeniu przez Parlament, przez Radę Organów Nadzoru na podstawie osiągnięć, umiejętności, wiedzy na temat instytucji i rynków finansowych, doświadczenia w zakresie nadzoru finansowego i regulacji rynków finansowych oraz doświadczenia na stanowisku kierowniczym.

3. Kadencja Dyrektora Wykonawczego wynosi pięć lat i może zostać jednokrotnie odnowiona.

4. W okresie dziewięciu miesięcy poprzedzających koniec kadencji Dyrektora Wykonawczego Rada Organów Nadzoru dokonuje w szczególności oceny:

- a) wyników osiągniętych podczas pierwszej kadencji i sposobu ich osiągnięcia;
- b) zadań i potrzeb Urzędu w następnych latach.

Na podstawie tej oceny, o której mowa w akapicie pierwszym, Rada Organów Nadzoru może jednokrotnie odnowić kadencję Dyrektora Wykonawczego.

5. Dyrektor Wykonawczy może zostać odwołany ze stanowiska wyłącznie na mocy decyzji Rady Organów Nadzoru.

Artykuł 52

Niezależność

Bez uszczerbku dla odnośnych funkcji Zarządu i Rady Organów Nadzoru w odniesieniu do zadań Dyrektora Wykonawczego, Dyrektor Wykonawczy nie może zwracać się o instrukcje do instytucji ani organów unijnych, rządu państwa członkowskiego, ani podmiotu publicznego lub prywatnego, ani nie może przyjmować takich instrukcji.

Państwa członkowskie, instytucje lub organy Unii ani żadne inne podmioty publiczne czy prywatne nie dążą do wywierania wpływu na Dyrektora Wykonawczego w wykonywaniu jego zadań.

Zgodnie z regulaminem pracowniczym, o którym mowa w art. 68, Dyrektor Wykonawczy po ustąpieniu ze stanowiska wciąż jest zobowiązany do zachowania uczciwości i dyskrecji w odniesieniu do obejmowania pewnych stanowisk lub przyjmowaniu pewnych korzyści.

Artykuł 53

Zadania

1. Dyrektor Wykonawczy jest odpowiedzialny za zarządzanie Urzędem i przygotowuje prace Zarządu.

2. Dyrektor Wykonawczy jest odpowiedzialny za wykonanie rocznego programu prac Urzędu pod kierownictwem Rady Organów Nadzoru i pod kontrolą Zarządu.

3. Dyrektor Wykonawczy podejmuje wszelkie niezbędne środki, w szczególności przyjmuje wewnętrzne instrukcje administracyjne oraz publikuje komunikaty, w celu zapewnienia funkcjonowania Urzędu zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

4. Dyrektor Wykonawczy przygotowuje wieloletni program prac, o którym mowa w art. 47 ust. 2.

5. Do dnia 30 czerwca każdego roku Dyrektor Wykonawczy przygotowuje dla Zarządu program prac Urzędu na kolejny rok, jak określono w art. 47 ust. 2.

6. Dyrektor Wykonawczy sporządza wstępny projekt budżetu Urzędu zgodnie z art. 63 i wykonuje budżet Urzędu zgodnie z art. 64.

7. Każdego roku Dyrektor Wykonawczy przygotowuje projekt sprawozdania, w tym rozdział poświęcony działalności regulacyjnej i nadzorczej Urzędu oraz rozdział dotyczący spraw finansowo-administracyjnych.

8. W odniesieniu do pracowników Urzędu Dyrektor Wykonawczy wykonuje uprawnienia nadane mu na mocy art. 68 i zarządza kwestiami personalnymi.

ROZDZIAŁ IV

WSPÓLNE ORGANY EUROPEJSKICH URZĘDÓW NADZORU

SEKCJA 1

Wspólny Komitet Europejskich Urzędów Nadzoru

Artykuł 54

Ustanowienie

1. Niniejszym ustanawia się Wspólny Komitet Europejskich Urzędów Nadzoru.

2. Wspólny Komitet stanowi forum, w ramach którego Urząd prowadzi regularną i ścisłą współpracę oraz zapewnia międzysektorową spójność z Europejskim Urzędem Nadzoru (Europejskim Urzędem Nadzoru Bankowego) i Europejskim Urzędem Nadzoru (Europejskim Urzędem Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych), zwłaszcza w odniesieniu do:

- konglomeratów finansowych,
- księgowości i audytu,
- analiz mikroostrożnościowych pod kątem rozwoju sytuacji, zagrożeń i słabości związanych ze stabilnością finansową,
- detalicznych produktów inwestycyjnych,
- środków przeciwdziałania praniu brudnych pieniędzy, oraz
- wymiany informacji z ERRS oraz rozwoju stosunków między ERRS a Europejskimi Urzędami Nadzoru.

3. Wspólny Komitet posiada własny personel zapewniany przez Europejskie Urzędy Nadzoru, który działa jako sekretariat. Urząd wnosi odpowiednie środki na potrzeby kosztów administracyjnych, kosztów infrastruktury oraz kosztów operacyjnych.

4. Jeżeli instytucja finansowa obejmuje różne sektory, Wspólny Komitet rozstrzyga spory zgodnie z art. 56.

Artykuł 55

Skład

1. W skład Wspólnego Komitetu wchodzi Przewodniczący Europejskich Urzędów Nadzoru, a także w stosownych przypadkach, przewodniczący Podkomitetu powołanego na mocy art. 57.

2. Dyrektor Wykonawczy, przedstawiciel Komisji i ERRS są zapraszani do uczestniczenia w charakterze obserwatorów w posiedzeniach Wspólnego Komitetu oraz Podkomitetów, o których mowa w art. 57.

3. Przewodniczący Wspólnego Komitetu wybierany jest co roku na zasadzie rotacji spośród przewodniczących Europejskich Urzędów Nadzoru. Przewodniczącym Wspólnego Komitetu jest wiceprzewodniczącym ERRS.

4. Wspólny Komitet uchwała i publikuje swój regulamin wewnętrzny. W regulaminie mogą zostać określani inni uczestnicy posiedzeń Wspólnego Komitetu.

Posiedzenia Wspólnego Komitetu odbywają się co najmniej raz na dwa miesiące.

Artykuł 56

Wspólne stanowiska i wspólne akty

W ramach zadań Urzędu określonych w rozdziale II, a w szczególności w kontekście wykonania dyrektywy 2002/87/WE, Urząd wypracowuje w stosownych przypadkach wspólne stanowiska z Europejskim Urzędem Nadzoru (Europejskim Urzędem Nadzoru Bankowego) oraz z Europejskim Urzędem Nadzoru (Europejskim Urzędem Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych), w zależności od przypadku.

Akty na mocy art. 10–15, 17, 18 lub 19 niniejszego rozporządzenia związane ze stosowaniem dyrektywy 2002/87/WE i innych aktów unijnych, o których mowa w art. 1 ust. 2, które wchodzą w zakres kompetencji również Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego) lub Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych) są przyjmowane równolegle, w stosownych przypadkach, przez Urząd, Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Bankowego) oraz Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych).

Artykuł 57

Podkomitety

1. Do celów art. 56 w ramach Wspólnego Komitetu ustanawia się Podkomitet ds. Konglomeratów Finansowych.

2. W skład tego podkomitetu wchodzi osoba, o których mowa w art. 55 ust. 1, oraz po jednym przedstawicielu wysokiego szczebla z aktualnego personelu właściwego organu z każdego państwa członkowskiego.

3. Podkomitet wybiera spośród swoich członków przewodniczącego, który staje się również członkiem Wspólnego Komitetu.

4. Wspólny Komitet może powoływać inne podkomitety.

SEKCJA 2

Komisja Odwoławcza

Artykuł 58

Skład i działanie

1. Komisja Odwoławcza jest wspólnym organem Europejskich Urzędów Nadzoru.

2. W skład Komisji Odwoławczej wchodzi sześciu członków i sześciu zastępców; są to wysoko cenione osoby posiadające udokumentowaną odpowiednią wiedzę i doświadczenie zawodowe na wystarczająco wysokim poziomie, w tym wiedzę i doświadczenie w zakresie nadzoru, bankowości, ubezpieczeń, pracowniczych programów emerytalnych, rynków papierów wartościowych lub innych usług finansowych, z wyłączeniem aktualnego personelu właściwych organów albo innych krajowych lub unijnych instytucji zaangażowanych w działalność Urzędu. Komisja Odwoławcza musi dysponować fachową wiedzą prawniczą wystarczającą do zapewnienia specjalistycznych opinii prawnych dotyczących legalności wykonywania uprawnień przez Urząd.

Komisja Odwoławcza wyznacza swojego przewodniczącego.

3. Dwóch członków Komisji Odwoławczej i dwóch zastępców wyznacza Zarząd Urzędu po konsultacji z Radą Organów Nadzoru z listy wstępnie wyłonionych kandydatów zaproponowanej przez Komisję po opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* zaproszenia do wyrażenia zainteresowania.

Pozostali członkowie wyznaczani są zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1093/2010 oraz rozporządzeniem (UE) nr 1095/2010.

4. Kadencja członków Komisji Odwoławczej wynosi pięć lat. Kadencja może zostać odnowiona jednokrotnie.

5. Członka Komisji Odwoławczej wyznaczonego przez Zarząd Urzędu nie można odwołać ze stanowiska w czasie trwania kadencji, chyba że został uznany za winnego poważnego uchyleń, a Zarząd, po konsultacji z Radą Organów Nadzoru, podejmie decyzję o jego odwołaniu.

6. Decyzje Komisji Odwoławczej przyjmowane są większością głosów co najmniej czterech z sześciu jej członków. W przypadkach gdy decyzja będąca przedmiotem odwołania jest objęta zakresem zastosowania niniejszego rozporządzenia, decydująca większość obejmuje co najmniej jednego z dwóch członków Komisji Odwoławczej mianowanych przez Urząd.

7. Komisja Odwoławcza zwolniana jest przez swojego przewodniczącego stosownie do potrzeb.

8. Europejskie Urzędy Nadzoru zapewniają Komisji Odwoławczej wsparcie operacyjne i pomoc sekretariatu za pośrednictwem Wspólnego Komitetu.

Artykuł 59

Niezależność i bezstronność

1. Członkowie Komisji Odwoławczej podejmują decyzje w sposób niezależny. Nie są związani żadnymi instrukcjami. Nie mogą oni pełnić żadnych innych funkcji związanych z Urzędem, jego Zarządem ani w Radą Organów Nadzoru.

2. Członkowie Komisji Odwoławczej nie mogą brać udziału w postępowaniu odwoławczym, jeśli są nim zainteresowani osobiście lub jeśli wcześniej działali jako przedstawiciele jednej ze stron postępowania lub jeśli uczestniczyli w podejmowaniu decyzji stanowiącej przedmiot postępowania odwoławczego.

3. Jeżeli członek Komisji Odwoławczej uważa, że inny członek nie powinien brać udziału w postępowaniu odwoławczym z przyczyn, o których mowa w ust. 1 i 2, lub z innego powodu, powiadamia o tym Komisję Odwoławczą.

4. Każda strona postępowania odwoławczego może zgłosić sprzeciw wobec udziału członka Komisji Odwoławczej z powodów, o których mowa w ust. 1 i 2, lub w przypadku podejrzenia o stronniczość.

Podstawą sprzeciwu nie może być obywatelstwo członka; sprzeciw nie jest też dopuszczalny, jeżeli strona postępowania odwoławczego – wiedząc o istnieniu podstaw do zgłoszenia sprzeciwu – dokonała innej czynności procesowej niż zgłoszenie sprzeciwu co do składu Komisji Odwoławczej.

5. Komisja Odwoławcza podejmuje decyzję dotyczącą działania, które należy podjąć w przypadkach określonych w ust. 1 i 2, bez udziału zainteresowanego członka.

Przy podejmowaniu tej decyzji zainteresowanego członka zastępuje w Komisji Odwoławczej jego zastępca. Jeżeli zastępca znajduje się w podobnej sytuacji, Przewodniczący wyznacza osobę zastępującą spośród innych zastępców.

6. Członkowie Komisji Odwoławczej zobowiązują się działać niezależnie i w interesie publicznym.

W tym celu składają oni oświadczenie o zobowiązaniach i deklarację, w której wykazują brak interesów, który mogłyby zaważyć na ich niezależności, albo ujawniają wszelkie bezpośrednie lub pośrednie interesy, które mogłyby zaważyć na ich niezależności.

Oświadczenie i deklaracja składane są corocznie w formie pisemnej i podawane są do publicznej wiadomości.

ROZDZIAŁ V

ŚRODKI ODWOŁAWCZE

Artykuł 60

Odwołania

1. Osoba fizyczna lub prawna, w tym właściwe organy, może odwołać się od decyzji Urzędu, o której mowa w art. 17, 18 i 19, oraz od każdej innej decyzji wydanej przez Urząd zgodnie z aktami unijnymi, o których mowa w art. 1 ust. 2, która jest do niej skierowana, oraz od decyzji, która dotyczy jej bezpośrednio i indywidualnie, mimo że została przyjęta w postaci decyzji skierowanej do innej osoby.

2. Odwołanie wraz z uzasadnieniem składa się Urzędowi w formie pisemnej w terminie dwóch miesięcy od daty powiadomienia zainteresowanej osoby o decyzji lub – w razie braku takiego powiadomienia – od daty opublikowania decyzji przez Urząd.

Komisja Odwoławcza podejmuje decyzję w sprawie odwołania w terminie dwóch miesięcy od jego złożenia.

3. Odwołanie wniesione zgodnie z ust. 1 nie ma skutku zawieszającego.

Komisja Odwoławcza może jednak zawiesić wykonanie zaskarżonej decyzji, jeżeli uzna, że wymagają tego okoliczności.

4. Jeżeli odwołanie jest dopuszczalne, Komisja Odwoławcza bada, czy jest ono uzasadnione. Wzywa ona strony postępowania odwoławczego do wnoszenia w określonym terminie uwag do skierowanych przez nią pism lub do pism pochodzących od innych stron postępowania odwoławczego. Strony postępowania odwoławczego są uprawnione do ustnego przedstawienia swojego stanowiska.

5. Komisja Odwoławcza może potwierdzić decyzję podjętą przez właściwy organ Urzędu lub przekazać sprawę do rozstrzygnięcia właściwemu organowi Urzędu. Decyzja Komisji Odwoławczej jest wiążąca dla tego organu i podejmuje on zmienioną decyzję w danej sprawie.

6. Komisja Odwoławcza uchwała i udostępnia do wiadomości publicznej swój regulamin wewnętrzny.

7. Urząd udostępnia do wiadomości publicznej zawierające uzasadnienie decyzje podejmowane przez Komisję Odwoławczą.

Artykuł 61

Skargi przed Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej

1. Od decyzji podjętej przez Komisję Odwoławczą lub – w przypadku gdy nie przysługuje odwołanie do Komisji Odwoławczej – od decyzji Urzędu może zostać wniesiona skarga do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, zgodnie z art. 263 TFUE.

2. Państwa członkowskie i instytucje unijne, jak i wszelkie osoby fizyczne i prawne mogą zaskarżyć decyzje podejmowane przez Urząd bezpośrednio do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, zgodnie z art. 263 TFUE.

3. W przypadku gdy Urząd jest zobowiązany do działania, ale zaniechał wydania decyzji, może zostać wszczęte postępowanie z tytułu zaniechania działania zgodnie z art. 265 TFUE przed Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

4. Od Urzędu wymagane jest podjęcie niezbędnych środków w celu zastosowania się do wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

ROZDZIAŁ VI

PRZEPISY FINANSOWE

Artykuł 62

Budżet Urzędu

1. Dochody Urzędu będącego organem europejskim zgodnie z art. 185 rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich⁽¹⁾ (zwanego dalej „rozporządzeniem finansowym”), obejmują w szczególności następujące składniki:

- a) obowiązkowe składki uiszczane przez krajowe organy władzy publicznej właściwe w zakresie nadzoru nad instytucjami finansowymi; składki są wnoszone w wysokości wyliczanej wnoszącej się zgodnie z zasadą ważenia głosów określonej w art. 3 ust. 3 Protokołu (nr 36) w sprawie postanowień przejściowych. Do celów niniejszego artykułu art. 3 ust. 3 Protokołu (nr 36) w sprawie postanowień przejściowych stosuje się nadal po dniu 31 października 2014 r. wskazanym w tym protokole;
- b) dotację unijną zapisaną w budżecie ogólnym Unii Europejskiej (sekcja „Komisja”);
- c) opłaty uiszczane na rzecz Urzędu w przypadkach określonych w odpowiednich instrumentach prawa unijnego.

2. Na wydatki Urzędu składają się co najmniej koszty personelu, wynagrodzenia, koszty administracyjne, koszty infrastruktury, szkolenia zawodowego oraz koszty operacyjne.

3. Dochody i wydatki równoważą się.

4. Preliminarze wszystkich dochodów i wydatków Urzędu są przygotowywane na każdy rok budżetowy pokrywający się z rokiem kalendarzowym i wykazywane są w budżecie Urzędu.

Artykuł 63

Sporządzanie budżetu

1. Do dnia 15 lutego każdego roku Dyrektor Wykonawczy sporządza projekt preliminarza dochodów i wydatków na następny rok budżetowy i przekazuje go Zarządowi i Radzie Organów Nadzoru wraz z planem zatrudnienia. Każdego roku Rada Organów Nadzoru, na podstawie projektu preliminarza sporządzonego przez Dyrektora Wykonawczego i zatwierdzonego przez Zarząd, przygotowuje preliminarz dochodów i wydatków Urzędu na następny rok budżetowy. Do dnia 31 marca Rada Organów Nadzoru przekazuje Komisji preliminarz, w tym projekt planu zatrudnienia. Przed przyjęciem preliminarza projekt przygotowany przez Dyrektora Wykonawczego jest zatwierdzany przez Zarząd.

⁽¹⁾ Dz.U. L 248 z 16.9.2002, s. 1.

2. Komisja przekazuje Parlamentowi Europejskiemu oraz Radzie (zwanymi dalej razem „władzą budżetową”) preliminarz wraz ze projektem budżetu ogólnego Unii Europejskiej.

3. Na podstawie preliminarza Komisja wprowadza do projektu budżetu ogólnego Unii Europejskiej prognozy, które uważa za niezbędne w odniesieniu do planu zatrudnienia, oraz kwotę dotacji obciążającej budżet ogólny Unii Europejskiej, zgodnie z art. 313 i 314 TFUE.

4. Władza budżetowa przyjmuje plan zatrudnienia dla Urzędu. Władza budżetowa zatwierdza środki na dotację dla Urzędu.

5. Budżet Urzędu przyjmuje Rada Organów Nadzoru. Budżet staje się budżetem ostatecznym po ostatecznym przyjęciu budżetu ogólnego Unii Europejskiej. W stosownych przypadkach budżet jest odpowiednio dostosowywany.

6. Zarząd niezwłocznie powiadamia władzę budżetową o swoim zamiarze realizacji wszelkich projektów, które mogą mieć istotne skutki finansowe dla finansowania jego budżetu, zwłaszcza w zakresie projektów związanych z nieruchomością, takich jak najem lub zakup budynków. Informuje on o tym fakcie Komisję. Jeżeli którakolwiek z władz budżetowych zamierza wydać opinię, powiadamia Urząd o tym zamiarze w terminie dwóch tygodni od otrzymania informacji o projekcie dotyczącym nieruchomości. W przypadku braku odpowiedzi, Urząd może przystąpić do planowanego działania.

7. W pierwszym roku funkcjonowania Urzędu, który kończy się dnia 31 grudnia 2011 r., finansowanie Urzędu przez Unię jest uzależnione od zgody władzy budżetowej, zgodnie z pkt 47 porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami.

Artykuł 64

Wykonanie i kontrola budżetu

1. Dyrektor Wykonawczy działa w charakterze urzędnika zatwierdzającego i wykonuje budżet Urzędu.

2. Do dnia 1 marca następującego po zamknięciu każdego roku budżetowego, księgowy Urzędu przekazuje księgowemu Komisji oraz Trybunałowi Obrachunkowemu tymczasowe sprawozdanie finansowe wraz ze sprawozdaniem z zarządzania budżetem i finansami za dany rok budżetowy. Księgowy Urzędu przesyła sprawozdanie z zarządzania budżetem i finansami również członkom Rady Organów Nadzoru, Parlamentu Europejskiego i Rady, do dnia 31 marca następnego roku.

Księgowy Komisji dokonuje następnie konsolidacji tymczasowych sprawozdań finansowych instytucji i organów zdecentralizowanych zgodnie z art. 128 rozporządzenia finansowego.

3. Po otrzymaniu uwag Trybunału Obrachunkowego w sprawie tymczasowych sprawozdań finansowych Urzędu zgodnie z art. 129 rozporządzenia finansowego, Dyrektor Wykonawczy, działając na własną odpowiedzialność, sporządza ostateczne sprawozdanie finansowe Urzędu i przekazuje je do zaopiniowania Zarządowi.

4. Zarząd przedstawia opinię w sprawie ostatecznego sprawozdania finansowego Urzędu.

5. Do dnia 1 lipca następującego po zamknięciu roku budżetowego Dyrektor Wykonawczy przekazuje ostateczne sprawozdanie finansowe wraz z opinią Zarządu członkom Rady Organów Nadzoru, Parlamentowi Europejskiemu, Radzie, Komisji i Trybunałowi Obrachunkowemu.

6. Ostateczne sprawozdanie finansowe jest publikowane.

7. Dyrektor Wykonawczy przesyła Trybunałowi Obrachunkowemu odpowiedź na jego uwagi do dnia 30 września. Kopię tej odpowiedzi przesyła również Zarządowi i Komisji.

8. Dyrektor Wykonawczy przedkłada Parlamentowi Europejskiemu, na jego wniosek oraz zgodnie z art. 146 ust. 3 rozporządzenia finansowego, wszelkie informacje niezbędne do sprawnego przebiegu procedury udzielania absolutorium za dany rok budżetowy.

9. Parlament Europejski, na zalecenie Rady stanowiącej większość kwalifikowaną, przed dniem 15 maja roku N + 2, udziela Urzędowi absolutorium z wykonania budżetu obejmującego dochody z budżetu ogólnego Unii Europejskiej i właściwych organów za rok budżetowy N.

Artykuł 65

Zasady finansowe

Zasady finansowe mające zastosowanie w odniesieniu do Urzędu przyjmuje Zarząd po konsultacji z Komisją. Zasady te nie mogą odbiegać od rozporządzenia Komisji (WE, Euratom) nr 2343/2002 z dnia 19 listopada 2002 r. w sprawie ramowego rozporządzenia finansowego dotyczącego organów określonych w artykule 185 rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich⁽¹⁾, chyba że jest to wymagane ze względu na szczególne potrzeby operacyjne w zakresie funkcjonowania Urzędu i jedynie jeśli Komisja wyrazi na to wcześniej zgodę.

Artykuł 66

Środki zwalczania nadużyć finansowych

1. W celu zwalczania nadużyć finansowych, korupcji i wszelkiej innej nielegalnej działalności, wobec Urzędu stosują się bez żadnych ograniczeń przepisy rozporządzenia (WE) nr 1073/1999.

⁽¹⁾ Dz.U. L 357 z 31.12.2002, s. 72.

2. Urząd przystępuje do Porozumienia międzyinstytucjonalnego dotyczącego wewnętrznych dochodzeń prowadzonych przez OLAF oraz niezwłocznie przyjmuje stosowne przepisy odnoszące się do całego personelu Urzędu.

3. Decyzje dotyczące finansowania oraz wynikające z nich umowy oraz instrumenty wykonawcze muszą wyraźnie stwierdzać, że Trybunał Obrachunkowy i OLAF mogą, w razie potrzeby, przeprowadzać kontrole na miejscu wobec beneficjentów środków finansowych wydatkowanych przez Urząd oraz pracowników odpowiedzialnych za przydzielenie tych środków.

ROZDZIAŁ VII

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 67

Przywileje i immunitety

Do Urzędu i jego pracowników zastosowanie ma Protokół (nr 7) w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej załączony do Traktatu o Unii Europejskiej oraz TFUE.

Artykuł 68

Personel

1. Do pracowników Urzędu, w tym do Dyrektora Wykonawczego i Przewodniczącego, zastosowanie mają regulamin pracowniczy, warunki zatrudnienia innych pracowników oraz zasady przyjęte wspólnie przez instytucje Unii do celów stosowania regulaminu pracowniczego i warunków zatrudnienia.

2. Zarząd, w porozumieniu z Komisją, przyjmuje niezbędne środki wykonawcze, zgodnie z ustaleniami przewidzianymi w art. 110 regulaminu pracowniczego.

3. W odniesieniu do swoich pracowników Urząd korzysta z uprawnień przyznanych organowi powołującemu na mocy regulaminu pracowniczego oraz organowi uprawnionemu do zawierania umów na mocy warunków zatrudnienia innych pracowników.

4. Zarząd przyjmuje przepisy umożliwiające oddelegowywanie ekspertów krajowych z państw członkowskich do Urzędu.

Artykuł 69

Odpowiedzialność Urzędu

1. W przypadku odpowiedzialności pozaumownej Urząd naprawia szkody wyrządzone przez Urząd lub przez jego pracowników przy wykonywaniu swoich obowiązków zgodnie z zasadami ogólnymi wspólnymi dla systemów prawnych państw członkowskich. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej jest właściwy do orzekania w sporach dotyczących naprawy takich szkód.

2. Osobistą odpowiedzialność finansową oraz odpowiedzialność dyscyplinarną pracowników Urzędu wobec Urzędu regulują odpowiednie przepisy mające zastosowanie do pracowników Urzędu.

Artykuł 70

Obowiązek zachowania tajemnicy służbowej

1. Członkowie Rady Organów Nadzoru i Zarządu, Dyrektor Wykonawczy, a także personel Urzędu, w tym urzędnicy oddelegowani czasowo przez państwa członkowskie oraz wszystkie inne osoby wykonujące zadania na rzecz Urzędu na podstawie umów, podlegają – również po zaprzestaniu pełnienia swoich funkcji – wymogom dotyczącym tajemnicy służbowej określonym w art. 339 TFUE oraz w odpowiednich przepisach prawaodawstwa unijnego w tym zakresie.

Zastosowanie ma do nich art. 16 regulaminu pracowniczego.

Zgodnie z regulaminem pracowniczym, o którym mowa w art. 54, po zakończeniu służby pracownik jest nadal zobowiązany do godziwego i rozważnego zachowania w odniesieniu do przyjmowania niektórych stanowisk lub pewnych korzyści.

Ani państwa członkowskie, instytucje lub organy unijne ani żadne inne podmioty publiczne lub prywatne nie mogą próbować wywierać wpływu na członków personelu Urzędu w wykonywaniu ich zadań.

2. Bez uszczerbku dla przypadków, do których zastosowanie ma prawo karne, wszelkie poufne informacje uzyskane przez osoby, o których mowa w ust. 1, podczas wykonywania ich obowiązków nie mogą zostać ujawnione żadnej innej osobie ani organowi, z wyjątkiem informacji w postaci skróconej lub zbiorczej uniemożliwiającej zidentyfikowanie poszczególnych instytucji finansowych.

Ponadto obowiązek przewidziany w ust. 1 oraz w akapicie pierwszym niniejszego ustępu nie uniemożliwia Urzędowi i krajowym organom nadzoru korzystania z informacji na potrzeby egzekwowania aktów, o których mowa w art. 1 ust. 2, a w szczególności na potrzeby postępowania w celu przyjęcia decyzji.

3. ust. 1 i 2 nie uniemożliwiają Urzędowi wymiany informacji z krajowymi organami nadzoru zgodnie z niniejszym rozporządzeniem oraz innymi przepisami prawa unijnego mającymi zastosowanie do instytucji finansowych.

Informacje te podlegają warunkom dotyczącym tajemnicy służbowej, o których mowa w ust. 1 i 2. Urząd wprowadza w regulaminie wewnętrznych ustalenia praktyczne w zakresie wdrożenia zasad poufności określonych w ust. 1 i 2.

4. Urząd stosuje decyzję Komisji 2001/844/WE, EWWiS, Euratom z dnia 29 listopada 2001 r. zmieniającą jej regulamin wewnętrzny⁽¹⁾.

Artykuł 71

Ochrona danych

Niniejsze rozporządzenie pozostaje bez uszczerbku dla obowiązków państw członkowskich dotyczących przetwarzania przez nie danych osobowych na mocy dyrektywy 95/46/WE lub dla obowiązków Urzędu dotyczących przetwarzania przez niego danych osobowych na mocy rozporządzenia (WE) nr 45/2001 podczas wypełniania powierzonych mu obowiązków.

⁽¹⁾ Dz.U. L 317 z 3.12.2001, s. 1.

Artykuł 72

Dostęp do dokumentów

1. W odniesieniu do dokumentów pozostających w posiadaniu Urzędu stosuje się rozporządzenie (WE) nr 1049/2001.

2. Do dnia 31 maja 2011 r. Zarząd przyjmuje praktyczne środki dotyczące stosowania rozporządzenia (WE) nr 1049/2001.

3. Decyzje podejmowane przez Urząd zgodnie z art. 8 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 mogą stanowić przedmiot skarg wnoszonych do Rzecznika Praw Obywatelskich lub postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej, po odwołaniu – w stosownych przypadkach – do Rady Organów Nadzoru, na warunkach określonych odpowiednio w art. 228 i 263 TFUE.

Artykuł 73

Ustalenia językowe

1. Do Urzędu stosują się przepisy rozporządzenia Rady nr 1 w sprawie określenia systemu językowego Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej⁽²⁾.

2. O wewnętrznych ustaleniach językowych Urzędu decyduje Zarząd.

3. Usługi tłumaczeniowe na potrzeby działalności organu zapewnia Centrum Tłumaczeń dla Organów Unii Europejskiej.

Artykuł 74

Umowa w sprawie siedziby

Niezbędne ustalenia dotyczące lokali, które mają zostać przekazane Urzędowi w państwie członkowskim, w którym znajduje się jego siedziba, oraz obiektów udostępnianych przez to państwo, jak również szczegółowe przepisy mające zastosowanie w państwie członkowskim do Dyrektora Wykonawczego, członków Zarządu, pracowników Urzędu i członków ich rodzin określa umowa w sprawie siedziby między Urzędem a państwem członkowskim, która zostaje zawarta po uzyskaniu zgody Zarządu.

Państwo członkowskie zapewnia Urzędowi najlepsze możliwe warunki do prowadzenia działalności, w tym wielojęzyczne placówki szkolne o orientacji europejskiej i odpowiednie połączenia komunikacyjne.

Artykuł 75

Udział państw trzecich

1. Udział w pracach Urzędu jest otwarty dla państw trzecich, które zawarły z Unią umowy przewidujące przyjęcie i stosowanie przez nie prawa unijnego w obszarze podlegającym kompetencjom Urzędu, jak określono w art. 1 ust. 2.

⁽²⁾ Dz.U. L 17 z 6.10.1958, s. 385.

2. Urząd może współpracować z państwami trzecimi, o których mowa w ust. 1, stosującymi prawodawstwo uznane za równoważne w obszarach kompetencji Urzędu, o których mowa w art. 1 ust. 2, jak przewidziano w umowach międzynarodowych zawartych przez Unię zgodnie z art. 216 TFUE.

3. W odpowiednich postanowieniach umów, o których mowa w ust. 1 i 2, określa się w szczególności charakter, zakres i aspekty proceduralne uczestnictwa państw, o których mowa w ust. 1, w pracach Urzędu, w tym przepisy dotyczące wkładu finansowego i pracowników. W umowach można przewidzieć uczestnictwo tych krajów w posiedzeniach Rady Organów Nadzoru w charakterze obserwatora, zapewniając jednocześnie, by kraje te nie mogły brać udziału w obradach dotyczących poszczególnych instytucji finansowych, chyba że są one nimi bezpośrednio zainteresowane.

ROZDZIAŁ VIII

PRZEPISY PRZEJŚCIOWE I KOŃCOWE

Artykuł 76

Działania przygotowawcze

1. W okresie następującym po wejściu niniejszego rozporządzenia w życie oraz przed ustanowieniem Urzędu, Komitet Europejskich Organów Nadzoru ds. Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych prowadzi działania w ścisłej współpracy z Komisją, aby przygotować zastąpienie tego komitetu przez Urząd.

2. Gdy Urząd zostanie już ustanowiony, Komisja odpowiada za administracyjne ustanowienie i początkowe administracyjne funkcjonowanie Urzędu do czasu, gdy Urząd mianuje Dyrektora Wykonawczego.

W tym celu do czasu objęcia obowiązków przez Dyrektora Wykonawczego po jego mianowaniu przez Radę Organów Nadzoru zgodnie z art. 51 Komisja może tymczasowo wyznaczyć jednego urzędnika do pełnienia obowiązków Dyrektora Wykonawczego. Okres ten jest ograniczony do czasu niezbędnego, aby mianować Dyrektora Wykonawczego Urzędu.

Tymczasowy Dyrektor Wykonawczy może zatwierdzać wszelkie płatności w ramach środków przewidzianych w budżecie Urzędu po ich zatwierdzeniu przez Zarząd, a także zawierać umowy, w tym m.in. umowy z pracownikami, po przyjęciu planu zatrudnienia Urzędu.

3. Ustępy 1 i 2 pozostają bez uszczerbku dla uprawnień Rady Organów Nadzoru i Zarządu.

4. Urząd uznaje się za następcę prawnego Komitetu Europejskich Organów Nadzoru ds. Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych. Najpóźniej w dniu ustanowienia Urzędu wszystkie aktywa i zobowiązania oraz wszystkie bieżące operacje Komitetu Europejskich Organów Nadzoru ds. Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych zostają automatycznie przekazane Urzędowi. Komitet Europejskich Organów Nadzoru ds. Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych sporządza sprawozdanie, w którym wykazuje swoją końcową sytuację po stronie aktywów i zobowiązań z dniem tego przekazania. Sprawozdanie to jest badane i zatwierdzane przez Komitet Europejskich Organów Nadzoru ds. Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych i Komisję.

Artykuł 77

Przepisy przejściowe dotyczące personelu

1. Na zasadzie odstępstwa od art. 68, wszystkie umowy o pracę i porozumienia o oddelegowaniu zawarte przez Komitet Europejskich Organów Nadzoru ds. Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych lub jego sekretariat i obowiązujące w dniu 1 stycznia 2011 r. są uznawane do czasu ich wygaśnięcia. Nie podlegają one przedłużeniu.

2. Wszystkim pracownikom posiadającym umowę o pracę, o której mowa w ust. 1, proponuje się możliwość zawarcia umów na czas określony na mocy art. 2 lit. a) warunków zatrudnienia innych pracowników w różnych grupach zaszerogowania określonych w planie zatrudnienia Urzędu.

Po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia organ uprawniony do zawierania umów przeprowadzi wewnętrzną procedurę rekrutacyjną ograniczoną do pracowników posiadających umowę zawartą z Komitetem Europejskich Organów Nadzoru ds. Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych lub jego sekretariatem w celu sprawdzenia umiejętności, operatywności i uczciwości zatrudnianych osób. Wewnętrzna procedura rekrutacyjna w pełni uwzględnia umiejętności i doświadczenie, jakie dana osoba wykaże podczas wykonywania swoich obowiązków przed zatrudnieniem.

3. W zależności od rodzaju i poziomu obejmowanych stanowisk, osobom, które pomyślnie przejdą procedurę kwalifikacyjną, zostaną zaoferowane umowy na czas określony co najmniej na okres pozostały do wygaśnięcia wcześniejszej umowy.

4. Wobec pracowników posiadających wcześniejsze umowy, którzy podejmą decyzję o nieubieganiu się o umowę na czas określony lub którym nie zostaną zaoferowane takie umowy zgodnie z ust. 2, stosują się nadal odpowiednie przepisy krajowe dotyczące umów o pracę oraz inne odpowiednie instrumenty.

Artykuł 78

Przepisy krajowe

Państwa członkowskie podejmują wszelkie właściwe działania, by zapewnić skuteczne stosowanie niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 79

Zmiany

W decyzji nr 716/2009/WE wprowadza się zmianę polegającą na wykreśleniu Komitetu Europejskich Organów Nadzoru ds. Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych z wykazu beneficjentów wymienionych w sekcji B załącznika do tej decyzji.

Artykuł 80

Uchylenie

Niniejszym uchyła się decyzję Komisji 2009/79/WE ustanawiającą Komitet Europejskich Organów Nadzoru ds. Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych, ze skutkiem od dnia 1 stycznia 2011 r.

Artykuł 81

Przegląd

1. Do dnia 2 stycznia 2014 r., a następnie co trzy lata Komisja publikuje ogólne sprawozdanie dotyczące doświadczeń zgromadzonych w związku z działalnością Urzędu oraz stosowaniem procedur ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu. Sprawozdanie to zawiera między innymi ocenę:

- a) konwergencji w zakresie standardowych praktyk nadzorczych osiągniętej przez właściwe organy:
 - (i) konwergencję w dziedzinie funkcjonalnej niezależności właściwych organów oraz w dziedzinie standardów równoważnych zasadom ładu korporacyjnego;
 - (ii) bezstronność, obiektywność i autonomię Urzędu;
- b) funkcjonowania kolegiów organów nadzoru;
- c) postępów dokonanych w zakresie konwergencji w dziedzinie zapobiegania kryzysom, zarządzania w sytuacjach kryzysowych i rozwiązywania takich sytuacji, w tym w dziedzinie unijnych mechanizmów finansowania;
- d) roli Urzędu w odniesieniu do ryzyka systemowego;
- e) zastosowania klauzuli ochronnej ustanowionej w art. 38;
- f) zastosowania wiążącej mediacji ustanowionej w art. 19.

2. Sprawozdanie, o którym mowa w ust. 1, stwierdza także, czy:

- a) należy nadal oddzielnie nadzorować banki, ubezpieczenia, pracownicze programy emerytalne, papiery wartościowe i rynki finansowe;
- b) należy zastosować nadzór ostrożnościowy i prowadzić nadzór nad działalnością oddzielnie czy też przez ten sam organ nadzoru;

- c) należy uprościć i wzmocnić strukturę ESNF w celu zwiększenia spójności między poziomami makro i mikro oraz między Europejskimi Urzędami Nadzoru;
- d) ewolucja ESNF jest spójna z ewolucją w skali globalnej;
- e) w ramach ESNF istnieje wystarczająca różnorodność i wysoka jakość;
- f) istnieje odpowiedni poziom odpowiedzialności i przejrzystości w odniesieniu do wymogów dotyczących publikowania;
- g) zasoby Urzędu są odpowiednie, aby mógł on realizować powierzone mu obowiązki;
- h) wybór siedziby Urzędu jest trafny, czy też należy przenieść Europejskie Urzędy Nadzoru do jednej siedziby, aby usprawnić koordynację ich działań.

3. W odniesieniu do kwestii bezpośredniego nadzoru nad instytucjami lub infrastrukturami o zasięgu ogólnoeuropejskim i z uwzględnieniem zmian rynkowych, Komisja opracowuje roczne sprawozdanie na temat zasadności powierzenia Urzędowi dalszych obowiązków nadzorczych w tej dziedzinie.

4. Sprawozdanie to jest przekazywane wraz z towarzyszącymi mu wnioskami (w stosownych przypadkach) Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

Artykuł 82

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 2011 r., z wyjątkiem art. 76 i art. 77 ust. 1 i 2, które stosuje się od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

Urząd ustanawia się z dniem 1 stycznia 2011 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 24 listopada 2010 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
J. BUZEK
Przewodniczący

W imieniu Rady
O. CHASTEL
Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) NR 1095/2010**z dnia 24 listopada 2010 r.****w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych), zmiany decyzji nr 716/2009/WE i uchylecia decyzji Komisji 2009/77/WE**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 114,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego ⁽¹⁾,uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽²⁾,stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Kryzys finansowy w latach 2007 i 2008, ujawnił istotne braki w nadzorze finansowym, zarówno w poszczególnych przypadkach, jak i w podejściu do systemu finansowego jako całości. Nadzór oparty na modelach krajowych nie nadąża za globalizacją finansową i rzeczywistością, w której europejskie rynki finansowe są zintegrowane i połączone, a liczne instytucje finansowe działają na szczeblu transgranicznym. Kryzys ujawnił niedociągnięcia w zakresie współpracy, koordynacji, spójnego stosowania przepisów unijnych i zaufania pomiędzy krajowymi organami nadzoru.
- (2) Przed kryzysem finansowym i w jego trakcie Parlament Europejski apelował o dążenie do większej integracji europejskiego nadzoru, tak aby zapewnić wszystkim podmiotom na poziomie unijnym równe warunki konkurencji i uwzględnić rosnącą integrację rynków finansowych w Unii (w swych rezolucjach z dnia 13 kwietnia 2000 r. na temat komunikatu Komisji dotyczącego wprowadzania ram dla rynków finansowych: plan działania ⁽⁴⁾, z dnia 21 listopada 2002 r. w sprawie zasad nadzoru ostrożnościowego w Unii Europejskiej ⁽⁵⁾, z dnia 11 lipca 2007 r. w sprawie polityki usług finansowych (2005–2010) – białej księgi ⁽⁶⁾, z dnia 23 września 2008 r. z zaleceniami dla

Komisji w sprawie funduszy hedgingowych i niepublicznego rynku kapitałowego ⁽⁷⁾ i z dnia 9 października 2008 r. z zaleceniami dla Komisji w sprawie działań następczych w związku z metodą Lamfalussy'ego: przyszła struktura nadzoru ⁽⁸⁾ oraz w swych stanowiskach z dnia 22 kwietnia 2009 r. w sprawie zmienionego wniosku w sprawie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Solvency II) ⁽⁹⁾ i z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie agencji ratingowych ⁽¹⁰⁾).

- (3) W listopadzie 2008 r. Komisja utworzyła grupę wysokiego szczebla pod przewodnictwem Jacques'a de Larosière'a w celu opracowania zalecenia dotyczącego sposobu wzmocnienia europejskich ram nadzorczych dla lepszej ochrony obywateli i przywrócenia zaufania do systemu finansowego. W swoim sprawozdaniu końcowym przedstawionym w dniu 25 lutego 2009 r. („sprawozdanie grupy de Larosière'a”), grupa wysokiego szczebla zaleciła wzmocnienie ram nadzorczych, aby zmniejszyć groźbę wystąpienia w przyszłości kryzysów finansowych i ograniczyć ich skutki. Zaleciła ona reformy struktury nadzoru sektora finansowego w Unii. Grupa ekspertów wyraziła również stanowisko, że należy stworzyć Europejski System Urzędów Nadzoru Finansowego złożony z trzech Europejskich Urzędów Nadzoru odpowiedzialnych, odpowiednio, za bankowość, papiery wartościowe oraz ubezpieczenia i pracownicze programy emerytalne, a także zaleciła powołanie Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego. Eksperti uznali, że reformy wymienione w raporcie są niezbędne i należy niezwłocznie rozpocząć ich realizację.
- (4) W swoim komunikacie z dnia 4 marca 2009 r. zatytułowanym „Realizacja europejskiego planu naprawy” Komisja zaproponowała przedłożenie projektu legislacyjnego w sprawie utworzenia Europejskiego Systemu Urzędów Nadzoru Finansowego i Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego. W komunikacie z dnia 27 maja 2009 r. zatytułowanym „Europejski nadzór finansowy” Komisja przedstawiła więcej szczegółów na temat możliwej struktury takich nowych ram nadzorczych, co odzwierciedla meritum sprawozdania grupy de Larosière'a.
- (5) W konkluzjach z dnia 19 czerwca 2009 r. Rada Europejska potwierdziła, że należy utworzyć Europejski System Urzędów Nadzoru Finansowego złożony z trzech nowych Europejskich Urzędów Nadzoru. System ten powinien mieć na celu podniesienie jakości i spójności nadzoru krajowego, wzmocnienie nadzoru nad grupami transgranicznymi oraz opracowanie jednolitego zbioru przepisów

⁽¹⁾ Dz.U. C 13 z 20.1.2010, s. 1.

⁽²⁾ Opinia z dnia 22 stycznia 2010 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽³⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 22 września 2010 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia 17 listopada 2010 r.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 40 z 7.2.2001, s. 453.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 25 E z 29.1.2004, s. 394.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 175 E z 10.7.2008, s. 392

⁽⁷⁾ Dz.U. C 8 E z 14.1.2010, s. 26.

⁽⁸⁾ Dz.U. C 9 E z 15.1.2010, s. 48.

⁽⁹⁾ Dz.U. C 184 E z 8.7.2010, s. 214.

⁽¹⁰⁾ Dz.U. C 184 E z 8.7.2010, s. 292.

Europejskich obowiązującego wszystkich uczestników rynków finansowych na rynku wewnętrznym. Rada Europejska zaznaczyła, że Europejskie Urzędy Nadzoru powinny również posiadać uprawnienia nadzorcze w stosunku do agencji ratingowych oraz zwróciła się do Komisji o przygotowanie konkretnych wniosków dotyczących możliwości odgrywania przez Europejski System Urzędów Nadzoru Finansowego istotnej roli w sytuacjach kryzysowych, podkreślając jednocześnie, że decyzje podjęte przez Europejskie Urzędy Nadzoru nie powinny wpływać na obowiązki budżetowe państw członkowskich. Komisja przedstawiła wniosek dotyczący rozporządzenia zmieniającego rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1060/2009 z dnia 16 września 2009 r. w sprawie agencji ratingowych ⁽¹⁾. Parlament Europejski i Rada powinny uwzględnić ten wniosek, tak aby zapewnić Europejskiemu Urzędowi Nadzoru (Europejskiemu Urzędowi Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych), zwanemu dalej „Urzędem”, odpowiednie uprawnienia nadzorcze nad agencjami ratingowymi, mając na uwadze fakt, że Urząd powinien wykonywać wyłączne uprawnienia nadzorcze nad agencjami ratingowymi powierzone mu w rozporządzeniu (WE) nr 1060/2009. W tym celu Urząd powinien mieć odpowiednie uprawnienia do przeprowadzania dochodzeń i egzekwowania, jak określono w odpowiednim prawodawstwie, a także posiada możliwość nakładania opłat.

(6) W dniu 17 czerwca 2010 r. Rada Europejska ostatecznie stwierdziła, że „państwa członkowskie powinny wprowadzić system opłat i podatków nakładanych na instytucje finansowe, aby zapewnić równy podział obciążeń finansowych i określić zachęty służące ograniczeniu ryzyka systemowego. Takie opłaty lub podatki powinny być częścią struktury wiarygodnego rozwiązania ramowego. Pilnie potrzebne są dalsze prace nad ich głównymi aspektami; należy starannie zbadać kwestie równości reguł gry oraz łączne skutki zastosowania różnych środków regulacyjnych”.

(7) Kryzys gospodarczy i finansowy stworzył realne i poważne zagrożenia dla stabilności systemu finansowego i funkcjonowania rynku wewnętrznego. Przywrócenie oraz utrzymanie stabilności i wiarygodności systemu finansowego jest bezwzględnym warunkiem wstępnym utrzymania zaufania na rynku wewnętrznym oraz jego spójności, a tym samym utrzymania i poprawy warunków umożliwiających ustanowienie w pełni zintegrowanego i działającego rynku wewnętrznego w obszarze usług finansowych. Ponadto głębiej i mocniej zintegrowane rynki finansowe oferują lepsze możliwości pozyskiwania finansowania i dywersyfikacji ryzyka, poprawiając tym samym odporność gospodarek na wstrząsy.

(8) Unia wyczerpała możliwości działań w ramach obecnej formuły Komitetów Nadzorców Europejskich. Unia nie może trwać w sytuacji, w której brakuje mechanizmów

zapewniających podejmowanie przez krajowe organy nadzoru najlepszych możliwych decyzji nadzorczych dotyczących uczestników rynku finansowego działających transgranicznie; nie ma wystarczającej współpracy ani wymiany informacji pomiędzy krajowymi organami nadzoru; wspólne działanie podejmowane przez krajowe organy wymaga skomplikowanych ustaleń, aby uwzględnić mozaikę wymogów regulacyjnych i nadzorczych; krajowe rozwiązania są najczęściej jedynym wykonalnym wariantem odpowiedzi na problemy na poziomie unijnym; istnieje wiele różnych interpretacji tych samych tekstów prawnych. Europejski System Nadzoru Finansowego (zwany dalej „ESNF”) powinien zostać zaprojektowany w taki sposób, aby zaradzić tym brakom i stworzyć system zgodny z celem, jakim jest stabilny i jednolity unijny rynek usług finansowych łączący krajowe organy nadzoru w silną sieć unijną.

(9) ESNF powinien stanowić zintegrowaną sieć krajowych i unijnych organów nadzoru finansowego, w ramach której bieżący nadzór sprawowany jest na poziomie krajowym. Należy również osiągnąć większą harmonizację i spójne stosowanie przepisów dotyczących uczestników rynku finansowego w całej Unii. Poza Urzędem należy powołać Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Bankowego) i Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych), a także Wspólny Komitet Europejskich Urzędów Nadzoru (zwany dalej „Wspólnym Komitetem”). Europejska Rada ds. Ryzyka Systemowego (zwana dalej „ERRS”) powinna stanowić część ESNF w celu zrealizowania zadań określonych w niniejszym rozporządzeniu oraz w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1092/2010 ⁽²⁾.

(10) Europejskie Urzędy Nadzoru powinny zastąpić Komitet Europejskich Organów Nadzoru Bankowego ustanowiony decyzją Komisji 2009/78/WE ⁽³⁾, Komitet Europejskich Organów Nadzoru ds. Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych ustanowiony decyzją Komisji 2009/79/WE ⁽⁴⁾ oraz Komitet Europejskich Organów Nadzoru nad Rynkiem Papierów Wartościowych ustanowiony decyzją Komisji 2009/77/WE ⁽⁵⁾ i przejąć wszystkie zadania i kompetencje tych komitetów, wraz z kontynuowaniem, w stosownych przypadkach, już rozpoczętych prac i projektów. Należy jasno określić zakres działań poszczególnych Europejskich Urzędów Nadzoru. Europejskie Urzędy Nadzoru powinny odpowiadać za swoje działania przed Parlamentem Europejskim i Radą. W sytuacjach gdy ta odpowiedzialność dotyczyć będzie kwestii międzysektorowych, które koordynowane były za pośrednictwem Wspólnego Komitetu, za koordynację tę powinny odpowiadać Europejskie Urzędy Nadzoru poprzez Wspólny Komitet.

⁽¹⁾ Dz.U. L 302 z 17.11.2009, s. 1.

⁽²⁾ Zob. s. 1 niniejszego Dziennika Urzędowego.

⁽³⁾ Dz.U. L 25 z 29.1.2009, s. 23.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 25 z 29.1.2009, s. 28.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 25 z 29.1.2009, s. 18.

- (11) Urząd powinien działać, mając na uwadze polepszenie funkcjonowania rynku wewnętrznego, w tym zwłaszcza poprzez osiągnięcie wysokiego poziomu, skuteczności i spójności regulacji i nadzoru, uwzględniając zróżnicowane interesy poszczególnych państw członkowskich i różny charakter uczestników rynku finansowego. Urząd powinien chronić wartości społeczne takie jak integralność i stabilność systemu finansowego, przejrzystość rynków i produktów finansowych, oraz chronić inwestorów. Urząd powinien również zapobiegać arbitrażowi regulacyjnemu i gwarantować równe warunki konkurencji oraz wzmocnić międzynarodową koordynację nadzoru finansowego, z korzyścią dla całej gospodarki, w tym dla instytucji finansowych i innych zainteresowanych stron, konsumentów i pracowników. Jego zadania powinny także obejmować promowanie konwergencji nadzorczej i doradzanie instytucjom Unii w dziedzinach objętych zakresem jego kompetencji. Urzędowi należy także powierzyć pewną odpowiedzialność za istniejące i nowe rodzaje działalności finansowej.
- (12) W przypadkach i na warunkach określonych w aktach ustawodawczych, o których mowa w niniejszym rozporządzeniu, lub – jeżeli wymaga tego sytuacja nadzwyczajna – zgodnie z warunkami określonymi w niniejszym rozporządzeniu, Urząd powinien móc także czasowo zakazać prowadzenia lub ograniczyć pewne rodzaje działalności finansowej, które zagrażają prawidłowemu funkcjonowaniu i integralności rynków finansowych lub stabilności całego systemu finansowego w Unii lub jego części. W przypadkach gdy czasowy zakaz prowadzenia pewnych rodzajów działalności finansowej lub ograniczenie pewnych rodzajów działalności finansowej mają wpływ międzysektorowy, przepisy sektorowe powinny przewidywać, że Urząd powinien w stosownych przypadkach koordynować swoje działania z działaniami Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego) i Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych) za pośrednictwem Wspólnego Komitetu.
- (13) Urząd powinien również należycie uwzględniać wpływ swoich działań na konkurencję i innowację w ramach rynku wewnętrznego, konkurencyjność Unii na świecie, integrację finansową i nową strategię Unii na rzecz tworzenia miejsc pracy i wzrostu.
- (14) Aby zrealizować te cele, Urząd powinien posiadać osobowość prawną oraz niezależność administracyjną i finansową.
- (15) Na podstawie prac organów międzynarodowych, ryzyko systemowe należy zdefiniować jako ryzyko zakłócenia równowagi systemu finansowego mogące spowodować poważne negatywne konsekwencje dla rynku wewnętrznego i realnej gospodarki. Wszystkie rodzaje pośredników finansowych, rynków i infrastruktury potencjalnie mogą w pewnym stopniu mieć znaczenie systemowe.
- (16) Ryzyko transgraniczne obejmuje wszelkiego rodzaju ryzyko spowodowane przez nierównowagę gospodarczą lub problemy finansowe w całej Unii lub w jej części, które może mieć poważne negatywne skutki dla transakcji między podmiotami gospodarczymi dwóch lub więcej państw członkowskich, dla funkcjonowania rynku wewnętrznego lub finansów publicznych Unii lub któregośkolwiek z jej państw członkowskich.
- (17) Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w swoim wyroku z dnia 2 maja 2006 r. w sprawie C-217/04 (Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej przeciwko Parlamentowi Europejskiemu i Radzie Unii Europejskiej) stwierdził, że: „brzmienie art. 95 Traktatu WE [obecnie art. 114 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE)] nie pozwala na wniosek, iż przepisy przyjęte przez prawodawcę wspólnotowego na podstawie tego przepisu powinny zostać ograniczone, jeśli chodzi o ich adresatów, wyłącznie do państw członkowskich. W rzeczywistości bowiem może okazać się konieczne, według oceny tego prawodawcy, przewidzenie możliwości ustanowienia organu wspólnotowego mającego za zadanie przyczynianie się do realizacji procesu harmonizacji, w sytuacjach gdy stosowne wydaje się przyjęcie niewiązanych środków towarzyszących lub o charakterze ramowym dla ułatwienia jednolitego wykonania i stosowania aktów opartych na tym postanowieniu”⁽¹⁾. Cele i zadania Urzędu polegające na udzielaniu właściwym krajowym organom nadzoru pomocy w zakresie spójnej interpretacji i stosowania przepisów unijnych oraz przyczynianie się do stabilności finansowej koniecznej do integracji finansowej są ściśle związane z celami określonymi w dorobku prawnym Unii dotyczącym rynku wewnętrznego w obszarze usług finansowych. Urząd powinien w związku z tym zostać ustanowiony na podstawie art. 114 TFUE.
- (18) Do aktów ustawodawczych określających zadania właściwych organów państw członkowskich, w tym współpracę między nimi i z Komisją, należą: dyrektywa 97/49/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 marca 1997 w sprawie systemów rekompensat dla inwestorów⁽²⁾ dyrektywa 98/26/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 maja 1998 r. w sprawie zamknięcia rozliczeń w systemach płatności i rozrachunku papierów wartościowych⁽³⁾, dyrektywa 2001/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 maja 2001 r. w sprawie dopuszczenia papierów wartościowych do publicznego obrotu giełdowego oraz informacji dotyczących tych papierów wartościowych, które podlegają publikacji⁽⁴⁾, dyrektywa 2002/47/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 czerwca 2002 r. w sprawie uzgodnień dotyczących zabezpieczeń finansowych⁽⁵⁾, dyrektywa 2003/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie wykorzystywania poufnych informacji i manipulacji na rynku (nadużyć na rynku)⁽⁶⁾, dyrektywa 2003/71/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. w sprawie prospektu emisyjnego publikowanego w związku z publiczną ofertą lub dopuszczeniem do obrotu

(1) Zb.Orz. 2006, s. I-03771, pkt 44.

(2) Dz.U. L 84 z 26.3.1997, s. 22

(3) Dz.U. L 166 z 11.6.1998, s. 45.

(4) Dz.U. L 184 z 6.7.2001, s. 1.

(5) Dz.U. L 168 z 27.6.2002, s. 43.

(6) Dz.U. L 96 z 12.4.2003, s. 16.

papierów wartościowych i zmieniająca dyrektywę 2001/34/WE ⁽¹⁾, dyrektywa 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych ⁽²⁾, dyrektywa 2004/109/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 grudnia 2004 r. w sprawie harmonizacji wymogów dotyczących przejrzystości informacji o emitentach, których papiery wartościowe dopuszczane są do obrotu na rynku regulowanym oraz dyrektywa zmieniająca ⁽³⁾, dyrektywa 2006/49/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie adekwatności kapitałowej firm inwestycyjnych i instytucji kredytowych ⁽⁴⁾, bez uszczerbku dla kompetencji Europejskiego Organu Nadzoru (Europejskiego Organu Nadzoru Bankowego) w przypadku nadzoru ostrożnościowego, dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/65/WE z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) ⁽⁵⁾ wszelkie przyszłe przepisy dotyczące zarządzających alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi oraz rozporządzenie (WE) nr 1060/2009.

(19) Istniejące przepisy unijne regulujące dziedziny, których dotyczy niniejsze rozporządzenie, obejmuje również dyrektywę 2002/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie dodatkowego nadzoru nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń oraz przedsiębiorstwami inwestycyjnymi konglomeratu finansowego ⁽⁶⁾, dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 98/78/WE z dnia 27 października 1998 r. w sprawie dodatkowego nadzoru nad zakładami ubezpieczeń w grupach ubezpieczeniowych ⁽⁷⁾, rozporządzenie (WE) nr 1781/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 listopada 2006 r. w sprawie informacji o zleceniodawcach, które towarzyszą przekazom pieniężnym ⁽⁸⁾, oraz w stosownych fragmentach dyrektywę 2005/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 października 2005 r. w sprawie przeciwdziałania korzystaniu z systemu finansowego w celu prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu ⁽⁹⁾, a także dyrektywę 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 września 2002 r. dotyczącą sprzedaży konsumentom usług finansowych na odległość ⁽¹⁰⁾.

(20) Pożądane jest, by Urząd wspierał spójne podejście w dziedzinie systemów rekompensat dla inwestorów celem zapewnienia równych szans dla wszystkich inwestorów i równorzędnego ich traktowania w całej Unii. Ponieważ systemy rekompensat dla inwestorów podlegają kontroli w państwach członkowskich, a nie nadzorowi regulacyjnemu, Urząd powinien móc wykonywać swoje

uprawnienia na mocy niniejszego rozporządzenia w stosunku do samego systemu rekompensat dla inwestorów oraz do jego operatora.

(21) Zgodnie z Deklaracją (nr 39) odnoszącą się do artykułu 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej dołączoną do Aktu końcowego konferencji międzyrządowej, która przyjęła Traktat z Lizbony, opracowanie regulacyjnych standardów technicznych wymaga pomocy w postaci specjalistycznej wiedzy technicznej w formie szczególnej dla dziedziny usług finansowych. Konieczne jest umożliwienie Urzędowi zapewniania takiej wiedzy specjalistycznej również w odniesieniu do standardów lub elementów standardów, które nie są oparte na projektach regulacyjnych standardów technicznych opracowanych przez Urząd.

(22) Istnieje potrzeba wprowadzenia skutecznego instrumentu ustanawiającego zharmonizowane regulacyjne standardy techniczne w zakresie usług finansowych, tak by zapewnić, również poprzez jednolity zbiór przepisów, równe warunki i odpowiednią ochronę inwestorów i konsumentów w całej Unii. Ponieważ Urząd charakteryzuje wysoki poziom wiedzy specjalistycznej, efektywne i właściwe jest powierzenie mu, w dziedzinach określonych prawem unijnym, opracowania projektów regulacyjnych standardów technicznych, które nie rozstrzygają kwestii politycznych.

(23) Komisja powinna zatwierdzać te projekty regulacyjnych standardów technicznych w drodze aktów delegowanych zgodnie z art. 290 TFUE w celu nadania im wiążącej mocy prawnej. Zmiany tych projektów powinny być możliwe jedynie w sytuacjach nadzwyczajnych, ponieważ Urząd jest w bezpośrednim kontakcie z rynkami finansowymi i bierze pod uwagę codzienne funkcjonowanie tych rynków. Projekty regulacyjnych standardów technicznych podlegałyby zmianom, w przypadku ich niezgodności z prawem unijnym lub naruszenia zasady proporcjonalności lub podstawowych zasad rynku wewnętrznego w obszarze usług finansowych określonych w dorobku prawnym Unii dotyczącym usług finansowych. Komisja nie powinna zmieniać treści projektów regulacyjnych standardów technicznych przygotowanych przez Urząd bez uprzedniej konsultacji z Urzędem. Aby zapewnić sprawną i szybką procedurę przyjmowania tych standardów, należy ustalić określony termin, w którym Komisja powinna podjąć decyzję w sprawie ich zatwierdzenia.

(24) Zważywszy na wiedzę specjalistyczną Urzędu w dziedzinach, w których powinny być opracowywane regulacyjne standardy techniczne, należy uwzględnić wyrażony przez Komisję zamiar opierania się zasadniczo na projektach regulacyjnych standardów technicznych przedłożonych jej przez Urząd w celu przyjęcia odpowiednich aktów delegowanych. W przypadku gdy Urząd nie przedłoży jednak projektu regulacyjnych standardów technicznych w terminie określonym w stosownym akcie ustawodawczym, należy zapewnić faktyczne osiągnięcie skutków wykorzystania przekazanych uprawnień oraz utrzymanie efektywności procesu decyzyjnego. W takich sytuacjach Komisja powinna mieć zatem uprawnienia do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych w przypadku braku projektu opracowanego przez Urząd.

⁽¹⁾ Dz.U. L 345 z 31.12.2003, s. 64.

⁽²⁾ Dz.U. L 145 z 30.4.2004, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 390 z 31.12.2004, s. 38.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 177 z 30.6.2006, s. 201.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 302 z 17.11.2009, s. 32.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 35 z 11.2.2003, s. 1.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 330 z 5.12.1998, s. 1.

⁽⁸⁾ Dz.U. L 345 z 8.12.2006, s. 1.

⁽⁹⁾ Dz.U. L 309 z 25.11.2005, s. 15.

⁽¹⁰⁾ Dz.U. L 271 z 9.10.2002, s. 16.

- (25) Komisja powinna mieć także uprawnienia do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych w drodze aktów wykonawczych zgodnie z art. 291 TFUE.
- (26) W dziedzinach nieobjętych regulacyjnymi lub wykonawczymi standardami technicznymi Urząd powinien mieć uprawnienia do wydawania wytycznych i zaleceń w sprawie stosowania prawa Unii. W celu zapewnienia przejrzystości i zwiększenia przestrzegania przez krajowe organy nadzoru tych wytycznych i zaleceń Urząd powinien mieć możliwość opublikowania uzasadnień niezastosowania się przez organy nadzoru do tych wytycznych i zaleceń.
- (27) Zapewnianie właściwego i pełnego stosowania prawa unijnego jest podstawowym warunkiem wstępnym dla integralności, przejrzystości, efektywności i prawidłowego funkcjonowania rynków finansowych, stabilności systemu finansowego i równych warunków konkurencji dla uczestników rynku finansowego w Unii. Należy zatem wprowadzić odpowiedni mechanizm obowiązujący w przypadkach stwierdzenia przez Urząd niestosowania lub nieprawidłowego stosowania prawa unijnego prowadzącego do jego naruszenia. Mechanizm ten powinien obowiązywać w dziedzinach, w których prawo Unii określa jasne i bezwarunkowe obowiązki.
- (28) Aby umożliwić podjęcie odpowiednich działań w przypadku nieprawidłowego lub niewystarczającego stosowania prawa unijnego, należy wprowadzić mechanizm obejmujący trzy etapy: Po pierwsze, Urząd powinien być uprawniony do zbadania domniemanego nieprawidłowego lub niewystarczającego wykonania obowiązków wynikających z prawa unijnego przez organy krajowe w ramach ich praktyki nadzorczej, a następnie powinien wydać zalecenie. Po drugie, w przypadku gdy właściwy organ krajowy nie zastosuje się do zalecenia, Komisja powinna mieć prawo do wydania formalnej opinii uwzględniającej zalecenie Urzędu, w której wymaga od właściwego organu podjęcia działań koniecznych do zapewnienia przestrzegania prawa Unii.
- (29) Po trzecie, w wyjątkowych sytuacjach uporczywej bezczynności właściwego organu Urząd powinien posiadać uprawnienia do przyjęcia w ostateczności decyzji skierowanych do poszczególnych uczestników rynku finansowego. Uprawnienie to powinno być ograniczone do wyjątkowych przypadków, w których właściwy organ nie zastosuje się do skierowanej do niego formalnej opinii oraz w których prawo Unii ma bezpośrednie zastosowanie do uczestników rynku finansowego na mocy istniejących lub przyszłych rozporządzeń unijnych.
- (30) Poważne zagrożenia dla prawidłowego funkcjonowania i integralności rynków finansowych lub stabilności systemu finansowego w Unii wymagają szybkiej i skoordynowanej odpowiedzi na szczeblu Unii. Urząd powinien zatem móc zobowiązywać krajowe organy nadzoru do podejmowania konkretnych działań w celu zapobiegania sytuacjom nadzwyczajnym. Rada powinna być uprawniona do stwierdzania wystąpienia sytuacji nadzwyczajnej na podstawie wniosku jednego z Europejskich Urzędów Nadzoru, Komisji lub ERRS.
- (31) Urząd powinien zatem móc zobowiązywać krajowe organy nadzoru do podejmowania konkretnych działań w celu zaradzenia sytuacjom nadzwyczajnym. Działanie podjęte w tym względzie przez Urząd nie powinno naruszać uprawnień Komisji na mocy art. 258 TFUE do wszczynania przez nią postępowań wobec państwa członkowskiego danego organu nadzoru w sprawie niepodjęcia przez nie takiego działania, jak również nie narusza prawa Komisji do stosowania w takich okolicznościach środków tymczasowych zgodnie z regulaminem proceduralnym Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej. Jeżeli organy nadzoru danego państwa członkowskiego nie podejmą działania wymaganego przez Urząd, powinno pozostawać to bez uszczerbku dla wszelkiej odpowiedzialności jaką to państwo członkowskie może ponieść zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.
- (32) W celu zapewnienia efektywnego i skutecznego nadzoru oraz zrównoważonego uwzględnienia stanowisk właściwych organów w poszczególnych państwach członkowskich Urząd powinien móc rozstrzygać ze skutkiem wiążącym spory w sprawach transgranicznych między właściwymi organami, w tym w ramach kolegiów organów nadzoru. Należy wprowadzić postępowanie pojednawcze, podczas którego właściwe organy mogą dojść do porozumienia. Kompetencje Urzędu powinny obejmować spory dotyczące procedury lub przedmiotu działania lub braku działania właściwego organu danego państwa członkowskiego w przypadkach określonych w wiążących prawie aktach unijnych, o których mowa w niniejszym rozporządzeniu. W takim przypadku jeden z odnośnych organów nadzoru powinien być uprawniony do zwrócenia się z tą kwestią do Urzędu, który powinien postępować zgodnie z niniejszym rozporządzeniem. Urząd powinien być uprawniony do zażądania, by zainteresowane właściwe organy podjęły konkretne działanie lub by powstrzymały się od działania w celu rozstrzygnięcia danej sprawy, tak by zapewnić zgodność z prawem Unii, przy czym skutki tego postępowania byłyby wiążące dla danych właściwych organów. W przypadku gdy dany właściwy organ nie zastosuje się do skierowanej do niego decyzji o rozstrzygnięciu sporu, Urząd powinien mieć uprawnienia do przyjmowania decyzji skierowanych bezpośrednio do uczestników rynku finansowego w dziedzinach prawa unijnego mających bezpośrednie zastosowanie do tych instytucji. Uprawnienie do przyjęcia takiej decyzji powinno mieć zastosowanie wyłącznie w ostateczności i tylko w celu zapewnienia prawidłowego i spójnego stosowania prawa unijnego. W przypadkach gdy stosowne przepisy unijne przekazują uprawnienia dyskrecjonalne właściwym organom państw członkowskich, decyzje podejmowane przez Urząd nie mogą zastępować wykonywania – zgodnie z prawem unijnym – tych uprawnień dyskrecjonalnych.
- (33) Kryzys pokazał, że aktualny system współpracy między organami krajowymi, których uprawnienia ograniczają się do poszczególnych państw członkowskich, jest niewystarczający w stosunku do instytucji finansowych działających transgranicznie.
- (34) Grupy ekspertów powołane przez państwa członkowskie w celu badania przyczyn kryzysu i przedstawiania propozycji dotyczących usprawnienia regulacji sektora finansowego i nadzoru nad nim potwierdziły, że aktualne ustalenia nie stanowią solidnej podstawy dla przyszłych regulacji i nadzoru nad transgranicznymi instytucjami finansowymi w Unii.

- (35) Sprawozdanie grupy de Larosièrè'a wskazuje, że „zasadniczo mamy dwie opcje: pierwsza to rozwiązania wprowadzane przez poszczególne kraje z myślą tylko o własnych rynkach, bez liczenia się z pozostałymi, a często ze szkodą dla nich, a druga to wzmocniona, pragmatyczna, racjonalna współpraca europejska z korzyścią dla wszystkich, która pozwoli na utrzymanie otwartej gospodarki globalnej. Zapewni to niekwestionowane korzyści gospodarcze.”
- (36) Kolegia organów nadzoru odgrywają istotną rolę w efektywnym, skutecznym i spójnym nadzorze uczestników rynku finansowego działających na szczeblu transgranicznym. Urząd powinien przyczyniać się do propagowania i monitorowania efektywnego, skutecznego i konsekwentnego funkcjonowania kolegiów organów nadzoru oraz odgrywać w tym względzie przewodnią rolę w zapewnianiu konsekwentnego i spójnego funkcjonowania kolegiów organów nadzoru w odniesieniu do transgranicznych instytucji finansowych w całej Unii. Urząd powinien mieć zatem pełne prawo do uczestniczenia w kolegiach organów nadzoru w celu usprawniania ich funkcjonowania oraz procesu wymiany informacji w kolegiach organów nadzoru a także celem promowania konwergencji i spójności stosowania prawa Unii przez kolegia organów nadzoru. Jak zauważono w sprawozdaniu grupy de Larosièrè'a, „należy wyeliminować arbitraż regulacyjny i zakłócenia konkurencji wynikające z różnych praktyk nadzorczych, gdyż mogą one naruszyć stabilność finansową – między innymi poprzez zachęcanie do przenoszenia działalności finansowej do krajów o łagodniejszym systemie nadzoru. System nadzoru musi być postrzegany jako uczciwy i zrównoważony”.
- (37) W zakresie swoich kompetencji Urząd powinien przyczyniać się do opracowywania i koordynowania skutecznych i spójnych planów naprawczych, procedur stosowanych w sytuacjach nadzwyczajnych oraz środków zapobiegawczych, jak również aktywnie uczestniczyć w tych działaniach, aby zapewnić internalizowanie kosztów przez system finansowy, minimalizowanie skutków wszelkich przypadków upadłości i zależności od środków finansowych podatników dla ratowania uczestników rynku finansowego. Urząd powinien przyczyniać się do opracowywania metod prowadzenia postępowania naprawczego wobec upadających kluczowych uczestników rynku finansowego, tak by zapobiec rozprzestrzenianiu się tego zjawiska, umożliwić zamykanie działalności przez tych uczestników w sposób uporządkowany i z zachowaniem właściwych ram czasowych, jak również – w stosownych przypadkach – wraz ze spójnymi i wiarygodnymi mechanizmami finansowania.
- (38) W trakcie aktualnego przeglądu dyrektywy 94/19/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 1994 r. w sprawie systemów gwarancji depozytów ⁽¹⁾ i dyrektywy 97/9/WE Komisja zamierza zwrócić szczególną uwagę na konieczność zapewnienia dalej idącej harmonizacji w całej Unii. W sektorze ubezpieczeń odnotowuje się także fakt, że Komisja zamierza przeanalizować możliwość wprowadzenia unijnych przepisów o ochronie ubezpieczonych w przypadku upadłości towarzystwa ubezpieczeniowego. Europejskie Urzędy Nadzoru powinny odgrywać istotną rolę w tych obszarach, w związku z czym należy im powierzyć odpowiednie uprawnienia dotyczące europejskiego systemu gwarancyjnego.
- (39) Narzędziem przydatnym w funkcjonowaniu sieci organów nadzoru może być delegowanie zadań i kompetencji, tak by ograniczyć powielanie zadań nadzorczych, wspierać współpracę, a tym samym usprawnić proces nadzoru oraz zmniejszyć obciążenia spoczywające na uczestnikach rynku finansowego. Rozporządzenie to powinno zatem zapewniać jasne podstawy prawne dla takiego delegowania zadań i kompetencji. O ile powinna być respektowana ogólna zasada dopuszczająca delegowanie zadań i kompetencji, państwa członkowskie powinny mieć jednak możliwość wprowadzenia szczególnych warunków dotyczących delegowania kompetencji, np. w odniesieniu do informowania o ustaleniach dotyczących delegowania kompetencji i powiadamiania o nich. Delegowanie zadań oznacza, że zadania są wykonywane przez Urząd lub przez krajowy organ nadzoru inny niż właściwy organ nadzoru, podczas gdy odpowiedzialność za podejmowanie decyzji nadzorczych nadal spoczywa na organie delegującym. Na skutek delegowania zadań Urząd lub krajowy organ nadzoru, któremu przekazano kompetencje, powinien móc w swoim imieniu decydować o pewnych kwestiach dotyczących nadzoru zamiast organu delegującego. Delegowanie zadań i kompetencji powinno być regulowane zasadą przyznawania kompetencji nadzorczych organowi nadzoru, który ze względu na swoją pozycję jest najbardziej odpowiedni do podjęcia działań w przedmiotowej sprawie. Delegowanie kompetencji byłoby odpowiednim rozwiązaniem przykładowo ze względu na efekt skali lub zbieżny zakres, spójność w ramach nadzoru grupowego oraz optymalizację wykorzystania wiedzy specjalistycznej między organami nadzoru. Decyzje podejmowane przez organ, któremu przekazano kompetencje, o ile zostały podjęte w zakresie delegowanych kompetencji, powinny być uznawane za rozstrzygające przez organ delegujący kompetencje i przez inne właściwe organy. Odpowiednie unijne akty prawne mogą bliżej określać zasady delegowania kompetencji na podstawie umowy. Urząd powinien ułatwiać i monitorować zawieranie umów dotyczących delegowania zadań i kompetencji między krajowymi organami nadzoru za pomocą wszelkich właściwych środków.
- Urząd powinien być informowany z wyprzedzeniem o planowanym zawarciu umowy w sprawie delegowania zadań lub kompetencji, tak by móc wyrazić swoją opinię w stosownych przypadkach. Powinien on scentralizować publikację takich umów, aby zapewnić terminowe, przejrzyste i łatwo dostępne informacje na temat umów dla wszystkich zainteresowanych stron. Urząd powinien ustalać i upowszechniać dobre praktyki dotyczące delegowania zadań i kompetencji oraz umów w sprawie delegowania zadań lub kompetencji.
- (40) Urząd powinien aktywnie wspierać konwergencję praktyk nadzorczych w całej Unii w celu stworzenia wspólnej kultury nadzoru.
- (41) Wzajemne oceny stanowią efektywne i skuteczne narzędzie zwiększające spójność w ramach sieci organów nadzoru. Urząd powinien zatem opracować ramy metodologiczne dla takich wzajemnych ocen i regularnie je przeprowadzać. Oceny te powinny koncentrować się nie tylko na konwergencji praktyk nadzorczych, ale również na zdolności organów nadzoru do osiągnięcia wysokiej

⁽¹⁾ Dz.U. L 135 z 31.5.1994, s. 5.

jakości wyników w zakresie nadzoru oraz niezależności właściwych organów. Należy upubliczniać wyniki wzajemnych ocen za zgodą właściwego organu podlegającego ocenie. Należy również rozpoznawać i upubliczniać najlepsze praktyki.

(42) Urząd powinien aktywnie wspierać skoordynowane działania Unii w zakresie nadzoru, w szczególności w celu zapewnienia prawidłowego funkcjonowania i integralności rynków finansowych oraz stabilności systemu finansowego w Unii. Oprócz uprawnień do podejmowania działania w sytuacjach nadzwyczajnych, Urzędowi powinno zatem zostać powierzone zadanie ogólnej koordynacji w ramach ESNF. Urząd powinien skupić swoje działania na zapewnieniu niezakłóconego przepływu wszystkich istotnych informacji pomiędzy właściwymi organami.

(43) Aby utrzymać stabilność systemu finansowego, należy na wczesnym etapie określić tendencje, potencjalne zagrożenia i słabości dotyczące poziomu mikroostrożnościowego, transgranicznego i międzysektorowego. Urząd powinien, regularnie lub w razie konieczności doraźnie, monitorować i oceniać takie zmiany w obszarze podlegającym jego kompetencjom oraz, w stosownych przypadkach, informować Parlament Europejski, Radę, Komisję, inne Europejskie Urzędy Nadzoru oraz ERRS. Urząd powinien również – we współpracy z ERRS – uruchamiać i koordynować ogólnounijne testy warunków skrajnych w celu oceny odporności uczestników rynku finansowego na niekorzystne zmiany na rynku i powinien zapewniać, by na poziomie krajowym stosowano przy takich testach jak najbardziej spójną metodologię. Aby Urząd mógł należycie wykonywać swoje funkcje, powinien przeprowadzać analizy ekonomiczne rynków oraz wpływu, jaki miałyby ewentualne zmiany na rynku.

(44) Z uwagi na globalizację usług finansowych i rosnące znaczenie międzynarodowych standardów Urząd powinien wspierać dialog i współpracę z organami nadzoru spoza Unii. Powinien mieć możliwość rozwijania kontaktów i dokonywania uzgodnień administracyjnych z organami nadzoru i administracji państw trzecich oraz z organizacjami międzynarodowymi przy pełnym poszanowaniu aktualnych ról i odpowiednich kompetencji państw członkowskich oraz instytucji Unii. Udział w pracach Urzędu należy umożliwić państwom, które zawarły z Unią umowy o przyjęciu i stosowaniu jej prawa, a Urząd powinien mieć możliwość współpracy z państwami trzecimi stosującymi przepisy, które uznano za ekwiwalentne z przepisami unijnymi.

(45) Urząd powinien odgrywać rolę niezależnego organu doradczego dla Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji w dziedzinach podlegających jego kompetencjom. Bez uszczerbku dla kompetencji zainteresowanych właściwych organów Urząd powinien mieć możliwość wydawania opinii na temat oceny ostrożnościowej połączeń i przejąć na mocy dyrektywy 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie rynków

instrumentów finansowych ⁽¹⁾, w brzmieniu zmienionym dyrektywą 2007/44/WE ⁽²⁾ w przypadkach, w których dyrektywa ta wymaga konsultacji między właściwymi organami z co najmniej dwóch państw członkowskich.

(46) Aby skutecznie wykonywać swoje obowiązki Urząd powinien mieć prawo do zwracania się o wszelkie niezbędne informacje. Aby uniknąć powielania obowiązków sprawozdawczych uczestników rynku finansowego, takie informacje powinny być normalnie dostarczane przez krajowe organy nadzoru znajdujące się najbliżej rynków i uczestników rynku finansowego, a Urząd powinien uwzględniać już istniejące dane statystyczne. W ostateczności Urząd powinien mieć jednak możliwość skierowania należycie uzasadnionego i umotywowanego wniosku o informacje bezpośrednio do uczestnika rynku finansowego, jeżeli właściwy krajowy organ nie udostępnia lub nie może udostępnić takich informacji w odpowiednim czasie. Organy państw członkowskich powinny być zobowiązane do udzielenia pomocy Urzędowi w zakresie realizacji jego wniosków o informacje. W tym kontekście podstawowe znaczenie ma praca nad wspólnymi formatami sprawozdawczymi. Środki służące gromadzeniu informacji nie powinny naruszać ram prawnych europejskiego systemu statystycznego i Europejskiego Systemu Banków Centralnych w dziedzinie statystyki. Niniejsze rozporządzenie nie powinno zatem naruszać rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady WE nr 223/2009 z dnia 11 marca 2009 r. w sprawie statystyki europejskiej ⁽³⁾ ani rozporządzenia Rady (WE) nr 2533/98 z dnia 23 listopada 1998 r. dotyczącego zbierania informacji statystycznych przez Europejski Bank Centralny ⁽⁴⁾.

(47) Ścisła współpraca między Urzędem a ERRS ma podstawowe znaczenie dla pełnej efektywności funkcjonowania ERRS oraz dla podejmowania działań następczych w związku z jej ostrzeżeniami i zaleceniami. Urząd i ERRS powinny przekazywać sobie wszelkie istotne informacje. Dane dotyczące poszczególnych przedsiębiorstw należy dostarczać tylko po otrzymaniu uzasadnionego wniosku. Po otrzymaniu ostrzeżeń lub zaleceń skierowanych przez ERRS do Urzędu lub krajowego organu nadzoru, Urząd powinien, w stosownych przypadkach, zapewnić podjęcie działań następczych.

(48) Urząd powinien konsultować z zainteresowanymi stronami regulacyjne lub wykonawcze standardy techniczne, wytyczne i zalecenia oraz stwarzać im odpowiednią możliwość przedstawienia uwag na temat proponowanych środków. Przed przyjęciem projektów regulacyjnych lub wykonawczych standardów technicznych, wytycznych

⁽¹⁾ Dz.U. L 145 z 30.4.2004, s. 1.

⁽²⁾ Dyrektywa 2007/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 września 2007 r. zmieniająca dyrektywę Rady 92/49/EEG oraz dyrektywy 2002/83/WE, 2004/39/WE, 2005/68/WE i 2006/48/WE w zakresie zasad proceduralnych i kryteriów oceny stosowanych w ramach oceny ostrożnościowej przypadków nabycia lub zwiększenia udziałów w podmiotach sektora finansowego (Dz.U. L 247 z 21.9.2007, s. 1).

⁽³⁾ Dz.U. L 87 z 31.3.2009, s. 164.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 318 z 27.11.1998, s. 8.

i zaleceń Urząd powinien dokonać oceny skutków. W celu zapewnienia efektywności należy wykorzystać Grupę Interesariuszy z Sektora Giełd i Papierów Wartościowych, reprezentującą w zrównoważonych proporcjach uczestników rynków finansowych, małe i średnie przedsiębiorstwa (MŚP), pracowników naukowych, konsumentów oraz inne podmioty korzystające z detalicznych usług finansowych. Grupa Interesariuszy z Sektora Giełd i Papierów Wartościowych powinna służyć jako platforma kontaktowa z innymi grupami użytkowników usług finansowych ustanowionymi przez Komisję lub na mocy przepisów unijnych.

(49) Członkowie Grupy Interesariuszy z Sektora Giełd i Papierów Wartościowych reprezentujący organizacje typu non profit lub pracownicy naukowcy powinni otrzymywać odpowiednie wynagrodzenie, co umożliwi pełny udział w debacie na temat regulacji finansowej osobom, które nie posiadają dużych zasobów finansowych ani nie reprezentują sektora.

(50) Państwa członkowskie są głównie odpowiedzialne za zapewnienie skoordynowanego zarządzania w sytuacjach kryzysowych i utrzymanie stabilności finansowej w sytuacjach kryzysowych, w szczególności w odniesieniu do stabilizowania poszczególnych uczestników rynku finansowego znajdujących się w trudnej sytuacji i rozwiązywania ich problemów. Decyzje podejmowane przez Urząd w sytuacjach nadzwyczajnych lub rozwiązywania sporów wpływających na stabilność uczestnika rynku finansowego nie powinny wpływać na obowiązki budżetowe państw członkowskich. Należy ustanowić mechanizm umożliwiający państwom członkowskim powoływanie się na ten środek ochronny i – w ostateczności – przekazanie sprawy do decyzji Rady. Nie należy jednak nadużywać tego mechanizmu ochronnego w szczególności w odniesieniu do decyzji Urzędu, która nie ma znaczących lub istotnych skutków budżetowych, np. w przypadku zmniejszenia dochodów związanego z tymczasowym wprowadzeniem zakazu dotyczącego określonej działalności lub produktów ze względu na ochronę konsumentów. Przy podejmowaniu decyzji na mocy tego mechanizmu ochronnego, Rada powinna głosować zgodnie z zasadą mówiącą, że każdemu członkowi przysługuje jeden głos. Należy przyznać Radzie uprawnienia w tej dziedzinie, biorąc po uwagę szczególne obowiązki państw członkowskich w tym zakresie. Zważywszy na wrażliwy charakter tej kwestii, należy zapewnić rygorystyczne rozwiązania dotyczące poufności.

(51) W ramach tego procesu decyzyjnego w odniesieniu do Urzędu powinny obowiązywać przepisy unijne i ogólne zasady dotyczące należytych procedur i przejrzystości. Prawo adresatów decyzji Urzędu do złożenia wyjaśnień powinno być w pełni przestrzegane. Akty wydawane przez Urząd powinny stanowić integralną część prawa Unii.

(52) Głównym organem decyzyjnym Urzędu powinna być Rada Organów Nadzoru złożona z szefów odpowiednich właściwych organów w poszczególnych państwach członkowskich, na czele z Przewodniczącym Urzędu. W Radzie Organów Nadzoru zasiadać powinni w charakterze obserwatorów przedstawiciele Komisji, ERRS oraz Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych) i Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu

Nadzoru Bankowego). Członkowie Rady Organów Nadzoru powinni działać niezależnie i wyłącznie w interesie Unii.

(53) Co do zasady, Rada Organów Nadzoru powinna podejmować decyzje zwykłą większością zgodnie z regułą mówiącą, że każdemu członkowi przysługuje jeden głos. W odniesieniu do jednak do aktów natury ogólnej, w tym aktów dotyczących regulacyjnych i wykonawczych standardów technicznych, wytycznych i zaleceń dotyczących kwestii budżetowych, jak również w odniesieniu do wniosków państw członkowskich o ponowne rozważenie przez Urząd decyzji o czasowym zakazie prowadzenia pewnych rodzajów działalności finansowej lub ograniczeniu takich rodzajów działalności finansowej, właściwe jest stosowanie zasad głosowania większością kwalifikowaną zgodnie z art. 16 ust. 4 Traktatu o Unii Europejskiej oraz z Protokołem (nr 36) w sprawie postanowień przejściowych załączonym do Traktatu o Unii Europejskiej i Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej. Sprawy dotyczące rozstrzygania sporów między krajowymi organami nadzoru powinny być rozpatrywane przez określony, obiektywny zespół, w skład którego wchodzić członkowie niebędący przedstawicielami właściwych organów, które są stroną danego sporu, ani niemający żadnego interesu w konflikcie ani bezpośrednich powiązań z zainteresowanymi właściwymi organami. Skład zespołu powinien być odpowiednio wyważony. Decyzja podjęta przez zespół powinna być zatwierdzana przez Radę Organów Nadzoru zwykłą większością głosów zgodnie z zasadą mówiącą, że każdemu członkowi przysługuje jeden głos. Niemniej jednak w odniesieniu do decyzji podjętych przez nadzorcę konsolidującego, decyzja proponowana przez zespół mogłaby zostać odrzucona przez członków stanowiących mniejszość blokującą, zgodnie z art. 16 ust. 4 Traktatu o Unii Europejskiej i art. 3 Protokołu (nr 36) w sprawie postanowień przejściowych.

(54) Zarząd złożony z Przewodniczącego Urzędu oraz przedstawicieli krajowych organów nadzoru i Komisji powinien zapewniać, aby Urząd wypełniał swoją misję i wykonywał powierzone mu zadania. Zarządowi należy przyznać konieczne uprawnienia do, między innymi, proponowania rocznego i wieloletniego programu prac, wykonywania pewnych uprawnień budżetowych, przyjmowania planu polityki kadrowej Urzędu, przyjmowania przepisów szczególnych dotyczących prawa dostępu do dokumentów oraz proponowania sprawozdania rocznego.

(55) Urząd powinien być reprezentowany przez zatrudnionego w pełnym wymiarze czasu pracy Przewodniczącego wyznaczonego przez Radę Organów Nadzoru na podstawie osiągnięć, umiejętności, wiedzy na temat instytucji i rynków finansowych oraz doświadczenia w zakresie regulacji rynków finansowych i nadzoru finansowego po przeprowadzeniu otwartej procedury kwalifikacyjnej organizowanej i zarządzanej przez Radę Organów Nadzoru przy wsparciu Komisji. W celu wyznaczenia Pierwszego Przewodniczącego Urzędu Komisja powinna sporządzić m.in. krótką listę kandydatów na podstawie osiągnięć, umiejętności, wiedzy na temat instytucji i rynków finansowych oraz doświadczenia w zakresie regulacji rynków finansowych i nadzoru finansowego. W odniesieniu do wyznaczania kolejnych Przewodniczących możliwość uzyskania krótkiej listy kandydatów sporządzonej przez Komisję powinna zostać poddana przeglądowi w sprawozdaniu, które ma zostać sporządzone na mocy niniejszego

- rozporządzenia. Przed objęciem obowiązków przez wybraną osobę i najpóźniej miesiąc po dokonaniu wyboru przez Radę Organów Nadzoru, Parlament Europejski powinien mieć możliwość, po wysłuchaniu wybranej osoby, sprzeciwić się jej mianowaniu.
- (56) Zarządzanie Urzędem powinno zostać powierzone Dyrektorowi Wykonawczemu, który powinien mieć prawo do uczestniczenia bez prawa głosu w obradach Rady Organów Nadzoru i Zarządu.
- (57) Aby zapewnić międzysektorową spójność prac Europejskich Urzędów Nadzoru, powinny one ściśle ze sobą współpracować w ramach Wspólnego Komitetu i w stosownych przypadkach wypracowywać wspólne stanowiska. Wspólny Komitet powinien koordynować funkcje Europejskich Urzędów Nadzoru związane z konglomeratami finansowymi i innymi kwestiami międzysektorowymi. W stosownych przypadkach akty prawne również objęte kompetencjami Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych) i Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego) powinny być przyjmowane równolegle przez odnośne Europejskie Urzędy Nadzoru. Pracami Wspólnego Komitetu powinni kierować na zasadzie corocznej rotacji przewodniczący Europejskich Urzędów Nadzoru. Przewodniczący Wspólnego Komitetu powinien być wiceprzewodniczącym ERRS. Wspólny Komitet powinien dysponować własnym personelem zapewnionym przez Europejskie Urzędy Nadzoru, co pozwoli na nieformalną wymianę informacji oraz na wypracowanie wspólnego podejścia w zakresie kultury nadzoru między Europejskimi Urzędami Nadzoru.
- (58) Konieczne jest, by strony, na które mają wpływ decyzje podejmowane przez Urząd, mogły skorzystać z niezbędnych środków odwoławczych. W przypadkach gdy Urzędowi przysługują uprawnienia decyzyjne, w celu zapewnienia skutecznej ochrony praw stron oraz ze względu na ekonomikę procesową, zainteresowane strony powinny mieć prawo odwoływania się do Komisji Odwoławczej. Ze względu na efektywność i spójność Komisja Odwoławcza powinna być wspólnym organem Europejskich Urzędów Nadzoru, niezależnym od ich struktur administracyjnych i regulacyjnych. Powinna istnieć możliwość wniesienia odwołania od decyzji Komisji Odwoławczej do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.
- (59) W celu zagwarantowania pełnej autonomii i niezależności Urząd powinien posiadać własny budżet, który byłby finansowany głównie z obowiązkowych składek krajowych organów nadzoru i z budżetu ogólnego Unii Europejskiej. Finansowanie Urzędu przez Unię odbywa się na podstawie porozumienia osiągniętego przez władzę budżetową zgodnie z pkt 47 porozumienia międzyinstytucjonalnego z 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami⁽¹⁾. Zastosowanie powinna mieć unijna procedura budżetowa. Księgi rachunkowe powinny być badane przez Trybunał Obrachunkowy. Budżet ogólny podlega procedurze udzielania absolutionum.
- (60) W odniesieniu do Urzędu zastosowanie powinno mieć rozporządzenie (WE) nr 1073/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 maja 1999 r. dotyczące dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF)⁽²⁾. Urząd powinien również przystąpić do Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 25 maja 1999 r. między Parlamentem Europejskim, Radą Unii Europejskiej i Komisją Wspólnot Europejskich dotyczącego dochodzeń wewnętrznych prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF)⁽³⁾.
- (61) W celu zapewnienia otwartych i przejrzystych warunków zatrudnienia i równego traktowania pracowników, w odniesieniu do pracowników Urzędu powinien mieć zastosowanie regulamin pracowniczy urzędników i warunki zatrudnienia innych pracowników Wspólnot Europejskich⁽⁴⁾.
- (62) Niezbędna jest ochrona tajemnic handlowych i innych poufnych informacji. Poufność informacji udostępnianych Urzędowi i wymienianych w obrębie sieci powinna podlegać surowym i skutecznym zasadom zachowania poufności.
- (63) Dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych⁽⁵⁾ oraz rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych⁽⁶⁾ mają pełne zastosowanie do przetwarzania danych osobowych do celów niniejszego rozporządzenia.
- (64) Aby zapewnić przejrzyste funkcjonowanie Urzędu, powinno mieć do niego zastosowanie rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji⁽⁷⁾.
- (65) Państwa trzecie powinny mieć możliwość uczestniczenia w pracach Urzędu, zgodnie z odpowiednimi umowami, które mają zostać zawarte przez Unię.
- (66) Ponieważ cele niniejszego rozporządzenia, to znaczy polepszenie funkcjonowania rynku wewnętrznego poprzez zagwarantowanie wysokiego poziomu, skuteczności i spójności regulacji ostrożnościowej i nadzoru ostrożnościowego; ochronę inwestorów, ochronę integralności, efektywności i prawidłowego funkcjonowania rynków finansowych; utrzymanie stabilności systemu finansowego i wzmocnienie międzynarodowej koordynacji nadzoru finansowego, nie mogą być osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast z uwagi na rozmiary działania możliwe jest lepsze ich osiągnięcie na

(2) Dz.U. L 136 z 31.5.1999, s. 1.

(3) Dz.U. L 136 z 31.5.1999, s. 15.

(4) Dz.U. L 56 z 4.3.1968, s. 1

(5) Dz.U. L 281 z 23.11.1995, s. 31.

(6) Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1.

(7) Dz.U. L 145 z 31.5.2001, s. 43.

(1) Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.

poziomie Unii, Unia może podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.

- (67) Urząd powinien przejąć wszystkie obecne zadania i uprawnienia Komitetu Europejskich Organów Nadzoru nad Rynkiem Papierów Wartościowych. Z dniem ustanowienia Urzędu należy zatem uchylić decyzję Komisji 2009/77/WE, natomiast decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady 716/2009/WE z dnia 16 września 2009 r. ustanawiająca wspólnotowy program wspierania określonych działań w obszarach usług finansowych, sprawozdawczości finansowej oraz badania sprawozdań finansowych ⁽¹⁾ powinna zostać odpowiednio zmieniona. Zważywszy na istniejące struktury i działania Komitetu Europejskich Organów Nadzoru nad Rynkiem Papierów Wartościowych, trzeba zapewnić bardzo ścisłą współpracę między Komitetem Europejskich Organów Nadzoru nad Rynkiem Papierów Wartościowych a Komisją przy ustanawianiu odpowiednich rozwiązań przejściowych; należy zapewnić, by okres, w którym Komisja będzie odpowiedzialna za administracyjne ustanowienie i początkowe administracyjne funkcjonowanie Urzędu, był jak najkrótszy.
- (68) Należy określić termin wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, w taki sposób, aby zagwarantować, odpowiednie przygotowanie Urzędu do rozpoczęcia działalności oraz sprawne przekształcenie Komitetu Europejskich Organów Nadzoru nad Rynkiem Papierów Wartościowych w Urząd. Urząd powinien posiadać odpowiednie finansowanie. Przynajmniej na początku środki na jego finansowanie powinny pochodzić w 40 % ze środków finansowych Unii, a w 60 % z wkładów państw członkowskich, wniesionych zgodnie z ważeniem głosów określonym w art. 3 ust. 3 Protokołu (nr 36) w sprawie postanowień przejściowych.
- (69) Aby Urząd mógł zostać ustanowiony w dniu 1 stycznia 2011 r., niniejsze rozporządzenie powinno wejść w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

USTANOWIENIE I STATUS PRAWNY

Artykuł 1

Ustanowienie Urzędu i zakres jego działalności

1. Niniejsze rozporządzenie ustanawia Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych), zwany dalej „Urzędem”.

⁽¹⁾ Dz.U. L 253 z 25.9.2009, s. 8.

2. Urząd działa w ramach uprawnień przyznanych niniejszym rozporządzeniem i w zakresie przepisów dyrektywy 97/9/WE, dyrektywy 98/26/WE, dyrektywy 2001/34/WE, dyrektywy 2002/47/WE, dyrektywy 2003/6/WE, dyrektywy 2003/71/WE, dyrektywy 2004/39/WE, dyrektywy 2004/109/WE, dyrektywy 2009/65/WE, a także dyrektywy 2006/49/WE, bez uszczerbku dla kompetencji Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego) w zakresie nadzoru ostrożnościowego, wszelkich przyszłych przepisów dotyczących zarządzających alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi (ZAFI) i rozporządzenia (WE) nr 1060/2009 oraz w zakresie stosowanych fragmentów dyrektywy 2002/87/WE, dyrektywy 2005/60/WE, dyrektywy 2002/65/WE w stopniu, w jakim akty te mają zastosowanie do przedsiębiorstw świadczących usługi inwestycyjne lub do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania wprowadzających do obrotu swoje jednostki lub udziały oraz do właściwych organów nadzorujących takie przedsiębiorstwa, w tym wszystkich dyrektyw, rozporządzeń i decyzji wydanych na podstawie tych aktów oraz wszelkich przyszłych prawnie wiążących aktów unijnych powierzających zadania Urzędowi.

3. Urząd podejmuje również działania w zakresie działalności prowadzonej przez uczestników rynku w odniesieniu do spraw nieuregulowanych bezpośrednio w aktach, o których mowa w ust. 2, włączając kwestie ładu korporacyjnego, audytu i sprawozdawczości finansowej, pod warunkiem że działania Urzędu są konieczne, by zapewnić skuteczne i spójne stosowanie tych aktów. Urząd podejmuje również odpowiednie działania w kontekście zagadnień związanych z ofertami przejścia, rozliczeniami i rozrachunkami oraz instrumentami pochodnymi.

4. Przepisy niniejszego rozporządzenia pozostają bez uszczerbku dla uprawnień Komisji, w szczególności przyznanych w art. 258 TFUE w celu zapewniania przestrzegania prawa Unii.

5. Celem Urzędu jest ochrona interesu publicznego przez przyczynianie się do zapewniania w perspektywie krótko-, średnio- i długoterminowej stabilności i efektywności systemu finansowego na korzyść gospodarki Unii, jej obywateli i przedsiębiorstw. Urząd przyczynia się do:

- a) polepszenia funkcjonowania rynku wewnętrznego, w tym w szczególności do zapewnienia właściwego, skutecznego i spójnego poziomu regulacji i nadzoru;
- b) zapewniania integralności, przejrzystości, efektywności i prawidłowego funkcjonowania rynków finansowych;
- c) wzmocnienia międzynarodowej koordynacji w zakresie nadzoru finansowego;
- d) zapobiegania arbitrażowi regulacyjnemu i propagowania równych warunków konkurencji;
- e) zapewnienia właściwej regulacji oraz nadzoru w zakresie podejmowania ryzyka inwestycyjnego i innych rodzajów ryzyka; oraz
- f) wzmocnienia ochrony klientów.

W związku z powyższymi celami, Urząd przyczynia się do zapewnienia spójnego, efektywnego i skutecznego stosowania aktów, o których mowa w ust. 2, wspiera konwergencję nadzorczą, przedstawia opinie Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Komisji oraz prowadzi analizy ekonomiczne rynków, dążąc do osiągnięcia swoich celów.

Wykonując zadania powierzone mu na mocy niniejszego rozporządzenia, Urząd zwraca szczególną uwagę na ryzyko systemowe ze strony uczestników rynków finansowych, których upadłość mogłaby zagrozić funkcjonowaniu systemu finansowego lub realnej gospodarki.

Wykonując swoje zadania, Urząd działa niezależnie i obiektywnie, mając na względzie wyłącznie interes Unii.

Artykuł 2

Europejski System Nadzoru Finansowego

1. Urząd stanowi część Europejskiego Systemu Nadzoru Finansowego (ESNF). Głównym celem ESNF jest zapewnienie właściwego wdrażania przepisów dotyczących sektora finansowego, w sposób umożliwiający zachowanie stabilności finansowej i zapewnienie zaufania do systemu finansowego jako całości oraz odpowiedniej ochrony konsumentów usług finansowych.

2. W skład ESNF wchodzi:

- a) Europejska Rada ds. Ryzyka Systemowego (ERRS), w celu realizowania zadań określonych w rozporządzeniu (UE) nr 1092/2010 ⁽¹⁾ oraz w niniejszym rozporządzeniu;
- b) Urząd;
- c) Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Bankowego) ustanowiony na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 ⁽²⁾;
- d) Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych) ustanowiony na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1094/2010 ⁽³⁾;
- e) Wspólny Komitet Europejskich Urzędów Nadzoru („Wspólny Komitet”) w celu zrealizowania zadań określonych w art. 54–57 niniejszego rozporządzenia, rozporządzenia (UE) nr 1093/2010 i rozporządzenia (UE) nr 1094/2010;
- f) właściwe organy lub organy nadzoru państw członkowskich określone w aktach unijnych, o których mowa w art. 1 ust. 2 niniejszego rozporządzenia, rozporządzeniu (UE) nr 1093/2010 oraz rozporządzeniu (UE) nr 1094/2010.

3. Urząd prowadzi regularną i ścisłą współpracę z ERRS oraz z Europejskim Urzędem Nadzoru (Europejskim Urzędem Nadzoru Bankowego) i Europejskim Urzędem Nadzoru (Europejskim Urzędem Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów

Emerytalnych) za pośrednictwem Wspólnego Komitetu, zapewniając międzysektorową spójność prac i wypracowując wspólne stanowiska w zakresie nadzoru nad konglomeratami finansowymi oraz w innych kwestiach międzysektorowych.

4. Zgodnie z zasadą lojalnej współpracy z art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej, podmioty wchodzące w skład ESNF współpracują we wzajemnym zaufaniu i szacunku, w szczególności zapewniając przepływ odpowiednich i rzetelnych informacji między sobą.

5. Organy nadzorcze, które wchodzą w skład ESNF, są zobowiązane do sprawowania nadzoru nad uczestnikami rynków finansowych działającymi w Unii zgodnie z aktami, o których mowa w art. 1 ust. 2.

Artykuł 3

Odpowiedzialność urzędów

Urzędy, o których mowa w art. 2 ust. 2 lit. a)–d), odpowiadają przed Parlamentem Europejskim i Radą.

Artykuł 4

Definicje

Na użytek niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- 1) „uczestnik rynków finansowych” oznacza jakąkolwiek osobę, w odniesieniu do której obowiązuje wymóg określony w aktach unijnych, o których mowa w art. 1 ust. 2 lub w krajowych przepisach wprowadzających w życie te akty;
- 2) „kluczowy uczestnik rynków finansowych” oznacza uczestnika rynków finansowych, którego regularna działalność lub kondycja finansowa ma lub może mieć znaczny wpływ na stabilność, integralność lub efektywność rynków finansowych w Unii;
- 3) „właściwe organy” oznaczają:
 - (i) właściwe organy lub organy nadzoru określone w przepisach, o których mowa w art. 1 ust. 2;
 - (ii) w odniesieniu do dyrektyw 2002/65/WE i 2005/60/WE – organy właściwe w sprawie zapewnienia zgodności z wymogami tych dyrektyw przez przedsiębiorstwa świadczące usługi inwestycyjne lub przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania wprowadzające do obrotu swoje jednostki lub udziały;
 - (iii) w odniesieniu do systemów rekompensat dla inwestorów – organy, które zarządzają krajowymi systemami rekompensat zgodnie z dyrektywą 97/9/WE, lub w przypadku gdy funkcjonowaniem systemu rekompensat dla inwestorów zarządza spółka prywatna – organ publiczny nadzorujący takie systemy na mocy tej dyrektywy.

⁽¹⁾ Zob. s. 1 niniejszego Dziennika Urzędowego.

⁽²⁾ Zob. s. 12 niniejszego Dziennika Urzędowego.

⁽³⁾ Zob. s. 48 niniejszego Dziennika Urzędowego.

Artykuł 5

Status prawny

1. Urząd jest organem unijnym i posiada osobowość prawną.
2. W każdym państwie członkowskim Urząd posiada zdolność prawną o najszerszym zakresie przyznanym przez prawo krajowe osobom prawnym. Urząd może w szczególności nabywać lub zbywać ruchomości i nieruchomości oraz być stroną w postępowaniach sądowych.
3. Urząd reprezentuje jego Przewodniczący.

Artykuł 6

Skład

W skład Urzędu wchodzi:

- 1) Rada Organów Nadzoru, która wykonuje zadania określone w art. 43;
- 2) Zarząd, który wykonuje zadania określone w art. 47;
- 3) Przewodniczący, który wykonuje zadania określone w art. 48;
- 4) Dyrektor Wykonawczy, który wykonuje zadania określone w art. 53;
- 5) Komisja Odwoławcza, która wykonuje zadania określone w art. 60.

Artykuł 7

Siedziba

Siedziba Urzędu mieści się w Paryżu.

ROZDZIAŁ II

ZADANIA I UPRAWNIENIA URZĘDU

Artykuł 8

Zadania i uprawnienia Urzędu

1. Urząd ma następujące zadania:
 - a) przyczyniać się do ustanowienia wspólnych standardów i praktyk regulacyjnych i nadzorczych o wysokiej jakości, w szczególności poprzez przedstawianie opinii instytucjom Unii oraz poprzez opracowywanie wytycznych, zaleceń i projektów regulacyjnych i wykonawczych standardów technicznych, opartych na aktach legislacyjnych, o których mowa w art. 1 ust. 2;
 - b) przyczyniać się do spójnego stosowania prawnie wiążących aktów unijnych, w szczególności poprzez budowanie wspólnej kultury nadzoru, zapewnianie spójnego, efektywnego i skutecznego stosowania aktów, o których mowa w art. 1 ust. 2, zapobieganie arbitrażowi regulacyjnemu, mediację i rozstrzyganie sporów między właściwymi organami, zapewnianie skutecznego i spójnego nadzoru nad uczestnikami rynku finansowego, zapewnianie spójności działań

kolegiów organów nadzoru oraz podejmowanie działań m.in. w sytuacjach nadzwyczajnych;

- c) wspierać i ułatwiać delegowanie zadań i kompetencji pomiędzy właściwymi organami;
 - d) ściśle współpracować z ERRS, w szczególności poprzez dostarczanie jej wszelkich informacji koniecznych do realizacji jej zadań oraz poprzez zapewnianie podejmowania odpowiednich działań następczych w związku z jej ostrzeżeniami i zaleceniami;
 - e) organizować i przeprowadzać analizy wzajemnych ocen właściwych organów, w tym wydając wytyczne i zalecenia oraz określając najlepsze praktyki w celu zwiększenia spójności wyników w zakresie nadzoru;
 - f) monitorować i oceniać zmiany na rynku podlegającym kompetencjom Urzędu;
 - g) przeprowadzać analizy ekonomiczne rynków w celu informowania o wykonywaniu zadań przez Urząd;
 - h) wzmacniać ochronę inwestorów;
 - i) przyczyniać się do konsekwentnego i spójnego funkcjonowania kolegiów organów nadzoru, monitorowania, oceniania i mierzenia ryzyka systemowego, opracowywania i koordynowania planów naprawczych, zapewniania wysokiego poziomu ochrony inwestorom w całej Unii oraz opracowywania metod prowadzenia postępowania naprawczego wobec upadających uczestników rynków finansowych, a także oceniania zapotrzebowania na odpowiednie instrumenty finansujące zgodnie z art. 21–26;
 - j) wypełniać wszelkie inne szczegółowe zadania określone w niniejszym rozporządzeniu lub w innych aktach ustawodawczych;
 - k) publikować i regularnie aktualizować na stronie internetowej Urzędu informacje dotyczące obszaru jego działań, w szczególności w obrębie zakresu jego uprawnień, które to informacje odnoszą się do zarejestrowanych uczestników rynku finansowego, aby zapewnić opinii publicznej łatwy dostęp do informacji;
 - l) przejąć, w stosownych przypadkach, wszystkie aktualne i bieżące zadania Komitetu Europejskich Organów Nadzoru nad Rynkiem Papierów Wartościowych.
2. W celu realizacji zadań określonych w ust. 1, Urząd dysponuje uprawnieniami określonymi w niniejszym rozporządzeniu, w szczególności uprawnieniami do podejmowania następujących działań:
 - a) opracowywanie projektów regulacyjnych standardów technicznych w określonych przypadkach, o których mowa w art. 10;
 - b) opracowywanie projektów wykonawczych standardów technicznych w określonych przypadkach, o których mowa w art. 15;
 - c) wydawanie wytycznych i zaleceń, zgodnie z art. 16;

- d) wydawanie zaleceń w określonych przypadkach, o których mowa w art. 17 ust. 3;
- e) podejmowanie indywidualnych decyzji skierowanych do właściwych organów w określonych przypadkach, o których mowa w art. 18 ust. 3 i 19 ust. 3;
- f) w przypadkach dotyczących prawa Unii mającego bezpośrednio zastosowanie – podejmowanie indywidualnych decyzji skierowanych do uczestników rynku finansowego w określonych przypadkach, o których mowa w art. 17 ust. 6, art. 18 ust. 4 i art. 19 ust. 4;
- g) wydawanie opinii dla Parlamentu Europejskiego, Rady lub Komisji, zgodnie z art. 34;
- h) gromadzenie niezbędnych informacji dotyczących uczestników rynku finansowego, jak określono w art. 35;
- i) opracowywanie wspólnych metodologii oceny wpływu charakterystyki produktu i procesu dystrybucji na sytuację finansową uczestników rynku finansowego i na ochronę konsumentów;
- j) stworzenie centralnej bazy danych zarejestrowanych uczestników rynku finansowego w obszarze podlegającym jego kompetencji, jeżeli tak stanowią akty, o których mowa w art. 1 ust. 2.

Artykuł 9

Zadania związane z ochroną konsumentów i działalnością finansową

1. Urząd podejmuje przewodnią rolę w propagowaniu przejrzystości, prostoty i uczciwości na rynku konsumenckich produktów i usług finansowych całego rynku wewnętrznego, między innymi przez:
 - a) gromadzenie i analizowanie informacji na temat tendencji w zachowaniach konsumentów oraz składanie odnośnych sprawozdań;
 - b) analizowanie i koordynowanie znajomości zagadnień finansowych i inicjatyw edukacyjnych realizowanych przez właściwe organy;
 - c) opracowywanie norm szkoleniowych dla sektora; oraz
 - d) przyczynianie się do rozwoju wspólnych zasad ujawnień.
2. Urząd monitoruje nowe oraz istniejące formy działalności finansowej i może przyjmować wytyczne oraz zalecenia w celu propagowania bezpieczeństwa i solidności rynków i konwergencji praktyk regulacyjnych.
3. Urząd może również wydawać ostrzeżenia w przypadku gdy działalność finansowa poważnie zagraża celom określonym w art. 1 ust. 5.
4. Urząd powołuje stanowiącą jego integralną część komisję ds. innowacji finansowych, w skład której wchodzi wszystkie istotne właściwe krajowe organy nadzoru, w celu osiągnięcia

skoordynowanego podejścia regulacyjnego i nadzorczego w stosunku do nowych lub innowacyjnych rodzajów działalności finansowej oraz udzielania porad, które Urząd przedstawia Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Komisji.

5. W określonych przypadkach i na warunkach określonych w aktach ustawodawczych, o których mowa w art. 1 ust. 2, lub – jeżeli wymaga tego sytuacja nadzwyczajna – zgodnie z warunkami określonymi w art. 18, Urząd może czasowo zakazać prowadzenia lub ograniczyć prowadzenie pewnych typów działalności finansowej, które zagrażają prawidłowemu funkcjonowaniu i integralności rynków finansowych lub stabilności całego systemu finansowego w Unii lub jego części.

Urząd dokonuje przeglądu decyzji, o której mowa w akapicie pierwszym, w odpowiednich odstępach czasu, co najmniej co trzy miesiące. Jeżeli decyzja nie zostanie przedłużona po trzech miesiącach, automatycznie wygasa.

Państwo członkowskie może zwrócić się do Urzędu o ponowne rozważenie podjętej przez niego decyzji. W takim przypadku Urząd decyduje – zgodnie z procedurą określoną w art. 44 ust. 1 akapit drugi – czy podtrzymać swoją decyzję.

Urząd może również oceniać potrzebę zakazania lub ograniczenia pewnych typów działalności finansowej i w razie potrzeby poinformować Komisję, aby ułatwić przyjęcie wszelkich takich zakazów lub ograniczeń.

Artykuł 10

Regulacyjne standardy techniczne

1. W przypadku przekazania Komisji przez Parlament Europejski i Radę uprawnień do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych w drodze aktów delegowanych zgodnie z art. 290 TFUE w celu zapewnienia spójnej harmonizacji w dziedzinach szczegółowo określonych w aktach ustawodawczych, o których mowa w art. 1 ust. 2, Urząd może opracować projekty regulacyjnych standardów technicznych. Urząd przedstawia Komisji swoje projekty standardów do zatwierdzenia.

Regulacyjne standardy techniczne mają charakter wyłącznie techniczny, nie mogą rozstrzygać kwestii strategicznych, ani kwestii dotyczących polityki, a zakres ich treści wyznaczają akty ustawodawcze, które stanowią ich podstawę.

Przed ich przedstawieniem Komisji Urząd przeprowadza otwarte konsultacje publiczne na temat projektów regulacyjnych standardów technicznych oraz dokonuje analizy ewentualnych kosztów i korzyści z nimi związanych, chyba że takie konsultacje i analizy są nieproporcjonalne w stosunku do zakresu i wpływu odnośnych projektów regulacyjnych standardów technicznych lub w związku ze szczególnie pilnym charakterem danej kwestii. Urząd zasięga również opinii Grupy Interesariuszy z Sektora Giełd i Papierów Wartościowych, o której mowa w art. 37.

Niezwłocznie po przedłożeniu przez Urząd projektu regulacyjnego standardu technicznego, Komisja przekazuje go Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

W terminie trzech miesięcy od otrzymania projektu regulacyjnego standardu technicznego Komisja podejmuje decyzję w sprawie jego zatwierdzenia. Komisja może zatwierdzić projekt regulacyjnych standardów technicznych tylko częściowo lub ze zmianami, jeżeli wymaga tego interes Unii.

W przypadku gdy Komisja nie zamierza zatwierdzić projektu regulacyjnego standardu technicznego albo zamierza zatwierdzić go częściowo lub ze zmianami, odsyła Urzędowi projekt regulacyjnego standardu technicznego, uzasadniając, dlaczego nie zamierza go zatwierdzić, lub, odpowiednio, wyjaśniając przyczyny swoich zmian. W terminie sześciu tygodni Urząd może zmienić projekt regulacyjnego standardu technicznego na podstawie zmian proponowanych przez Komisję i ponownie przedłożyć go Komisji w postaci formalnej opinii. Urząd przesyła kopię swojej formalnej opinii Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

Jeżeli przed upływem tego sześciotygodniowego okresu Urząd nie przedłożył zmienionego projektu regulacyjnego standardu technicznego lub przedłożył projekt regulacyjnego standardu technicznego, który nie został zmieniony w sposób zgodny ze zmianami proponowanymi przez Komisję, Komisja może przyjąć regulacyjny standard techniczny ze zmianami, które uważa za istotne, lub odrzucić go.

Komisja nie może zmieniać treści projektu regulacyjnego standardu technicznego przygotowanego przez Urząd bez uprzedniej konsultacji z Urzędem, zgodnie z niniejszym artykułem.

2. W przypadku gdy Urząd nie przedłożył projektu regulacyjnego standardu technicznego w terminie określonym w aktach ustawodawczych, o których mowa w art. 1 ust. 2, Komisja może zażądać takiego projektu w nowym terminie.

3. Wyłącznie w przypadku gdy Urząd nie przedłoży Komisji projektu regulacyjnego standardu technicznego w terminie zgodnie z ust. 2, Komisja może przyjąć regulacyjny standard techniczny w drodze aktu delegowanego bez projektu przedłożonego przez Urząd.

Komisja przeprowadza otwarte konsultacje na temat projektów regulacyjnych standardów technicznych oraz dokonuje analizy ewentualnych kosztów i korzyści z nimi związanych, chyba że takie konsultacje i analizy są nieproporcjonalne w stosunku do zakresu i wpływu odnośnych projektów regulacyjnych standardów technicznych lub w związku ze szczególnie pilnym charakterem danej kwestii. Komisja zasięga również opinii lub porady Grupy Interesariuszy z Sektora Giełd i Papierów Wartościowych, o której mowa w art. 37.

Komisja niezwłocznie przekazuje ten projekt regulacyjnego standardu technicznego Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

Komisja przesyła Urzędowi swój projekt regulacyjnego standardu technicznego. W terminie sześciu tygodni Urząd może zmienić projekt regulacyjnego standardu technicznego i przedłożyć go Komisji w postaci formalnej opinii. Urząd przesyła kopię swojej formalnej opinii Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

Jeżeli przed upływem sześciotygodniowego okresu, o którym mowa w akapicie czwartym, Urząd nie przedłożył zmienionego projektu regulacyjnego standardu technicznego, Komisja może przyjąć tę regulacyjny standard techniczny.

Jeżeli Urząd przedłożył zmieniony projekt regulacyjnego standardu technicznego w terminie sześciu tygodni, Komisja może zmienić projekt regulacyjnego standardu technicznego na podstawie zmian postulowanych przez Urząd lub przyjąć regulacyjny standard techniczny ze zmianami, które uważa za istotne. Komisja nie może bez uprzedniej konsultacji z Urzędem, zgodnie z niniejszym artykułem, zmieniać treści projektu regulacyjnego standardu technicznego przygotowanego przez Urząd.

4. Regulacyjne standardy techniczne przyjmowane są w drodze rozporządzeń lub decyzji. Są one publikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* i wchodzi w życie w terminach w nich określonych.

Artykuł 11

Wykonanie przekazania uprawnień

1. Uprawnienia do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w art. 10, przyznaje się Komisji na okres czterech lat od dnia 16 grudnia 2010 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazanych uprawnień najpóźniej sześć miesięcy przed upływem okresu czterech lat. Przekazanie uprawnień jest automatycznie przedłużane na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada wycofają to przekazanie zgodnie z art. 14.

2. Niezwłocznie po przyjęciu regulacyjnego standardu technicznego Komisja powiadamia o tym równocześnie Parlament Europejski i Radę.

3. Udzielone Komisji uprawnienie do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych podlega warunkom określonym w art. 12–14.

Artykuł 12

Odwołanie przekazania uprawnień

1. Parlament Europejski lub Rada mogą w dowolnym czasie odwołać przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 10.

2. Instytucja, która rozpoczęła wewnętrzną procedurę w celu podjęcia decyzji, czy zamierza odwołać przekazanie uprawnień, stara się poinformować drugą instytucję i Komisję, w odpowiednim czasie przed podjęciem ostatecznej decyzji, wskazując które z przekazanych uprawnień mogłyby zostać odwołane.

3. Decyzja o odwołaniu przekazania uprawnień kończy przekazanie uprawnień określonych w tej decyzji. Decyzja ta wywołuje skutki prawne natychmiast lub w późniejszej dacie w niej określonej. Nie ma ona wpływu na ważność regulacyjnych standardów technicznych będących już w mocy. Decyzja ta jest publikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 13

Sprzeciw wobec regulacyjnych standardów technicznych

1. Parlament Europejski lub Rada mogą wyrazić sprzeciw wobec regulacyjnego standardu technicznego w terminie trzech miesięcy od daty powiadomienia o regulacyjnym standardzie technicznym przyjętym przez Komisję. Z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady termin ten jest przedłużany o trzy miesiące.

W przypadku gdy Komisja przyjmuje regulacyjny standard techniczny, który jest taki sam jak projekt regulacyjnego standardu technicznego przedłożony przez Urząd, okres, w którym Parlament Europejski i Rada mogą wyrazić sprzeciw wynosi miesiąc od daty powiadomienia. Z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady termin ten jest przedłużany o miesiąc.

2. Jeżeli przed upływem terminu, o którym mowa w ust. 1, Parlament Europejski ani Rada nie wyraziły sprzeciwu wobec danego regulacyjnego standardu technicznego, zostaje ona opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* i wchodzi w życie z dniem w niej określonym.

Regulacyjny standard techniczny może zostać opublikowany w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* i wejść w życie przed upływem tego terminu, jeżeli Parlament Europejski i Rada poinformują Komisję, że nie zamierzają zgłosić sprzeciwu.

3. Jeżeli Parlament Europejski albo Rada wyrażą sprzeciw wobec regulacyjnego standardu technicznego przed upływem terminu, o którym mowa w ust. 1, nie wchodzi on w życie. Zgodnie z art. 296 TFUE instytucja wyrażająca sprzeciw określa powody sprzeciwu wobec danego regulacyjnego standardu technicznego.

Artykuł 14

Niezatwierdzenie lub zmiana projektu regulacyjnych standardów technicznych

1. W przypadku gdy Komisja nie zatwierdzi projektu regulacyjnego standardu technicznego lub zmieni go zgodnie z art. 10, powiadamia ona o tym Urząd, Parlament Europejski i Radę, podając uzasadnienie.

2. W stosownych przypadkach Parlament Europejski lub Rada mogą, w terminie jednego miesiąca od otrzymania powiadomienia, o którym mowa w ust. 1, wezwać właściwego Komisarza wraz z Przewodniczącym Urzędu na posiedzenie *ad hoc* właściwej komisji Parlamentu Europejskiego lub Rady, aby mogli oni przedstawić i wyjaśnić różnice zdań między nimi.

Artykuł 15

Wykonawcze standardy techniczne

1. Urząd może opracować wykonawcze standardy techniczne – w drodze aktów wykonawczych zgodnie z art. 291 TFUE – w dziedzinach szczegółowo określonych w aktach ustawodawczych, o których mowa w art. 1 ust. 2. Wykonawcze standardy techniczne mają charakter wyłącznie techniczny, nie mogą rozstrzygać kwestii strategicznych ani wyborów w zakresie polityki,

a ich treść ma na celu określenie warunków zastosowania tych aktów. Urząd przedstawia Komisji projekty wykonawczych standardów technicznych do zatwierdzenia.

Przed przedstawieniem Komisji wykonawczych standardów technicznych Urząd przeprowadza otwarte konsultacje oraz dokonuje analizy ewentualnych kosztów i korzyści z nimi związanych, chyba że takie konsultacje i analizy są nieproporcjonalne w stosunku do zakresu i wpływu danego projektu wykonawczych standardów technicznych lub w związku ze szczególnie pilnym charakterem danej kwestii. Urząd zasięga również opinii Grupy Interesariuszy z Sektora Giełd i Papierów Wartościowych, o której mowa w art. 37.

Niezwłocznie po przedłożeniu przez Urząd projektu wykonawczego standardu technicznego, Komisja przekazuje go Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

W terminie trzech miesięcy od otrzymania projektu wykonawczego standardu technicznego Komisja podejmuje decyzję w sprawie jego zatwierdzenia. Komisja może przedłużyć ten okres o miesiąc. Komisja może zatwierdzić projekt wykonawczego standardu technicznego tylko częściowo lub ze zmianami, jeżeli wymaga tego interes Unii.

W przypadku gdy Komisja nie zamierza zatwierdzić projektu wykonawczego standardu technicznego lub zamierza zatwierdzić go częściowo lub ze zmianami, odsyła go Urzędowi, uzasadniając, dlaczego nie zamierza ich zatwierdzić, lub, odpowiednio, wyjaśniając przyczyny swoich zmian. W terminie sześciu tygodni Urząd może zmienić projekt wykonawczych standardów technicznych na podstawie zmian proponowanych przez Komisję i ponownie przedłożyć go Komisji w postaci formalnej opinii. Urząd przesyła kopię swojej formalnej opinii Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

Jeżeli przed upływem sześciotygodniowego okresu, o którym mowa w akapicie piątym, Urząd nie przedłożył zmienionego projektu wykonawczego standardu technicznego lub przedłożył projekt wykonawczego standardu technicznego, który nie został zmieniony w sposób zgodny ze zmianami proponowanymi przez Komisję, Komisja może przyjąć wykonawczy standard techniczny ze zmianami, które uważa za istotne, lub odrzucić go.

Komisja nie może zmieniać treści projektu wykonawczego standardu technicznego przygotowanego przez Urząd bez uprzedniej konsultacji z Urzędem, zgodnie z niniejszym artykułem.

2. W przypadku gdy Urząd nie przedłożył projektu wykonawczego standardu technicznego w terminie określonym w aktach ustawodawczych, o których mowa w art. 1 ust. 2, Komisja może zażądać takiego projektu w nowym terminie.

3. Wyłącznie w przypadku gdy Urząd nie przedłoży Komisji projektu wykonawczego standardu technicznego w terminie zgodnie z ust. 2, Komisja może przyjąć wykonawczy standard techniczny w drodze aktu wykonawczego bez projektu przedłożonego przez Urząd.

Komisja przeprowadza otwarte konsultacje na temat projektów wykonawczych standardów technicznych oraz dokonuje analizy ewentualnych kosztów i korzyści z nimi związanych, chyba że takie konsultacje i analizy są nieproporcjonalne w stosunku do zakresu i wpływu odnośnych projektów wykonawczych standardów technicznych lub w związku ze szczególnie pilnym charakterem danej kwestii. Komisja zasięga również opinii lub porady Grupy Interesariuszy z Sektora Giełd i Papierów Wartościowych, o której mowa w art. 37.

Komisja niezwłocznie przekazuje ten projekt wykonawczego standardu technicznego Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

Komisja przesyła Urzędowi projekt wykonawczych standardów technicznych. W terminie sześciu tygodni Urząd może zmienić projekt wykonawczego standardu technicznego i przedłożyć go Komisji w postaci formalnej opinii. Urząd przesyła kopię swojej formalnej opinii Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

Jeżeli przed upływem sześciotygodniowego okresu, o którym mowa w akapicie czwartym, Urząd nie przedłożył zmienionego projektu wykonawczego standardu technicznego, Komisja może przyjąć tę wykonawczy standard techniczny.

Jeżeli Urząd przedłożył zmieniony projekt wykonawczego standardu technicznego w terminie sześciu tygodni, Komisja może zmienić projekt wykonawczego standardu technicznego na podstawie zmian postulowanych przez Urząd lub przyjąć wykonawczy standard techniczny ze zmianami, które uważa za istotne.

Komisja nie może zmieniać treści projektów wykonawczych standardów technicznych przygotowanych przez Urząd bez uprzedniej konsultacji z Urzędem, zgodnie z niniejszym artykułem.

4. Wykonawcze standardy techniczne przyjmowane są w drodze rozporządzeń lub decyzji. Są one publikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* i wchodzą w życie w terminach w nich określonych.

Artykuł 16

Wytyczne i zalecenia

1. W celu ustanowienia spójnych, wydajnych i skutecznych praktyk nadzorczych w ramach ESNF oraz zapewnienia wspólnego, jednolitego i spójnego stosowania prawa Unii, Urząd wydaje wytyczne i zalecenia skierowane do właściwych organów lub uczestników rynku finansowego.

2. W stosownych przypadkach Urząd przeprowadza otwarte konsultacje publiczne w sprawie wytycznych i zaleceń, a także analizuje potencjalne koszty i korzyści z nimi związane. Takie konsultacje i analizy muszą być proporcjonalne do zasięgu, charakteru i wpływu wytycznych lub zaleceń. W razie potrzeby Urząd zasięga również opinii lub rady Grupy Interesariuszy z Sektora Giełd i Papierów Wartościowych, o której mowa w art. 37.

3. Właściwe organy i uczestnicy rynku finansowego dokładają wszelkich starań, aby zastosować się do tych wytycznych i zaleceń.

W ciągu dwóch miesięcy od wydania wytycznej lub zalecenia każdy właściwy organ potwierdza, czy stosuje się lub czy zamierza zastosować się do danej wytycznej lub danego zalecenia. Jeżeli właściwy organ nie stosuje się do nich ani nie zamierza się do nich zastosować, powiadamia o tym Urząd, podając uzasadnienie.

Urząd publikuje informacje o tym, że dany właściwy organ nie stosuje się lub nie zamierza zastosować się do danej wytycznej lub danego zalecenia. Urząd może również, w odniesieniu do indywidualnych przypadków, podjąć decyzję o opublikowaniu przedstawionego przez właściwy organ uzasadnienia niezastosowania się do danej wytycznej lub danego zalecenia. Właściwy organ jest z wyprzedzeniem powiadamiany o takiej publikacji.

Jeżeli jest to wymagane w wytycznej lub zaleceniu, uczestnicy rynku finansowego jasno i szczegółowo informują, czy stosują się do tej wytycznej lub zalecenia.

4. W sprawozdaniu, o którym mowa w art. 43 ust. 5, Urząd informuje Parlament Europejski, Radę i Komisję o wydanych wytycznych i zaleceniach, wymienia właściwy organ, który nie zastosował się do nich, a także określa, jak zamierza zagwarantować, że dany właściwy organ będzie stosować się do jego zaleceń i wytycznych w przyszłości.

Artykuł 17

Naruszenie prawa Unii

1. W przypadku gdy właściwy organ nie zastosował aktów unijnych, o których mowa w art. 1 ust. 2, w tym regulacyjnych standardów technicznych i wykonawczych standardów technicznych ustanowionych zgodnie z art. 10–15, lub zastosował je w sposób, który wydaje się stanowić naruszenie prawa Unii, w szczególności nie zapewniając spełnienia przez uczestnika rynku finansowego wymogów ustanowionych w tych aktach, Urząd podejmuje działania zgodnie z uprawnieniami określonymi w ust. 2, 3 i 6 niniejszego artykułu.

2. Na wniosek co najmniej jednego właściwego organu, Parlamentu Europejskiego, Rady, Komisji, Grupy Interesariuszy z Sektora Giełd i Papierów Wartościowych lub z własnej inicjatywy i po poinformowaniu właściwego organu, którego to dotyczy, Urząd może przeprowadzać postępowanie wyjaśniające w sprawie domniemanego naruszenia lub niezastosowania prawa unijnego.

Bez uszczerbku dla uprawnień ustanowionych w art. 35 właściwy organ niezwłocznie przekazuje Urzędowi wszelkie informacje uznane przez Urząd za niezbędne dla prowadzonego przez niego postępowania wyjaśniającego.

3. W terminie dwóch miesięcy od rozpoczęcia postępowania wyjaśniającego, Urząd może skierować do właściwego organu, którego to dotyczy, zalecenie określające działania konieczne do zapewnienia przestrzegania prawa Unii.

W terminie dziesięciu dni roboczych od daty otrzymania zalecenia, właściwy organ informuje Urząd o działaniach, jakie podjął lub zamierza podjąć, aby zapewnić przestrzeganie prawa Unii.

4. W przypadku gdy właściwy organ nie zapewnił przestrzegania prawa Unii w ciągu miesiąca od otrzymania zalecenia od Urzędu, Komisja może, po uzyskaniu informacji od Urzędu lub z własnej inicjatywy, wydać formalną opinię nakładającą na właściwy organ obowiązek podjęcia działań niezbędnych do przestrzegania prawa Unii. Formalna opinia Komisji uwzględnia zalecenie Urzędu.

Komisja wydaje taką formalną opinię w terminie trzech miesięcy od przyjęcia zalecenia. Komisja może przedłużyć ten okres o jeden miesiąc.

Urząd i właściwe organy przekazują Komisji wszelkie niezbędne informacje.

5. W terminie dziesięciu dni roboczych od daty otrzymania formalnej opinii, o której mowa w ust. 4, właściwy organ informuje Komisję i Urząd o działaniach, jakie podjął lub zamierza podjąć, aby zastosować się do tej formalnej opinii.

6. Bez uszczerbku dla uprawnień Komisji na mocy art. 258 TFUE, w przypadku gdy właściwy organ nie stosuje się do formalnej opinii, o której mowa w ust. 4, w okresie w niej przewidzianym, oraz w przypadku gdy konieczne jest terminowe zarządzenie nieprzestrzeganiu przepisów, w celu utrzymania bądź przywrócenia równych warunków konkurencji na rynku lub zapewnienia prawidłowego funkcjonowania systemu finansowego i jego stabilności, oraz w przypadku gdy odpowiednie wymogi przewidziane w aktach, o których mowa w art. 1 ust. 2, są bezpośrednio stosowane wobec uczestników rynku finansowego Urząd może przyjąć decyzję indywidualną, skierowaną do uczestnika rynku finansowego, zobowiązującą go do podjęcia działań niezbędnych do wypełnienia jego obowiązków wynikających z prawa Unii, w tym do zaprzestania określonych praktyk.

Decyzja Urzędu musi być zgodna z formalną opinią wydaną przez Komisję na mocy ust. 4.

7. Decyzje przyjęte na mocy ust. 6 mają pierwszeństwo wobec wszelkich decyzji przyjętych wcześniej przez właściwe organy w tej samej sprawie.

Podejmując działania w związku z kwestiami będącymi przedmiotem formalnej opinii wydanej na mocy ust. 4 lub decyzji wydanej na mocy ust. 6, właściwe organy stosują się odpowiednio do formalnej opinii lub decyzji.

8. W sprawozdaniu, o którym mowa w art. 43 ust. 5, Urząd wskazuje właściwe organy i uczestników rynku finansowego, którzy nie zastosowali się do formalnych opinii lub decyzji, o których mowa w ust. 4 i 6 niniejszego artykułu.

Artykuł 18

Działania podejmowane w sytuacjach nadzwyczajnych

1. W przypadku niekorzystnego rozwoju sytuacji, który może poważnie zagrozić prawidłowemu funkcjonowaniu rynków finansowych i ich integralności lub stabilności całego systemu finansowego w Unii lub jego części, Urząd aktywnie ułatwia i w razie potrzeby koordynuje wszelkie działania podejmowane przez odpowiednie właściwe organy krajowe.

Aby umożliwić Urzędowi takie ułatwianie i koordynowanie działań, Urząd jest dokładnie informowany o wszelkich istotnych zmianach; jest również zapraszany do udziału w charakterze obserwatora we wszelkich stosownych spotkaniach organizowanych przez odpowiednie krajowe właściwe organy nadzoru.

2. Rada, w porozumieniu z Komisją i ERRS, a w stosownych przypadkach, z Europejskimi Urzędami Nadzoru, może przyjąć skierowaną do Urzędu decyzję stwierdzającą istnienie sytuacji nadzwyczajnej na użytek niniejszego rozporządzenia, na wniosek Urzędu, Komisji lub ERRS. Rada dokonuje przeglądu tej decyzji w odpowiednich odstępach czasu, a co najmniej raz na miesiąc. Jeżeli decyzja ta nie zostanie przedłużona z końcem okresu jednego miesiąca, automatycznie traci ona moc. Rada może w każdym czasie stwierdzić, że sytuacja nadzwyczajna już nie występuje.

W przypadku gdy ERRS lub Urząd uznają, że sytuacja nadzwyczajna może wystąpić, wydają poufne zalecenie skierowane do Rady i przedstawiają jej ocenę sytuacji. Rada ocenia wówczas, czy należy zwołać posiedzenie. W trakcie tej procedury gwarantuje się zachowanie należytej poufności.

Jeżeli Rada ogłosi istnienie sytuacji nadzwyczajnej, niezwłocznie informuje o tym należycie Parlament Europejski i Komisję.

3. W przypadku przyjęcia przez Radę decyzji na mocy ust. 2 i w wyjątkowych okolicznościach, kiedy niezbędne są skoordynowane działania organów krajowych w związku z niekorzystnym rozwojem sytuacji, który może poważnie zagrozić prawidłowemu funkcjonowaniu rynków finansowych i ich integralności lub stabilności całego systemu finansowego w Unii lub jego części, Urząd może przyjąć indywidualne decyzje zobowiązujące właściwe organy do podjęcia niezbędnych działań zgodnie z przepisami, o których mowa w art. 1 ust. 2, w celu zaradzenia takiemu rozwojowi sytuacji przez zapewnienie spełniania przez uczestników rynku finansowego i właściwe organy wymogów ustanowionych w tych przepisach.

4. Bez uszczerbku dla uprawnień Komisji na mocy art. 258 TFUE, w przypadku gdy właściwy organ nie stosuje się do decyzji Urzędu, o której mowa w ust. 3, w okresie w niej wskazanym, a odpowiednie wymogi przewidziane w aktach ustawodawczych, o których mowa w art. 1 ust. 2, w tym w regulacyjnych standardach technicznych i wykonawczych standardach technicznych przyjętych zgodnie z tymi aktami, są bezpośrednio stosowane wobec uczestników rynku finansowego, Urząd może przyjąć

decyzję indywidualną skierowaną do uczestnika rynku finansowego zobowiązującą go do podjęcia działań niezbędnych do wypełnienia jego obowiązków wynikających z tych przepisów, w tym do zaprzestania określonych praktyk. Ma to zastosowanie wyłącznie w sytuacjach, gdy właściwy organ nie stosuje aktów ustawodawczych, o których mowa w art. 1 ust. 2, w tym w regulacyjnych standardów technicznych i wykonawczych standardów technicznych przyjętych zgodnie z tymi aktami, lub gdy stosuje te akty w sposób, który wydaje się wyraźnym naruszeniem tych aktów, oraz w przypadkach gdy pilne podjęcie środków zaradczych jest konieczne, by przywrócić prawidłowe funkcjonowanie rynków finansowych i ich integralność lub stabilność całego systemu finansowego w Unii lub jego części.

5. Decyzje przyjęte na mocy ust. 4 mają pierwszeństwo wobec wszelkich decyzji przyjętych wcześniej przez właściwe organy w tej samej sprawie.

Wszelkie działania podjęte przez właściwe organy w związku z kwestiami, będącymi przedmiotem decyzji na mocy ust. 3 lub 4, muszą być zgodne z tymi decyzjami.

Artykuł 19

Rozstrzyganie sporów między właściwymi organami w sytuacjach transgranicznych

1. Bez uszczerbku dla uprawnień określonych w art. 17, w przypadku gdy właściwy organ nie zgadza się ze sposobem zastosowania przepisów proceduralnych, podjętymi działaniami lub niepodjęciem działań przez właściwy organ innego państwa członkowskiego w przypadkach określonych w aktach, o których mowa w art. 1 ust. 2, Urząd – na wniosek co najmniej jednego właściwego organu, którego to dotyczy – może podjąć działania mające na celu umożliwienie tym organom wypracowania porozumienia zgodnie z procedurą określoną w ust. 2–4 niniejszego artykułu.

W przypadkach określonych w przepisach, o których mowa w art. 1 ust. 2, i gdy na podstawie obiektywnych kryteriów można stwierdzić, że istnieje różnica zdań między właściwymi organami z różnych państw członkowskich, Urząd może – z własnej inicjatywy – podjąć działania mające na celu umożliwienie tym organom wypracowania porozumienia zgodnie z procedurą określoną w ust. 2–4.

2. Uwzględniając odpowiednie terminy określone w aktach, o których mowa w art. 1 ust. 2, oraz stopień złożoności i pilności sprawy, Urząd wyznacza termin zakończenia postępowania pojednawczego między właściwymi organami. Na tym etapie Urząd występuje w roli mediatora.

3. Jeśli zainteresowane właściwe organy nie osiągną porozumienia w fazie postępowania pojednawczego, o którym mowa w ust. 2, Urząd może – zgodnie z procedurą określoną w art. 44 ust. 1 akapit trzeci i czwarty – w celu rozstrzygnięcia sporu wydać decyzję zobowiązującą te organy do podjęcia określonych działań lub do powstrzymania się od działań, ze skutkami wiążącymi dla zainteresowanych właściwych organów, aby zapewnić zgodność z prawem Unii.

4. Bez uszczerbku dla uprawnień Komisji na mocy art. 258 TFUE, w przypadku gdy właściwy organ nie stosuje się do decyzji Urzędu, a w ten sposób nie zapewnia spełniania przez instytucję finansową wymogów, które stosowane są wobec niej bezpośrednio na mocy aktów, o których mowa w art. 1 ust. 2, Urząd może wydać skierowaną do uczestnika rynku finansowego decyzję indywidualną, zobowiązującą tego uczestnika rynku finansowego do podjęcia działań niezbędnych do wypełnienia jego obowiązków wynikających z prawa Unii, w tym do zaprzestania określonych praktyk.

5. Decyzje wydane na mocy ust. 4 mają pierwszeństwo wobec wszelkich decyzji przyjętych wcześniej przez właściwe organy w tej samej sprawie. Wszelkie działania podjęte przez właściwe organy w związku z sytuacją faktyczną będącą przyczyną wydania decyzji na mocy ust. 3 lub 4, muszą być zgodne z tymi decyzjami.

6. W sprawozdaniu, o którym mowa w art. 50 ust. 2, Przewodniczący Urzędu wskazuje charakter i rodzaj sporów między właściwymi organami, osiągnięte porozumienia oraz decyzje wydane w celu rozstrzygnięcia takich sporów.

Artykuł 20

Rozstrzyganie sporów międzysektorowych pomiędzy właściwymi organami

Zgodnie z procedurą określoną w art. 19 i 56 Wspólny Komitet rozstrzyga spory międzysektorowe, które mogą wystąpić między dwoma lub większą liczbą właściwych organów, jak określono odpowiednio w art. 4 pkt 2 niniejszego rozporządzenia, rozporządzenia (UE) 1093/2010 i rozporządzenia (UE) 1094/2010.

Artykuł 21

Kolegia organów nadzoru

1. Urząd przyczynia się do promowania i monitorowania efektywnego, skutecznego i spójnego funkcjonowania kolegiów organów nadzoru, ustanowionych w aktach ustawodawczych, o których mowa w art. 1 ust. 2, a także wspiera spójność stosowania prawa unijnego w tych kolegiach organów nadzoru. W celu zbliżenia najlepszych praktyk nadzoru, personel Urzędu może uczestniczyć w działaniach kolegiów organów nadzoru, w tym w kontrolach w siedzibach, prowadzonych wspólnie przez co najmniej dwa właściwe organy.

2. Urząd odgrywa wiodącą rolę w zapewnianiu konsekwentnego i spójnego funkcjonowania kolegiów organów nadzoru dla instytucji transgranicznych w całej Unii, z uwzględnieniem ryzyka systemowego generowanego przez uczestników rynków finansowych, o którym mowa w art. 23.

Na użytek niniejszego ustępu i ust. 1 niniejszego artykułu Urząd jest uznawany za „właściwy organ” w rozumieniu stosownych przepisów.

Urząd może:

- a) gromadzić i wymieniać wszelkie istotne informacje we współpracy z właściwymi organami, by ułatwiać pracę kolegium oraz stworzyć centralny system i zarządzać nim w celu udostępniania tych informacji właściwym organom w kolegium;
 - b) inicjować i koordynować ogólnounijne testy warunków skrajnych – zgodnie z art. 32 – w celu oceny odporności uczestników rynków finansowych, w szczególności ryzyka systemowego generowanego przez kluczowych uczestników rynków finansowych, o którym mowa w art. 23, na niekorzystne zmiany na rynku, a także w celu oceny możliwości wzrostu ryzyka systemowego generowanego przez kluczowych uczestników rynków finansowych w sytuacjach skrajnych, zapewniając przy tym stosowanie na poziomie krajowym spójnej metodologii w takich testach; w stosownych przypadkach Urząd może też wydać właściwym organom zalecenie wyeliminowania problemów stwierdzonych w trakcie testu warunków skrajnych;
 - c) propagować skuteczne i efektywne działania nadzorcze, m.in. oceniając zagrożenia, na jakie są lub mogą być narażeni uczestnicy rynków finansowych w sytuacjach skrajnych;
 - d) nadzorować, zgodnie z zadaniami i uprawnieniami określonymi w niniejszym rozporządzeniu, zadania realizowane przez właściwe organy; oraz
 - e) wystąpić z wnioskiem, by dane kolegium kontynuowało dyskusję w każdym przypadku, gdy Urząd uzna, że dana decyzja skutkowałaby nieprawidłowym stosowaniem prawa unijnego lub nie przyczyniałaby się do realizacji celu, jakim jest konwergencja praktyk nadzorczych. Urząd może także wymagać zaplanowania posiedzenia kolegium lub dodania do porządku obrad nowego punktu.
3. Urząd może opracowywać projekty regulacyjnych i wykonawczych standardów technicznych, aby zapewnić jednolite warunki stosowania przepisów dotyczących operacyjnego funkcjonowania kolegiów organów nadzoru; może także wydawać wytyczne i zalecenia przyjmowane na mocy art. 16, aby propagować konwergencję funkcjonowania nadzoru i najlepszych praktyk nadzorczych przyjmowanych przez kolegia organów nadzoru.
4. Urząd pełni prawnie wiążącą rolę mediatora w celu rozwiązywania sporów między właściwymi organami zgodnie z procedurą określoną w art. 19. Urząd może podejmować decyzje nadzorcze mające zastosowanie bezpośrednio do uczestnika rynku finansowego, którego dotyczy spór, zgodnie z art. 19.

Artykuł 22

Przepisy ogólne

1. Urząd należycie uwzględni ryzyko systemowe w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 1092/2010. Urząd zajmuje się wszelkim ryzykiem zakłócenia świadczenia usług finansowych:
- a) spowodowanym upośledzeniem całego lub części systemu finansowego; oraz

- b) mogącym spowodować poważne negatywne konsekwencje dla rynku wewnętrznego i realnej gospodarki.

Urząd w stosownych przypadkach uwzględnia monitorowanie i ocenę ryzyka systemowego w oparciu o prace ERRS i Urzędu oraz reaguje na ostrzeżenia i zalecenia ERRS zgodnie z art. 17 rozporządzenia (UE) nr 1092/2010.

2. Urząd opracowuje we współpracy z ERRS i zgodnie z art. 23 wspólne podejście do identyfikacji i mierzenia ryzyka systemowego generowanego przez kluczowych uczestników rynków finansowych, w tym, w stosownych przypadkach, wskaźniki ilościowe i jakościowe.

Wskaźniki te odgrywają bardzo istotną rolę podczas określania stosownych działań nadzorczych. Urząd monitoruje stopień zbieżności czynionych ustaleń w celu propagowania wspólnego podejścia.

3. Bez uszczerbku dla aktów, o których mowa w art. 1 ust. 2, Urząd sporządza w razie potrzeby dodatkowe wytyczne i zalecenia dla kluczowych uczestników rynków finansowych w celu uwzględnienia generowanego przez nich ryzyka systemowego.

Urząd zapewnia uwzględnianie ryzyka systemowego stwarzanego przez kluczowych uczestników rynków finansowych przy opracowywaniu projektu regulacyjnych i wykonawczych standardów technicznych w dziedzinach określonych w aktach ustawodawczych, o których mowa w art. 1 ust. 2.

4. Na wniosek co najmniej jednego właściwego organu, Parlamentu Europejskiego, Rady lub Komisji – lub z własnej inicjatywy – Urząd może przeprowadzić postępowanie wyjaśniające dotyczące konkretnego rodzaju działalności finansowej lub rodzaju produktu lub sposobu postępowania w celu oszacowania potencjalnego zagrożenia dla integralności rynków finansowych lub stabilności systemu finansowego i wydać zainteresowanym właściwym organom odpowiednie zalecenia podjęcia stosownych działań.

Urząd może w tym celu skorzystać z uprawnień powierzonych mu na mocy niniejszego rozporządzenia, w tym art. 35.

5. Wspólny Komitet zapewnia ogólną i międzysektorową koordynację działań prowadzonych zgodnie z niniejszym artykułem.

Artykuł 23

Identyfikacja i mierzenie ryzyka systemowego

1. W porozumieniu z ERRS, Urząd opracowuje kryteria identyfikacji i mierzenia ryzyka systemowego oraz odpowiedni system testowania warunków skrajnych, który obejmuje ocenę możliwości wzrostu – w sytuacjach skrajnych – poziomu ryzyka systemowego generowanego przez uczestników rynków finansowych. Uczestnicy rynków finansowych, którzy mogą generować ryzyko systemowe, podlegają wzmocnionemu nadzorowi, a w razie potrzeby – procedurom naprawczym, o których mowa w art. 25.

2. Przy opracowywaniu kryteriów identyfikacji i mierzenia ryzyka systemowego generowanego przez uczestników rynków finansowych, Urząd w pełni uwzględnia stosowne stanowiska międzynarodowe, w tym stanowiska Rady Stabilności Finansowej, Międzynarodowego Funduszu Walutowego i Banku Rozrachunków Międzynarodowych.

Artykuł 24

Stała zdolność reagowania na ryzyka systemowe

1. Urząd musi posiadać specjalistyczne zdolności skutecznego reagowania na bieżąco na wystąpienie ryzyk systemowych zgodnie z art. 22 i 23, w szczególności w odniesieniu do instytucji, które generują ryzyko systemowe.

2. Urząd wykonuje zadania powierzone mu w niniejszym rozporządzeniu oraz w przepisach, o których mowa w art. 1 ust. 2, i przyczynia się do zapewnienia spójnego i skoordynowanego systemu zarządzania w sytuacjach kryzysowych i rozwiązywania kryzysów w Unii.

Artykuł 25

Procedury naprawcze

1. Urząd przyczynia się do opracowywania i koordynowania skutecznych i spójnych planów naprawczych, procedur mających zastosowanie w sytuacjach nadzwyczajnych i środków zapobiegawczych służących zminimalizowaniu systemowego znaczenia wszelkich przypadków upadłości; ponadto aktywnie uczestniczy w tych działaniach.

2. Urząd może opracowywać regulacyjne i wykonawcze standardy techniczne, jak określono w aktach ustawodawczych, o których mowa w art. 1 ust. 2, zgodnie z procedurą określoną w art. 10–15.

Artykuł 26

Europejski system obejmujący krajowe systemy rekompensat dla inwestorów

1. Urząd przyczynia się do umocnienia europejskiego systemu obejmującego krajowe systemy rekompensat dla inwestorów (ICS), działając na mocy uprawnień powierzonych mu w niniejszym rozporządzeniu, aby zapewnić prawidłowe stosowanie dyrektywy 97/9/WE w celu zapewnienia odpowiedniego finansowania krajowych systemów rekompensat inwestorów ze składek zainteresowanych uczestników rynku finansowego, w tym, w stosownych przypadkach, uczestników rynków finansowych z siedzibą w krajach trzecich, i gwarantuje wysoki poziom ochrony na terytorium całej Unii wszystkim inwestorom za pomocą zharmonizowanych ram.

2. Artykuł 16 dotyczący uprawnień Urzędu w zakresie przyjmowania wytycznych i zaleceń ma zastosowanie do systemów rekompensat dla inwestorów.

3. Urząd może opracowywać regulacyjne i wykonawcze standardy techniczne, jak określono w aktach ustawodawczych, o których mowa w art. 1 ust. 2, zgodnie z procedurą określoną w art. 10–15.

4. W ramach przeglądu niniejszego rozporządzenia, który przewidziano w art. 81, analizuje się w szczególności konwergencję europejskiego systemu obejmującego krajowe systemy rekompensat dla inwestorów.

Artykuł 27

Europejski system postępowania naprawczego i ustalenia dotyczące finansowania

1. W zakresie swoich kompetencji Urząd przyczynia się do opracowywania metod prowadzenia postępowania naprawczego wobec upadających kluczowych uczestników rynku finansowego, tak by zapobiec rozprzestrzenianiu się tego zjawiska, umożliwić zakończenie działalności przez tych uczestników w sposób uporządkowany i terminowy, a także – w stosownych przypadkach – wraz ze spójnymi i wiarygodnymi mechanizmami finansowania.

2. Urząd uczestniczy w pracach nad kwestiami dotyczącymi równych warunków działania oraz nad łącznym wpływem na instytucje finansowe wszelkich systemów opłat i składek, które mogą być wprowadzone, by zapewnić równomierne rozłożenie obciążeń, jak również nad wpływem zachęt – służących ograniczaniu ryzyka systemowego – jako elementu spójnego i wiarygodnego programu naprawczego.

W ramach przeglądu niniejszego rozporządzenia, który przewidziano w art. 81, analizuje się w szczególności ewentualne zwiększenie roli Urzędu, w ramach zapobiegania sytuacjom kryzysowym, zarządzania w takich sytuacjach i rozwiązywania kryzysów.

Artykuł 28

Delegowanie zadań i kompetencji

1. Za zgodą podmiotu, któremu przekazywane są uprawnienia, właściwe organy mogą delegować swoje zadania i kompetencje Urzędowi lub innym właściwym organom z zastrzeżeniem warunków określonych w niniejszym artykule. Państwa członkowskie mogą określić szczególne warunki dotyczące delegowania kompetencji, które muszą zostać spełnione, zanim właściwe organy tych państw zawrą takie umowy w sprawie delegowania zadań lub kompetencji oraz mogą ograniczyć zakres takiego delegowania do elementów niezbędnych dla skutecznego nadzoru nad transgranicznymi uczestnikami rynku finansowego lub grupami finansowymi.

2. Urząd zachęca do delegowania zadań i kompetencji pomiędzy właściwymi organami i ułatwia je poprzez identyfikowanie zadań i kompetencji, które mogą być delegowane lub wspólnie wykonywane, oraz poprzez promowanie najlepszych praktyk.

3. Delegowanie kompetencji skutkuje ponownym podziałem uprawnień określonych w aktach, o których mowa w art. 1 ust. 2. Prawo organu, któremu przekazano kompetencje, reguluje procedurę, egzekwowanie oraz kontrolę administracyjną i sądowną w zakresie delegowanych kompetencji.

4. Właściwe organy informują Urząd o umowach w sprawie delegowania zadań lub kompetencji, które zamierzają zawrzeć. Umowy te powinny być zawierane nie wcześniej niż po upływie jednego miesiąca od poinformowania Urzędu o zamiarze ich zawarcia.

Urząd może wydać opinię w sprawie planowanej umowy w ciągu miesiąca od uzyskania informacji o zamiarze jej zawarcia.

Urząd publikuje w odpowiedni sposób zawarte przez właściwe organy umowy w sprawie delegowania zadań lub kompetencji, tak aby wszystkie zainteresowane strony były należycie poinformowane.

Artykuł 29

Wspólna kultura nadzoru

1. Urząd odgrywa aktywną rolę w tworzeniu wspólnej unijnej kultury nadzoru i spójnych praktyk nadzorczych, a także w zapewnianiu jednolitych procedur i spójnych podejść na terytorium Unii. Urząd wykonuje przynajmniej następujące działania:

- a) wydawanie opinii dla właściwych organów;
- b) promowanie skutecznej dwustronnej i wielostronnej wymiany informacji pomiędzy właściwymi organami, z pełnym poszanowaniem obowiązujących przepisów w zakresie poufności i ochrony danych przewidzianych w odpowiednim prawodawstwie unijnym;
- c) przyczynianie się do tworzenia wysokiej jakości jednolitych standardów nadzorczych, w tym w zakresie standardów sprawozdawczości, a także międzynarodowych standardów księgowości zgodnie z art. 1 ust. 3;
- d) dokonywanie przeglądu stosowania odpowiednich regulacyjnych standardów technicznych i wykonawczych standardów technicznych przyjmowanych przez Komisję, a także wytycznych i zaleceń wydawanych przez Urząd, oraz, w stosownych przypadkach, proponowanie zmian; oraz
- e) ustanawianie sektorowych i międzysektorowych programów szkoleń, ułatwianie wymian personelu oraz zachęcanie właściwych organów do częstszego korzystania z programów oddelegowania pracowników oraz innych narzędzi.

2. Celem wspierania wspólnych podejść i praktyk nadzorczych Urząd może tworzyć, w stosownych przypadkach, nowe, praktyczne instrumenty i narzędzia służące zwiększaniu konwergencji.

Artykuł 30

Wzajemne oceny właściwych organów

1. W celu dalszego zwiększania spójności wyników w zakresie nadzoru Urząd organizuje i przeprowadza okresowo wzajemne oceny wszystkich bądź części działań realizowanych przez właściwe organy. W tym celu Urząd opracowuje metody umożliwiające obiektywną ocenę i porównanie analizowanych organów. Podczas dokonywania wzajemnych ocen uwzględnia się istniejące informacje i oceny już przeprowadzone w odniesieniu do zainteresowanych właściwych organów.

2. Wzajemna ocena obejmuje ocenę między innymi następujących aspektów:

- a) adekwatności zasobów i ustaleń dotyczących zarządzania właściwego organu, przy szczególnym uwzględnieniu

skutecznego stosowania regulacyjnych standardów technicznych i wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w art. 10 do 15 oraz aktów, o których mowa w art. 1 ust. 2, oraz zdolności reagowania na zmiany na rynku;

- b) uzyskanego poziomu konwergencji w stosowaniu prawa Unii i w praktykach nadzorczych, w tym regulacyjnych standardach technicznych i wykonawczych standardach technicznych, wytycznych i zaleceniach przyjętych na mocy art. 10–16, oraz stopnia, w jakim praktyki nadzorcze osiągały cele wyznaczone w prawie Unii;
- c) najlepszych praktyk opracowanych przez poszczególne właściwe organy, których przyjęcie przez inne właściwe organy byłoby korzystne;
- d) skuteczności i poziomu konwergencji w zakresie egzekwowania przepisów przyjętych w trakcie wdrażania prawa Unii, w tym środków i sankcji administracyjnych nałożonych wobec osób odpowiedzialnych za nieprzestrzeganie tych przepisów.

3. Na podstawie wzajemnej oceny Urząd może wydawać wytyczne i zalecenia skierowane do właściwych organów zgodnie z art. 16. Zgodnie z art. 16 ust. 3 właściwe organy dokładają starań, aby zastosować się do tych wytycznych i zaleceń. Urząd bierze pod uwagę wynik wzajemnej oceny przy opracowywaniu projektów regulacyjnych lub wykonawczych standardów technicznych zgodnie z art. 10–15.

4. Urząd podaje do publicznej wiadomości najlepsze praktyki, na jakie można wskazać na podstawie tych wzajemnych ocen. Ponadto wszystkie inne wyniki wzajemnych ocen mogą być podawane do wiadomości publicznej, z zastrzeżeniem zgody właściwego organu będącego przedmiotem takiej wzajemnej oceny.

Artykuł 31

Funkcja koordynacyjna

Urząd pełni ogólną rolę koordynatora pomiędzy właściwymi organami, w szczególności w przypadku niekorzystnego rozwoju sytuacji, który może potencjalnie zagrozić prawidłowemu funkcjonowaniu i integralności rynków finansowych, bądź też stabilności systemu finansowego w Unii.

Urząd wspiera skoordynowaną reakcję na poziomie Unii, między innymi poprzez:

- a) ułatwianie wymiany informacji między właściwymi organami;
- b) określanie zakresu i, w miarę możliwości i w stosownych przypadkach, sprawdzanie wiarygodności informacji, które powinny być udostępnione wszystkim zainteresowanym właściwym organom;

- c) nie naruszając przepisów art. 19, prowadzenie niewiążącej mediacji na wniosek właściwych organów lub z właszej inicjatywy;
- d) niezwłoczne powiadamianie ERRS o wszelkich potencjalnych sytuacjach nadzwyczajnych;
- e) podejmowanie wszelkich odpowiednich działań w przypadku rozwoju sytuacji, który może zagrozić funkcjonowaniu rynków finansowych, celem ułatwienia koordynacji działań podejmowanych przez odpowiednie właściwe organy;
- f) gromadzenie informacji otrzymanych od właściwych organów zgodnie z art. 21 i 35 będących wynikiem wypełniania przez uczestników rynku prowadzących działalność w więcej niż jednym państwie członkowskim ich regulacyjnych obowiązków z zakresu sprawozdawczości. Urząd dzieli się tymi informacjami z innymi zainteresowanym właściwymi organami.

Artykuł 32

Ocena zmian na rynku

1. Urząd monitoruje i ocenia zmiany zachodzące na rynku podlegającym jego kompetencjom oraz, w razie potrzeby, informuje Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Bankowego) oraz Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych), ERRS oraz Parlament Europejski, Radę i Komisję o tendencjach w zakresie nadzoru mikroostrożnościowego, potencjalnych zagrożeniach i słabościach. Do swojej oceny Urząd włącza analizę ekonomiczną rynków, na których działają uczestnicy rynków finansowych, oraz ocenę skutków, jakie ewentualne zmiany na rynku mogą mieć dla tych uczestników rynku finansowego.
2. Urząd inicjuje i koordynuje, we współpracy z ERRS, ogólnounijne oceny odporności uczestników rynku finansowego na niekorzystne zmiany na rynku. W tym celu Urząd opracowuje, na potrzeby stosowania przez właściwe organy:
 - a) wspólną metodykę oceny wpływu scenariuszy gospodarczych na sytuację finansową uczestnika rynku finansowego;
 - b) wspólne podejścia w zakresie informowania o wynikach przeprowadzonych ocen odporności uczestników rynku finansowego;
 - c) wspólną metodykę oceny wpływu poszczególnych produktów lub procesów dystrybucji na sytuację finansową uczestnika rynku finansowego i na proces informowania inwestorów i konsumentów.
3. Bez uszczerbku dla zadań ERRS określonych w rozporządzeniu (UE) nr 1092/2010, co najmniej raz w roku, a w razie potrzeby częściej, Urząd przedstawia Parlamentowi Europejskiemu, Radzie, Komisji i ERRS oceny tendencji, potencjalnych zagrożeń i słabości w obszarze podlegającym jego kompetencjom.

W ocenach tych Urząd zamieszcza klasyfikację głównych zagrożeń i słabości, a także, w stosownych przypadkach, zaleca działania zapobiegawcze bądź zaradcze.

4. Urząd w odpowiedni sposób uwzględnia rozwój sytuacji oraz zagrożenia i słabości na poziomie międzysektorowym, współpracując przy tym ściśle z Europejskim Urzędem Nadzoru (Europejskim Urzędem Nadzoru Bankowego) i Europejskim Urzędem Nadzoru (Europejskim Urzędem Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych) za pośrednictwem Wspólnego Komitetu.

Artykuł 33

Współpraca międzynarodowa

1. Bez uszczerbku dla odpowiednich kompetencji państw członkowskich i instytucji Unii, Urząd może nawiązywać kontakty i zawierać porozumienia administracyjne z organami nadzoru, organizacjami międzynarodowymi oraz z administracjami krajów trzecich. Ustalenia te nie tworzą zobowiązań prawnych dla Unii i jej państw członkowskich, ani nie uniemożliwiają państwom członkowskim i ich właściwym organom zawierania dwustronnych lub wielostronnych porozumień z tymi państwami trzecimi.
2. Urząd zapewnia pomoc w przygotowywaniu decyzji w sprawie równoważności systemów nadzoru w krajach trzecich zgodnie z aktami, o których mowa w art. 1 ust. 2.
3. W sprawozdaniu, o którym mowa w art. 43 ust. 5, Urząd przedstawia informacje o porozumieniach administracyjnych zawartych z organizacjami międzynarodowymi lub administracjami krajów trzecich oraz o wsparciu zapewnionym przy przygotowywaniu decyzji w sprawie równoważności.

Artykuł 34

Inne zadania

1. Na wniosek Parlamentu Europejskiego, Rady lub Komisji lub z własnej inicjatywy Urząd może przedkładać Parlamentowi Europejskiemu, Radzie oraz Komisji opinie w sprawie wszelkich kwestii dotyczących obszaru podlegającego jego kompetencjom.
2. W zakresie ostrożnościowych ocen połączeń i przejęć objętych zakresem stosowania dyrektywy 2004/39/WE, w brzmieniu zmienionym dyrektywą 2007/44/WE i które na mocy tej dyrektywy wymagają konsultacji między właściwymi organami z co najmniej dwóch państw członkowskich, Urząd może, na wniosek jednego z zainteresowanych właściwych organów, wydawać i publikować opinie w sprawie oceny ostrożnościowej, z wyjątkiem oceny dotyczącej kryteriów w art. 10b lit. e) dyrektywy 2004/39/WE. Opinia ta jest wydawana bezzwłocznie i w każdym razie przed upływem okresu oceny zgodnie z dyrektywą 2004/39/WE, w brzmieniu zmienionym dyrektywą 2007/44/WE. W obszarach, w odniesieniu do których Urząd może wydawać opinie, zastosowanie ma art. 35.

Artykuł 35

Gromadzenie informacji

1. Na wniosek Urzędu właściwe organy państw członkowskich przekazują Urzędowi wszelkie informacje niezbędne do wykonywania obowiązków nałożonych na Urząd na mocy niniejszego rozporządzenia, pod warunkiem że posiadają one na mocy odpowiednich przepisów dostęp do odpowiednich informacji oraz że wniosek o informacje jest niezbędny biorąc pod uwagę charakter danego obowiązku.

2. Urząd może również zwrócić się o przekazywanie informacji w regularnych odstępach czasu i w określonych formatach. W miarę możliwości we wnioskach tych wykorzystuje się wspólne formaty sprawozdawcze.

3. Na podstawie należycie uzasadnionego wniosku właściwego organu państwa członkowskiego Urząd może przekazać mu wszelkie informacje niezbędne to tego, aby właściwy organ mógł wypełniać swoje obowiązki, zgodnie z obowiązkiem zachowania tajemnicy służbowej określonym w prawodawstwie sektorowym i w art. 70.

4. Zanim Urząd zwróci się z wnioskiem o informacje zgodnie z niniejszym artykułem oraz w celu uniknięcia powielania obowiązków sprawozdawczości, Urząd uwzględni istniejące statystyki wytworzone i rozpowszechnione przez europejski system statystyczny i Europejski System Banków Centralnych.

5. W przypadku gdy informacje nie są dostępne lub nie są terminowo udostępniane przez właściwe organy, Urząd może wystąpić z należycie uzasadnionym i umotywowanym wnioskiem do innych organów nadzoru, ministerstwa właściwego w sprawach finansów, o ile dysponuje ono informacjami ostrożnościowymi, krajowego banku centralnego lub urzędu statystycznego zainteresowanego państwa członkowskiego.

6. W przypadku gdy informacje nie są dostępne lub nie są udostępniane na mocy ust. 1 lub 5 w sposób terminowy, Urząd może skierować należycie uzasadniony i umotywowany wniosek bezpośrednio do stosownych uczestników rynku finansowego. W umotywowanym wniosku podaje się powody, dla których informacje dotyczące poszczególnych uczestników rynku finansowego są niezbędne.

Urząd informuje zainteresowane właściwe organy o wnioskach wystosowanych zgodnie z niniejszym ustępem i z ust. 5.

Na wniosek Urzędu właściwe organy wspierają Urząd w gromadzeniu informacji.

7. Urząd może wykorzystywać informacje poufne otrzymane na mocy niniejszego artykułu wyłącznie na potrzeby wykonywania obowiązków powierzonych Urzędowi na mocy niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 36

Relacje z ERRS

1. Urząd ściśle i regularnie współpracuje z ERRS.

2. Urząd regularnie i terminowo przekazuje ERRS informacje niezbędne do realizacji zadań powierzonych ERRS. Dane niezbędne do realizacji zadań ERRS, które nie są sporządzone w postaci skróconej lub zbiorczej, są jej niezwłocznie udostępniane na uzasadniony wniosek, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1092/2010. We współpracy z ERRS Urząd opracowuje odpowiednie procedury wewnętrzne umożliwiające przekazywanie informacji poufnych, zwłaszcza informacji dotyczących poszczególnych uczestników rynku finansowego.

3. Zgodnie z ust. 4 i 5 Urząd zapewnia właściwe działania następcze w związku z ostrzeżeniami i zaleceniami ERRS, o których mowa w art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1092/2010.

4. Po otrzymaniu ostrzeżenia lub zalecenia ERRS skierowanego do Urzędu, Urząd niezwłocznie zwołuje posiedzenie Rady Organów Nadzoru i ocenia skutki takiego ostrzeżenia lub zalecenia dla realizacji swoich zadań.

W drodze odpowiedniej procedury decyzyjnej Urząd podejmuje decyzję w sprawie jakichkolwiek działań, które należy podjąć w odpowiedzi na problemy wskazane w ostrzeżeniach i zaleceniach, zgodnie z uprawnieniami przyznanymi Urzędowi na mocy niniejszego rozporządzenia.

Jeżeli Urząd nie podejmuje działań w związku z zaleceniem, informuje ERRS i Radę o powodach takiego postępowania.

5. Po otrzymaniu ostrzeżenia lub zalecenia skierowanego przez ERRS do właściwego krajowego organu nadzoru, Urząd korzysta w stosownych przypadkach z uprawnień przyznaných na mocy niniejszego rozporządzenia, tak aby zapewnić terminowe podjęcie działań następczych.

W przypadku gdy adresat zalecenia ERRS nie zamierza się do niego zastosować, informuje o tym Radę Organów Nadzoru i omawia z nią powody niepodjęcia działania.

Właściwy organ należycie uwzględni poglądy Rady Organów Nadzoru, informując Radę i ERRS zgodnie z art. 17 rozporządzenia (UE) nr 1092/2010.

6. Podczas realizacji zadań określonych w niniejszym rozporządzeniu Urząd w najwyższym stopniu uwzględnia ostrzeżenia i zalecenia ERRS.

Artykuł 37

Grupa Interesariuszy z Sektora Giełd i Papierów Wartościowych

1. W celu ułatwienia prowadzenia konsultacji z zainteresowanymi stronami w dziedzinach związanych z zadaniami Urzędu, powołuje się Grupę Interesariuszy z Sektora Giełd i Papierów Wartościowych. Zasięga się opinii Grupy Interesariuszy z Sektora Giełd i Papierów Wartościowych w odniesieniu do działań podejmowanych zgodnie z art. 10–15 dotyczącym regulacyjnych standardów technicznych i wykonawczych standardów technicznych oraz, w zakresie, w którym nie dotyczą one poszczególnych uczestników rynków finansowych, zgodnie z art. 16 dotyczącym wytycznych i zaleceń. Jeśli trzeba pilnie podjąć działania, a konsultacje stają się niemożliwe, informuje się jak najszybciej Grupę Interesariuszy z Sektora Giełd i Papierów Wartościowych.

Grupa Interesariuszy z Sektora Giełd i Papierów Wartościowych zbiera się co najmniej cztery razy w roku.

2. W skład Grupy Interesariuszy z Sektora Giełd i Papierów Wartościowych wchodzi 30 członków, reprezentujących w stosunku gwarantującym równowagę uczestników rynków finansowych działających w Unii, przedstawicieli ich pracowników, a także konsumentów i osoby korzystające z usług finansowych oraz przedstawicieli MŚP. Co najmniej pięciu członków to niezależni, wybitni naukowcy. Dziesięciu członków reprezentuje uczestników rynków finansowych.

3. Członków Grupy Interesariuszy z Sektora Giełd i Papierów Wartościowych wyznacza Rada Organów Nadzoru na wniosek odpowiednich zainteresowanych stron. W podejmowanej w tej sprawie decyzji Rada Organów Nadzoru zapewnia, w miarę możliwości, odpowiednią równowagę geograficzną i płciową oraz reprezentację zainteresowanych stron z całej Unii.

4. Urząd dostarcza Grupie Interesariuszy z Sektora Giełd i Papierów Wartościowych wszystkie niezbędne informacje, z zastrzeżeniem zachowania tajemnicy służbowej, zgodnie z art. 70 zapewnia jej odpowiednią pomoc sekretariatu. Dla członków Grupy Interesariuszy z Sektora Giełd i Papierów Wartościowych reprezentujących organizacje typu non profit – z wyjątkiem przedstawicieli z branży – zapewnia się odpowiedni zwrot kosztów. Grupa Interesariuszy z Sektora Giełd i Papierów Wartościowych może utworzyć grupy robocze do spraw technicznych. Kadencja członków Grupy Interesariuszy z Sektora Giełd i Papierów Wartościowych wynosi dwa i pół roku, po tym okresie wybierani są nowi członkowie

Członkowie Grupy Interesariuszy z Sektora Giełd i Papierów Wartościowych mogą pełnić swoje funkcje przez dwie kolejne kadencje.

5. Grupa Interesariuszy z Sektora Giełd i Papierów Wartościowych może przedstawiać Urzędowi swoje opinie i doradzać mu we wszelkich kwestiach związanych z zadaniami Urzędu ze szczególnym uwzględnieniem zadań określonych w art. 10–16 oraz art. 29, 30 i 32.

6. Grupa Interesariuszy z Sektora Giełd i Papierów Wartościowych uchwała swój regulamin wewnętrzny większością dwóch trzecich głosów jej członków.

7. Urząd podaje do wiadomości publicznej opinie i porady Grupy Interesariuszy z Sektora Giełd i Papierów Wartościowych oraz wyniki prowadzonych konsultacji.

Artykuł 38

Środki ochronne

1. Urząd zapewnia, by decyzje podejmowane na mocy art. 18 lub 19 nie wpływały w jakikolwiek sposób na obowiązki budżetowe państw członkowskich.

2. W przypadku gdy dane państwo członkowskie uzna, że decyzja podjęta na mocy art. 19 ust. 3 wpływa na jego obowiązki budżetowe, w ciągu dwóch tygodni od przekazania decyzji Urzędowi właściwemu organowi, państwo to może powiadomić Urząd i Komisję o tym, że właściwy organ nie wykona przedmiotowej decyzji.

W powiadomieniu tym państwo członkowskie precyzyjnie i szczegółowo wyjaśnia, dlaczego i w jaki sposób wspomniana decyzja wpływa na jego obowiązki budżetowe.

W przypadku takiego powiadomienia zawiesza się stosowanie decyzji Urzędu.

W terminie jednego miesiąca od dokonania powiadomienia przez państwo członkowskie, Urząd informuje to państwo członkowskie, czy utrzymuje swoją decyzję, czy też ją zmienia lub uchyla. Jeżeli decyzja zostaje utrzymana lub zmieniona, Urząd stwierdza, że nie ma ona wpływu na obowiązki budżetowe.

W przypadku gdy Urząd utrzymuje swoją decyzję, Rada – na jednym ze swoich posiedzeń, nie później niż dwa miesiące po tym, jak Urząd poinformował dane państwo członkowskie zgodnie z akapitem czwartym – podejmuje, większością oddanych głosów, decyzję o tym, czy decyzja Urzędu zostaje utrzymana.

Jeżeli Rada, po rozpatrzeniu sprawy, nie podejmie decyzji o utrzymaniu decyzji Urzędu zgodnie z akapitem piątym, decyzja Urzędu traci moc.

3. W przypadku gdy dane państwo członkowskie uzna, że decyzja podjęta na mocy art. 18 ust. 3 wpływa na jego obowiązki budżetowe, w ciągu trzech dni roboczych od przekazania decyzji Urzędowi właściwemu organowi, państwo to może powiadomić Urząd, Komisję i Radę o tym, że właściwy organ nie wykona przedmiotowej decyzji.

W powiadomieniu tym państwo członkowskie precyzyjnie i szczegółowo wyjaśnia, dlaczego i w jaki sposób wspomniana decyzja wpływa na jego obowiązki budżetowe.

W przypadku takiego powiadomienia zawiesza się stosowanie decyzji Urzędu.

W terminie dziesięciu dni roboczych Rada zwołuje posiedzenie i podejmuje – zwykłą większością głosów swoich członków – decyzję o tym, czy decyzja Urzędu zostaje uchylona.

Jeżeli Rada, po rozpatrzeniu sprawy, nie podejmie decyzji o uchyleniu decyzji Urzędu, zgodnie z akapitem czwartym, cofa się zawieszenie stosowania decyzji Urzędu.

4. Jeżeli Rada podjęła zgodnie z ust. 3 decyzję, w której nie uchyla decyzji Urzędu dotyczącej art. 18 ust. 3, a zainteresowane państwo członkowskie nadal uważa, że ta decyzja Urzędu wpływa na jego obowiązki budżetowe, dane państwo członkowskie może powiadomić o tym Komisję i Urząd oraz zwrócić się do Rady o ponowne rozpatrzenie sprawy. Zainteresowane państwo członkowskie jasno określa powody, dla których nie zgadza się z decyzją Rady.

W terminie czterech tygodni po powiadomieniu, o którym mowa w akapicie pierwszym, Rada potwierdza swoją pierwotną decyzję lub podejmuje nową decyzję zgodnie z ust. 3.

Rada może przedłużyć ten czterotygodniowy okres o kolejne cztery tygodnie, jeżeli wymagają tego szczególne okoliczności sprawy.

5. Wszelkie przypadki nadużywania niniejszego artykułu, w szczególności w odniesieniu do decyzji Urzędu, która nie ma znaczących lub istotnych skutków budżetowych, są zakazane jako niezgodne z zasadami rynku wewnętrznego.

Artykuł 39

Procedury decyzyjne

1. Przed podjęciem decyzji przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu, Urząd informuje każdego wskazanego adresata danej decyzji o zamiarze jej podjęcia, wyznaczając termin, w którym adresat ten może wyrazić swoją opinię w tej sprawie, w pełni uwzględniając jej pilny charakter, złożoność i potencjalne skutki. Ma to odpowiednio zastosowanie do zaleceń, o których mowa w art. 17 ust. 3.

2. W decyzjach Urzędu przedstawia się powody, dla których zostały one przyjęte.

3. Adresaci decyzji Urzędu są informowani o środkach odwoławczych przysługujących im na mocy niniejszego rozporządzenia.

4. W przypadku gdy Urząd podjął decyzję na mocy art. 18 ust. 3 lub 4, w odpowiednich odstępach czasu dokonuje jej przeglądu.

5. Decyzje podejmowane na mocy art. 17, 18 lub 19 podaje się do wiadomości publicznej, określając właściwy organ lub uczestnika rynku finansowego, którego dotyczy, oraz główną treść tych decyzji, chyba że ich opublikowanie jest sprzeczne z uzasadnionym interesem uczestnika rynku finansowego w zakresie ochrony tajemnicy ich przedsiębiorstwa lub mogłoby poważnie zagrozić prawidłowemu funkcjonowaniu oraz integralności rynków finansowych lub stabilności całego systemu finansowego Unii lub jego części.

ROZDZIAŁ III

STRUKTURA ORGANIZACYJNA

SEKCJA 1

Rada Organów Nadzoru

Artykuł 40

Skład

1. W skład Rady Organów Nadzoru wchodzi:

- a) Przewodniczący, któremu nie przysługuje prawo głosu;
- b) szefowie krajowych organów publicznych właściwych w zakresie nadzoru nad uczestnikami rynku finansowego w poszczególnych państwach członkowskich, którzy zobowiązani są spotykać się osobiście co najmniej dwa razy w roku;
- c) jeden przedstawiciel Komisji, któremu nie przysługuje prawo głosu;

d) jeden przedstawiciel ERRS, któremu nie przysługuje prawo głosu;

e) po jednym przedstawicielu z dwóch pozostałych Europejskich Urzędów Nadzoru, którym nie przysługuje prawo głosu.

2. Rada Organów Nadzoru zbiera się regularnie, co najmniej dwa razy w roku, na posiedzeniach z Grupą Interesariuszy z Sektora Giełd i Papierów Wartościowych.

3. Każdy właściwy organ jest odpowiedzialny za powołanie spośród swojego personelu zastępcy wysokiego szczebla, który może zastąpić członka Rady Organów Nadzoru, o którym mowa w ust. 1 lit. b), w przypadku gdy osoba ta nie może uczestniczyć w posiedzeniach Rady.

4. W państwach członkowskich, w których istnieje więcej niż jeden organ właściwy w zakresie nadzoru zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, organy te uzgadniają wspólnego przedstawiciela. Niemniej jednak, gdy Rada Organów Nadzoru ma omawiać kwestię, która nie znajduje się w kompetencjach krajowego organu reprezentowanego przez osobę, o której mowa w ust. 1 lit. b), osobie tej może towarzyszyć przedstawiciel stosownego organu krajowego, któremu nie przysługuje prawo głosu.

5. W celu zastosowania się do dyrektywy 97/9/WE członkowi Rady Organów Nadzoru, o którym mowa w ust. 1 lit. b), może towarzyszyć, w stosownych przypadkach, przedstawiciel odpowiednich organów zajmujących się zarządzaniem systemami rekompensat dla inwestorów w poszczególnych państwach członkowskich, któremu nie przysługuje prawo głosu.

6. Rada Organów Nadzoru może podjąć decyzję o dopuszczeniu obserwatorów.

Dyrektor Wykonawczy może uczestniczyć w posiedzeniach Rady Organów Nadzoru bez prawa głosu.

Artykuł 41

Wewnętrzne komitety i zespoły

1. Rada Organów Nadzoru może powoływać wewnętrzne komitety lub zespoły na potrzeby określonych zadań będących w kompetencji Rady Organów Nadzoru, a także może delegować realizację wyraźnie określonych zadań i podejmowanie wyraźnie określonych decyzji wewnętrznym komitetom lub zespołom, Zarządowi lub Przewodniczącemu.

2. Do celów art. 19 Rada Organów Nadzoru zwołuje na potrzeby bezstronnego rozstrzygania sporów niezależny zespół, w skład którego wchodzi Przewodniczący i dwóch członków Rady Organów Nadzoru, którzy nie mogą reprezentować właściwych organów będących stroną sporu i nie mają żadnego interesu w konflikcie ani bezpośrednich związków z zainteresowanymi właściwymi organami.

3. Z zastrzeżeniem art. 19 ust. 2 zespół proponuje decyzję do ostatecznego przyjęcia przez Radę Organów Nadzoru, zgodnie z procedurą określoną w art. 44 ust. 1 akapit trzeci.

4. Rada Organów Nadzoru przyjmuje regulamin wewnętrzny zespołu, o którym mowa w ust. 2.

Artykuł 42

Niezależność

Podczas wykonywania zadań powierzonych Radzie Organów Nadzoru na mocy niniejszego rozporządzenia, Przewodniczący i członkowie Rady Organów Nadzoru posiadający prawo głosu działają niezależnie i obiektywnie w wyłącznym interesie Unii jako całości, oraz nie zwracają się o instrukcje do instytucji lub organów unijnych, rządu żadnego z państw członkowskich lub do innego podmiotu publicznego lub prywatnego, ani nie przyjmują takich instrukcji.

Państwa członkowskie, instytucje ani organy Unii, ani żadne inne podmioty publiczne lub prywatne nie usiłują wywierać wpływu na członków Rady Organów Nadzoru w wykonywaniu przez nich swoich zadań.

Artykuł 43

Zadania

1. Rada Organów Nadzoru przyjmuje wytyczne dotyczące prac Urzędu i wydaje decyzje, o których mowa w rozdziale II.
2. Rada Organów Nadzoru przyjmuje opinie, zalecenia i decyzje oraz doradza w kwestiach, o których mowa w rozdziale II.
3. Rada Organów Nadzoru mianuje Przewodniczącego.
4. Przed dniem 30 września każdego roku Rada Organów Nadzoru, działając na podstawie wniosku Zarządu, przyjmuje program prac Urzędu na kolejny rok oraz przekazuje go do wiadomości Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji.

Program prac przyjmowany jest bez uszczerbku dla corocznej procedury budżetowej i podawany jest do publicznej wiadomości.

5. Na wniosek Zarządu oraz na podstawie projektu sprawozdania, o którym mowa w art. 53 ust. 7, Rada Organów Nadzoru przyjmuje roczne sprawozdanie z działalności Urzędu, w tym z wykonywania obowiązków przez Przewodniczącego, i przekazuje je Parlamentowi Europejskiemu, Radzie, Komisji, Trybunałowi Obrachunkowemu oraz Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu do dnia 15 czerwca każdego roku. Sprawozdanie to podawane jest do wiadomości publicznej.

6. Rada Organów Nadzoru przyjmuje wieloletni program prac Urzędu i przekazuje go do wiadomości Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji.

Wieloletni program prac przyjmowany jest bez uszczerbku dla corocznej procedury budżetowej i podawany jest do publicznej wiadomości.

7. Rada Organów Nadzoru przyjmuje budżet zgodnie z art. 63.

8. Rada Organów Nadzoru sprawuje władzę dyscyplinarną nad Przewodniczącym i Dyrektorem Wykonawczym i może usunąć ich ze stanowiska zgodnie z odpowiednio art. 48 ust. 5 lub art. 51 ust. 5.

Artykuł 44

Proces decyzyjny

1. Decyzje Rady Organów Nadzoru podejmowane są zwykłą większością głosów jej członków. Każdemu członkowi przysługuje jeden głos.

W odniesieniu do aktów określonych w art. 10–16 oraz środków i decyzji podejmowanych na mocy art. 9 ust. 5 akapit trzeci oraz przepisów rozdziału VI i w drodze odstępstwa od przepisów akapitu pierwszego niniejszego ustępu Rada Organów Nadzoru podejmuje decyzje kwalifikowaną większością głosów swoich członków, jak określono w art. 16 ust. 4 Traktatu o Unii Europejskiej oraz w art. 3 Protokołu (nr 36) w sprawie postanowień przejściowych.

W odniesieniu do decyzji podejmowanych zgodnie z art. 19 ust. 3, w przypadku decyzji podejmowanych przez organ odpowiedzialny za nadzór skonsolidowany, decyzję zaproponowaną przez zespół uznaje się za przyjętą, jeżeli została zatwierdzona zwykłą większością głosów członków, chyba że zostanie ona odrzucona przez członków stanowiących mniejszość blokującą zgodnie z art. 16 ust. 4 Traktatu o Unii Europejskiej i art. 3 Protokołu nr 36 w sprawie postanowień przejściowych.

W przypadku wszystkich innych decyzji podejmowanych zgodnie z art. 19 ust. 3 decyzję zaproponowaną przez zespół przyjmuje się zwykłą większością członków Rady Organów Nadzoru. Każdemu członkowi przysługuje jeden głos.

2. Posiedzenia Rady Organów Nadzoru zwoływane są przez Przewodniczącego z własnej inicjatywy lub na wniosek jednej trzeciej członków, i przewodniczy im Przewodniczący.

3. Rada Organów Nadzoru uchwała i udostępnia do publicznej wiadomości swój regulamin wewnętrzny.

4. Przepisy regulaminu wewnętrznego określają szczegółową procedurę głosowania, w tym również, w stosownych przypadkach, zasady dotyczące kworum. Członkowie bez prawa głosu i obserwatorzy, z wyjątkiem Przewodniczącego i Dyrektora Wykonawczego, nie uczestniczą w obradach Rady Organów Nadzoru poświęconych indywidualnym uczestnikom rynku finansowego, chyba że art. 75 ust. 3 lub akty, o których mowa w art. 1 ust. 2, stanowią inaczej.

SEKCJA 2

Zarząd

Artykuł 45

Skład

1. Zarząd składa się z Przewodniczącego i sześciu innych członków Rady Organów Nadzoru, wybranych przez członków Rady Organów Nadzoru posiadających prawo głosu i spośród ich grona.

Każdy członek Zarządu poza Przewodniczącym ma zastępcę, który może go zastąpić, gdy nie może on uczestniczyć w posiedzeniach.

Kadencja członków wybranych przez Radę Organów Nadzoru wynosi dwa i pół roku. Kadencja może zostać odnowiona jednokrotnie. Skład Zarządu jest wyważony i proporcjonalny oraz odzwierciedla całą Unię. Kadencje zachodzą na siebie, a zastosowanie mają odpowiednie ustalenia dotyczące rotacji.

2. Zarząd podejmuje decyzje większością głosów obecnych członków. Każdy członek ma jeden głos.

Dyrektor Wykonawczy i przedstawiciel Komisji uczestniczą w posiedzeniach Zarządu bez prawa głosu.

Przedstawiciel Komisji ma prawo głosu w sprawach, o których mowa w art. 63.

Zarząd uchwała i podaje do wiadomości publicznej swój regulamin wewnętrzny.

3. Posiedzenia Zarządu zwoływane są przez Przewodniczącego z własnej inicjatywy lub na wniosek przynajmniej jednej trzeciej członków, i przewodniczy im Przewodniczący.

Zarząd zbiera się przed każdym posiedzeniem Rady Organów Nadzoru oraz tak często, jak uzna to za konieczne. Zarząd zbiera się co najmniej pięć razy w roku.

4. Członkowie Zarządu mogą korzystać z pomocy doradców lub ekspertów, z zastrzeżeniem przepisów regulaminu wewnętrznego. Członkowie nieposiadający prawa głosu, z wyjątkiem Dyrektora Wykonawczego, nie uczestniczą w obradach Zarządu dotyczących indywidualnych uczestników rynku finansowego.

Artykuł 46

Niezależność

Członkowie Zarządu działają niezależnie i obiektywnie w wyłącznym interesie Unii jako całości, oraz nie zwracają się o instrukcje do instytucji lub organów unijnych, rządu żadnego z państw członkowskich, lub do innego podmiotu publicznego lub prywatnego, ani nie przyjmują takich instrukcji.

Państwa członkowskie, instytucje lub organy Unii Europejskiej ani żadne inne podmioty publiczne lub prywatne nie mogą próbować wywierać wpływu na członków Zarządu przy wykonywaniu ich zadań.

Artykuł 47

Zadania

1. Zarząd zapewnia, aby Urząd wypełniał swoją misję i wykonywał powierzone mu zadania zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

2. Zarząd przedkłada Radzie Organów Nadzoru do zatwierdzenia projekt rocznego i wieloletniego programu prac.

3. Zarząd wykonuje swoje uprawnienia budżetowe zgodnie z art. 63 i 64.

4. Zarząd przyjmuje plan polityki kadrowej Urzędu oraz, zgodnie z art. 68 ust. 2, niezbędne środki wykonawcze do regulaminu pracowniczego urzędników Wspólnot Europejskich (zwany dalej „regulaminem pracowniczym”).

5. Zgodnie z art. 72 Zarząd przyjmuje przepisy szczególne dotyczące prawa dostępu do dokumentów Urzędu.

6. Zarząd przedkłada Radzie Organów Nadzoru do zatwierdzenia roczne sprawozdanie z działalności Urzędu, w tym z zadań Przewodniczącego, sporządzone na podstawie projektu rocznego sprawozdania, o którym mowa w art. 53 ust. 7.

7. Zarząd uchwała i podaje do wiadomości publicznej swój regulamin wewnętrzny.

8. Zarząd powołuje i odwołuje członków Komisji Odwoławczej zgodnie z art. 58 ust. 3 i 5.

SEKCJA 3

Przewodniczący

Artykuł 48

Powołanie i zadania

1. Urząd jest reprezentowany przez Przewodniczącego, który jest niezależnym profesjonalistą zatrudnionym w pełnym wymiarze czasu pracy.

Przewodniczący jest odpowiedzialny za przygotowywanie prac Rady Organów Nadzoru oraz przewodniczy posiedzeniom Rady Organów Nadzoru i Zarządu.

2. Po przeprowadzeniu otwartej procedury kwalifikacyjnej Przewodniczący powoływany jest przez Radę Organów Nadzoru na podstawie osiągnięć, umiejętności, wiedzy na temat uczestników rynku finansowego i rynków finansowych oraz doświadczenia w zakresie nadzoru finansowego oraz regulacji rynków finansowych.

Przed objęciem obowiązków i najpóźniej miesiąc po dokonaniu wyboru przez Radę Organów Nadzoru, Parlament Europejski może, po wysłuchaniu kandydata wybranego przez Radę Organów Nadzoru wyrazić sprzeciw wobec tej kandydatury.

Rada Organów Nadzoru wybiera również spośród swoich członków zastępcę, który pełni obowiązki Przewodniczącego w razie jego nieobecności. Zastępcy nie wybiera się spośród członków Zarządu.

3. Kadencja Przewodniczącego trwa pięć lat i może zostać jednokrotnie odnowiona.

4. W okresie dziewięciu miesięcy poprzedzających koniec pięcioletniej kadencji Przewodniczącego, Rada Organów Nadzoru ocenia:

a) wyniki osiągnięte podczas pierwszej kadencji i sposób ich osiągnięcia;

b) zadania i potrzeby Urzędu w następnych latach.

Na podstawie tej oceny Rada Organów Nadzoru może jednokrotnie odnowić kadencję Przewodniczącego, z zastrzeżeniem za potwierdzenia przez Parlament Europejski.

5. Przewodniczący może zostać odwołany ze stanowiska wyłącznie przez Parlament Europejski w oparciu o wcześniejszą decyzję Rady Organów Nadzoru.

Przewodniczący nie może powstrzymać Rady Organów Nadzoru od omawiania kwestii z nim związanych, w szczególności konieczności odwołania go ze stanowiska, i nie uczestniczy w obradach dotyczących tej sprawy.

Artykuł 49

Niezależność

Bez uszczerbku dla roli Rady Organów Nadzoru w odniesieniu do zadań Przewodniczącego, Przewodniczący nie zwraca się o instrukcje do instytucji lub organów unijnych, rządu żadnego z państw członkowskich, lub do innego podmiotu publicznego lub prywatnego, ani nie przyjmuje takich instrukcji.

Państwa członkowskie, instytucje ani organy Unii ani żadne inne podmioty publiczne lub prywatne nie dążą do wywierania wpływu na Przewodniczącego w wykonywaniu jego zadań.

Zgodnie z regulaminem pracowniczym, o którym mowa w art. 68, po zakończeniu pełnienia swojej funkcji Przewodniczący jest nadal zobowiązany do zachowania uczciwości i rozważa w odniesieniu do przyjmowania pewnych stanowisk lub korzyści.

Artykuł 50

Sprawozdanie

1. Parlament Europejski i Rada mogą wezwać Przewodniczącego lub jego zastępcę do złożenia oświadczenia, przy jednoczesnym pełnym poszanowaniu ich niezależności. Przewodniczący składa oświadczenie przed Parlamentem Europejskim i udziela odpowiedzi na wszelkie pytania posłów, gdy zostanie o to poproszony.

2. Przewodniczący składa Parlamentowi Europejskiemu, na jego żądanie, co najmniej 15 dni przed złożeniem oświadczenia, o którym mowa w ust. 1, pisemne sprawozdanie z głównych działań Urzędu.

3. Oprócz informacji, o których mowa w art. 11–18, oraz art. 20 i 33 sprawozdanie to powinno również zawierać wszelkie odpowiednie informacje, których Parlament Europejski zażąda *ad hoc*.

SEKCJA 4

Dyrektor Wykonawczy

Artykuł 51

Powołanie

1. Urząd jest zarządzany przez Dyrektora Wykonawczego, który jest niezależnym profesjonalistą zatrudnionym w pełnym wymiarze czasu pracy.

2. Po przeprowadzeniu otwartej procedury kwalifikacyjnej Europejski Dyrektor Wykonawczy powoływany jest, po potwierdzeniu przez Parlament, przez Radę Organów Nadzoru na podstawie osiągnięć, umiejętności, wiedzy na temat uczestników rynku finansowego i rynków finansowych, doświadczenia w zakresie nadzoru finansowego i regulacji rynków finansowych oraz doświadczenia na stanowisku kierowniczym.

3. Kadencja Dyrektora Wykonawczego wynosi pięć lat i może zostać jednokrotnie odnowiona.

4. W okresie dziewięciu miesięcy poprzedzających koniec kadencji Dyrektora Wykonawczego Rada Organów Nadzoru dokonuje w szczególności oceny:

- wyników osiągniętych podczas pierwszej kadencji i sposobu ich osiągnięcia;
- zadań i potrzeb Urzędu w następnych latach.

Na podstawie tej oceny, o której mowa w akapicie pierwszym, Rada Organów Nadzoru może jednokrotnie odnowić kadencję Dyrektora Wykonawczego.

5. Dyrektor Wykonawczy może zostać odwołany ze stanowiska wyłącznie na mocy decyzji Rady Organów Nadzoru.

Artykuł 52

Niezależność

Bez uszczerbku dla odnośnych funkcji Zarządu i Rady Organów Nadzoru w odniesieniu do zadań Dyrektora Wykonawczego, Dyrektor Wykonawczy nie może zwracać się o instrukcje do instytucji ani organów unijnych, rządu państwa członkowskiego, ani podmiotu publicznego lub prywatnego, ani nie może przyjmować takich instrukcji.

Państwa członkowskie, instytucje lub organy Unii ani żadne inne podmioty publiczne czy prywatne nie dążą do wywierania wpływu na Dyrektora Wykonawczego w wykonywaniu jego zadań.

Zgodnie z regulaminem pracowniczym, o którym mowa w art. 68, Dyrektor Wykonawczy po ustąpieniu ze stanowiska wciąż jest zobowiązany do zachowania uczciwości i dyskrecji w odniesieniu do obejmowania pewnych stanowisk lub przyjmowania pewnych korzyści.

Artykuł 53

Zadania

1. Dyrektor Wykonawczy jest odpowiedzialny za zarządzanie Urzędem i przygotowuje prace Zarządu.

2. Dyrektor Wykonawczy jest odpowiedzialny za wykonanie rocznego programu prac Urzędu pod kierownictwem Rady Organów Nadzoru i pod kontrolą Zarządu.

3. Dyrektor Wykonawczy podejmuje wszelkie niezbędne środki, w szczególności przyjmuje wewnętrzne instrukcje administracyjne oraz publikuje komunikaty, w celu zapewnienia funkcjonowania Urzędu zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

4. Dyrektor Wykonawczy przygotowuje wieloletni program prac, o którym mowa w art. 47 ust. 2.

5. Do dnia 30 czerwca każdego roku Dyrektor Wykonawczy przygotowuje dla Zarządu program prac Urzędu na kolejny rok, jak określono w art. 47 ust. 2.

6. Dyrektor Wykonawczy sporządza wstępny projekt budżetu Urzędu zgodnie z art. 63 i wykonuje budżet Urzędu zgodnie z art. 64.

7. Każdego roku Dyrektor Wykonawczy przygotowuje projekt sprawozdania, w tym rozdział poświęcony działalności regulacyjnej i nadzorczej Urzędu oraz rozdział dotyczący spraw finansowo-administracyjnych.

8. W odniesieniu do pracowników Urzędu Dyrektor Wykonawczy wykonuje uprawnienia nadane mu na mocy art. 68 i zarządza kwestiami personalnymi.

ROZDZIAŁ IV

WSPÓLNE ORGANY EUROPEJSKICH URZĘDÓW NADZORU

SEKCJA 1

Wspólny Komitet Europejskich Urzędów Nadzoru

Artykuł 54

Ustanowienie

1. Niniejszym ustanawia się Wspólny Komitet Europejskich Urzędów Nadzoru.

2. Wspólny Komitet stanowi forum, w ramach którego Urząd prowadzi regularną i ścisłą współpracę oraz zapewnia międzysektorową spójność z Europejskim Urzędem Nadzoru (Europejskim Urzędem Nadzoru Bankowego) i Europejskim Urzędem Nadzoru (Europejskim Urzędem Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych), zwłaszcza w odniesieniu do:

- konglomeratów finansowych,
- księgowości i audytu,
- analiz mikroostrożnościowych pod kątem rozwoju sytuacji, zagrożeń i słabości związanych ze stabilnością finansową,
- detalicznych produktów inwestycyjnych,
- środków przeciwdziałania praniu brudnych pieniędzy, oraz
- wymiany informacji z ERRS oraz rozwoju stosunków między ERRS a Europejskimi Urzędami Nadzoru.

3. Wspólny Komitet posiada własny personel zapewniany przez Europejskie Urzędy Nadzoru, który działa jako sekretariat. Urząd wnosi odpowiednie środki na potrzeby kosztów administracyjnych, kosztów infrastruktury oraz kosztów operacyjnych.

4. Jeżeli uczestnik rynków finansowych obejmuje różne sektory, Wspólny Komitet rozstrzyga spory zgodnie z art. 56.

Artykuł 55

Skład

1. W skład Wspólnego Komitetu wchodzi Przewodniczący Europejskich Urzędów Nadzoru, a także, w stosownych przypadkach, przewodniczący Podkomitetu powołanego na mocy art. 57.

2. Dyrektor Wykonawczy, przedstawiciel Komisji i ERRS są zapraszani do uczestniczenia w charakterze obserwatorów w posiedzeniach Wspólnego Komitetu oraz Podkomitetów, o których mowa w art. 57.

3. Przewodniczący Wspólnego Komitetu wybierany jest co roku na zasadzie rotacji spośród przewodniczących Europejskich Urzędów Nadzoru. Przewodniczący Wspólnego Komitetu jest wiceprzewodniczącym ERRS.

4. Wspólny Komitet uchwała i publikuje swój regulamin wewnętrzny. W regulaminie mogą zostać określone inni uczestnicy posiedzeń Wspólnego Komitetu.

Posiedzenia Wspólnego Komitetu odbywają się co najmniej raz na dwa miesiące.

Artykuł 56

Wspólne stanowiska i wspólne akty

W ramach zadań Urzędu określonych w rozdziale II, a w szczególności w kontekście wykonania dyrektywy 2002/87/WE, Urząd wypracowuje w stosownych przypadkach wspólne stanowiska z Europejskim Urzędem Nadzoru (Europejskim Urzędem Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych) oraz z Europejskim Urzędem Nadzoru (Europejskim Urzędem Nadzoru Bankowego), w zależności od przypadku.

Akty na mocy art. 10–15, 17, 18 lub 19 niniejszego rozporządzenia związane ze stosowaniem dyrektywy 2002/87/WE i innych aktów unijnych, o których mowa w art. 1 ust. 2, które wchodzi w zakres kompetencji również Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego) lub Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych) są przyjmowane równolegle, w stosownych przypadkach, przez Urząd i Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Bankowego) oraz Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych).

Artykuł 57

Podkomitety

1. Do celów art. 56 w ramach Wspólnego Komitetu ustanawia się Podkomitet ds. Konglomeratów Finansowych.
2. W skład tego podkomitetu wchodzi osoba, o których mowa w art. 55 ust. 1, oraz po jednym przedstawicielu wysokiego szczebla z aktualnego personelu właściwego organu z każdego państwa członkowskiego.
3. Podkomitet wybiera spośród swoich członków przewodniczącego, który staje się również członkiem Wspólnego Komitetu.
4. Wspólny Komitet może powoływać inne podkomitety.

SEKCJA 2

Komisja Odwoławcza

Artykuł 58

Skład i działanie

1. Komisja Odwoławcza jest wspólnym organem Europejskich Urzędów Nadzoru.
2. W skład Komisji Odwoławczej wchodzi sześciu członków i sześciu zastępców; są to wysoko cenione osoby posiadające udokumentowaną odpowiednią wiedzę i doświadczenie zawodowe na wystarczająco wysokim poziomie, w tym wiedzę i doświadczenie w zakresie nadzoru, bankowości, ubezpieczeń, pracowniczych programów emerytalnych, rynków papierów wartościowych lub innych usług finansowych, z wyłączeniem aktualnego personelu właściwych organów albo innych krajowych lub unijnych instytucji zaangażowanych w działalność Urzędu. Komisja Odwoławcza musi dysponować fachową wiedzą prawniczą wystarczającą do zapewnienia specjalistycznych opinii prawnych dotyczących legalności wykonywania uprawnień przez Urząd.

Komisja Odwoławcza wyznacza swojego przewodniczącego.

3. Dwoch członków Komisji Odwoławczej i dwóch zastępców wyznacza Zarząd Urzędu po konsultacji z Radą Organów Nadzoru z listy wstępnie wyłonionych kandydatów zaproponowanej przez Komisję po opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* zaproszenia do wyrażenia zainteresowania.

Pozostali członkowie wyznaczani są zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1093/2010 oraz rozporządzeniem (UE) nr 1094/2010.

4. Kadencja członków Komisji Odwoławczej wynosi pięć lat. Kadencja może zostać odnowiona jednokrotnie.

5. Członka Komisji Odwoławczej wyznaczonego przez Zarząd Urzędu nie można odwołać ze stanowiska w czasie trwania kadencji, chyba że został uznany za winnego poważnego uchybienia, a Zarząd, po konsultacji z Radą Organów Nadzoru, podejmie decyzję o jego odwołaniu.

6. Decyzje Komisji Odwoławczej przyjmowane są większością głosów co najmniej czterech z sześciu jej członków. W przypadkach gdy decyzja będąca przedmiotem odwołania jest objęta zakresem zastosowania niniejszego rozporządzenia, decydująca większość obejmuje co najmniej jednego z dwóch członków Komisji Odwoławczej mianowanych przez Urząd.

7. Komisja Odwoławcza zwoływana jest przez swojego przewodniczącego stosownie do potrzeb.

8. Europejskie Urzędy Nadzoru zapewniają Komisji Odwoławczej wsparcie operacyjne i pomoc sekretariatu za pośrednictwem Wspólnego Komitetu.

Artykuł 59

Niezależność i bezstronność

1. Członkowie Komisji Odwoławczej podejmują decyzje w sposób niezależny. Nie są związani żadnymi instrukcjami. Nie mogą oni pełnić żadnych innych funkcji związanych z Urzędem, jego Zarządem ani w Radą Organów Nadzoru.

2. Członkowie Komisji Odwoławczej nie mogą brać udziału w postępowaniu odwoławczym, jeśli są nim zainteresowani osobiście lub jeśli wcześniej działali jako przedstawiciele jednej ze stron postępowania lub jeśli uczestniczyli w podejmowaniu decyzji stanowiącej przedmiot postępowania odwoławczego.

3. Jeżeli członek Komisji Odwoławczej uważa, że inny członek nie powinien brać udziału w postępowaniu odwoławczym z przyczyn, o których mowa w ust. 1 i 2, lub z innego powodu, powiadamia o tym Komisję Odwoławczą.

4. Każda strona postępowania odwoławczego może zgłosić sprzeciw wobec udziału członka Komisji Odwoławczej z powodów, o których mowa w ust. 1 i 2, lub w przypadku podejrzenia o stronniczość.

Podstawą sprzeciwu nie może być obywatelstwo członka; sprzeciw nie jest też dopuszczalny, jeżeli strona postępowania odwoławczego – wiedząc o istnieniu podstaw do zgłoszenia sprzeciwu – dokonała innej czynności procesowej niż zgłoszenie sprzeciwu co do składu Komisji Odwoławczej.

5. Komisja Odwoławcza podejmuje decyzję dotyczącą działania, które należy podjąć w przypadkach określonych w ust. 1 i 2, bez udziału zainteresowanego członka.

Przy podejmowaniu tej decyzji zainteresowanego członka zastępuje w Komisji Odwoławczej jego zastępca. Jeżeli zastępca znajduje się w podobnej sytuacji, Przewodniczący wyznacza osobę zastępującą spośród innych zastępców.

6. Członkowie Komisji Odwoławczej zobowiązują się działać niezależnie i w interesie publicznym.

W tym celu składają oni oświadczenie o zobowiązaniach i deklarację, w której wykazują brak interesów, który mógłby zaważyć na ich niezależności, albo ujawniają wszelkie bezpośrednie lub pośrednie interesy, które mogłyby zaważyć na ich niezależności.

Oświadczenie i deklaracja składane są corocznie w formie pisemnej i podawane są do publicznej wiadomości.

ROZDZIAŁ V

ŚRODKI ODWOŁAWCZE

Artykuł 60

Odwołania

1. Osoba fizyczna lub prawna, w tym właściwe organy, może odwołać się od decyzji Urzędu, o której mowa w art. 17, 18 i 19, oraz od każdej innej decyzji wydanej przez Urząd zgodnie z aktami unijnymi, o których mowa w art. 1 ust. 2, która jest do niej skierowana, oraz od decyzji, która dotyczy jej bezpośrednio i indywidualnie, mimo że została przyjęta w postaci decyzji skierowanej do innej osoby.

2. Odwołanie wraz z uzasadnieniem składa się Urzędowi w formie pisemnej w terminie dwóch miesięcy od daty powiadomienia zainteresowanej osoby o decyzji lub – w razie braku takiego powiadomienia – od daty opublikowania decyzji przez Urząd.

Komisja Odwoławcza podejmuje decyzję w sprawie odwołania w terminie dwóch miesięcy od jego złożenia.

3. Odwołanie wniesione zgodnie z ust. 1 nie ma skutku zawieszającego.

Komisja Odwoławcza może jednak zawiesić wykonanie zaskarżonej decyzji, jeżeli uzna, że wymagają tego okoliczności.

4. Jeżeli odwołanie jest dopuszczalne, Komisja Odwoławcza bada, czy jest ono uzasadnione. Wzywa ona strony postępowania odwoławczego do wnoszenia w określonym terminie uwag do skierowanych przez nią pism lub do pism pochodzących od innych stron postępowania odwoławczego. Strony postępowania odwoławczego są uprawnione do ustnego przedstawienia swojego stanowiska.

5. Komisja Odwoławcza może potwierdzić decyzję podjętą przez właściwy organ Urzędu lub przekazać sprawę do rozstrzygnięcia właściwemu organowi Urzędu. Decyzja Komisji Odwoławczej jest wiążąca dla tego organu i podejmuje on zmienioną decyzję w danej sprawie.

6. Komisja Odwoławcza uchwała i udostępnia do wiadomości publicznej swój regulamin wewnętrzny.

7. Urząd udostępnia do wiadomości publicznej zawierające uzasadnienie decyzje podejmowane przez Komisję Odwoławczą.

Artykuł 61

Skargi przed Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej

1. Od decyzji podjętej przez Komisję Odwoławczą lub – w przypadku gdy nie przysługuje odwołanie do Komisji Odwoławczej – od decyzji Urzędu może zostać wniesiona skarga do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, zgodnie z art. 263 TFUE.

2. Państwa członkowskie i instytucje unijne, jak i wszelkie osoby fizyczne i prawne mogą zaskarżyć decyzje podejmowane przez Urząd bezpośrednio do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, zgodnie z art. 263 TFUE.

3. W przypadku gdy Urząd jest zobowiązany do działania, ale zaniechał wydania decyzji, może zostać wszczęte postępowanie z tytułu zaniechania działania zgodnie z art. 265 TFUE przed Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

4. Od Urzędu wymagane jest podjęcie niezbędnych środków w celu zastosowania się do wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

ROZDZIAŁ VI

PRZEPISY FINANSOWE

Artykuł 62

Budżet Urzędu

1. Dochody Urzędu będącego organem europejskim zgodnie z art. 185 rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich⁽¹⁾ (zwanego dalej „rozporządzeniem finansowym”), obejmują w szczególności następujące składniki:

- obowiązkowe składki uiszczane przez krajowe organy władzy publicznej właściwe w zakresie nadzoru nad uczestnikami rynku finansowego; składki są wnoszone w wysokości wyliczanej wnoszącej się zgodnie z zasadą ważenia głosów określonej w art. 3 ust. 3 Protokołu (nr 36) w sprawie postanowień przejściowych. Do celów niniejszego artykułu art. 3 ust. 3 Protokołu (nr 36) w sprawie postanowień przejściowych stosuje się nadal po dniu 31 października 2014 r. wskazanym w tym protokole;
- dotację unijną zapisaną w budżecie ogólnym Unii Europejskiej (sekcja „Komisja”);
- opłaty uiszczane na rzecz Urzędu w przypadkach określonych w odpowiednich instrumentach prawa unijnego.

2. Na wydatki Urzędu składają się co najmniej koszty personelu, wynagrodzenia, koszty administracyjne, koszty infrastruktury, szkolenia zawodowego oraz koszty operacyjne.

3. Dochody i wydatki równoważą się.

4. Preliminarze wszystkich dochodów i wydatków Urzędu są przygotowywane na każdy rok budżetowy pokrywający się z rokiem kalendarzowym i wykazywane są w budżecie Urzędu.

⁽¹⁾ Dz.U. L 248 z 16.9.2002, s. 1.

Artykuł 63

Sporządzanie budżetu

1. Do dnia 15 lutego każdego roku Dyrektor Wykonawczy sporządza projekt preliminarza dochodów i wydatków na następny rok budżetowy i przekazuje go Zarządowi i Radzie Organów Nadzoru wraz z planem zatrudnienia. Każdego roku Rada Organów Nadzoru, na podstawie projektu preliminarza sporządzonego przez Dyrektora Wykonawczego i zatwierdzonego przez Zarząd, przygotowuje preliminarz dochodów i wydatków Urzędu na następny rok budżetowy. Do dnia 31 marca Rada Organów Nadzoru przekazuje Komisji preliminarz, w tym projekt planu zatrudnienia. Przed przyjęciem preliminarza projekt przygotowany przez Dyrektora Wykonawczego jest zatwierdzany przez Zarząd.

2. Komisja przekazuje Parlamentowi Europejskiemu oraz Radzie (zwanymi dalej razem „władzą budżetową”) preliminarz wraz ze projektem budżetu ogólnego Unii Europejskiej.

3. Na podstawie preliminarza Komisja wprowadza do projektu budżetu ogólnego Unii Europejskiej prognozy, które uważa za niezbędne w odniesieniu do planu zatrudnienia, oraz kwotę dotacji obciążającej budżet ogólny Unii Europejskiej, zgodnie z art. 313 i 314 TFUE.

4. Władza budżetowa przyjmuje plan zatrudnienia dla Urzędu. Władza budżetowa zatwierdza środki na dotację dla Urzędu.

5. Budżet Urzędu przyjmuje Rada Organów Nadzoru. Budżet staje się budżetem ostatecznym po ostatecznym przyjęciu budżetu ogólnego Unii Europejskiej. W stosownych przypadkach budżet jest odpowiednio dostosowywany.

6. Zarząd niezwłocznie powiadamia władzę budżetową o swoim zamiarze realizacji wszelkich projektów, które mogą mieć istotne skutki finansowe dla finansowania jego budżetu, zwłaszcza w zakresie projektów związanych z nieruchomością, takich jak najem lub zakup budynków. Informuje on o tym fakcie Komisję. Jeżeli którakolwiek z władz budżetowych zamierza wydać opinię, powiadamia Urząd o tym zamiarze w terminie dwóch tygodni od otrzymania informacji o projekcie dotyczącym nieruchomości. W przypadku braku odpowiedzi, Urząd może przystąpić do planowanego działania.

7. W pierwszym roku funkcjonowania Urzędu, który kończy się dnia 31 grudnia 2011 r., finansowanie Urzędu przez Unię jest uzależnione od zgody władzy budżetowej, zgodnie z pkt 47 porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami.

Artykuł 64

Wykonanie i kontrola budżetu

1. Dyrektor Wykonawczy działa w charakterze urzędnika zatwierdzającego i wykonuje budżet Urzędu.

2. Do dnia 1 marca następującego po zamknięciu każdego roku budżetowego, księgowy Urzędu przekazuje księgowemu Komisji oraz Trybunałowi Obrachunkowemu tymczasowe sprawozdanie finansowe wraz ze sprawozdaniem z zarządzania budżetem i finansami za dany rok budżetowy. Księgowy Urzędu przesyła sprawozdanie z zarządzania budżetem i finansami również członkom Rady Organów Nadzoru, Parlamentu Europejskiego i Rady, do dnia 31 marca następnego roku.

Księgowy Komisji dokonuje następnie konsolidacji tymczasowych sprawozdań finansowych instytucji i organów zdecentralizowanych zgodnie z art. 128 rozporządzenia finansowego.

3. Po otrzymaniu uwag Trybunału Obrachunkowego w sprawie tymczasowych sprawozdań finansowych Urzędu zgodnie z art. 129 rozporządzenia finansowego, Dyrektor Wykonawczy, działając na własną odpowiedzialność, sporządza ostateczne sprawozdanie finansowe Urzędu i przekazuje je do zaopiniowania Zarządowi.

4. Zarząd przedstawia opinię w sprawie ostatecznego sprawozdania finansowego Urzędu.

5. Do dnia 1 lipca następującego po zamknięciu roku budżetowego Dyrektor Wykonawczy przekazuje ostateczne sprawozdanie finansowe wraz z opinią Zarządu członkom Rady Organów Nadzoru, Parlamentowi Europejskiemu, Radzie, Komisji i Trybunałowi Obrachunkowemu.

6. Ostateczne sprawozdanie finansowe jest publikowane.

7. Dyrektor Wykonawczy przesyła Trybunałowi Obrachunkowemu odpowiedź na jego uwagi do dnia 30 września. Kopię tej odpowiedzi przesyła również Zarządowi i Komisji.

8. Dyrektor Wykonawczy przedkłada Parlamentowi Europejskiemu, na jego wniosek oraz zgodnie z art. 146 ust. 3 rozporządzenia finansowego, wszelkie informacje niezbędne do sprawnego przebiegu procedury udzielania absolutorium za dany rok budżetowy.

9. Parlament Europejski, na zalecenie Rady stanowiącej większość kwalifikowaną, przed dniem 15 maja roku N + 2, udziela Urzędowi absolutorium z wykonania budżetu obejmującego dochody z budżetu ogólnego Unii Europejskiej i właściwych organów za rok budżetowy N.

Artykuł 65

Zasady finansowe

Zasady finansowe mające zastosowanie w odniesieniu do Urzędu przyjmuje Zarząd po konsultacji z Komisją. Zasady te nie mogą odbiegać od rozporządzenia Komisji (WE, Euratom) nr 2343/2002 z dnia 19 listopada 2002 r. w sprawie ramowego rozporządzenia finansowego dotyczącego organów określonych w art. 185 rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich⁽¹⁾, chyba że jest to wymagane ze względu na szczególne potrzeby operacyjne w zakresie funkcjonowania Urzędu i jedynie jeśli Komisja wyrazi na to wcześniej zgodę.

⁽¹⁾ Dz.U. L 357 z 31.12.2002, s. 72.

Artykuł 66

Środki zwalczania nadużyć finansowych

1. W celu zwalczania nadużyć finansowych, korupcji i wszelkiej innej nielegalnej działalności, wobec Urzędu stosują się bez żadnych ograniczeń przepisy rozporządzenia (WE) nr 1073/1999.

2. Urząd przystępuje do Porozumienia międzyinstytucjonalnego dotyczącego wewnętrznych dochodzeń prowadzonych przez OLAF oraz niezwłocznie przyjmuje stosowne przepisy odnoszące się do całego personelu Urzędu.

3. Decyzje dotyczące finansowania oraz wynikające z nich umowy oraz instrumenty wykonawcze muszą wyraźnie stwierdzać, że Trybunał Obrachunkowy i OLAF mogą, w razie potrzeby, przeprowadzać kontrole na miejscu wobec beneficjentów środków finansowych wydatkowanych przez Urząd oraz pracowników odpowiedzialnych za przydzielenie tych środków.

ROZDZIAŁ VII

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 67

Przywileje i immunitety

Do Urzędu i jego pracowników zastosowanie ma Protokół (nr 7) w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej załączony do Traktatu o Unii Europejskiej oraz TFUE.

Artykuł 68

Personel

1. Do pracowników Urzędu, w tym do Dyrektora Wykonawczego i Przewodniczącego, zastosowanie mają regulamin pracowniczy, warunki zatrudnienia innych pracowników oraz zasady przyjęte wspólnie przez instytucje Unii do celów stosowania regulaminu pracowniczego i warunków zatrudnienia.

2. Zarząd, w porozumieniu z Komisją, przyjmuje niezbędne środki wykonawcze, zgodnie z ustaleniami przewidzianymi w art. 110 regulaminu pracowniczego.

3. W odniesieniu do swoich pracowników Urząd korzysta z uprawnień przyznanых organowi powołującemu na mocy regulaminu pracowniczego oraz organowi uprawnionemu do zawierania umów na mocy warunków zatrudnienia innych pracowników.

4. Zarząd przyjmuje przepisy umożliwiające oddelegowywanie ekspertów krajowych z państw członkowskich do Urzędu.

Artykuł 69

Odpowiedzialność Urzędu

1. W przypadku odpowiedzialności pozaumownej Urząd naprawia szkody wyrządzone przez Urząd lub przez jego pracowników przy wykonywaniu swoich obowiązków zgodnie z zasadami ogólnymi wspólnymi dla systemów prawnych państw członkowskich. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

jest właściwy do orzekania w sporach dotyczących naprawy takich szkód.

2. Osobistą odpowiedzialność finansową oraz odpowiedzialność dyscyplinarną pracowników Urzędu wobec Urzędu regulują odpowiednie przepisy mające zastosowanie do pracowników Urzędu.

Artykuł 70

Obowiązek zachowania tajemnicy służbowej

1. Członkowie Rady Organów Nadzoru i Zarządu, Dyrektor Wykonawczy, a także personel Urzędu, w tym urzędnicy oddelegowani czasowo przez państwa członkowskie oraz wszystkie inne osoby wykonujące zadania na rzecz Urzędu na podstawie umów, podlegają – również po zaprzestaniu pełnienia swoich funkcji – wymogom dotyczącym tajemnicy służbowej określonym w art. 339 TFUE oraz w odpowiednich przepisach prawodawstwa unijnego w tym zakresie.

Zastosowanie ma do nich art. 16 regulaminu pracowniczego.

Zgodnie z regulaminem pracowniczym, o którym mowa w art. 54, po zakończeniu służby pracownik jest nadal zobowiązany do godziwego i rozważnego zachowania w odniesieniu do przyjmowania niektórych stanowisk lub pewnych korzyści.

Ani państwa członkowskie, instytucje lub organy unijne ani żadne inne podmioty publiczne lub prywatne nie mogą próbować wywierać wpływu na członków personelu Urzędu w wykonywaniu ich zadań.

2. Bez uszczerbku dla przypadków, do których zastosowanie ma prawo karne, wszelkie poufne informacje uzyskane przez osoby, o których mowa w ust. 1, podczas wykonywania ich obowiązków nie mogą zostać ujawnione żadnej innej osobie ani organowi, z wyjątkiem informacji w postaci skróconej lub zbiorczej uniemożliwiającej zidentyfikowanie poszczególnych uczestników rynku finansowego.

Ponadto obowiązek przewidziany w ust. 1 oraz w akapicie pierwszym niniejszego ustępu nie uniemożliwia Urzędowi i krajowym organom nadzoru korzystania z informacji na potrzeby egzekwowania aktów, o których mowa w art. 1 ust. 2, a w szczególności na potrzeby postępowania w celu przyjęcia decyzji.

3. Ustępy 1 i 2 nie uniemożliwiają Urzędowi wymiany informacji z krajowymi organami nadzoru zgodnie z niniejszym rozporządzeniem oraz innymi przepisami prawa unijnego mającymi zastosowanie do uczestników rynku finansowego.

Informacje te podlegają warunkom dotyczącym tajemnicy służbowej, o których mowa w ust. 1 i 2. Urząd wprowadza w regulaminie wewnętrznym ustalenia praktyczne w zakresie wdrożenia zasad poufności określonych w ust. 1 i 2.

4. Urząd stosuje decyzję Komisji 2001/844/WE, EWWiS, Euratom z dnia 29 listopada 2001 r. zmieniającą jej regulamin wewnętrzny (¹).

(¹) Dz.U. L 317 z 3.12.2001, s. 1.

Artykuł 71

Ochrona danych

Niniejsze rozporządzenie pozostaje bez uszczerbku dla obowiązków państw członkowskich dotyczących przetwarzania przez nie danych osobowych na mocy dyrektywy 95/46/WE lub dla obowiązków Urzędu dotyczących przetwarzania przez niego danych osobowych na mocy rozporządzenia (WE) nr 45/2001 podczas wypełniania powierzonych mu obowiązków.

Artykuł 72

Dostęp do dokumentów

1. W odniesieniu do dokumentów pozostających w posiadaniu Urzędu stosuje się rozporządzenie (WE) nr 1049/2001.
2. Do dnia 31 maja 2011 r. Zarząd przyjmuje praktyczne środki dotyczące stosowania rozporządzenia (WE) nr 1049/2001.
3. Decyzje podejmowane przez Urząd zgodnie z art. 8 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 mogą stanowić przedmiot skarg wnoszonych do Rzecznika Praw Obywatelskich lub postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej, po odwołaniu – w stosownych przypadkach – do Rady Organów Nadzoru, na warunkach określonych odpowiednio w art. 228 i 263 TFUE.

Artykuł 73

Ustalenia językowe

1. Do Urzędu stosują się przepisy rozporządzenia Rady nr 1 w sprawie określenia systemu językowego Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej ⁽¹⁾.
2. O wewnętrznych ustaleniach językowych Urzędu decyduje Zarząd.
3. Usługi tłumaczeniowe na potrzeby działalności organu zapewnia Centrum Tłumaczeń dla Organów Unii Europejskiej.

Artykuł 74

Umowa w sprawie siedziby

Niezbędne ustalenia dotyczące lokali, które mają zostać przekazane Urzędowi w państwie członkowskim, w którym znajduje się jego siedziba, oraz obiektów udostępnianych przez to państwo, jak również szczegółowe przepisy mające zastosowanie w państwie członkowskim do Dyrektora Wykonawczego, członków Zarządu, pracowników Urzędu i członków ich rodzin określa umowa w sprawie siedziby między Urzędem a państwem członkowskim, która zostaje zawarta po uzyskaniu zgody Zarządu.

Państwo członkowskie zapewnia Urzędowi najlepsze możliwe warunki do prowadzenia działalności, w tym wielojęzyczne placówki szkolne o orientacji europejskiej i odpowiednie połączenia komunikacyjne.

⁽¹⁾ Dz.U. 17 z 6.10.1958, s. 385.

Artykuł 75

Udział państw trzecich

1. Udział w pracach Urzędu jest otwarty dla państw trzecich, które zawarły z Unią umowy przewidujące przyjęcie i stosowanie przez nie prawa unijnego w obszarze podlegającym kompetencjom Urzędu, jak określono w art. 1 ust. 2.
2. Urząd może współpracować z państwami trzecimi, o których mowa w ust. 1, stosującymi prawodawstwo uznane za równoważne w obszarach kompetencji Urzędu, o których mowa w art. 1 ust. 2, jak przewidziano w umowach międzynarodowych zawartych przez Unię zgodnie z art. 216 TFUE.
3. W odpowiednich postanowieniach umów, o których mowa w ust. 1 i 2, określa się w szczególności charakter, zakres i aspekty proceduralne uczestnictwa państw, o których mowa w ust. 1, w pracach Urzędu, w tym przepisy dotyczące wkładu finansowego i pracowników. W umowach można przewidzieć uczestnictwo tych krajów w posiedzeniach Rady Organów Nadzoru w charakterze obserwatora, zapewniając jednocześnie, by kraje te nie mogły brać udziału w obradach dotyczących poszczególnych uczestników rynku finansowego, chyba że są one nimi bezpośrednio zainteresowane.

ROZDZIAŁ VIII

PRZEPISY PRZEJŚCIOWE I KOŃCOWE

Artykuł 76

Działania przygotowawcze

1. W okresie następującym po wejściu niniejszego rozporządzenia w życie oraz przed ustanowieniem Urzędu, Komitet Europejskich Organów Nadzoru nad Rynkiem Papierów Wartościowych prowadzi działania w ścisłej współpracy z Komisją, aby przygotować zastąpienie tego komitetu przez Urząd.
2. Gdy Urząd zostanie już ustanowiony, Komisja odpowiada za administracyjne ustanowienie i początkowe administracyjne funkcjonowanie Urzędu do czasu, gdy Urząd mianuje Dyrektora Wykonawczego.

W tym celu do czasu objęcia obowiązków przez Dyrektora Wykonawczego po jego mianowaniu przez Radę Organów Nadzoru zgodnie z art. 51 Komisja może tymczasowo wyznaczyć jednego urzędnika do pełnienia obowiązków Dyrektora Wykonawczego. Okres ten jest ograniczony do czasu niezbędnego, aby mianować Dyrektora Wykonawczego Urzędu.

Tymczasowy Dyrektor Wykonawczy może zatwierdzać wszelkie płatności w ramach środków przewidzianych w budżecie Urzędu po ich zatwierdzeniu przez Zarząd, a także zawierać umowy, w tym m.in. umowy z pracownikami, po przyjęciu planu zatrudnienia Urzędu.

3. Ustępy 1 i 2 pozostają bez uszczerbku dla uprawnień Rady Organów Nadzoru i Zarządu.

4. Urząd uznaje się za następcę prawnego Komitetu Europejskich Organów Nadzoru nad Rynkiem Papierów Wartościowych. Najpóźniej w dniu ustanowienia Urzędu wszystkie aktywa i zobowiązania oraz wszystkie bieżące operacje Komitetu Europejskich Organów Nadzoru nad Rynkiem Papierów Wartościowych zostają automatycznie przekazane Urzędowi. Komitet Europejskich Organów Nadzoru nad Rynkiem Papierów Wartościowych sporządza sprawozdanie, w którym wykazuje swoją końcową sytuację po stronie aktywów i zobowiązań z dniem tego przekazania. Sprawozdanie to jest badane i zatwierdzane przez Komitet Europejskich Organów Nadzoru nad Rynkiem Papierów Wartościowych i Komisję.

Artykuł 77

Przepisy przejściowe dotyczące personelu

1. Na zasadzie odstępstwa od art. 68, wszystkie umowy o pracę i porozumienia o oddelegowaniu zawarte przez Komitet Europejskich Organów Nadzoru nad Rynkiem Papierów Wartościowych lub jego sekretariat i obowiązujące w dniu 1 stycznia 2011 r. są uznawane do czasu ich wygaśnięcia. Nie podlegają one przedłużeniu.

2. Wszystkim pracownikom posiadającym umowę o pracę, o której mowa w ust. 1, proponuje się możliwość zawarcia umów na czas określony na mocy art. 2 lit. a) warunków zatrudnienia innych pracowników w różnych grupach zaszerogowania określonych w planie zatrudnienia Urzędu.

Po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia organ uprawniony do zawierania umów przeprowadzi wewnętrzną procedurę rekrutacyjną ograniczoną do pracowników posiadających umowę zawartą z Komitetem Europejskich Organów Nadzoru nad Rynkiem Papierów Wartościowych lub jego sekretariatem w celu sprawdzenia umiejętności, operatywności i uczciwości zatrudnianych osób. Wewnętrzna procedura rekrutacyjna w pełni uwzględnia umiejętności i doświadczenie, jakie dana osoba wykaże podczas wykonywania swoich obowiązków przed zatrudnieniem.

3. W zależności od rodzaju i poziomu obejmowanych stanowisk, osobom, które pomyślnie przejdą procedurę kwalifikacyjną, zostaną zaoferowane umowy na czas określony co najmniej na okres pozostały do wygaśnięcia wcześniejszej umowy.

4. Wobec pracowników posiadających wcześniejsze umowy, którzy podejmą decyzję o nieubieganiu się o umowę na czas określony lub którym nie zostaną zaoferowane takie umowy zgodnie z ust. 2, stosują się nadal odpowiednie przepisy krajowe dotyczące umów o pracę oraz inne odpowiednie instrumenty.

Artykuł 78

Przepisy krajowe

Państwa członkowskie podejmują wszelkie właściwe działania, by zapewnić skuteczne stosowanie niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 79

Zmiany

W decyzji nr 716/2009/WE wprowadza się zmianę polegającą na wykreśleniu Komitetu Europejskich Organów Nadzoru nad Rynkiem Papierów Wartościowych z wykazu beneficjentów wymienionych w sekcji B załącznika do tej decyzji.

Artykuł 80

Uchylenie

Niniejszym uchyła się decyzję Komisji 2009/77/WE ustanawiającą Komitet Europejskich Organów Nadzoru nad Rynkiem Papierów Wartościowych, ze skutkiem od dnia 1 stycznia 2011 r.

Artykuł 81

Przegląd

1. Do dnia 2 stycznia 2014 r., a następnie co trzy lata Komisja publikuje ogólne sprawozdanie dotyczące doświadczeń zgromadzonych w związku z działalnością Urzędu oraz stosowaniem procedur ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu. Sprawozdanie to zawiera między innymi ocenę:

- a) konwergencji w zakresie standardowych praktyk nadzorczych osiągniętej przez właściwe organy:
 - (i) konwergencję w dziedzinie funkcjonalnej niezależności właściwych organów oraz w dziedzinie standardów równoważnych zasadom ładu korporacyjnego;
 - (ii) bezstronność, obiektywność i autonomię Urzędu;
- b) funkcjonowania kolegiów organów nadzoru;
- c) postępów dokonanych w zakresie konwergencji w dziedzinie zapobiegania kryzysom, zarządzania w sytuacjach kryzysowych i rozwiązywania takich sytuacji, w tym w dziedzinie unijnych mechanizmów finansowania;
- d) roli Urzędu w odniesieniu do ryzyka systemowego;
- e) zastosowania klauzuli ochronnej ustanowionej w art. 38;
- f) zastosowania wiążącej mediacji ustanowionej w art. 19.

2. Sprawozdanie, o którym mowa w ust. 1, stwierdza także, czy:

- a) należy nadal oddzielnie nadzorować banki, ubezpieczenia, pracownicze programy emerytalne, papiery wartościowe i rynki finansowe;
- b) należy zastosować nadzór ostrożnościowy i prowadzić nadzór nad działalnością oddzielnie czy też przez ten sam organ nadzoru;
- c) należy uprościć i wzmocnić strukturę ESNF w celu zwiększenia spójności między poziomami makro i mikro oraz między Europejskimi Urzędami Nadzoru;
- d) ewolucja ESNF jest spójna z ewolucją w skali globalnej;
- e) w ramach ESNF istnieje wystarczająca różnorodność i wysoka jakość;
- f) istnieje odpowiedni poziom odpowiedzialności i przejrzystości w odniesieniu do wymogów dotyczących publikowania;
- g) zasoby Urzędu są odpowiednie, aby mógł on realizować powierzone mu obowiązki;

- h) wybór siedziby Urzędu jest trafny, czy też należy przenieść Europejskie Urzędy Nadzoru do jednej siedziby, aby usprawnić koordynację ich działań.

3. W odniesieniu do kwestii bezpośredniego nadzoru nad instytucjami lub infrastrukturami o zasięgu ogólnoeuropejskim i z uwzględnieniem zmian rynkowych, Komisja opracowuje roczne sprawozdanie na temat zasadności powierzenia Urzędowi dalszych obowiązków nadzorczych w tej dziedzinie.

4. Sprawozdanie to jest przekazywane wraz z towarzyszącymi mu wnioskami (w stosownych przypadkach) Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

Artykuł 82

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 2011 r., z wyjątkiem art. 76 i art. 77 ust. 1 i 2, które stosuje się od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

Urząd ustanawia się z dniem 1 stycznia 2011 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 24 listopada 2010 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

J. BUZEK
Przewodniczący

W imieniu Rady

O. CHASTEL
Przewodniczący

DYREKTYWY

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY 2010/78/UE

z dnia 24 listopada 2010 r.

w sprawie zmiany dyrektyw 98/26/WE, 2002/87/WE, 2003/6/WE, 2003/41/WE, 2003/71/WE, 2004/39/WE, 2004/109/WE, 2005/60/WE, 2006/48/WE, 2006/49/WE i 2009/65/WE w odniesieniu do uprawnień Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych) oraz Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 50, art. 53 ust. 1, art. 62 i 114,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego ⁽¹⁾

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽²⁾,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Kryzys finansowy w latach 2007 i 2008 ujawnił istotne braki w nadzorze finansowym, zarówno w poszczególnych przypadkach, jak i w całym systemie finansowym. Nadzór oparty na modelach krajowych nie nadąża za globalizacją finansową i rzeczywistością, w której europejskie rynki finansowe są zintegrowane i połączone, a liczne instytucje finansowe działają na szczeblu transgranicznym. Kryzys ujawnił braki w zakresie współpracy, koordynacji, spójnego stosowania przepisów Unii i zaufania pomiędzy właściwymi organami krajowymi.
- (2) Przed kryzysem i w jego trakcie Parlament Europejski w kilku rezolucjach wezwał do podjęcia działań mających na celu zwiększenie integracji nadzoru w Europie, aby zapewnić faktycznie równe warunki uczestnictwa w rynku

dla wszystkich podmiotów na szczeblu unijnym i odzwierciedlić coraz większą integrację rynków finansowych w Unii (w swoich rezolucjach z dnia 13 kwietnia 2000 r. w sprawie komunikatu Komisji dotyczącego wprowadzania ram dla rynków finansowych: plan działania, z dnia 21 listopada 2002 r. w sprawie zasad nadzoru ostrożnościowego w Unii Europejskiej, z dnia 11 lipca 2007 r. w sprawie polityki usług finansowych (2005–2010) – białej księgi, z dnia 23 września 2008 r. z zaleceniami dla Komisji w sprawie funduszy hedgingowych i niepublicznego rynku kapitałowego i z dnia 9 października 2008 r. z zaleceniami dla Komisji w sprawie działań następczych w związku ze sprawozdaniem Lamfalussy'ego: przyszła struktura nadzoru oraz w swych stanowiskach z dnia 22 kwietnia 2009 r. w sprawie zmienionego wniosku w sprawie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Solvency II) i z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie agencji ratingowych).

- (3) W listopadzie 2008 r. Komisja utworzyła grupę wysokiego szczebla pod przewodnictwem Jacques'a de Larosièrè'a w celu zalecenia sposobu wzmocnienia ram nadzorczych dla lepszej ochrony obywateli i zbudowania zaufania do systemu finansowego. W swoim sprawozdaniu końcowym przedstawionym w dniu 25 lutego 2009 r. (zwanym dalej „sprawozdaniem grupy de Larosièrè'a”) grupa wysokiego szczebla zaleciła wzmocnienie ram nadzorczych, aby zmniejszyć groźbę wystąpienia w przyszłości kryzysów finansowych i ograniczyć ich skutki. Zaleciła ona daleko idące reformy struktury nadzoru nad sektorem finansowym w Unii. W sprawozdaniu grupy de Larosièrè'a wyrażono również opinię, że należy stworzyć Europejski System Nadzoru Finansowego (ESNF) złożony z trzech Europejskich Urzędów Nadzoru, z których każdy byłby odpowiedzialny za jeden sektor: bankowości, papierów wartościowych oraz ubezpieczeń i pracowniczych programów emerytalnych, a także że należy powołać Europejską Radę ds. Ryzyka Systemowego.

⁽¹⁾ Opinia z dnia 18 marca 2010 r. (Dz.U. C 87 z 1.4.2010, s. 1).

⁽²⁾ Opinia z dnia 18 marca 2010 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽³⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 22 września 2010 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia 17 listopada 2010 r.

- (4) W swoim komunikacie z dnia 4 marca 2009 r. zatytułowanym „Realizacja europejskiego planu naprawy” Komisja zaproponowała przedstawienie wniosku legislacyjnego w sprawie utworzenia ESNF, natomiast w komunikacie z dnia 27 maja 2009 r. zatytułowanym „Europejski nadzór finansowy” przedstawiła więcej informacji dotyczących możliwej struktury nowych ram nadzorczych.
- (5) W konkluzjach po posiedzeniu w dniach 18 i 19 czerwca 2009 r. Rada Europejska zaleciła utworzenie Europejskiego Systemu Nadzoru Finansowego złożonego z trzech nowych Europejskich Urzędów Nadzoru. System ten powinien mieć na celu podniesienie jakości i zwiększenie spójności nadzoru krajowego, wzmocnienie nadzoru nad grupami transgranicznymi oraz opracowanie jednolitego europejskiego zbioru przepisów obowiązującego wszystkie instytucje finansowe na rynku wewnętrznym. Rada Europejska podkreśliła, że Europejskie Urzędy Nadzoru powinny również mieć uprawnienia nadzorcze w stosunku do agencji ratingowych oraz zwróciła się do Komisji o przygotowanie konkretnych wniosków legislacyjnych dotyczących możliwości odgrywania przez ESNF istotnej roli w sytuacjach kryzysowych.
- (6) W dniu 23 września 2009 r. Komisja przyjęła wnioski legislacyjne w sprawie trzech rozporządzeń ustanawiających ESNF, w tym utworzenie trzech Europejskich Urzędów Nadzoru.
- (7) Aby ESNF mógł działać efektywnie, konieczne są zmiany w aktach prawnych Unii w obszarach objętych zakresem działania trzech Europejskich Urzędów Nadzoru. Zmiany takie dotyczą określenia zakresu niektórych uprawnień Europejskich Urzędów Nadzoru, włączenia niektórych ich uprawnień ustanowionych w aktach prawnych Unii oraz poprawek mających na celu zapewnienie ich sprawnego i skutecznego funkcjonowania w ramach ESNF.
- (8) Powołaniu trzech Europejskich Urzędów Nadzoru towarzyszyć powinno opracowanie jednolitego zbioru przepisów, który zapewni spójną harmonizację i jednakowe stosowanie prawodawstwa, a tym samym przyczyni się do bardziej efektywnego działania rynku wewnętrznego.
- (9) Rozporządzenia ustanawiające ESNF przewidują możliwość opracowywania przez Europejskie Urzędy Nadzoru projektów standardów technicznych w obszarach ściśle określonych w odpowiednich przepisach, które to projekty będą przedstawiane Komisji do przyjęcia zgodnie z art. 290 i 291 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) w drodze aktów delegowanych lub wykonawczych. Niniejsza dyrektywa powinna określać pierwszy zbiór takich obszarów i nie ogranicza możliwości włączenia w przyszłości innych obszarów.
- (10) Odpowiednie przepisy powinny określać obszary, w których Europejskie Urzędy Nadzoru są uprawnione do opracowywania projektów standardów technicznych, jak również sposób przyjmowania tych projektów. W przypadku aktów delegowanych odpowiednie prawodawstwo powinno określać elementy, warunki i wymogi wyszczególnione w art. 290 TFUE.
- (11) Wyznaczając obszary, dla których opracowywane będą standardy techniczne, należy zachować odpowiednią równowagę między potrzebą opracowania jednolitego zbioru zharmonizowanych przepisów a dążeniem do uniknięcia nadmiernie skomplikowanych uregulowań i ich zbyt skomplikowanego egzekwowania. Należy wybrać tylko te obszary, w przypadku których spójne przepisy techniczne przyczynią się istotnie i skutecznie do osiągnięcia celów odnoszonych przepisów przy jednoczesnym zagwarantowaniu, że decyzje o charakterze wyborów właściwej polityki będą podejmowane przez Parlament Europejski, Radę i Komisję przy zachowaniu zwykłych procedur.
- (12) Kwestie, w zakresie których wydawane będą standardy techniczne, powinny być rzeczywiście kwestiami jedynie technicznymi, wymagającymi do ich opracowania wiedzy specjalistycznej ekspertów w dziedzinie nadzoru. Standardy techniczne przyjęte jako akty delegowane powinny dalej rozwijać, definiować i określać warunki dla spójnej harmonizacji przepisów zawartych w aktach prawnych będących podstawą ich wydania przyjętych przez Parlament Europejski i Radę, uzupełniających lub zmieniających niektóre inne niż istotne elementy aktu ustawodawczego. Standardy techniczne przyjęte jako akty wykonawcze powinny określać warunki jednolitego stosowania prawnie wiążących aktów Unii. Opracowywanie standardów technicznych nie powinno się wiązać z dokonywaniem wyborów w zakresie polityki.
- (13) W przypadku regulacyjnych standardów technicznych właściwe jest wprowadzenie procedury przewidzianej w art. 10–14 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego) ⁽¹⁾, w art. 10–14 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1094/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych) ⁽²⁾ i w art. 10–14 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1095/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych) ⁽³⁾ Wykonawcze standardy techniczne powinny być przyjmowane zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, w art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1094/2010 i w art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010. Rada Europejska zatwierdziła czteropoziomą procedurę Lamfalussy’ego, aby proces przyjmowania przepisów unijnych w dziedzinie finansów uczynić efektywniejszym i bardziej przejrzystym. Komisja w wielu obszarach jest uprawniona do przyjmowania środków poziomu drugiego i obecnie obowiązują liczne rozporządzenia i dyrektywy poziomu drugiego opracowywane przez Komisję. W przypadku gdy regulacyjne standardy techniczne są sporządzane w celu dalszego rozwoju, doprecyzowywania lub określania warunków stosowania takich środków poziomu drugiego, powinny być one przyjmowane dopiero po przyjęciu właściwych środków poziomu drugiego i powinny być zgodne z treścią danego środka poziomu drugiego.

⁽¹⁾ Zob. s. 12 niniejszego Dziennika Urzędowego.

⁽²⁾ Zob. s. 48 niniejszego Dziennika Urzędowego.

⁽³⁾ Zob. s. 84 niniejszego Dziennika Urzędowego.

- (14) Wiążące standardy techniczne przyczyniają się do opracowania jednolitego zbioru przepisów dotyczących prawodawstwa w dziedzinie usług finansowych, co zostało wskazane przez Radę Europejską w konkluzjach z czerwca 2009 roku. Jako że pewne wymogi zawarte w aktach ustawodawczych Unii nie są w pełni zharmonizowane, oraz zgodnie z zasadą ostrożności w zakresie nadzoru, wiążące standardy techniczne rozwijające, doprecyzowujące lub określające warunki stosowania tych wymogów nie powinny uniemożliwiać państwom członkowskim wymagania dodatkowych informacji ani nakładania ostrzejszych wymogów. Standardy techniczne powinny zatem umożliwiać państwom członkowskim takie działanie w konkretnych obszarach, jeżeli taka uznaniowość jest przewidziana w tych aktach ustawodawczych.
- (15) Zgodnie z rozporządzeniami ustanawiającymi ESNF, przed przedstawieniem standardów technicznych Komisji Europejskie Urzędy Nadzoru powinny przeprowadzić, w stosownych przypadkach, otwarte konsultacje publiczne dotyczące tych standardów oraz dokonać analizy ewentualnych kosztów i korzyści z nimi związanych.
- (16) Standardy techniczne powinny dopuszczać stosowanie środków przejściowych w ramach odpowiednich terminów, jeżeli koszty natychmiastowego wdrożenia byłyby zbyt wysokie w porównaniu z korzyściami, które mogłyby to przynieść.
- (17) Rozporządzenia ustanawiające ESNF przewidują mechanizm rozstrzygania sporów między właściwymi organami krajowymi. W przypadku gdy właściwy organ nie zgadza się ze stosowaniem procedury, działaniem lub niepodjęciem działań przez inny właściwy organ w dziedzinach określonych w aktach prawnych Unii zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1093/2010, rozporządzeniem (UE) nr 1094/2010 i rozporządzeniem (UE) nr 1095/2010, w których zgodnie z odpowiednimi przepisami wymagana jest współpraca, koordynacja lub wspólny proces decyzyjny ze strony właściwych organów krajowych więcej niż jednego państwa członkowskiego, Europejskie Urzędy Nadzoru na wniosek jednego z zainteresowanych właściwych organów powinny mieć możliwość podjęcia działań mających na celu umożliwienie tym organom wypracowania porozumienia w terminie określonym przez Europejski Urząd Nadzoru, który powinien uwzględnić odpowiednie terminy określone we właściwym prawodawstwie, jak również pilność i złożoność sporu. Jeśli spór będzie trwał nadal, Europejskie Urzędy Nadzoru powinny mieć możliwość rozstrzygnięcia sprawy.
- (18) Rozporządzenia ustanawiające Europejskie Urzędy Nadzoru wymagają, aby sytuacje, w których zastosować można mechanizm rozstrzygania sporów między właściwymi organami krajowymi, zostały określone w przepisach sektorowych. Niniejsza dyrektywa powinna określić początkowy wykaz takich sytuacji i nie powinna ograniczać możliwości dopisania kolejnych sytuacji w przyszłości. Niniejsza dyrektywa nie powinna uniemożliwiać Europejskim Urzędom Nadzoru działania zgodnie z innymi uprawnieniami ani wypełniania zadań określonych w rozporządzeniach je ustanawiających, w tym również przeprowadzania
- niewiążącej mediacji oraz dążenia do konsekwentnego, wydajnego i skutecznego stosowania aktów prawnych Unii. Ponadto w obszarach, w których odpowiedni akt prawny przewiduje już pewną formę niewiążącej mediacji lub w których istnieją terminy na podejmowanie wspólnych decyzji przez jeden lub więcej właściwych organów krajowych, zmiany są konieczne dla zapewnienia jasności i zminimalizowania zakłóceń w procesie podejmowania wspólnych decyzji, lecz również po to, by w razie konieczności spór mogły rozstrzygnąć Europejskie Urzędy Nadzoru. Wiążąca procedura rozstrzygania sporów została opracowana w celu rozwiązywania sytuacji, w których właściwe organy krajowe nie są w stanie porozumieć się między sobą w kwestiach proceduralnych lub materialnych dotyczących zgodności z aktami prawnymi Unii.
- (19) W związku z tym niniejsza dyrektywa powinna określać sytuacje, w których zachodzi potrzeba rozstrzygnięcia kwestii proceduralnych lub materialnych w zakresie zgodności z prawem Unii oraz w których właściwe organy krajowe nie są w stanie rozstrzygnąć danej kwestii we własnym zakresie. W takiej sytuacji jeden z zaangażowanych w spór właściwych organów krajowych powinien móc zgłosić daną kwestię odpowiedniemu Europejskiemu Urzędowi Nadzoru. Europejski Urząd Nadzoru powinien działać zgodnie z rozporządzeniem ustanawiającym ten Urząd oraz niniejszą dyrektywą. Odpowiedni Europejski Urząd Nadzoru powinien móc wymagać, ze skutkiem wiążącym, od właściwych organów podjęcia konkretnych działań lub zrezygnowania z nich w celu rozstrzygnięcia danej sprawy oraz zapewnienia zgodności z prawem Unii. W przypadkach gdy odnośne akty prawne Unii przyznają państwu członkowskiemu uprawnienia dyskrecjonalne, decyzje podjęte przez Europejski Urząd Nadzoru nie powinny zastępować wykonywania, zgodnie z prawem Unii, tych uprawnień dyskrecjonalnych przez właściwe organy.
- (20) Dyrektywa 2006/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe⁽¹⁾ przewiduje mechanizmy mediacji lub wspólnego podejmowania decyzji w zakresie określania oddziałów istotnych do celów członkostwa w kolegiach organów nadzoru, zatwierdzania modeli i oceny ryzyka grupy. We wszystkich tych obszarach zmiany powinny jasno określać, że w razie zaistnienia sporu, Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Bankowego), w określonym przedziale czasowym, może rozstrzygnąć spór, wykorzystując procedurę opisaną w rozporządzeniu (UE) nr 1093/2010. Takie podejście precyzuje, że o ile Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Bankowego) nie powinien zastępować wykonywania uprawnień dyskrecjonalnych przez właściwe organy zgodnie z prawem Unii, to rozstrzygnięcie sporów i wzmocnienie współpracy powinno być możliwe przed podjęciem ostatecznej decyzji lub wydaniem decyzji wobec instytucji.

⁽¹⁾ Dz.U. L 177 z 30.6.2006, s. 1.

- (21) Aby zapewnić płynne przekazanie nowym Europejskim Urzędowi Nadzoru obecnych zadań Komitetu Europejskich Organów Nadzoru Bankowego, Komitetu Europejskich Organów Nadzoru ds. Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych oraz Komitetu Europejskich Organów Nadzoru nad Rynkiem Papierów Wartościowych, odniesienia do tych komitetów należy zastąpić w stosownym prawodawstwie odniesieniami odpowiednio do: Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Bankowego), Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych) oraz Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych).
- (22) Aby ramy, o których mowa w TFUE, były w pełni skuteczne, należy dostosować i zastąpić uprawnienia wykonawcze przewidziane w art. 202 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską (Traktat WE) odpowiednimi postanowieniami zgodnie z art. 290 i 291 TFUE. Przeglądu tego należy dokonać w ciągu trzech lat od wejścia w życie Traktatu z Lizbony, a pozostałe uprawnienia przyznane na mocy art. 202 Traktatu WE powinny z tym dniem przestać obowiązywać.
- (23) Dostosowanie procedur komitetowych do TFUE, a zwłaszcza do jego art. 290 i 291, powinno przebiegać w sposób odpowiedni do każdego przypadku. W celu uwzględnienia technicznego rozwoju rynków finansowych oraz określenia wymogów ustanowionych w dyrektywach zmienionych niniejszą dyrektywą Komisja powinna być uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 290 TFUE.
- (24) Parlament Europejski i Rada powinny dysponować trzymiesięcznym okresem od daty powiadomienia na zgłoszenie sprzeciwu wobec aktu delegowanego. Z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady powinno być możliwe przedłużenie tego okresu o trzy miesiące w zakresie obszarów budzących duże zaniepokojenie. Parlament Europejski i Rada powinny mieć również możliwość informowania pozostałych instytucji, że nie zamierzają zgłaszać sprzeciwu. Takie wczesne zatwierdzanie aktów delegowanych jest szczególnie wskazane w razie konieczności przestrzegania terminów, np. w przypadku gdy w akcie podstawowym określono harmonogramy dotyczące przyjmowania przez Komisję aktów delegowanych.
- (25) W deklaracji (nr 39) dotyczącej art. 290 TFUE, dołączonej do aktu końcowego konferencji międzyrządowej, która przyjęła Traktat z Lizbony, uczestnicy konferencji odnotowali wyrażony przez Komisję zamiar dalszego konsultowania się z ekspertami powołanymi przez państwa członkowskie podczas przygotowywania projektów aktów delegowanych w dziedzinie usług finansowych zgodnie z ustaloną praktyką.
- (26) Nowa struktura nadzoru ustanowiona w ramach ESNF będzie wymagać ścisłej współpracy pomiędzy właściwymi organami krajowymi a Europejskimi Urzędami Nadzoru. Zmiany w odpowiednim prawodawstwie powinny zapewnić wyeliminowanie przeszkód prawnych utrudniających wykonywanie obowiązków w zakresie wymiany informacji przewidzianej w rozporządzeniach ustanawiających Europejskie Urzędy Nadzoru.
- (27) Informacje przekazywane lub wymieniane pomiędzy właściwymi organami a Europejskimi Urzędami Nadzoru lub ERRS, powinny podlegać obowiązkowi zachowania tajemnicy służbowej, jakiemu podlegają osoby obecnie lub w przeszłości zatrudnione przez właściwe organy otrzymujące informacje.
- (28) Rozporządzenia ustanawiające ESNF przewidują, że Europejskie Urzędy Nadzoru mogą nawiązywać kontakty z organami nadzoru z państw trzecich i zapewniać pomoc w przygotowywaniu decyzji w sprawie równoważności systemów nadzoru w państwach trzecich. Należy zatem zmienić dyrektywę 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych ⁽¹⁾ oraz dyrektywę 2006/48/WE, aby umożliwić Europejskim Urzędowi Nadzoru zawieranie umów o współpracy z państwami trzecimi oraz wymianę informacji w sytuacjach, gdy wspomniane państwa trzecie mogą zagwarantować ochronę tajemnicy zawodowej.
- (29) Stworzenie jednolitego skonsolidowanego wykazu lub rejestru dla każdej kategorii instytucji finansowych w Unii, będące obecnie obowiązkiem każdego właściwego organu krajowego, przyczyni się do poprawy przejrzystości i będzie bardziej odpowiednie w kontekście sytuacji na jednolitym rynku finansowym. Europejskim Urzędowi Nadzoru należy powierzyć zadanie sporządzania, publikacji i regularnej aktualizacji rejestrów i wykazów instytucji finansowych w Unii. Te wykazy i rejestry dotyczą wykazów zezwoleń na wykonywanie działalności wydawanych instytucjom kredytowym przez właściwe organy krajowe, rejestrów wszystkich przedsiębiorstw inwestycyjnych i wykazów rynków regulowanych na mocy dyrektywy 2004/39/WE. Podobnie Europejskiemu Urzędowi Nadzoru (Europejskiemu Urzędowi Nadzoru nad Giełdami i Papierami Wartościowymi) należy powierzyć zadanie sporządzania, publikacji i regularnej aktualizacji wykazu zatwierdzonych prospektów emisyjnych i świadectw zatwierdzenia na mocy dyrektywy 2003/71/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. w sprawie prospektu emisyjnego publikowanego w związku z publiczną ofertą lub dopuszczeniem do obrotu papierów wartościowych ⁽²⁾.
- (30) W obszarach, w których Europejskie Urzędy Nadzoru są zobligowane do opracowywania projektów standardów technicznych, standardy te powinny zostać przedstawione Komisji w terminie trzech lat od powołania Europejskich Urzędów Nadzoru, o ile w odnośnym akcie ustawodawczym nie przewidziano innego terminu.
- (31) Zadania Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru nad Giełdami i Papierami Wartościowymi) w odniesieniu do dyrektywy 98/26/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 maja 1998 r. w sprawie zamknięcia rozliczeń w systemach płatności i rozrachunku papierów wartościowych ⁽³⁾ powinny pozostawać bez uszczerbku dla kompetencji Europejskiego Systemu Banków Centralnych w zakresie wspierania należytego funkcjonowania systemów płatniczych zgodnie z art. 127 ust. 2 tiret czwarte TFUE.

⁽¹⁾ Dz.U. L 145 z 30.4.2004, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 345 z 31.12.2003, s. 64.

⁽³⁾ Dz.U. L 166 z 11.6.1998, s. 45.

- (32) Standardy techniczne, które ma opracować Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru nad Ubezpieczeniami i Pracowniczymi Programami Emerytalnymi) zgodnie z niniejszą dyrektywą i w odniesieniu do dyrektywy 2003/41/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 czerwca 2003 r. w sprawie działalności instytucji pracowniczych programów emerytalnych oraz nadzoru nad takimi instytucjami ⁽¹⁾ powinna pozostawać bez uszczerbku dla kompetencji państw członkowskich w zakresie wymogów ostrożnościowych dotyczących takich instytucji, zgodnie z dyrektywą 2003/41/WE.
- (33) Zgodnie z art. 13 ust. 5 dyrektywy 2003/71/WE właściwy organ macierzystego państwa członkowskiego może delegować zatwierdzenie prospektu emisyjnego właściwemu organowi innego państwa członkowskiego, z zastrzeżeniem uzyskania zgody tego właściwego organu. Zgodnie z art. 28 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010 należy powiadamiać Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru nad Giełdami i Papierami Wartościowymi) o takich porozumieniach w sprawie delegowania co najmniej miesiąc przed ich wejściem w życie. Zważywszy jednak na doświadczenie związane z delegowaniem zatwierdzenia na mocy dyrektywy 2003/71/WE, która przewiduje krótsze terminy, właściwe jest niestosowanie do tego delegowania art. 28 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.
- (34) Nie jest obecnie konieczne, aby Europejskie Urzędy Nadzoru opracowywał projekt standardów technicznych dotyczących obowiązujących wymogów, zgodnie z którymi osoby, które faktycznie kierują działalnością przedsiębiorstw inwestycyjnych, instytucji kredytowych, UCITS i ich spółek zarządzających, cieszą się wystarczająco nieposzlakowaną opinią i mają wystarczające doświadczenie do zapewnienia należytego i ostrożnego zarządzania tymi podmiotami. Z uwagi na znaczenie tych wymogów Europejskie Urzędy Nadzoru powinny jednak traktować priorytetowo określanie w wytycznych najlepszych praktyk oraz zapewnianie dostosowania praktyk nadzorczych i ostrożnościowych do tych najlepszych praktyk. Europejskie Urzędy Nadzoru powinny analogicznie określać najlepsze praktyki i zapewniać zbieżność w odniesieniu do wymogów ostrożnościowych dotyczących siedzib zarządców tych instytucji.
- (35) Jednolity zbiór przepisów UE mający zastosowanie do wszystkich instytucji finansowych na rynku wewnętrznym powinien zapewnić odpowiednią harmonizację kryteriów i metod stosowanych przez właściwe organy do oceny ryzyka instytucji kredytowych. W szczególności celem opracowania projektu standardów technicznych w odniesieniu do metody ratingów wewnętrznych, zaawansowanej metody pomiaru oraz wewnętrznych metod dotyczących ryzyka rynkowego, zgodnie z niniejszą dyrektywą, powinno być zapewnienie jakości i pewności takich metod, a także spójności ich przeglądów dokonywanych przez właściwe organy. Te standardy techniczne powinny umożliwiać właściwym organom, aby zezwalały instytucjom finansowym na opracowywanie różnych podejść na podstawie ich doświadczeń i specyficznych potrzeb, zgodnie z wymogami określonymi w dyrektywie 2006/48/WE i dyrektywie 2006/49/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie adekwatności kapitałowej firm inwestycyjnych i instytucji kredytowych ⁽²⁾ oraz z zastrzeżeniem spełnienia wymogów wynikających z właściwych standardów technicznych.
- (36) Ponieważ cele niniejszej dyrektywy, a mianowicie usprawnienie funkcjonowania rynku wewnętrznego poprzez zapewnienie powszechnej, skutecznej i spójnej regulacji ostrożnościowej, ochronę deponentów, inwestorów i beneficjentów, a – co za tym idzie – przedsiębiorstw i konsumentów, ochronę integralności, wydajności i sprawnego działania rynków finansowych, utrzymanie stabilności i trwałości systemu finansowego, utrzymanie gospodarki realnej, ochrona finansów publicznych i wzmocnienie międzynarodowej koordynacji nadzoru finansowego, nie mogą być osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast z uwagi na zakres działania możliwe jest lepsze ich osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia wyżej opisanych celów.
- (37) Do dnia 1 stycznia 2014 r. Komisja powinna zdać Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie dotyczące przedkładania przez Europejskie Urzędy Nadzoru projektów standardów technicznych przewidzianego w niniejszej dyrektywie oraz przedstawić wszelkie stosowne wnioski.
- (38) Należy zatem odpowiednio zmienić dyrektywę 98/26/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 maja 1998 r. w sprawie zamknięcia rozliczeń w systemach płatności i rozrachunku papierów wartościowych ⁽³⁾, dyrektywę 2002/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie dodatkowego nadzoru nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń oraz przedsiębiorstwami inwestycyjnymi konglomeratu finansowego ⁽⁴⁾, dyrektywę 2003/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie wykorzystywania poufnych informacji i manipulacji na rynku (nadużyć na rynku) ⁽⁵⁾, dyrektywę 2003/41/WE, dyrektywę 2003/71/WE, dyrektywę 2004/39/WE, dyrektywę 2004/109/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 grudnia 2004 r. w sprawie harmonizacji wymogów dotyczących przejrzystości informacji o emitentach, których papiery wartościowe dopuszczane są do obrotu na rynku regulowanym ⁽⁶⁾, dyrektywę 2005/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 października 2005 r. w sprawie przeciwdziałania korzystaniu z systemu finansowego w celu prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu ⁽⁷⁾, dyrektywę 2006/48/WE, dyrektywę 2006/49/WE 2009/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) ⁽⁸⁾,

⁽²⁾ Dz.U. L 177 z 30.6.2006, s. 201.

⁽³⁾ Dz.U. L 166 z 11.6.1998, s. 45.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 35 z 11.2.2003, s. 1.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 96 z 12.4.2003, s. 16.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 390 z 31.12.2004, s. 38.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 309 z 25.11.2005, s. 15.

⁽⁸⁾ Dz.U. L 302 z 17.11.2009, s. 32.

⁽¹⁾ Dz.U. L 235 z 23.9.2003, s. 10.

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Zmiany w dyrektywie 98/26/WE

W dyrektywie 98/26/WE wprowadza się następujące zmiany:

- 1) art. 6 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Państwo członkowskie, o którym mowa w ust. 2, natychmiast informuje Europejską Radę ds. Ryzyka Systemowego, pozostałe państwa członkowskie i Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych) (zwany dalej »EUNGiPW«), ustanowiony rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1095/2010 (*).

(*) Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 84.”;

- 2) w art. 10 ust. 1 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa członkowskie określają systemy, które mają zostać objęte zakresem stosowania niniejszej dyrektywy, oraz odpowiednich operatorów systemów, którzy mają zostać objęci zakresem stosowania niniejszej dyrektywy, a także zgłaszają dane systemy i operatorów EUNGiPW i informują go o władzach wyznaczonych zgodnie z art. 6 ust. 2. EUNGiPW publikuje te informacje na swojej stronie internetowej”;

- 3) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 10a

1. Właściwe władze współpracują z EUNGiPW do celów niniejszej dyrektywy zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1095/2010.

2. Właściwe władze niezwłocznie udzielają EUNGiPW wszelkich informacji niezbędnych mu do wypełniania jego obowiązków zgodnie z art. 35 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010”.

Artykuł 2

Zmiany w dyrektywie 2002/87/WE

W dyrektywie 2002/87/WE wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 4 wprowadza się następujące zmiany:

- a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Koordynator wyznaczony zgodnie z art. 10 informuje przedsiębiorstwo dominujące stojące na czele grupy lub, w przypadku braku przedsiębiorstwa dominującego, podmiot objęty regulacją, o najwyższej sumie bilansowej w najważniejszym sektorze finansowym w grupie, o tym, że grupa została zidentyfikowana jako konglomerat finansowy oraz że wyznaczono koordynatora.

Koordynator informuje również właściwe władze, które udzieliły zezwolenia objętym regulacją podmiotom należącym do grupy, oraz właściwe władze państwa członkowskiego, w którym mieści się siedziba zarządu finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej, jak również Wspólny Komitet Europejskich Urzędów

Nadzoru ustanowiony art. 54 odpowiednio rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego) (*), rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1094/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych) (**) oraz rozporządzenia (UE) nr 1095/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych) (***) (zwany dalej »Wspólnym Komitetem«).

(*) Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 12.

(**) Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 48.

(***) Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 84.”;

- b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„3. Wspólny Komitet publikuje na swojej stronie internetowej wykaz zidentyfikowanych konglomeratów finansowych i aktualizuje go. Informacje te są dostępne poprzez hiperłącze na stronie internetowej każdego z Europejskich Urzędów Nadzoru.”;

- 2) w art. 9 ust. 2 dodaje się literę w brzmieniu:

„d) uzgodnienia dotyczące wnoszenia wkładu na rzecz i tworzenia, w razie potrzeby, odpowiednich ustaleń i planów naprawczych. Takie uzgodnienia są systematycznie aktualizowane.”;

- 3) tytuł sekcji 3 otrzymuje brzmienie:

„ŚRODKI MAJĄCE ZA ZADANIE UŁATWIĆ SPRAWOWANIE DODATKOWEGO NADZORU I WYKONYWANIE UPRAWNIEN WSPÓLNEGO KOMITETU”;

- 4) w sekcji 3 dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 9a

Rola Wspólnego Komitetu

Zgodnie z art. 56 odpowiednio rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, z art. 56 rozporządzenia (UE) nr 1094/2010 oraz z art. 56 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010 Wspólny Komitet zapewnia spójny międzysektorowy i transgraniczny nadzór oraz zgodność z przepisami unijnymi.”;

- 5) art. 10 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W celu zapewnienia właściwego dodatkowego nadzoru nad objętymi regulacją podmiotami należącymi do konglomeratu finansowego koordynator indywidualny, odpowiedzialny za koordynację i sprawowanie dodatkowego nadzoru, jest wyznaczany spośród właściwych władz danych państw członkowskich, włącznie z państwem członkowskim, w którym znajduje się siedziba zarządu finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej. Dane identyfikacyjne koordynatora są publikowane na stronie internetowej Wspólnego Komitetu.”;

- 6) w art. 11 ust. 1 akapit drugi zastępuje się akapitami w brzmieniu:

„W celu uproszczenia i ustanowienia dodatkowego nadzoru, opierając się na szerokiej podstawie prawnej, koordynator oraz inne odpowiednie właściwe władze i, w razie potrzeby, inne zaangażowane właściwe władze wprowadzają ustalenia koordynacyjne. Ustalenia koordynacyjne mogą obejmować powierzenie dodatkowych zadań koordynatorowi i wyszczególnienie procedur dotyczących procesu podejmowania decyzji między odpowiednimi właściwymi władzami, jak określono w art. 3 i 4, art. 5 ust. 4, art. 6, art. 12 ust. 2, art. 16 i 18, jak również dotyczące współpracy z innymi właściwymi władzami.

Zgodnie z art. 8 oraz procedurami ustalonymi w art. 56 odpowiednio rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, art. 56 rozporządzenia (UE) nr 1094/2010 oraz w art. 56 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010 Europejskie Urzędy Nadzoru za pośrednictwem Wspólnego Komitetu opracowują wytyczne mające na celu osiągnięcie zbieżności praktyk nadzoru pod względem spójności ustaleń koordynacyjnych w zakresie nadzoru zgodnie z art. 131a dyrektywy 2006/48/WE oraz art. 248 ust. 4 dyrektywy 2009/138/WE.”;

- 7) w art. 12 ust. 1 akapit trzeci otrzymuje brzmienie:

„Właściwe władze mogą również wymieniać informacje, które mogą być potrzebne do celów wykonania powierzonych im zadań dotyczących objętych regulacją podmiotów należących do konglomeratu finansowego, zgodnie z zasadami sektorowymi, z następującymi organami: bankami centralnymi, Europejskim Systemem Banków Centralnych, Europejskim Bankiem Centralnym oraz Europejską Radą ds. Ryzyka Systemowego zgodnie z art. 15 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1092/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie wspólnotowego nadzoru makroostrożnościowego nad systemem finansowym i ustanowienia Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego (*).

(*) Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 1.”;

- 8) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 12a

Współpraca i wymiana informacji ze Wspólnym Komitetem

1. Właściwe władze współpracują ze Wspólnym Komitetem dla celów niniejszej dyrektywy zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1093/2010, rozporządzeniem (UE) nr 1094/2010 oraz rozporządzeniem (UE) nr 1095/2010.

2. Właściwe władze przekazują niezwłocznie Wspólnemu Komitetowi wszelkie informacje niezbędne mu do wypełniania obowiązków zgodnie z art. 35 odpowiednio rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, art. 35 rozporządzenia (UE) nr 1094/2010 oraz art. 35 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.”;

- 9) art. 14 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa członkowskie zapewniają, by nie istniały żadne przeszkody prawne w ramach ich jurysdykcji zabraniające osobom fizycznym i prawnym objętym zakresem dodatkowego nadzoru wymiany między sobą wszelkich informacji właściwych do celów dodatkowego nadzoru, bez względu na to, czy są one podmiotem objętym regulacją, oraz wymiany informacji zgodnie z niniejszą dyrektywą, a także z Europejskimi Urzędami Nadzoru zgodnie z art. 35 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, art. 35 rozporządzenia (UE) nr 1094/2010 oraz art. 35 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010, w razie konieczności za pośrednictwem Wspólnego Komitetu.”;

- 10) w art. 16 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Bez uszczerbku dla art. 17 ust. 2 państwa członkowskie mogą ustalić, jakie środki mogą podejmować właściwe władze w odniesieniu do holdingowych spółek finansowych o działalności mieszanej. Zgodnie z procedurą określoną w art. 16 oraz 56 odpowiednio rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, rozporządzenia (UE) nr 1094/2010 oraz rozporządzenia (UE) nr 1095/2010 Europejskie Urzędy Nadzoru za pośrednictwem Wspólnego Komitetu mogą opracować wytyczne dotyczące środków w zakresie holdingowych spółek finansowych o działalności mieszanej.”;

- 11) w art. 18 wprowadza się następujące zmiany:

- a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Bez uszczerbku dla przepisów sektorowych, w przypadku gdy stosuje się art. 5 ust. 3, właściwe władze weryfikują, czy podmioty objęte regulacją, których przedsiębiorstwo dominujące posiada siedzibę zarządu w państwie trzecim, podlegają nadzorowi właściwych władz tego państwa trzeciego, który to nadzór jest równoważny nadzorowi przewidzianemu w niniejszej dyrektywie w sprawie dodatkowego nadzoru nad podmiotami objętymi regulacją, określonymi w art. 5 ust. 2. Weryfikację przeprowadzają właściwe władze, które pełniłyby funkcję koordynatora, gdyby miały zostać zastosowane kryteria określone w art. 10 ust. 2, na wniosek przedsiębiorstwa dominującego lub jakiegokolwiek podmiotu objętego regulacją, który otrzymał zezwolenie w Unii, lub z własnej inicjatywy.

Takie właściwe władze zasięgają opinii innych odpowiednich właściwych władz oraz dokłada wszelkich starań, aby uwzględnić wszelkie stosowane wytyczne przygotowane przez Wspólny Komitet zgodnie z art. 16 i 56 odpowiednio rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, rozporządzenia (UE) nr 1094/2010 oraz rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.”;

- b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„1a. Jeżeli właściwe władze nie zgadzają się z decyzją innych odnośnych właściwych władz, zgodnie z ust. 1, zastosowanie ma art. 19 odpowiednio rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, rozporządzenia (UE) nr 1094/2010 oraz rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.”;

12) art. 19 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Bez uszczerbku dla art. 218 ust. 1 i 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), Komisja, wspierana przez Wspólny Komitet, Europejski Komitet Bankowy, Europejski Komitet ds. Ubezpieczeń i Emerytur Pracowniczych oraz Komitet ds. Konglomeratów Finansowych bada wyniki negocjacji określonych w ust. 1 oraz powstałą sytuację.”;

13) w art. 20 ust. 1 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Środki te nie obejmują przedmiotu uprawnienia przekazanego i powierzonego Komisji w odniesieniu do pozycji wymienionych w art. 21a.”;

14) w art. 21 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Europejskie Urzędy Nadzoru za pośrednictwem Wspólnego Komitetu mogą wydawać ogólne wytyczne dotyczące tego, czy dodatkowy system nadzoru właściwych władz w państwach trzecich pozwala osiągnąć cele dodatkowego nadzoru określonego w niniejszej dyrektywie, w odniesieniu do objętych regulacją podmiotów należących do konglomeratu finansowego, na którego czele stoi podmiot, którego siedziba zarządu znajduje się w państwie trzecim. Wspólny Komitet poddaje takie wytyczne rewizji i uwzględnia wszelkie zmiany dodatkowego nadzoru sprawowanego przez takie właściwe władze.”;

b) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Do dnia 1 grudnia 2011 r. Komisja dokona przeglądu art. 20 i przedstawi stosowne wnioski ustawodawcze, aby umożliwić pełne stosowanie aktów delegowanych zgodnie z art. 290 TFUE i aktów wykonawczych zgodnie z art. 291 TFUE w odniesieniu do niniejszej dyrektywy. Bez uszczerbku dla już przyjętych środków wykonawczych przyznane Komisji w art. 21 uprawnienia do przyjmowania środków wykonawczych pozostające w mocy po wejściu w życie Traktatu z Lizbony wygasają z dniem 1 grudnia 2012 r.”;

15) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 21a

Standardy techniczne

1. W celu zapewnienia spójności harmonizacji niniejszej dyrektywy, zgodnie z art. 56 odpowiednio rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, art. 56 rozporządzenia (UE) nr 1094/2010 i art. 56 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010, Europejskie Urzędy Nadzoru mogą opracowywać projekty standardów technicznych w odniesieniu do:

a) art. 2 ust. 11 celem określania stosowania art. 17 dyrektywy Rady 78/660/EWG w kontekście niniejszej dyrektywy;

b) art. 2 ust. 17 w celu ustanowienia procedur lub określenia kryteriów ustalania »odpowiednich właściwych władz«;

c) art. 3 ust. 5 celem określania alternatywnych parametrów identyfikacji konglomeratów finansowych.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym zgodnie z procedurą określoną w art. 10–14 odpowiednio rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, rozporządzenia (UE) nr 1094/2010 i rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

2. Aby zapewnić jednolite stosowanie niniejszej dyrektywy, Europejskie Urzędy Nadzoru zgodnie z art. 56 odpowiednio rozporządzenia UE nr 1093/2010, rozporządzenia (UE) nr 1094/2010 i rozporządzenia (UE) nr 1095/2010 mogą opracowywać projekty wykonawczych standardów technicznych w odniesieniu do:

a) art. 6 ust. 2 celem zapewnienia jednolitych warunków stosowania metod obliczania wymienionych w załączniku I część II, lecz bez uszczerbku dla art. 6 ust. 4;

b) art. 7 ust. 2 celem zapewnienia jednolitych warunków stosowania procedur objęcia danego elementu wchodzącego w zakres definicji »koncentracji ryzyka« kontrolą nadzorczą, o której mowa w art. 7 ust. 2 akapit drugi;

c) art. 8 ust. 2 celem zapewnienia jednolitych warunków stosowania procedur objęcia danego elementu wchodzącego w zakres definicji »transakcji dokonywanych między przedsiębiorstwami należącymi do tej samej grupy« kontrolą nadzorczą, o której mowa w art. 8 ust. 2 akapit trzeci.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 15 odpowiednio rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, rozporządzenia (UE) nr 1094/2010 i rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.”.

Artykuł 3

Zmiany w dyrektywie 2003/6/WE

W dyrektywie 2003/6/WE wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1 ust. 5 dodaje się akapity w brzmieniu:

„Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych) (zwany dalej »EUNGiPW«) ustanowiony rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1095/2010 (*) może opracowywać projekty wykonawczych standardów technicznych, aby zapewnić jednolite warunki stosowania aktów przyjętych przez Komisję, zgodnie z niniejszym artykułem w odniesieniu do przyjętych praktyk rynkowych.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie drugim, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

(*) Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 84.”;

- 2) w art. 6 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„11. EUNGiPW może opracowywać projekty wykonawczych standardów technicznych, aby zapewnić konsekwentną harmonizację i jednolite warunki stosowania aktów prawnych Unii przyjmowanych przez Komisję zgodnie z ust. 10 akapit pierwszy tiret szóste.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.”;

- 3) w art. 8 wprowadza się następujące zmiany:

a) istniejący tekst otrzymuje oznaczenie ust. 1;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„2. EUNGiPW może opracowywać projekty wykonawczych standardów technicznych w celu zapewnienia jednolitych warunków stosowania aktów przyjętych przez Komisję zgodnie z ust. 1.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.”;

- 4) w art. 14 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„5. Państwa członkowskie przedstawiają EUNGiPW co roku zbiorczą informację o wszystkich środkach administracyjnych i sankcjach zastosowanych zgodnie z ust. 1 i 2.

Jeżeli właściwy organ ujawni publicznie środek administracyjny lub sankcję, powiadamia o tym jednocześnie EUNGiPW.

W przypadku gdy upubliczniona sankcja dotyczy przedsiębiorstwa inwestycyjnego, które otrzymało zezwolenie zgodnie z dyrektywą 2004/39/WE, EUNGiPW dodaje odniesienie do upublicznionej sankcji w rejestrze przedsiębiorstw inwestycyjnych zgodnie z art. 5 ust. 3 dyrektywy 2004/39/WE.”;

- 5) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 15a

1. Właściwe organy współpracują z EUNGiPW na potrzeby niniejszej dyrektywy zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1095/2010.

2. Właściwe organy niezwłocznie udzielają EUNGiPW wszelkich informacji niezbędnych mu do wypełniania jego obowiązków, zgodnie z art. 35 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.”;

- 6) w art. 16 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 2 akapit czwarty otrzymuje brzmienie:

„Bez uszczerbku dla art. 258 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) właściwy organ, którego wniosek o udzielenie informacji pozostał bez odpowiedzi w rozsądnym terminie lub którego wniosek o udzielenie informacji został odrzucony, może w rozsądnym terminie przekazać EUNGiPW informację o odmowie lub niepodjęciu działania. W przypadkach, o których mowa w zdaniu pierwszym, EUNGiPW może podjąć działania zgodnie z art. 19 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010, bez uszczerbku dla możliwości odmowy działania na wniosek o udzielenie informacji przewidziany w akapicie drugim niniejszego ustępu oraz możliwości podjęcia działania przez EUNGiPW w tych przypadkach zgodnie z art. 17 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.”;

b) w ust. 4 akapit piąty otrzymuje brzmienie:

„Bez uszczerbku dla art. 258 TFUE właściwy organ, którego wniosek o rozpoczęcie dochodzenia lub wniosek o zezwolenie na towarzyszenie jego pracowników pracownikom właściwego organu innego państwa członkowskiego pozostał bez odpowiedzi w rozsądnym terminie lub został odrzucony, może w rozsądnym terminie przekazać EUNGiPW informację o odmowie lub niepodjęciu działania. W przypadkach, o których mowa w ostatnim zdaniu, EUNGiPW może podjąć działania zgodnie z art. 19 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010, bez uszczerbku dla możliwości odmowy działania na wniosek o udzielenie informacji przewidziany w akapicie czwartym niniejszego ustępu oraz możliwości podjęcia działania przez EUNGiPW w tych przypadkach zgodnie z art. 17 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.”;

c) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. W celu zapewnienia jednolitych warunków stosowania ust. 2 i 4 EUNGiPW może opracowywać projekty wykonawczych standardów technicznych dotyczących procedur i form wymiany informacji i kontroli transgranicznych zgodnie z niniejszym artykułem.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.”;

- 7) po art. 17 dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 17a

Do dnia 1 grudnia 2011 r. Komisja dokona przeglądu art. 1, 6, 8, 14 i 16 i przedstawi właściwe wnioski ustawodawcze, aby umożliwić pełne stosowanie aktów delegowanych zgodnie z art. 290 TFUE i aktów wykonawczych zgodnie z art. 291 TFUE w odniesieniu do niniejszej dyrektywy. Bez uszczerbku dla już przyjętych środków wykonawczych przyznane Komisji w art. 17 uprawnienia do przyjmowania środków wykonawczych pozostające w mocy po wejściu w życie Traktatu z Lizbony wygasają z dniem 1 grudnia 2012 r.”.

Artykuł 4

Zmiany w dyrektywie 2003/41/WE

W dyrektywie 2003/41/WE wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 9 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) instytucja jest zarejestrowana w krajowym rejestrze przez właściwy organ nadzorczy lub zatwierdzona; w przypadku działalności transgranicznej, określonej w art. 20, rejestr wskazuje również państwa członkowskie, w których działa dana instytucja; informacje te są przekazywane Europejskiemu Urzędowi Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych) (zwany dalej »EUNUiPPE«) ustanowionemu rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1094/2010 (*), który publikuje je na swojej stronie internetowej;

(*) Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 48.”;

b) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. W przypadku działalności transgranicznej określonej w art. 20, warunki działania instytucji podlegają obowiązkowi uprzedniego uzyskania zezwolenia właściwego organu rodzimego państwa członkowskiego. Udzielając takiego zezwolenia, państwa członkowskie niezwłocznie zawiadamiają EUNUiPPE.”;

2) w art. 13 wprowadza się następujące zmiany:

a) istniejący tekst otrzymuje oznaczenie ust. 1;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„2. EUNUiPPE może opracowywać projekty wykonawczych standardów technicznych określających wzory i formaty dokumentów, o których mowa w ust. 1 lit. c) pkt (i)–(vi).

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą określoną w art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1094/2010.”;

3) w art. 14 ust. 4 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Każda decyzja o zabronieniu działalności instytucji poparta jest szczegółowym uzasadnieniem i przekazywana do wiadomości zainteresowanej instytucji. O decyzji powiadamiany jest również EUNUiPPE.”;

4) art. 15 ust. 6 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„6. W związku z dalszą harmonizacją przepisów dotyczących wyliczania rezerw technicznych, które mogą być uzasadnione – zwłaszcza stopy procentowe i inne założenia wywierające wpływ na poziom rezerw technicznych – Komisja, korzystając z porad EUNUiPPE, wydaje co dwa lata lub na

żądanie państwa członkowskiego sprawozdanie o sytuacji dotyczącej rozwoju działalności transgranicznej.”;

5) w art. 20 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„11. Państwa członkowskie przekazują EUNUiPPE sprawozdania dotyczące krajowych przepisów o charakterze ostrożnościowym dotyczących obszaru pracowniczych programów emerytalnych nieobjętych odniesieniem do krajowego prawa socjalnego i prawa pracy zawartym w ust. 1.

Państwa członkowskie regularnie, przynajmniej co dwa lata, uaktualniają te informacje, a EUNUiPPE udostępnia je na swojej stronie internetowej.

W celu zapewnienia jednolitego stosowania niniejszego ustępu EUNUiPPE opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych określających procedury, które właściwe organy powinny realizować, oraz formaty i szablony, które powinny one stosować podczas przekazywania EUNUiPPE istotnych informacji i ich uaktualniania. EUNUiPPE przedstawi Komisji te projekty wykonawczych standardów technicznych do dnia 1 stycznia 2014 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie trzecim, zgodnie z procedurą określoną w art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1094/2010.”;

6) w art. 21 wprowadza się następujące zmiany:

a) tytuł otrzymuje brzmienie:

„Współpraca między państwami członkowskimi, EUNUiPPE i Komisją”;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„2a. Właściwe organy współpracują z EUNUiPPE na potrzeby niniejszej dyrektywy zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1094/2010.

Właściwe organy niezwłocznie udzielają EUNUiPPE wszelkich informacji niezbędnych mu do wypełniania jego obowiązków wynikających z niniejszej dyrektywy i z rozporządzenia (UE) nr 1094/2010, zgodnie z art. 35 tego rozporządzenia.”;

c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Każde państwo członkowskie powiadamia Komisję i EUNUiPPE o wszelkich poważniejszych trudnościach, jakie mogą powstać w związku ze stosowaniem niniejszej dyrektywy.

Komisja, EUNUiPPE i właściwe organy zainteresowanych państw członkowskich zbadają takie trudności tak szybko, jak to możliwe, w celu znalezienia właściwego rozwiązania.”.

Artykuł 5

Zmiany w dyrektywie 2003/71/WE

W dyrektywie 2003/71/WE wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 4 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. W celu zapewnienia spójności harmonizacji niniejszej dyrektywy Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych) (zwany dalej »EUNGiPW«) ustanowiony rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1095/2010 (*) może opracowywać projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia warunków stosowania wyłączeń dotyczących ust. 1 lit. a)–e) oraz ust. 2 lit. a)–h).

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

(*) Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 84.”;

2) w art. 5 ust. 2 dodaje się akapity w brzmieniu:

„W celu zapewnienia jednolitych warunków stosowania niniejszej dyrektywy i aktów delegowanych przyjętych przez Komisję zgodnie z ust. 5 EUNGiPW opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych w celu zapewnienia jednolitych warunków stosowania aktów delegowanych przyjętych przez Komisję zgodnie z ust. 5 w odniesieniu do jednolitego szablonu prezentacji podsumowania oraz stworzenia inwestorom możliwości porównania danego papieru wartościowego z innymi stosownymi produktami.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.”;

3) w art. 7 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„4. EUNGiPW może opracowywać projekty wykonawczych standardów technicznych w celu zapewnienia jednolitych warunków stosowania aktów delegowanych przyjętych przez Komisję zgodnie z ust. 1.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.”;

4) w art. 8 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„5. EUNGiPW może opracowywać projekty wykonawczych standardów technicznych w celu zapewnienia jednolitych warunków stosowania aktów delegowanych przyjętych przez Komisję zgodnie z ust. 4.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.”;

5) w art. 13 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 2 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Właściwy organ zawiadamia EUNGiPW o zatwierdzeniu prospektu emisyjnego i każdego suplementu do niego w tym samym czasie, w którym informacja na temat tego zatwierdzenia przekazywana jest, odpowiednio, emitentowi, oferującemu lub osobie wnioskującej o dopuszczenie do obrotu na rynku regulowanym. Właściwe organy w tym samym czasie dostarczają EUNGiPW.”;

b) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Właściwy organ macierzystego państwa członkowskiego może delegować zatwierdzenie prospektu emisyjnego właściwemu organowi innego państwa członkowskiego, z zastrzeżeniem uprzedniego zawiadomienia EUNGiPW oraz zgody właściwego organu. O takiej delegacji powiadamia się emitenta, oferującego lub osobę wnioskującą o dopuszczenie do obrotu na rynku regulowanym w terminie trzech dni roboczych od dnia wydania decyzji przez właściwy organ macierzystego państwa członkowskiego. Termin określony w ust. 2 stosuje się od tej daty. Artykuł 28 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010 nie ma zastosowania do delegowania zatwierdzenia prospektu emisyjnego zgodnie z niniejszym ustępem.

W celu zapewnienia jednolitych warunków stosowania niniejszej dyrektywy i ułatwienia komunikacji między właściwymi organami i między właściwymi organami a EUNGiPW, EUNGiPW może opracowywać projekty wykonawczych standardów technicznych, by ustanawiać standardowe formularze, szablony i procedury dotyczące zawiadomień przewidzianych w niniejszym ustępie.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie drugim, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.”;

6) w art. 14 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Emitent, oferujący lub osoba wnioskująca o dopuszczenie do obrotu na rynku regulowanym przekazuje po zatwierdzeniu prospektu emisyjnego właściwemu organowi macierzystego państwa członkowskiego, za pośrednictwem właściwego organu udostępnia go EUNGiPW i podaje go do publicznej wiadomości, niezwłocznie, a w każdym przypadku z odpowiednim wyprzedzeniem, i najpóźniej w momencie rozpoczęcia publicznej oferty lub dopuszczenia do obrotu przedmiotowych papierów wartościowych. Ponadto w przypadku pierwszej publicznej oferty kategorii akcji niedopuszczonych jeszcze do obrotu na rynku regulowanym, która po raz pierwszy ma zostać dopuszczona do obrotu na rynku regulowanym, prospekt emisyjny udostępnia się co najmniej sześć dni roboczych przed zakończeniem oferty.”;

b) po ust. 4 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„4a. EUNGIPW publikuje na swojej stronie internetowej wykaz prospektów emisyjnych zatwierdzonych zgodnie z art. 13, w stosownych przypadkach wraz z hiperłączem do prospektu emisyjnego opublikowanego na stronie internetowej właściwego organu macierzystego państwa członkowskiego lub na stronie internetowej emitenta lub na stronie internetowej rynku regulowanego. Opublikowany wykaz jest aktualizowany, a każdy element pozostaje na stronie internetowej przez okres co najmniej 12 miesięcy.”;

7) w art. 16 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„3. W celu zapewnienia spójności harmonizacji, uściślenia wymogów określonych w niniejszym artykule i uwzględnienia technicznego rozwoju rynków finansowych EUNGIPW opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych mających na celu określenie sytuacji, w których nowy znaczący czynnik, istotny błąd lub niedokładność odnosząca się do informacji zawartych w prospekcie emisyjnym wymaga opublikowania suplementu do prospektu. EUNGIPW przedstawi te projekty regulacyjnych standardów technicznych Komisji do 1 stycznia 2014 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą określoną w art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.”;

8) w art. 17 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Bez uszczerbku dla art. 23, w przypadku gdy publiczna oferta lub dopuszczenie do obrotu na rynku regulowanym ma miejsce w jednym (lub więcej) państwie członkowskim lub w państwie członkowskim innym niż macierzyste państwo członkowskie, prospekt emisyjny, i wszelkie suplementy do niego, zatwierdzony w macierzystym państwie członkowskim ważny jest do celów publicznej oferty lub dopuszczenia do obrotu w dowolnej liczbie przyjmujących państw członkowskich, pod warunkiem że EUNGIPW oraz właściwy organ każdego przyjmującego państwa członkowskiego zostały powiadomione zgodnie z art. 18. Właściwe organy przyjmujących państw członkowskich nie prowadzą żadnego postępowania zatwierdzającego ani administracyjnego odnoszącego się do prospektów emisyjnych.”;

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Jeżeli po zatwierdzeniu prospektu emisyjnego ujawnione zostaną nowe znaczące czynniki, istotne błędy lub niedokładności określone w art. 16, właściwy organ macierzystego państwa członkowskiego wymaga publikacji suplementu zatwierdzonego zgodnie z art. 13 ust. 1. EUNGIPW i właściwy organ przyjmującego państwa członkowskiego mogą poinformować właściwy organ macierzystego państwa członkowskiego o potrzebie uzyskania nowych informacji.”;

9) w art. 18 dodaje się ustępy w brzmieniu:

„3. Właściwy organ macierzystego państwa członkowskiego powiadamia EUNGIPW o zaświadczeniu stwierdzającym zatwierdzenie prospektu emisyjnego w tym samym czasie, w którym o zaświadczeniu powiadamiany jest właściwy organ przyjmującego państwa członkowskiego.

EUNGIPW i właściwy organ przyjmującego państwa członkowskiego publikują na swoich stronach internetowych wykaz zaświadczeń stwierdzających zatwierdzenie prospektów emisyjnych i wszelkich suplementów do nich, o których zostały powiadomione zgodnie z niniejszym artykułem, w tym, w stosownych przypadkach, wraz z hiperłączem do tych dokumentów opublikowanych na stronie internetowej właściwego organu macierzystego państwa członkowskiego, na stronie internetowej emitenta lub na stronie internetowej rynku regulowanego. Opublikowany wykaz jest aktualizowany, a każdy element pozostaje na stronie internetowej przez okres co najmniej 12 miesięcy.

4. W celu zapewnienia jednolitych warunków stosowania niniejszej dyrektywy i uwzględnienia technicznego rozwoju rynków finansowych EUNGIPW może opracowywać projekty wykonawczych standardów technicznych w celu tworzenia standardowych formularzy, szablonów i procedur dotyczących powiadamiania o zaświadczeniach stwierdzających zatwierdzenie, przekazywania egzemplarza prospektu, suplementu do prospektu i tłumaczenia podsumowania.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.”;

10) w art. 21 wprowadza się następujące zmiany:

a) dodaje się ustępy w brzmieniu:

„1a. Właściwe organy współpracują z EUNGIPW na potrzeby niniejszej dyrektywy zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1095/2010.

1b. Właściwe organy niezwłocznie udzielają EUNGIPW wszelkich informacji niezbędnych mu do wypełniania jego obowiązków, zgodnie z art. 35 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.”;

b) w ust. 2 akapit trzeci otrzymuje brzmienie:

„Państwa członkowskie powiadamiają Komisję, EUNGIPW i właściwe organy innych państw członkowskich o wszelkich uzgodnieniach zawartych w odniesieniu do delegacji zadań, w tym o dokładnych warunkach regulujących taką delegację.”;

c) w ust. 4 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Zgodnie z art. 21 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010, EUNGIPW może brać udział w kontrolach na miejscu, o których mowa w lit. d), przeprowadzanych wspólnie przez co najmniej dwa właściwe organy.”;

11) w art. 22 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 2 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Właściwe organy mogą zgłaszać EUNGiPW sytuacje, w których wniosek o współpracę, w szczególności dotyczący wymiany informacji, został rozpatrzony odmownie, lub w których nie podjęto w sprawie tego wniosku żadnych działań w odpowiednim terminie. Bez uszczerbku dla art. 258 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), w sytuacjach o których mowa w zdaniu pierwszym, EUNGiPW może skorzystać z uprawnienia przysługującego mu na mocy art. 19 rozporządzenia UE nr 1095/2010.”;

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Ustęp 1 nie stanowi przeszkody dla właściwych organów w wymianie informacji poufnych ani w przekazywaniu informacji poufnych Europejskiemu EUNGiPW lub Europejskiej Radzie ds. Ryzyka Systemowego (zwanej dalej »ERRS«), z zastrzeżeniem ograniczeń związanych z informacjami dotyczącymi poszczególnych przedsiębiorstw i konsekwencji dla państw trzecich, zgodnie z przepisami odpowiednio rozporządzenia (UE) nr 1095/2010 i rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1092/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie wspólnotowego nadzoru makroostrożnościowego nad systemem finansowym i ustanowienia Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego (*). Informacje wymieniane pomiędzy właściwymi organami a EUNGiPW lub ERRS podlegają obowiązkowi zachowania tajemnicy służbowej, jakiemu podlegają osoby obecnie lub w przeszłości zatrudnione przez właściwe organy otrzymujące informacje.

(*) Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 1.”;

c) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„4. W celu zapewnienia spójności harmonizacji niniejszego artykułu i uwzględnienia technicznego rozwoju rynków finansowych EUNGiPW opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych, aby uściślić informacje wymagane na mocy ust. 2.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

W celu zapewnienia jednolitych warunków stosowania ust. 2 i uwzględnienia technicznego rozwoju rynków finansowych EUNGiPW może opracowywać projekty standardów technicznych, by ustanawiać standardowe formularze, szablony i procedury do celów współpracy i wymiany informacji pomiędzy właściwymi organami.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie trzecim, zgodnie z procedurą określoną w art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.”;

12) art. 23 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 23

Środki zapobiegawcze

1. Jeśli właściwy organ przyjmującego państwa członkowskiego stwierdzi nieprawidłowości w działaniu emitenta lub instytucji finansowej odpowiedzialnych za przebieg publicznej oferty lub naruszenie obowiązków spoczywających na emitencie z tytułu dopuszczenia papierów wartościowych do obrotu na rynku regulowanym, organ ten przekazuje swoje ustalenia właściwemu organowi macierzystego państwa członkowskiego i EUNGiPW.

2. Jeżeli mimo podjęcia środków przez właściwy organ macierzystego państwa członkowskiego lub z powodu nieadekwatności takich środków, emitent lub instytucja finansowa odpowiedzialna za przebieg publicznej oferty nie zaprzestaje naruszania odpowiednich przepisów ustawowych lub wykonawczych, właściwy organ przyjmującego państwa członkowskiego, po powiadomieniu właściwego organu macierzystego państwa członkowskiego i EUNGiPW podejmuje wszelkie właściwe środki w celu ochrony inwestorów oraz przy najbliższej okazji powiadamia o nich Komisję i EUNGiPW.”.

Artykuł 6

Zmiany w dyrektywie 2004/39/WE

W dyrektywie 2004/39/WE wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 5 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Państwa członkowskie rejestrują wszystkie przedsiębiorstwa inwestycyjne. Rejestr jest ogólnie dostępny i zawiera informacje w sprawie usług lub działalności, do których świadczenia i prowadzenia przedsiębiorstwo inwestycyjne jest uprawnione. Rejestry te uaktualnia się na bieżąco. O każdym udzielonym zezwoleniu powiadamiany jest Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych) (zwany dalej »EUNGiPW«) ustanowiony rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1095/2010 (*).

EUNGiPW ustanawia wykaz wszystkich przedsiębiorstw inwestycyjnych w Unii. Wykaz ten zawiera informacje na temat usług lub działalności, do których świadczenia i prowadzenia przedsiębiorstwo inwestycyjne jest uprawnione, i jest on na bieżąco uaktualniany. EUNGiPW publikuje ten wykaz na swojej stronie internetowej i aktualizuje go.

Jeżeli właściwy organ cofnął zezwolenie zgodnie z art. 8 lit. b)–d), informacja o tym fakcie jest zamieszczana w wykazie na okres pięciu lat.

(*) Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 84.”;

2) w art. 7 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„4. W celu zapewnienia spójności harmonizacji niniejszego artykułu oraz art. 9 ust. 2–4, art. 10 ust. 1 i 2, EUNGİPW może opracowywać projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu uściślenia:

- a) informacji, jakie należy przekazać właściwemu organowi na mocy art. 7 ust. 2, w tym programu działania;
- b) wymogów, jakie mają zastosowanie do zarządzania przedsiębiorstwem inwestycyjnym zgodnie z art. 9 ust. 4, oraz informacji dotyczących powiadomienia zgodnie z art. 9 ust. 2;
- c) wymogów mających zastosowanie do akcjonariuszy i wspólników posiadających znaczne pakiety akcji, jak również przeszkód, które mogą uniemożliwiać właściwemu organowi skuteczne wykonywanie funkcji nadzorczych zgodnie z art. 10 ust. 1 i 2.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

W celu zapewnienia jednolitych warunków stosowania art. 7 ust. 2 i art. 9 ust. 2, EUNGİPW może opracowywać projekty wykonawczych standardów technicznych w celu określenia standardowych formularzy, szablonów i procedur dotyczących powiadomień lub przekazywania informacji przewidzianych w tych artykułach.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie trzecim, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.”;

3) w art. 8 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„EUNGİPW powiadamiany jest o każdym przypadku cofnięcia zezwolenia.”;

4) w art. 10a dodaje się ustęp w brzmieniu:

„8. W celu zapewnienia spójności harmonizacji niniejszego artykułu EUNGİPW opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych, aby sporządzić wyczerpujący wykaz informacji, o których mowa w ust. 4 i które potencjalni nabywcy muszą umieścić w swoich powiadomieniach, bez uszczerbku dla ust. 2.

EUNGİPW przedstawi Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 1 stycznia 2014 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

W celu zapewnienia jednolitych warunków stosowania art. 10, 10a i 10b EUNGİPW opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych, aby ustanowić standardowe formularze, szablony i procedury dla procesu konsultacji między odpowiednimi właściwymi organami, o którym mowa w art. 10 ust. 4.

EUNGİPW przedstawi Komisji te projekty wykonawczych standardów technicznych do dnia 1 stycznia 2014 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie czwartym, zgodnie z procedurą określoną w art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.”;

5) w art. 15 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję i EUNGİPW o wszelkich ogólnych przeszkodach napotykanym przez przedsiębiorstwa inwestycyjne tych państw przy podejmowaniu działalności lub świadczeniu usług inwestycyjnych lub prowadzeniu działalności inwestycyjnej w jakimkolwiek państwie trzecim.”;

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W przypadku gdy na podstawie informacji otrzymywanych zgodnie z ust. 1 Komisja dochodzi do wniosku, że państwo trzecie nie zapewnia unijnym przedsiębiorstwom inwestycyjnym skutecznego dostępu do rynku, porównywalnego z dostępem przyznanym przez Unię przedsiębiorstwom inwestycyjnym z tego państwa trzeciego, Komisja przedkłada Radzie, z uwzględnieniem wytycznych EUNGİPW, wnioski o stosowny mandat do podjęcia negocjacji celem uzyskania porównywalnych możliwości konkurowania unijnych przedsiębiorstw inwestycyjnych. Rada stanowi większością kwalifikowaną.

Parlament Europejski jest niezwłocznie i w pełni informowany na wszystkich etapach procedury zgodnie z art. 217 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE).

EUNGİPW wspiera Komisję na potrzeby niniejszego artykułu.”;

6) w art. 16 ust. 2 dodaje się akapit w brzmieniu:

„EUNGİPW może opracowywać wytyczne w zakresie metod monitorowania, o których mowa w niniejszym ustępie.”;

7) w art. 19 ust. 6, tiret pierwsze otrzymuje brzmienie:

„— usługi, o których mowa we wprowadzeniu, dotyczą akcji dopuszczonych do obrotu na rynku regulowanym lub równorzędnym rynku państwa trzeciego, instrumentów rynku pieniężnego, obligacji lub innych form zabezpieczenia zadłużenia w papierach wartościowych (z wyłączeniem obligacji lub zadłużenia zabezpieczonego w papierach wartościowych obejmujących instrumenty pochodne), przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe oraz innych niekompleksowych instrumentów finansowych. Rynek państwa trzeciego uznaje się za równorzędny do rynku regulowanego, jeżeli wypełnia wymogi równorzędne do ustanowionych na podstawie tytułu III. Komisja i EUNGİPW publikują na swoich stronach internetowych wykaz rynków uznawanych za równorzędne. Wykaz ten uaktualnia się okresowo. EUNGİPW wspomaga Komisję w tej ocenie rynków państw trzecich.”;

8) w art. 23 ust. 3 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„3. Państwa członkowskie, które podejmą decyzję o zezwoleniu przedsiębiorstwom inwestycyjnym na wyznaczenie przedstawicieli, ustanawiają rejestr publiczny. Przedstawiciele rejestruje się w rejestrze publicznym państwa członkowskiego, w którym ich ustanowiono. EUNGiPW publikuje na swojej stronie odniesienia lub hiperłącza do rejestrów publicznych ustanowionych zgodnie z niniejszym artykułem przez państwa członkowskie, które podejmą decyzję o zezwoleniu przedsiębiorstwom inwestycyjnym na wyznaczenie przedstawicieli.”;

9) w art. 25 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Bez uszczerbku dla rozdziału obowiązków dotyczących wprowadzania w życie dyrektywy 2003/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie wykorzystywania poufnych informacji i manipulacji na rynku (nadużyć na rynku) (*) państwa członkowskie koordynowane przez EUNGiPW, zgodnie z art. 31 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010, zapewniają wprowadzenie odpowiednich środków umożliwiających właściwemu organowi monitorowanie działalności przedsiębiorstw inwestycyjnych w celu zapewnienia ich uczciwego, rzetelnego i profesjonalnego działania w sposób promujący integralność rynku.

(*) Dz.U. L 96 z 12.4.2003, s. 16.”;

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Państwa członkowskie wymagają, aby przedsiębiorstwa inwestycyjne przechowywały do dyspozycji właściwego organu, przez przynajmniej pięć lat, właściwe dane odnoszące się do wszystkich transakcji na instrumentach finansowych, które realizują na własny rachunek, czy też w imieniu klienta. W przypadku transakcji zawieranych w imieniu klientów, zapisy obejmują wszelkie informacje i szczegółowe dane dotyczące tożsamości klienta oraz informacje wymagane zgodnie z dyrektywą 2005/60/WE.

EUNGiPW może zwrócić się o dostęp do tych informacji zgodnie z procedurą i warunkami określonymi w art. 35 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.”;

10) art. 27 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Właściwy organ rynku najbardziej odpowiedniego z punktu widzenia płynności określonej w art. 25 w zakresie danych kategorii akcji, przynajmniej raz w roku i w oparciu o średnią wartość arytmetyczną zleceń realizowanych na rynku w odniesieniu do tych akcji, ustalają kategorię, do której akcje te należą. Informacje te udostępnia się wszystkim udziałowcom rynku i przekazuje EUNGiPW, który publikuje je na swojej stronie internetowej.”;

11) w art. 31 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 2 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„W przypadkach gdy przedsiębiorstwo inwestycyjne zamierza korzystać z usług przedstawicieli, na wniosek właściwego organu przyjmującego państwa członkowskiego oraz we właściwym czasie, właściwy organ rodzimego państwa członkowskiego przedsiębiorstwa inwestycyjnego przekazują tożsamość przedstawicieli, z których usług przedsiębiorstwo inwestycyjne zamierza korzystać w tym państwie członkowskim. Przyjmujące państwo członkowskie może podawać takie informacje do publicznej wiadomości. EUNGiPW może zwrócić się o dostęp do tych informacji zgodnie z procedurą i warunkami określonymi w art. 35 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.”;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„7. W celu zapewnienia spójności harmonizacji niniejszego artykułu, EUNGiPW może opracowywać projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia informacji, które należy udostępnić zgodnie z ust. 2, 4 i 6.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

W celu zapewnienia jednolitych warunków stosowania niniejszego artykułu EUNGiPW może opracowywać projekty wykonawczych standardów technicznych, by ustanawiać standardowe formularze, szablony i procedury dotyczące przekazywania informacji zgodnie z ust. 3, 4 i 6.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie trzecim, zgodnie z procedurą określoną w art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.”;

12) w art. 32 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„10. W celu zapewnienia spójności harmonizacji niniejszego artykułu EUNGiPW może opracowywać projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia informacji, które należy udostępnić zgodnie z ust. 2, 4 i 9.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

W celu zapewnienia jednolitych warunków stosowania niniejszego artykułu EUNGiPW może opracowywać projekty wykonawczych standardów technicznych, by ustanawiać standardowe formularze, wzory i procedury do celów przekazywania informacji zgodnie z ust. 3 i 9.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie trzecim, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.”;

13) w art. 36 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„6. O każdym cofnięciu zezwolenia powiadamia się EUNGiPW.”;

14) art. 41 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Właściwy organ, który domaga się zawieszenia lub wycofania instrumentu finansowego z obrotu na jednym lub na większej liczbie rynków regulowanych, bezzwłocznie podaje swoją decyzję do publicznej wiadomości i powiadamia EUNGiPW oraz właściwe organy innych państw członkowskich. Z wyjątkiem przypadków, gdy powyższe może spowodować znaczną szkodę dla interesów inwestorów lub należytego funkcjonowania rynku wewnętrznego, właściwe organy innych państw członkowskich zwracają się o zawieszenie lub usunięcie tego instrumentu finansowego z obrotu na rynkach regulowanych i MTF, które są prowadzone pod ich nadzorem.”;

15) w art. 42 ust. 6 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Rynek regulowany przekazuje właściwemu organowi rodzimego państwa członkowskiego informacje dotyczące państwa członkowskiego, w którym zamierza wprowadzić takie uzgodnienia. Właściwy organ rodzimego państwa członkowskiego w terminie jednego miesiąca przekazuje te informacje państwu członkowskiemu, w którym rynek regulowany zamierza wprowadzić takie uzgodnienia. EUNGiPW może zwrócić się o dostęp do tych informacji zgodnie z procedurą i warunkami określonymi w art. 35 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.”;

16) art. 47 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 47

Wykaz rynków regulowanych

Każde państwo członkowskie opracowuje wykaz rynków regulowanych, dla których jest rodzimym państwem członkowskim, i przesyła ten wykaz innym państwom członkowskim i EUNGiPW. Przekazywanie podobnych informacji ma miejsce w odniesieniu do każdej zmiany w tym wykazie. EUNGiPW publikuje wykaz wszystkich rynków regulowanych na swojej stronie internetowej i aktualizuje go.”;

17) w art. 48 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Każde państwo członkowskie wyznacza właściwy organ, który wykonuje obowiązki przewidziane w niniejszej dyrektywie. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję, EUNGiPW i właściwe organy innych państw członkowskich o właściwych organach odpowiedzialnych za wykonywanie każdego z obowiązków i o ewentualnym podziale tych obowiązków.”;

b) w ust. 2 akapit trzeci otrzymuje brzmienie:

„Państwa członkowskie powiadamiają Komisję, EUNGiPW i właściwe organy innych państw członkowskich o wszelkich uzgodnieniach wprowadzonych w odniesieniu do powierzania zadań, w tym o dokładnych warunkach regulujących takie powierzanie zadań.”;

c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. EUNGiPW publikuje wykaz właściwych organów, o których mowa w ust. 1 i 2, i uaktualnia go za pośrednictwem swojej strony internetowej.”;

18) w art. 51 dodaje się ustępy w brzmieniu:

„4. Państwa członkowskie przedstawiają EUNGiPW co roku zbiorcze informacje o wszystkich środkach administracyjnych i sankcjach zastosowanych zgodnie z ust. 1 i 2.

5. Jeżeli właściwy organ ujawni opinii publicznej środków administracyjnych lub sankcję, powiadamia o tym jednocześnie EUNGiPW.

6. Jeżeli podana do wiadomości publicznej sankcja dotyczy przedsiębiorstwa inwestycyjnego posiadającego zezwolenie zgodnie z niniejszą dyrektywą, EUNGiPW dodaje odniesienie do opublikowanej sankcji do rejestru przedsiębiorstw inwestycyjnych ustanowionego zgodnie z art. 5 ust. 3.”;

19) w art. 53 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„3. Właściwe organy powiadamiają EUNGiPW o przewidzianych w ramach ich jurysdykcji procedurach wnoszenia skarg i procedurach odszkodowawczych, o których mowa w ust. 1.

EUNGiPW publikuje wykaz wszystkich pozasądowych mechanizmów i aktualizuje go za pośrednictwem swojej strony internetowej.”;

20) tytuł rozdziału II otrzymuje brzmienie:

„Współpraca między właściwymi organami państw członkowskich a EUNGiPW”;

21) w art. 56 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 akapit trzeci otrzymuje brzmienie:

„Aby ułatwić i przyspieszyć współpracę, a w szczególności wymianę informacji, państwa członkowskie wyznaczają właściwy organ pełniący rolę punktu kontaktowego do celów niniejszej dyrektywy. Państwa członkowskie przekazują Komisji, EUNGiPW i pozostałym państwom członkowskim nazwy organów wyznaczonych do otrzymywania wniosków o wymianę informacji lub współpracę na mocy niniejszego ustępu. EUNGiPW publikuje wykaz tych organów i aktualizuje go za pośrednictwem swojej strony internetowej.”;

- b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Jeżeli właściwy organ ma uzasadnione powody do przypuszczenia, że działania sprzeczne z przepisami niniejszej dyrektywy, prowadzone przez podmioty niepodlegające ich nadzorowi, są lub były realizowane na terytorium innego państwa członkowskiego, powiadamiają o tym jak najbardziej szczegółowo właściwy organ innego państwa członkowskiego i EUNGiPW. Powiadomiony właściwy organ podejmuje stosowne działania. Informuje on właściwy organ, który dokonał powiadomienia, i EUNGiPW o wynikach działań, a także, o ile to możliwe, o istotnych skutkach przejściowych. Ustęp ten stosuje się bez uszczerbku dla uprawnień właściwego organu, który dokonał powiadomienia.”;

- c) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„6. W celu zapewnienia jednolitych warunków stosowania niniejszego artykułu EUNGiPW może opracowywać projekty wykonawczych standardów technicznych, by ustanawiać standardowe formularze, szablony i procedury do celów realizacji uzgodnień dotyczących współpracy zgodnie z ust. 2.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą określoną w art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.”;

- 22) w art. 57 wprowadza się następujące zmiany:

- a) istniejący tekst otrzymuje oznaczenie ust. 1;
- b) dodaje się ustępy w brzmieniu:

„2. W celu zapewnienia konwergencji praktyk nadzorczych EUNGiPW może brać udział w pracach kolegiów organów nadzorczych, w tym w weryfikacjach lub dochodzeniach przeprowadzanych na miejscu wspólnie przez dwa lub więcej właściwych organów zgodnie z art. 21 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

3. W celu zapewnienia spójności harmonizacji ust. 1, EUNGiPW może opracowywać projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia informacji podlegających wymianie między właściwymi organami podczas współpracy w zakresie działalności nadzorczej, weryfikacji na miejscu i dochodzeń.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

W celu zapewnienia jednolitych warunków stosowania ust. 1 EUNGiPW może opracowywać projekty wykonawczych standardów technicznych, by ustanawiać standardowe formularze, szablony i procedury dla właściwych organów do celów współpracy w zakresie działalności nadzorczej, weryfikacji na miejscu i dochodzeń.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie trzecim, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.”;

- 23) w art. 58 wprowadza się następujące zmiany:

- a) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. W celu zapewnienia jednolitych warunków stosowania ust. 1 i 2 EUNGiPW może opracowywać projekty wykonawczych standardów technicznych, by ustanawiać standardowe formularze, szablony i procedury do celów wymiany informacji.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.”;

- b) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Ani niniejszy artykuł ani art. 54 lub 63 nie stanowią przeszkody dla właściwego organu do przekazywania EUNGiPW, Europejskiej Radzie ds. Ryzyka Systemowego (zwanej dalej »ERRS«), bankom centralnym, Europejskiemu Systemowi Banków Centralnych oraz Europejskiemu Bankowi Centralnemu, w ramach ich kompetencji jako władz monetarnych oraz, w stosownych przypadkach, innym organom publicznym odpowiedzialnym za nadzorowanie systemów płatniczych i rozliczeniowych, informacji poufnych na potrzeby wykonania ich zadań; podobnie takie organy lub podmioty nie są powstrzymywane przed przekazywaniem właściwym organom informacji, których mogą one potrzebować do celów wykonywania funkcji przewidzianych w niniejszej dyrektywie.”;

- 24) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 58a

Wiążąca mediacja

Właściwe organy mogą powiadamiać EUNGiPW o sytuacjach, w których wniosek dotyczący następujących kwestii rozpatrzony odmownie lub nie podjęto w sprawie tego wniosku żadnych działań w odpowiednim terminie:

- a) o przeprowadzenie działań nadzorczych, kontroli na miejscu lub dochodzenia, o czym mowa w art. 57; lub
- b) o wymianę informacji, o czym mowa w art. 58.

W takim przypadku, o których mowa w akapicie pierwszym, EUNGiPW może działać zgodnie z art. 19 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010, bez uszczerbku dla możliwości odmowy podjęcia działań w sprawie wniosku o informacje przewidzianym w art. 59a i dla możliwości podjęcia przez EUNGiPW działań zgodnie z art. 17 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.”;

- 25) art. 59 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„W przypadku takiej odmowy właściwy organ powiadamia właściwy organ, który się o to zwraca, oraz EUNGiPW, przedstawiając możliwie najbardziej szczegółowe informacje.”;

26) w art. 60 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„4. W celu zapewnienia jednolitych warunków stosowania ust. 1 i 2 EUNGIPW może opracowywać projekty wykonawczych standardów technicznych, by ustanawiać standardowe formularze, szablony i procedury do celów prowadzenia konsultacji z innymi właściwymi organami przed udzieleniem zezwolenia.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.”;

27) w art. 62 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Jeżeli mimo środków podjętych przez właściwy organ rodzimego państwa członkowskiego – lub jeśli takie środki okażą się niewystarczające – firma inwestycyjna nadal postępuje w sposób, który niewątpliwie szkodzi interesom przyjmującego państwa członkowskiego lub inwestorów albo prawidłowemu funkcjonowaniu rynków, zastosowanie mają następujące przepisy:

- a) po powiadomieniu właściwego organu rodzimego państwa członkowskiego właściwy organ przyjmującego państwa członkowskiego podejmuje wszelkie właściwe środki niezbędne do ochrony inwestorów i odpowiedniego funkcjonowania rynków, które obejmują możliwość uniemożliwienia firmom inwestycyjnym, które są winne naruszenia, przeprowadzania jakichkolwiek dalszych transakcji na terytorium tych państw. Komisję i EUNGIPW niezwłocznie informuje się o takich środkach;
- b) ponadto właściwy organ przyjmującego państwa członkowskiego może o tej sprawie powiadomić EUNGIPW, który może skorzystać z uprawnień przyznanych mu na mocy art. 19 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.”;

b) w ust. 2 akapit trzeci otrzymuje brzmienie:

„Jeżeli mimo środków podjętych przez przyjmujące państwo członkowskie firma inwestycyjna nadal narusza przepisy prawne lub regulacyjne, o których mowa w akapicie pierwszym, obowiązujące w przyjmującym państwie członkowskim, zastosowanie mają następujące przepisy:

- a) po powiadomieniu właściwego organu rodzimego państwa członkowskiego właściwy organ przyjmującego państwa członkowskiego podejmuje wszelkie właściwe środki niezbędne do ochrony inwestorów i odpowiedniego funkcjonowania rynków. Komisję i EUNGIPW niezwłocznie informuje się o takich środkach;
- b) ponadto właściwy organ przyjmującego państwa członkowskiego może o tej sprawie powiadomić EUNGIPW, który może skorzystać z uprawnień przyznanych mu na mocy art. 19 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.”;

c) w ust. 3 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Jeżeli mimo środków podjętych przez właściwy organ rodzimego państwa członkowskiego – lub jeśli takie środki okażą się niewystarczające – rynek regulowany lub MTF nadal postępuje w sposób, który niewątpliwie szkodzi interesom przyjmującego państwa członkowskiego lub inwestorów albo prawidłowemu funkcjonowaniu rynków, zastosowanie mają następujące przepisy:

- a) po powiadomieniu właściwego organu rodzimego państwa członkowskiego właściwy organ przyjmującego państwa członkowskiego podejmuje wszelkie właściwe środki niezbędne do ochrony inwestorów i odpowiedniego funkcjonowania rynków, które obejmuje również możliwość uniemożliwienia wspomnianemu rynkowi regulowanemu lub MTF udostępniania ich usług członkom lub uczestnikom zaocznym mającym siedzibę w rodzimym państwie członkowskim. Komisję i EUNGIPW niezwłocznie informuje się o takich środkach;
- b) ponadto właściwy organ przyjmującego państwa członkowskiego może o tej sprawie powiadomić EUNGIPW, który może skorzystać z uprawnień przyznanych mu na mocy art. 19 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.”;

28) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 62a

Współpraca i wymiana informacji z EUNGIPW

1. Właściwe organy współpracują z EUNGIPW na potrzeby niniejszej dyrektywy, zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1095/2010.

2. Właściwe organy niezwłocznie udzielają EUNGIPW wszelkich informacji niezbędnych mu do wypełniania jego obowiązków wynikających z niniejszej dyrektywy i zgodnie z art. 35 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.”;

29) art. 63 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa członkowskie i, zgodnie z art. 33 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010*, EUNGIPW mogą zawrzeć porozumienia o współpracy przewidujące wymianę informacji z właściwymi organami państw trzecich, wyłącznie jeżeli ujawniane informacje podlegają gwarancji zachowania tajemnicy zawodowej przynajmniej równorzędnej do tej wymaganej na mocy art. 54. Taka wymiana informacji musi mieć na celu wykonywanie zadań tych właściwych organów.

Państwa członkowskie i EUNGIPW mogą przekazywać państwu trzecim dane osobowe zgodnie z rozdziałem IV dyrektywy 95/46/WE.

Państwa członkowskie i EUNGIPW mogą również zawierać porozumienia o współpracy przewidujące wymianę informacji z władzami, organami i osobami fizycznymi lub prawnymi państw trzecich, odpowiedzialnymi za jedną lub więcej następujących kwestii:

- a) nadzorowanie instytucji kredytowych, innych instytucji finansowych, zakładów ubezpieczeń i rynków finansowych;
- b) prowadzenie postępowania w sprawie likwidacji i upadłości przedsiębiorstw inwestycyjnych i postępowania w innych, podobnych sprawach;
- c) prowadzenie ustawowych kontroli sprawozdań finansowych przedsiębiorstw inwestycyjnych i innych instytucji finansowych, instytucji kredytowych i zakładów ubezpieczeń w wykonywaniu funkcji nadzorczych lub które zarządzają planami rekompensat w wykonywaniu powierzonych im funkcji;
- d) nadzorowanie organów zaangażowanych w likwidację i upadłość przedsiębiorstw inwestycyjnych i postępowanie w innych, podobnych sprawach;
- e) nadzorowanie osób zobowiązanych do wykonywania ustawowej kontroli sprawozdań finansowych zakładów ubezpieczeń, instytucji kredytowych, przedsiębiorstw inwestycyjnych i innych instytucji finansowych.

Porozumienia o współpracy, o których mowa w akapicie trzecim, mogą być zawierane wyłącznie, jeżeli ujawniane informacje podlegają gwarancji zachowania tajemnicy zawodowej przynajmniej równorzędnej do wymaganej na mocy art. 54. Taka wymiana informacji ma na celu wykonywanie zadań powierzonych tym władzom lub organom lub osobom fizycznym lub prawnym.”;

30) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 64a

Klauzula wygaśnięcia

Do dnia 1 grudnia 2011 r. Komisja dokona przeglądu art. 2, 4, 10b, 13, 15, 18, 19, 21, 22, 24 i 25, art. 27–30 i art. 40, 44, 45, 56 oraz 58 oraz przedstawi wszelkie właściwe wnioski ustawodawcze, aby umożliwić pełne stosowanie aktów delegowanych zgodnie z art. 290 TFUE i aktów wykonawczych zgodnie z art. 291 TFUE w odniesieniu do niniejszej dyrektywy. Bez uszczerbku dla już przyjętych środków wykonawczych przyznane Komisji w art. 64 uprawnienia do przyjmowania środków wykonawczych pozostające w mocy po wejściu w życie Traktatu z Lizbony w dniu 1 grudnia 2009 r. wygasają z dniem 1 grudnia 2012 r.”.

Artykuł 7

Zmiany w dyrektywie 2004/109/WE

W dyrektywie 2004/109/WE wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2 ust. 3 wprowadza się następujące zmiany:

a) akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„3. Zgodnie z art. 27 ust. 2a, 2b i 2c i z zastrzeżeniem warunków art. 27a i 27c, Komisja przyjmuje środki w odniesieniu do definicji określonych w ust. 1, dążąc

do uwzględnienia postępu technicznego na rynkach finansowych, uściślenia wymogów oraz zapewnienia jednolitego stosowania ust. 1.”;

b) akapit trzeci otrzymuje brzmienie:

„Środki, o których mowa w akapicie drugim lit. a) i b), są określane w formie aktów delegowanych, zgodnie z art. 27 ust. 2a, 2b i 2c i z zastrzeżeniem warunków art. 27a i 27b.”;

2) w art. 5 ust. 6 wprowadza się następujące zmiany:

a) akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„6. Zgodnie z art. 27 ust. 2 lub art. 27 ust. 2a, 2b i 2c, Komisja przyjmuje środki, dążąc do uwzględnienia postępu technicznego na rynkach finansowych, uściślenia wymogów i zapewnienia jednolitego stosowania ust. 1–5 niniejszego artykułu.”;

b) akapit trzeci otrzymuje brzmienie:

„Środki, o których mowa w lit. a), przyjmowane są zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 27 ust. 2. Środki, o których mowa w lit. b) i c), są wprowadzane w formie aktów delegowanych, zgodnie z postanowieniami art. 27 ust. 2a, 2b i 2c i z zastrzeżeniem warunków art. 27a i 27b.”;

c) akapit czwarty otrzymuje brzmienie:

„W stosownych przypadkach Komisja może również dostosować pięcioletni okres, o którym mowa w ust. 1, w formie aktu delegowanego, zgodnie z art. 27 ust. 2a, 2b i 2c i z zastrzeżeniem warunków art. 27a i 27b.”;

3) w art. 9 ust. 7 wprowadza się następujące zmiany:

a) akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„7. Zgodnie z art. 27 ust. 2a, 2b i 2c i z zastrzeżeniem warunków art. 27a i 27b Komisja przyjmuje w formie aktów delegowanych środki, dążąc do uwzględnienia postępu technicznego na rynkach finansowych i uściślenia wymogów ustanowionych w ust. 2, 4 i 5.”;

b) akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Komisja – zgodnie z art. 27 ust. 2a, 2b i 2c i z zastrzeżeniem warunków art. 27a i 27b – określa, w formie aktów delegowanych, maksymalną długość »krótkiego cyklu rozliczeniowego«, o którym mowa w ust. 4 niniejszego artykułu, a także odpowiednie mechanizmy sprawowania kontroli przez właściwy organ macierzystego państwa członkowskiego.”;

4) w art. 12 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 8:

(i) w akapicie pierwszym część wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„8. W celu uwzględnienia postępu technicznego na rynkach finansowych i uściślenia wymogów ustanowionych w ust. 1, 2, 4, 5 i 6 niniejszego artykułu Komisja zgodnie z art. 27 ust. 2a, 2b i 2c i z zastrzeżeniem warunków art. 27a i 27b, przyjmuje środki;”;

(ii) uchyla się lit. a);

(iii) uchyla się akapit drugi;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„9. W celu zapewnienia jednolitych warunków stosowania niniejszego artykułu i uwzględnienia technicznego rozwoju na rynkach finansowych, Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych) (zwany dalej »EUNGiPW«), ustanowiony rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1095/2010 (*) może opracowywać projekty wykonawczych standardów technicznych, by ustanawiać standardowe formularze, szablony i procedury służące przekazywaniu wymaganych informacji emitentowi zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu lub w celu przekazywania informacji na mocy art. 19 ust. 3.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą określoną w art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

(*) Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 84.”;

5) w art. 13 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 2:

(i) akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„2. Zgodnie z art. 27 ust. 2a, 2b i 2c i z zastrzeżeniem warunków art. 27a i 27b Komisja przyjmuje w formie aktów delegowanych środki, dążąc do uwzględnienia postępu technicznego na rynkach finansowych i uściślenia wymogów ustanowionych w ust. 1. W szczególności określa ona:”;

(ii) lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) treść zawiadomienia, jakiego należy dokonać;”;

(iii) uchyla się akapit drugi;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„3. W celu zapewnienia jednolitych warunków stosowania ust. 1 niniejszego artykułu i uwzględnienia technicznego rozwoju rynków finansowych, EUNGiPW może opracowywać projekty wykonawczych standardów technicznych, by ustanawiać standardowe formularze, szablony i procedury służące przekazywaniu

wymaganych informacji emitentowi zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu lub w celu przekazywania informacji na mocy art. 19 ust. 3.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.”;

6) art. 14 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Zgodnie z art. 27 ust. 2a, 2b i 2c i z zastrzeżeniem warunków art. 27a i 27b Komisja przyjmuje w formie aktów delegowanych środki, dążąc do uwzględnienia postępu technicznego na rynkach finansowych i uściślenia wymogów ustanowionych w ust. 1.”;

7) art. 17 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Zgodnie z art. 27 ust. 2a, 2b i 2c i z zastrzeżeniem warunków art. 27a i 27b Komisja przyjmuje w formie aktów delegowanych środki, dążąc do uwzględnienia postępu technicznego na rynkach finansowych oraz postępu w dziedzinie technik informacyjnych i komunikacyjnych i uściślenia wymogów ustanowionych w ust. 1, 2 i 3. W szczególności określa ona rodzaje instytucji finansowych, za pośrednictwem których akcjonariusz może korzystać ze swoich praw finansowych, przewidzianych w przepisach ust. 2 lit. c).”;

8) art. 18 ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Zgodnie z art. 27 ust. 2a, 2b i 2c i z zastrzeżeniem warunków art. 27a i 27b Komisja przyjmuje w formie aktów delegowanych środki, dążąc do uwzględnienia postępu technicznego na rynkach finansowych oraz postępu w dziedzinie technik informacyjnych i komunikacyjnych oraz, aby uściślić wymogi ustanowione w ust. 1–4. W szczególności określa ona rodzaje instytucji finansowych, za pośrednictwem których posiadacz dłużnych papierów wartościowych może wykonywać swoje prawa finansowe, o których mowa w ust. 2 lit. c).”;

9) art. 19 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Zgodnie z art. 27 ust. 2a, 2b i 2c i z zastrzeżeniem warunków art. 27a i 27b Komisja przyjmuje w formie aktów delegowanych środki, dążąc do uściślenia wymogów ustanowionych w ust. 1, 2 i 3.

W szczególności Komisja określa procedurę, zgodnie z którą emitent, akcjonariusz lub posiadacz innych instrumentów finansowych lub osoba, o której mowa w art. 10, ma przekazywać informacje właściwemu organowi macierzystego państwa członkowskiego, odpowiednio na podstawie ust. 1 lub 3, aby umożliwić zgłaszanie takich informacji drogą elektroniczną w macierzystym państwie członkowskim;”;

10) art. 21 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Zgodnie z art. 27 ust. 2a, 2b i 2c i z zastrzeżeniem warunków art. 27a i 27b Komisja przyjmuje w formie aktów delegowanych środki, dążąc do uwzględnienia postępu technicznego na rynkach finansowych oraz postępu w dziedzinie technik informacyjnych i komunikacyjnych, a także uściślenia wymogów ustanowionych w ust. 1, 2 i 3.

Komisja określa w szczególności:

- a) standardy minimalne rozpowszechniania informacji regulowanych, o których mowa w ust. 1;
- b) standardy minimalne scentralizowanego systemu gromadzenia informacji, o którym mowa w ust. 2.

Komisja może także określić i aktualizować wykaz środków przekazu służących do publicznego rozpowszechniania informacji.”;

11) art. 22 ust. 1 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„1. EUNGiPW opracowuje wytyczne, zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010, celem dalszego ułatwienia publicznego dostępu do informacji podlegających ujawnieniu na mocy przepisów dyrektywy 2003/6/WE, dyrektywy 2003/71/WE oraz niniejszej dyrektywy.”;

12) w art. 23 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W przypadku gdy statutowa siedziba emitenta znajduje się w państwie trzecim, właściwy organ macierzystego państwa członkowskiego może zwolnić emitenta z obowiązku spełnienia wymagań określonych w art. 4–7, art. 12 ust. 6 i art. 14–18, pod warunkiem że w przepisach prawa danego państwa trzeciego określono analogiczne wymagania lub emitent ten spełnia wymagania określone w przepisach prawa państwa trzeciego, które właściwy organ macierzystego państwa członkowskiego uznaje za równoważne.

Właściwy organ powiadamia następnie EUNGiPW o przyznanym zwolnieniu.”;

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 27 ust. 2, dążąc do zapewnienia jednolitych warunków stosowania ust. 1, Komisja przyjmuje następujące środki wykonawcze:

- (i) uruchomienie mechanizmu zapewniającego równoważność informacji wymaganych na mocy niniejszej dyrektywy, w tym także sprawozdań finansowych oraz informacji, wymaganych zgodnie z przepisami ustawowymi, wykonawczymi lub administracyjnymi państwa trzeciego;
- (ii) stwierdzające, że z uwagi na krajowe przepisy ustawowe, wykonawcze lub administracyjne lub też praktyki bądź procedury oparte na międzynarodowych standardach wyznaczonych przez organizacje międzynarodowe, państwo trzecie, w którym zarejestrowany jest emitent, zapewnia równoważność

wymagań informacyjnych, o których mowa w niniejszej dyrektywie.

W związku z akapitem pierwszym ppkt ii) Komisja przyjmuje, w formie aktów delegowanych i zgodnie z postanowieniami art. 27 ust. 2a, 2b i 2c i z zastrzeżeniem warunków art. 27a i 27b, środki związane z oceną standardów, które dotyczą emitentów z więcej niż jednego kraju.

Zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 27 ust. 2, Komisja podejmuje niezbędne decyzje w sprawie równoważności standardów rachunkowości wykorzystywanych przez emitentów z państw trzecich zgodnie z warunkami określonymi w art. 30 ust. 3. Jeżeli Komisja zadecyduje, iż standardy rachunkowości państwa trzeciego nie są równoważne, może ona pozwolić emitentom na dalsze stosowanie tych standardów przez odpowiedni okres przejściowy.

W związku z akapitem trzecim Komisja przyjmuje również, w formie aktów delegowanych i zgodnie z art. 27 ust. 2a, 2b i 2c i z zastrzeżeniem warunków art. 27a i 27b, środki mające na celu ustanowienie ogólnych kryteriów równoważności w odniesieniu do standardów rachunkowości, które dotyczą emitentów z więcej niż jednego kraju.”;

c) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. W celu określenia wymogów ustanowionych w ust. 2 Komisja może, w formie aktów delegowanych zgodnie z art. 27 ust. 2a, 2b i 2c i z zastrzeżeniem warunków art. 27a i 27b, przyjmować środki określające rodzaj informacji ujawnianych w państwie trzecim, które mają znaczenie dla opinii publicznej w Unii.”;

d) ust. 7 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Do celów akapitu pierwszego Komisja przyjmuje również, w formie aktów delegowanych i zgodnie z postanowieniami art. 27 ust. 2a, 2b i 2c i z zastrzeżeniem warunków art. 27a i 27b, środki mające na celu ustanowienie ogólnych kryteriów równoważności.”;

e) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„8. EUNGiPW wspiera Komisję w realizacji zadań wynikających z niniejszego artykułu zgodnie z art. 33 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.”;

13) w art. 24 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„1. Każde państwo członkowskie wyznacza organ centralny, o którym mowa w art. 21 ust. 1 dyrektywy 2003/71/WE, jako centralny właściwy organ administracyjny odpowiedzialny za wykonywanie obowiązków, o których mowa w niniejszej dyrektywie, i za zapewnienie stosowania przepisów przyjętych zgodnie z niniejszą dyrektywą. Państwa członkowskie informują o tym odpowiednio Komisję i EUNGiPW.”;

- b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Państwa członkowskie informują Komisję, EUNGiPW, zgodnie z art. 28 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010, i właściwe organy pozostałych państw członkowskich o wszelkich uzgodnieniach zawartych w odniesieniu do delegacji zadań, w tym także o dokładnych warunkach takiej delegacji.”;

- 14) w art. 25 wprowadza się następujące zmiany:

- a) dodaje się ustępy w brzmieniu:

„2a. Właściwe organy mogą powiadamiać EUNGiPW o sytuacjach, w których wniosek o współpracę został rozpatrzony odmownie lub w których nie podjęto w sprawie tego wniosku żadnych działań w odpowiednim terminie. Bez uszczerbku dla art. 258 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) w przypadkach, o których mowa w zdaniu pierwszym, EUNGiPW może skorzystać z uprawnień przysługujących mu na mocy art. 19 rozporządzenia UE nr 1095/2010.

2b. Właściwe organy współpracują z EUNGiPW do celów niniejszej dyrektywy zgodnie z rozporządzeniem UE nr 1095/2010.

2c. Właściwe organy udzielają EUNGiPW niezwłocznie wszelkich informacji niezbędnych mu do wypełniania jego obowiązków wynikających z niniejszej dyrektywy i rozporządzenia (UE) nr 1095/2010, zgodnie z art. 35 tego rozporządzenia.”;

- b) ust. 3 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„3. ust. 1 nie uniemożliwia właściwym organom wymiany informacji poufnych ani ich przekazywania EUNGiPW i Europejskiej Radzie ds. Ryzyka Systemowego (ERRS) ustanowionej rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1092/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie wspólnotowego nadzoru makroostrożnościowego nad systemem finansowym i ustanowienia Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego (*).

(*) Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 1.”;

- c) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Państwa członkowskie i EUNGiPW, zgodnie z art. 33 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010, mogą zawierać umowy o współpracy przewidujące wymianę informacji z właściwymi organami lub instytucjami państw trzecich upoważnionymi w odpowiednim prawie krajowym do wykonywania wszelkich zadań na mocy niniejszej dyrektywy, zgodnie z art. 24. Państwa członkowskie informują EUNGiPW o zawarciu umów o współpracy. Taka wymiana informacji objęta jest obowiązkiem przestrzegania tajemnicy zawodowej w stopniu nie mniejszym niż określony w niniejszym artykule. Ta wymiana informacji ma na celu wykonywanie zadań związanych z nadzorem przez wspomniane właściwe organy lub instytucje. W przypadku gdy informacje pochodzą z innego państwa członkowskiego, nie mogą

one zostać ujawnione bez wyraźnej zgody właściwych organów, które je ujawniły, oraz służyć w stosownych przypadkach wyłącznie do tych celów, na które organy te wyraziły swoją zgodę.”;

- 15) art. 26 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 26

Środki zapobiegawcze

1. W przypadku gdy właściwy organ przyjmującego państwa członkowskiego uzna, że emitent lub posiadacz akcji albo innych instrumentów finansowych lub osoba lub podmiot, o których mowa w art. 10, dopuściła się nieprawidłowości lub naruszyła swoje obowiązki, przekazuje swoje ustalenia właściwemu organowi macierzystego państwa członkowskiego i EUNGiPW.

2. Jeżeli, mimo środków zastosowanych przez właściwy organ macierzystego państwa członkowskiego, emitent lub posiadacz papierów wartościowych nadal narusza właściwe przepisy prawa bądź postanowienia w zakresie nadzoru, lub jeżeli środki te okazały się nieodpowiednie, właściwy organ przyjmującego państwa członkowskiego, po powiadomieniu właściwego organu macierzystego państwa członkowskiego, stosuje zgodnie z art. 3 ust. 2 wszystkie właściwe środki w celu ochrony inwestorów, informując o tym jak najszybciej Komisję i EUNGiPW.”;

- 16) tytuł rozdziału VI otrzymuje brzmienie:

„AKTY DELEGOWANE I ŚRODKI WYKONAWCZE”;

- 17) w art. 27 wprowadza się następujące zmiany:

- a) ust. 2a otrzymuje brzmienie:

„2a. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 2 ust. 3, art. 5 ust. 6, art. 9 ust. 7, art. 12 ust. 8, art. 13 ust. 2, art. 14 ust. 2, art. 17 ust. 4, art. 18 ust. 5, art. 19 ust. 4, art. 21 ust. 4, art. 23 ust. 4, 5 i 7, przyznaje się Komisji na okres czterech lat od dnia 4 stycznia 2011 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazanego uprawnienia w terminie najpóźniej sześciu miesięcy przed zakończeniem okresu czterech lat. Przekazanie uprawnienia jest automatycznie przedłużane na taki sam okres, chyba że Parlament Europejski lub Rada odwołują je zgodnie z art. 27a.”;

- b) dodaje się ustępy w brzmieniu:

„2b. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja powiadamia o tym równocześnie Parlament Europejski i Radę.

2c. Uprawnienie do przyjmowania aktów delegowanych przyznaje się Komisji z zastrzeżeniem warunków określonych w art. 27a i 27b.”;

18) dodaje się artykuły w brzmieniu:

„Artykuł 27a

Odwwołanie przekazanych uprawnień

1. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 2 ust. 3, art. 5 ust. 6, art. 9 ust. 7, art. 12 ust. 8, art. 13 ust. 2, art. 14 ust. 2, art. 17 ust. 4, art. 18 ust. 5, art. 19 ust. 4, art. 21 ust. 4, art. 23 ust. 4, 5 i 7, może zostać odwołane w dowolnym czasie przez Parlament Europejski lub Radę.

2. Instytucja, która rozpoczęła wewnętrzną procedurę w celu podjęcia decyzji, czy odwołać przekazanie uprawnień, dokłada starań, aby poinformować drugą instytucję i Komisję odpowiednio wcześniej przed podjęciem ostatecznej decyzji, wskazując przekazane uprawnienie, które mogłoby zostać odwołane.

3. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie uprawnienia określonego w tej decyzji. Staje się ona skuteczna natychmiast lub od późniejszej daty, która jest w niej określona. Nie wpływa ona na ważność już obowiązujących aktów delegowanych. Jest ona publikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 27b

Sprzeciw wobec aktów delegowanych

1. Parlament Europejski lub Rada mogą wnieść sprzeciw wobec aktu delegowanego w terminie trzech miesięcy od daty notyfikacji. Z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady termin ten zostaje przedłużony o trzy miesiące.

2. Jeżeli przed upływem okresu, o którym mowa w ust. 1, ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyrażą sprzeciwu wobec aktu delegowanego, akt ten publikowany jest w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* i wchodzi w życie z dniem w nim określonym.

Akt delegowany może zostać opublikowany w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* oraz może wejść w życie przed upływem tego terminu, jeżeli zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformują Komisję o swoim zamiarze niewyrażania sprzeciwu.

3. W przypadku sprzeciwu wobec aktu delegowanego ze strony Parlamentu Europejskiego lub Rady wyrażonego w terminie, o którym mowa w ust. 1, akt delegowany nie wchodzi w życie. Zgodnie z art. 296 TFUE instytucja, która wyraziła sprzeciw, wskazuje powody swego sprzeciwu wobec aktu delegowanego.”.

Artykuł 8

Zmiany w dyrektywie 2005/60/WE

W dyrektywie 2005/60/WE wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 11 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Państwa członkowskie informują siebie wzajemnie oraz Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru

Bankowego) (zwany dalej »EUNB«), ustanowiony rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 (*), Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych) (zwany dalej »EUNUIPPE«) ustanowiony rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1094/2010 (**) oraz Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych) (zwany dalej »EUNGIPW«) ustanowiony rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1095/2010 (***) w zakresie odpowiadającym celom niniejszej dyrektywy oraz zgodnie z właściwymi przepisami rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010, rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1094/2010, oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1095/2010, a także informują Komisję o przypadkach, w których ich zdaniem państwo trzecie spełnia warunki ustanowione w ust. 1 lub 2, lub w innych sytuacjach, w których spełnione są kryteria techniczne ustanowione zgodnie z art. 40 ust. 1 lit. b).

(*) Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 12.

(**) Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 48.

(***) Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 84.”;

2) art. 16 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Państwa członkowskie informują się wzajemnie oraz informują Europejskie Urzędy Nadzoru, w zakresie odpowiadającym celom niniejszej dyrektywy oraz zgodnie z właściwymi przepisami rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, rozporządzenia (UE) nr 1094/2010, oraz rozporządzenia (UE) nr 1095/2010, a także informują Komisję o przypadkach, w których ich zdaniem państwo trzecie spełnia warunki ustanowione w ust. 1 lit. b).”;

3) art. 28 ust. 7 otrzymuje brzmienie:

„7. Państwa członkowskie informują się wzajemnie oraz informują Europejskie Urzędy Nadzoru, w zakresie odpowiadającym celom niniejszej dyrektywy oraz zgodnie z właściwymi przepisami rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, rozporządzenia (UE) nr 1094/2010, oraz rozporządzenia (UE) nr 1095/2010, a także informują Komisję o przypadkach, w których ich zdaniem państwo trzecie spełnia warunki ustanowione w ust. 3, 4 lub 5.”;

4) w art. 31 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Państwa członkowskie informują się wzajemnie oraz informują Europejskie Urzędy Nadzoru, w zakresie odpowiadającym celom niniejszej dyrektywy oraz zgodnie z właściwymi przepisami rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, rozporządzenia (UE) nr 1094/2010 oraz rozporządzenia (UE) nr 1095/2010, a Komisja informuje każde z nich o przypadkach, w których przepisy państwa trzeciego nie pozwalają na stosowanie środków wymaganych w ust. 1 akapit pierwszy i można podjąć skoordynowane działania w celu znalezienia rozwiązania.”;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„4. W celu spójnej harmonizacji niniejszego artykułu i uwzględnienia technicznego rozwoju w zakresie zwalczania prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu Europejskie Urzędy Nadzoru, uwzględniając istniejące ramy i współdziałając w stosownych przypadkach z innymi właściwymi organami Unii działającymi w tej dziedzinie, mogą opracowywać projekty regulacyjnych standardów technicznych zgodnie z art. 56 odpowiednio rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, rozporządzeniem (UE) nr 1094/2010 i rozporządzenia (UE) nr 1095/2010, w celu określenia rodzaju dodatkowych środków, o których mowa w ust. 3 niniejszego artykułu, oraz minimalnego zakresu działań, które powinny podjąć instytucje kredytowe i finansowe, w przypadku gdy ustawodawstwo państwa trzeciego nie pozwala na stosowanie środków wymaganych na mocy ust. 1 akapit pierwszy niniejszego artykułu.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.”;

5) w art. 34 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„3. W celu zapewnienia spójności harmonizacji i uwzględnienia technicznego rozwoju w zakresie zwalczania prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu Europejskie Urzędy Nadzoru, uwzględniając istniejące ramy i współdziałając w stosownych przypadkach z innymi stosownymi organami Unii działającymi w tej dziedzinie, mogą opracowywać projekty regulacyjnych standardów technicznych zgodnie z art. 56 odpowiednio rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, art. 56 rozporządzenia (UE) nr 1094/2010 i art. 56 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010 w celu określenia minimalnej treści komunikacji, o której mowa w ust. 2.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.”;

6) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 37a

1. Właściwe organy współpracują z Europejskimi Urzędami Nadzoru na potrzeby niniejszej dyrektywy zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1093/2010, rozporządzeniem (UE) nr 1094/2010 oraz rozporządzeniem (UE) nr 1095/2010.

2. Właściwe organy przedstawiają Europejskim Urzędowi Nadzoru wszelkie informacje niezbędne do wypełniania ich zadań zgodnie z niniejszą dyrektywą i odpowiednio rozporządzeniem (UE) nr 1093/2010, rozporządzeniem (UE) nr 1094/2010 oraz rozporządzeniem (UE) nr 1095/2010.”;

7) tytuł rozdziału VI otrzymuje brzmienie:

„AKTY DELEGOWANE I ŚRODKI WYKONAWCZE”;

8) w art. 40 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1:

(i) akapit pierwszy część wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„1. W celu uwzględnienia rozwoju technicznego w zakresie zwalczania prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu oraz w celu uściślenia wymogów ustanowionych w niniejszej dyrektywie Komisja może przyjąć następujące środki”;

(ii) akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Środki te przyjmowane są w drodze aktów delegowanych zgodnie z art. 41 ust. 2a, 2b i 2c i z zastrzeżeniem warunków art. 41a i 41b.”;

b) w ust. 3 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Środki te przyjmowane są w drodze aktów delegowanych zgodnie z art. 41 ust. 2a, 2b i 2c i z zastrzeżeniem warunków art. 41a i 41b.”;

9) w art. 41 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE, uwzględniając jej art. 8 i pod warunkiem że środki przyjęte zgodnie z procedurą określoną w tych artykułach nie zmieniają podstawowych przepisów niniejszej dyrektywy.”;

b) ust. 2a otrzymuje brzmienie:

„2a. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 40, powierza się Komisji na okres czterech lat od dnia 4 stycznia 2011 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazanego uprawnienia w terminie najpóźniej sześciu miesięcy przed zakończeniem okresu czterech lat. Przekazanie uprawnienia jest automatycznie przedłużane na taki sam okres, chyba że Parlament Europejski lub Rada odwołają je zgodnie z art. 41a.”;

c) dodaje się ustępy w brzmieniu:

„2b. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja powiadamia o tym równocześnie Parlament Europejski i Radę.

2c. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych są przyznawane Komisji z zastrzeżeniem warunków określonych w art. 41a i 41b.”;

d) uchyla się ust. 3;

10) dodaje się artykuły w brzmieniu:

„Artykuł 41a

Odwołanie przekazanych uprawnień

1. Przekazane uprawnienie określone w art. 40 może zostać w każdej chwili odwołane przez Parlament Europejski lub Radę.

2. Instytucja, która rozpoczęła wewnętrzną procedurę w celu podjęcia decyzji, czy odwołać przekazanie uprawnienia, dokłada starań, aby poinformować drugą instytucję i Komisję odpowiednio wcześniej przed podjęciem ostatecznej decyzji, wskazując przekazane uprawnienie, które mogłoby zostać odwołane.

3. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie uprawnienia określonego w tej decyzji. Staje się ona skuteczna natychmiast lub od późniejszej daty, która jest w niej określona. Nie wpływa ona na ważność aktów delegowanych już obowiązujących. Zostaje ona opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 41b

Sprzeciw wobec aktów delegowanych

1. Parlament Europejski lub Rada mogą wnieść sprzeciw wobec aktu delegowanego w terminie trzech miesięcy od daty notyfikacji. Z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady termin ten zostaje przedłużony o trzy miesiące.

2. Jeżeli przed upływem okresu, o którym mowa w ust. 1, ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyrażą sprzeciwu wobec aktu delegowanego, akt ten zostaje opublikowany w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* i wchodzi w życie z dniem w nim określonym.

Akt delegowany może zostać opublikowany w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* i wejść w życie przed upływem tego terminu, jeżeli zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformują Komisję o swoim zamiarze niewyrażania sprzeciwu.

3. W przypadku sprzeciwu wobec aktu delegowanego ze strony Parlamentu Europejskiego lub Rady wyrażonego w terminie, o którym mowa w ust. 1, akt delegowany nie wchodzi w życie. Zgodnie z art. 296 TFUE instytucja, która wyraziła sprzeciw, wskazuje powody swego sprzeciwu wobec aktu delegowanego.”.

Artykuł 9

Zmiany w dyrektywie 2006/48/WE

W dyrektywie 2006/48/WE wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 6 wprowadza się następujące zmiany:

a) obecny ustęp otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa członkowskie wymagają od instytucji kredytowych uzyskania zezwolenia przed rozpoczęciem działalności. Bez uszczerbku dla art. 7–12, ustanawiają one wymogi udzielenia takiego zezwolenia i informują

o nich Komisję oraz Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Bankowego) (zwany dalej »EUNB«) ustanowiony rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 (*).

(*) Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 12.”;

b) dodaje się ustępy w brzmieniu:

„2. W celu zapewnienia spójnej harmonizacji niniejszego artykułu EUNB może opracowywać projekty regulacyjnych standardów technicznych:

a) w zakresie informacji, które należy przekazać właściwym organom we wniosku o zezwolenie dla instytucji kredytowej, w tym program działalności, o którym mowa w art. 7;

b) określające warunki spełnienia wymogów ustanowionych w art. 8;

c) określające wymogi mające zastosowanie do akcjonariuszy i udziałowców posiadających znaczne pakiety akcji, jak również przeszkody, które mogą uniemożliwiać właściwym organom skuteczne wykonywanie funkcji nadzorczych, zgodnie z art. 12.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w lit. a), b) i c) akapitu pierwszego, zgodnie z procedurą określoną w art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

3. Aby zapewnić jednolite warunki stosowania niniejszego artykułu EUNB może opracowywać projekty wykonawczych standardów technicznych w zakresie standardowych formularzy, szablonów i procedur służących dostarczaniu takich informacji.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą określoną w art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.”;

2) art. 9 ust. 2 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) zainteresowane państwa członkowskie powiadamiają Komisję i EUNB o powodach, którymi się kierują przy korzystaniu z tej możliwości; natomiast”;

3) art. 14 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 14

EUNB jest powiadamiany o każdym udzielonym zezwoleniu.

Nazwę każdej instytucji kredytowej, której udzielono zezwolenia, umieszcza się w wykazie. EUNB publikuje ten wykaz na swojej stronie internetowej i aktualizuje go.”;

- 4) art. 17 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Należy poinformować Komisję i EUNB o cofnięciu zezwolenia i jego powodach. O tych powodach powiadamiane są również osoby zainteresowane.”;

- 5) w art. 19 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„9. W celu zapewnienia spójnej harmonizacji niniejszego artykułu, EUNB może opracowywać projekty regulacyjnych standardów technicznych, aby sporządzić wyczerpujący wykaz informacji, o których mowa w art. 19a ust. 4 i które potencjalni nabywcy muszą umieścić w swoich powiadomieniach, bez uszczerbku dla ust. 3 niniejszego artykułu.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w pierwszym akapicie, zgodnie z procedurą określoną w art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

W celu zapewnienia jednolitych warunków stosowania niniejszej dyrektywy EUNB może opracowywać projekty wykonawczych standardów technicznych, aby ustanowić wspólne procedury, formularze i szablony na potrzeby procesu konsultacji między odpowiednimi właściwymi organami, o którym mowa w art. 19b.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie trzecim, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.”;

- 6) w art. 22 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„3. W celu określenia wymogów ustanowionych w niniejszym artykule i zapewnienia konwergencji praktyk nadzorczych EUNB może opracowywać projekty regulacyjnych standardów technicznych, by określić zasady, procesy i mechanizmy, o których mowa w ust. 1, zgodnie z zasadami proporcjonalności i kompleksowości określonymi w ust. 2.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w pierwszym akapicie, zgodnie z procedurą określoną w art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.”;

- 7) w art. 25 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„5. W celu zapewnienia spójnej harmonizacji niniejszego artykułu EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia informacji, które należy przedstawić zgodnie z niniejszym artykułem.

Aby zapewnić jednolite warunki stosowania niniejszego artykułu, EUNB opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych w celu stworzenia standardowych formularzy, szablonów i procedur takiego powiadomienia.

EUNB przedstawi Komisji te projekty standardów technicznych do dnia 1 stycznia 2014 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą określoną w art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Komisja jest także uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie drugim, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.”;

- 8) w art. 26 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„5. W celu zapewnienia spójnej harmonizacji niniejszego artykułu EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia informacji, które należy przedstawić zgodnie z niniejszym artykułem.

Aby zapewnić jednolite warunki stosowania niniejszego artykułu, EUNB opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych w celu ustanowienia standardowych formularzy, szablonów i procedury takiego powiadomienia.

EUNB przedstawi Komisji te projekty standardów technicznych do dnia 1 stycznia 2014 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą określoną w art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Komisja jest także uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie drugim, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.”;

- 9) w art. 28 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„4. W celu zapewnienia spójnej harmonizacji niniejszego artykułu EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia informacji, które należy przedstawić zgodnie z niniejszym artykułem.

Aby zapewnić jednolite warunki stosowania niniejszego artykułu, EUNB opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych w celu ustanowienia standardowych formularzy, szablonów i procedury takiego powiadomienia.

EUNB przedstawi Komisji te projekty standardów technicznych do dnia 1 stycznia 2014 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą określoną w art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Komisja jest także uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie drugim, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.”;

10) w art. 33 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„W nagłych przypadkach właściwe organy przyjmującego państwa członkowskiego mogą przed zastosowaniem procedur przewidzianych w art. 30 podjąć wszelkie środki ostrożności niezbędne do ochrony interesów deponentów, inwestorów i innych osób, na rzecz których świadczone są usługi. Komisja, EUNB i właściwe organy innych zainteresowanych państw członkowskich są niezwłocznie powiadamiane o takich środkach.”;

11) art. 36 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 36

Państwa członkowskie powiadamiają Komisję i EUNB o liczbie i charakterze przypadków odmowy na podstawie art. 25 i art. 26 ust. 1, 2 i 3 lub podjęciu środków zgodnie z art. 30 ust. 3.”;

12) art. 38 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Właściwe organy powiadamiają Komisję, EUNB i Europejski Komitet Bankowy o wszystkich zezwoleniach udzielonych oddziałom instytucji kredytowych mających swoją siedzibę zarządu w państwie trzecim.”;

13) w art. 39 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 2 dodaje się literę w brzmieniu:

„c) że EUNB jest w stanie uzyskać od właściwych organów państw członkowskich informacje otrzymane od krajowych organów państw trzecich zgodnie z art. 35 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.”;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„4. EUNB wspiera Komisję na potrzeby niniejszego artykułu zgodnie z art. 33 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.”;

14) w art. 42 dodaje się ustępy w brzmieniu:

„Właściwe organy mogą powiadamiać EUNB o sytuacjach, w których wniosek o współpracę, w szczególności dotyczący wymiany informacji, został rozpatrzony odmownie lub w których nie podjęto w sprawie tego wniosku żadnych działań w odpowiednim terminie. Bez uszczerbku dla art. 258 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) w przypadkach, o których mowa w zdaniu pierwszym, EUNB może skorzystać z uprawnień przysługujących mu na mocy art. 19 rozporządzenia UE nr 1093/2010.

W celu zapewnienia spójnej harmonizacji niniejszego artykułu EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia informacji zawartych w niniejszym artykule.

W celu zapewnienia jednolitych warunków stosowania niniejszego artykułu EUNB opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych służących ustanowieniu standardowych formularzy, szablonów i procedur do celów wymiany informacji, które mogą ułatwić monitorowanie instytucji kredytowych.

EUNB przedstawi Komisji te projekty standardów technicznych do dnia 1 stycznia 2014 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie trzecim, zgodnie z procedurą określoną w art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Komisja jest także uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie czwartym, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.”;

15) w art. 42a wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 po akapicie czwartym dodaje się akapit w brzmieniu:

„Jeżeli pod koniec początkowego terminu dwóch miesięcy dowolny z zainteresowanych właściwych organów skierował sprawę do EUNB zgodnie z art. 19 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, właściwe organy przyjmującego państwa członkowskiego odraczają podjęcie decyzji i czekają na decyzję, EUNB może podjąć zgodnie z art. 19 ust. 3 tego rozporządzenia. Właściwe organy przyjmującego państwa członkowskiego podejmują decyzję zgodną z decyzją EUNB. Termin dwóch miesięcy uznaje się za termin zakończenia postępowania pojednawczego w rozumieniu tego rozporządzenia. EUNB podejmuje decyzję w terminie jednego miesiąca. Sprawy nie kieruje się do EUNB, jeśli początkowy termin dwóch miesięcy upłynął lub jeśli podjęto wspólną decyzję.”;

b) w ust. 3 dodaje się akapity w brzmieniu:

„Aby zapewnić spójną harmonizację niniejszego artykułu EUNB może opracowywać projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określania ogólnych warunków funkcjonowania kolegiów organów nadzoru.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie czwartym, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Aby zapewnić jednolite warunki stosowania niniejszego artykułu, EUNB może opracowywać projekty wykonawczych standardów technicznych w celu określania zasad operacyjnego funkcjonowania kolegiów organów nadzoru.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie szóstym, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.”;

16) w art. 42b wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Podczas wykonywania swoich obowiązków właściwe organy uwzględniają konwergencję w odniesieniu do instrumentów nadzoru i praktyk nadzorczych w zastosowaniu przepisów ustawowych, wykonawczych i wymogów administracyjnych przyjętych na mocy niniejszej dyrektywy. W tym celu państwa członkowskie zapewniają, aby:

- a) właściwe organy uczestniczyły w działaniach EUNB;
- b) właściwe organy przestrzegały wytycznych i zaleceń EUNB, a w przypadku ich nieprzestrzegania podawały powody takiej sytuacji;
- c) zakres kompetencji powierzonych właściwym organom na poziomie krajowym nie ograniczał wykonywania przez nie ich obowiązków wynikających z członkostwa w EUNB lub z niniejszej dyrektywy.”;

b) uchyla się ust. 2;

17) art. 44 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Ustęp 1 nie stanowi przeszkody dla wymiany informacji między właściwymi organami różnych państw członkowskich ani dla przekazywania informacji EUNB przez właściwe organy zgodnie z niniejszą dyrektywą i innymi dyrektywami mającymi zastosowanie do instytucji kredytowych, jak również zgodnie z art. 31 i 35 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010. Informacje te podlegają warunkom odnoszącym się do tajemnicy zawodowej określonym w ust. 1.”;

18) art. 46 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 46

Zgodnie z art. 33 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010 państwa członkowskie i EUNB mogą zawierać umowy o współpracy umożliwiające wymianę informacji z właściwymi organami państw trzecich lub z organami bądź instytucjami państw trzecich w rozumieniu art. 47 i art. 48 ust. 1 niniejszej dyrektywy jedynie wówczas, gdy ujawniane informacje objęte są gwarancjami tajemnicy zawodowej co najmniej równoważnymi określonym w art. 44 ust. 1 niniejszej dyrektywy. Taka wymiana informacji służy wykonywaniu zadań nadzoru przez te organy lub instytucje.

W przypadku gdy informacje pochodzą z innego państwa członkowskiego, nie mogą być ujawnione bez wyraźnej zgody organów, które je ujawniły, a w stosownych przypadkach, wyłącznie do celów, na które organy te wyraziły zgodę.”;

19) w art. 49 wprowadza się następujące zmiany:

a) akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Przepisy niniejszej sekcji nie stanowią przeszkody w przekazywaniu przez właściwe organy informacji następującym podmiotom do celów wykonywania ich zadań:

a) bankom centralnym w Europejskim Systemie Banków Centralnych i innym organom pełniącym podobną funkcję w zakresie ich kompetencji jako organów monetarnych, w przypadku gdy informacje te są istotne w kontekście wykonywania ich zadań ustawowych, w tym prowadzenia polityki monetarnej i zapewniania związanej z tym płynności, nadzoru nad systemami płatności, rozliczeń i rozrachunku oraz zabezpieczenia stabilności systemu finansowego;

b) w stosownych przypadkach, innym organom publicznym odpowiedzialnym za nadzorowanie systemów płatniczych;

c) Europejskiej Radzie ds. Ryzyka Systemowego (zwanej dalej »ERRS«), w sytuacji gdy informacje te są istotne dla wykonywania jej zadań ustawowych na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1092/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie wspólnotowego nadzoru makroostrożnościowego nad systemem finansowym i ustanowienia Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego (*).

Przepisy niniejszej sekcji nie stanowią przeszkody dla organów lub podmiotów, o których mowa w akapicie pierwszym, w przekazywaniu właściwym organom informacji, które mogą im być potrzebne do celów określonych w art. 45.

(*) Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 1.”;

b) akapit czwarty otrzymuje brzmienie:

„W sytuacji kryzysowej, o której mowa w art. 130 ust. 1, państwa członkowskie zezwalają właściwym organom na niezwłoczne przekazywanie informacji bankom centralnym w Europejskim Systemie Banków Centralnych, w przypadku gdy takie informacje są istotne dla wykonywania ich zadań ustawowych, w tym prowadzenia polityki monetarnej i zapewniania związanej z tym płynności, nadzoru nad systemami płatności, rozliczeń i rozrachunku papierów wartościowych oraz zabezpieczenia stabilności systemu finansowego oraz na przekazywanie informacji ERRS zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1092/2010, w przypadku gdy takie informacje są istotne dla wykonywania jej zadań ustawowych.”;

20) w art. 63a wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Przepisy regulujące dany instrument określają taką wartość kapitału, niespłaconych odsetek lub dywidend, która pokrywa straty i nie utrudnia dokapitalizowania instytucji kredytowej poprzez odpowiednie mechanizmy opracowane przez EUNB na mocy ust. 6.”;

b) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. W celu zapewnienia spójnej harmonizacji oraz konwergencji praktyk nadzorczych EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia wymogów mających zastosowanie do instrumentów, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu. EUNB przedstawi Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 1 stycznia 2014 r. Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą określoną w art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

EUNB wydaje również wytyczne w odniesieniu do instrumentów, o których mowa w art. 57 akapit pierwszy lit. a).

EUNB monitoruje stosowanie tych wytycznych.”;

21) w art. 74 ust. 2 akapit drugi otrzymuje następujące brzmienie:

„W celu zapewnienia jednolitych warunków stosowania niniejszej dyrektywy, od dnia 31 grudnia 2012 r. właściwe organy stosują jednolite formaty, częstotliwości i terminy przedkładania sprawozdań na potrzeby przekazywania tych obliczeń przez instytucje kredytowe. W celu zapewnienia jednolitych warunków stosowania niniejszej dyrektywy EUNB opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych, by wprowadzić w Unii jednolite formaty (wraz ze stosownymi specyfikacjami), częstotliwości i terminy przedkładania sprawozdań przed dniem 1 stycznia 2012 r. Format sprawozdań jest proporcjonalny do charakteru, zakresu i stopnia złożoności działalności instytucji kredytowych.

W celu zapewnienia jednolitych warunków stosowania niniejszej dyrektywy EUNB opracowuje również projekty wykonawczych standardów technicznych w zakresie rozwiązań IT, które będą mieć zastosowanie do tych sprawozdań.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie drugim i trzecim, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.”;

22) w art. 81 ust. 2 dodaje się akapity w brzmieniu:

„W celu zapewnienia spójnej harmonizacji niniejszego artykułu EUNB, konsultując się z Europejskim Urzędem Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych) (zwanym dalej »EUNGiPW«), ustanowionym rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1095/2010 (*) opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia metod oceny dotyczących ustalania zdolności kredytowej. EUNB przedstawi Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 1 stycznia 2014 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w lit. a) akapitu drugiego, zgodnie z procedurą określoną w art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

(*) Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 84.”;

23) w art. 84 ust. 2 dodaje się akapity w brzmieniu:

„W celu zapewnienia spójnej harmonizacji niniejszego EUNB, konsultując się z EUNGiPW, może opracowywać projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia metod oceny, na podstawie której właściwe organy zezwalają instytucjom kredytowym na stosowanie metody IRB.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w lit. a) akapitu pierwszego, zgodnie z procedurą określoną w art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.”;

24) w art. 97 ust. 2 dodaje się akapity w brzmieniu:

„W celu zapewnienia spójnej harmonizacji niniejszego artykułu EUNB, po konsultacji z EUNGiPW, opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia metod oceny dotyczących ustalania zdolności kredytowej. Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Bankowego) przedstawi Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 1 stycznia 2014 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie drugim, zgodnie z procedurą określoną w art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.”;

25) w art. 105 ust. 1 dodaje się akapity w brzmieniu:

„W celu zapewnienia spójnej harmonizacji niniejszego artykułu, EUNB może opracowywać projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia metodologii oceny, zgodnie z którymi właściwe organy zezwalają instytucjom na stosowanie zaawansowanych metod pomiaru.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie drugim, zgodnie z procedurą określoną w art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.”;

26) art. 106 ust. 2 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„W celu zapewnienia spójnej harmonizacji niniejszego artykułu, EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia warunków stosowania wyłączeń, o których mowa w lit. c) i d), oraz określenia warunków wykorzystywanych do stwierdzenia istnienia grupy powiązanych klientów, o której mowa w ust. 3. Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Bankowego) przedstawi Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 1 stycznia 2014 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie drugim, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.”;

27) art. 110 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Państwa członkowskie zapewniają sporządzanie sprawozdań przynajmniej dwa razy w roku. Od dnia 31 grudnia 2012 r. właściwe organy stosują jednolite formaty, częstotliwości i terminy przedkładania sprawozdań. W celu zapewnienia jednolitych warunków stosowania niniejszej dyrektywy EUNB opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych, by wprowadzić w Unii jednolite formaty (wraz ze stosownymi specyfikacjami), częstotliwości i terminy przedkładania sprawozdań przed dniem 1 stycznia 2012 r. Format sprawozdań jest proporcjonalny do charakteru, zakresu i stopnia złożoności działalności instytucji kredytowych.

W celu zapewnienia jednolitych warunków stosowania niniejszej dyrektywy EUNB opracowuje również projekty standardów wykonawczych w zakresie rozwiązań opartych na technologiach informacyjnych, które będą mieć zastosowanie do tych sprawozdań.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym i drugim, zgodnie z procedurą określoną w art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.”;

28) w art. 111 ust. 1 akapit czwarty otrzymuje brzmienie:

„Państwa członkowskie mogą ustalić niższy limit niż 150 mln EUR i informują o tym EUNB i Komisję.”;

29) art. 122a ust. 10 otrzymuje brzmienie:

„10. EUNB przedstawia Komisji coroczne sprawozdanie dotyczące przestrzegania przez właściwe organy przepisów niniejszego artykułu.

W celu zapewnienia spójnej harmonizacji niniejszego artykułu EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych dotyczących konwergencji praktyk nadzorczych w odniesieniu do niniejszego artykułu, w tym środki podejmowane w przypadku naruszenia zasad należytej staranności i obowiązków związanych z zarządzaniem ryzykiem. EUNB przedstawi Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 1 stycznia 2014 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie drugim, zgodnie z procedurą określoną w art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.”;

30) w art. 124 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„6. W celu zapewnienia spójnej harmonizacji niniejszego artykułu, EUNB może opracowywać projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia warunków stosowania niniejszego artykułu oraz wspólnej procedury i metodologii oceny ryzyka.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą określoną w art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.”;

31) art. 126 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Właściwe organy powiadamiają Komisję i EUNB, jeżeli zawarto porozumienie, o którym mowa w ust. 3.”;

32) w art. 129 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 po akapicie pierwszym dodaje się akapit w brzmieniu:

„Jeżeli organ odpowiedzialny za nadzór konsolidujący nie wypełni zadań, o których mowa w akapicie pierwszym, lub jeżeli organy krajowe nie współpracują z Urzędem odpowiedzialnym za nadzór konsolidujący w stopniu wymaganym do realizacji zadań wyszczególnionych w akapicie pierwszym, każdy zainteresowany właściwy organ może powiadomić o tej sprawie EUNB, który może podjąć działanie zgodnie z art. 19 rozporządzenia 1093/2010.”;

b) w ust. 2 akapit piąty dodaje się tekst w brzmieniu:

„Jeśli pod koniec terminu sześciu miesięcy dowolny zainteresowany właściwy organ skierował sprawę do EUNB zgodnie z art. 19 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, organ odpowiedzialny za nadzór skonsolidowany odracza swoją decyzję i czeka na decyzję, którą EUNB może podjąć w sprawie jego decyzji zgodnie z art. 19 ust. 3 tego rozporządzenia, oraz podejmuje swoją decyzję zgodnie z decyzją EUNB. Termin sześciu miesięcy uznaje się za termin zakończenia postępowania pojednawczego w rozumieniu tego rozporządzenia. EUNB podejmuje decyzję w ciągu jednego miesiąca. Sprawy nie kieruje się do EUNB, jeśli termin sześciu miesięcy upłynął lub jeśli podjęto wspólną decyzję.”;

c) w ust. 2 dodaje się akapit w brzmieniu:

„EUNB może opracowywać projekty wykonawczych standardów technicznych w celu zapewnienia jednolitych warunków stosowania systemu wspólnych decyzji, o którym mowa w niniejszym ustępie, w odniesieniu do wniosków o zezwolenie, o których mowa w art. 84 ust. 1, art. 87 ust. 9, art. 105 i w części 6 załącznika III, w celu ułatwienia podejmowania wspólnych decyzji.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie szóstym i siódmym, zgodnie z procedurą określoną w art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.”;

d) w ust. 3 wprowadza się następujące zmiany:

(i) w akapicie trzecim wyrażenie „Komitet Europejskich Organów Nadzoru Bankowego” zastępuje się wyrażeniem „EUNB”;

- (ii) akapit czwarty otrzymuje brzmienie:

„W przypadku gdy właściwe organy nie podejmą takiej wspólnej decyzji w terminie czterech miesięcy, decyzję o zastosowaniu art. 123, 124 i art. 136 ust. 2 podejmuje w ujęciu skonsolidowanym organ odpowiedzialny za nadzór skonsolidowany po należyтым uwzględnieniu oceny ryzyka przedsiębiorstw zależnych przeprowadzonej przez właściwe organy. Jeżeli pod koniec okresu czterech miesięcy dowolny z zainteresowanych właściwych organów skieruje sprawę do EUNB zgodnie z art. 19 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, organ odpowiedzialny za nadzór skonsolidowany odracza podjęcie decyzji i czeka na decyzję, którą EUNB może podjąć zgodnie z art. 19 ust. 3 tego rozporządzenia, oraz podejmuje decyzję zgodnie z decyzją EUNB. Termin czterech miesięcy uznaje się za termin zakończenia postępowania pojednawczego w rozumieniu tego rozporządzenia. EUNB podejmuje decyzję w ciągu jednego miesiąca. Sprawy nie kieruje się do EUNB, jeśli termin czterech miesięcy upłynął lub jeśli wspólna decyzja została podjęta.”;

- (iii) akapit piąty otrzymuje brzmienie:

„Decyzję o zastosowaniu art. 123, 124 i art. 136 ust. 2 podejmują odpowiednie właściwe organy odpowiedzialne za nadzorowanie przedsiębiorstw zależnych dominującej instytucji kredytowej w Unii lub dominującej finansowej spółki holdingowej w Unii w ujęciu indywidualnym lub subskonsolidowanym, po należyтым rozpatrzeniu opinii i zastrzeżeń wyrażonych przez organ odpowiedzialny za nadzór skonsolidowany. Jeżeli pod koniec okresu czterech miesięcy dowolny z zainteresowanych właściwych organów skieruje sprawę do EUNB zgodnie z art. 19 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, właściwe organy odraczają podjęcie decyzji i czekają na decyzję, którą EUNB podejmuje zgodnie z art. 19 ust. 4 tego rozporządzenia, oraz podejmują swoją decyzję zgodnie z decyzją EUNB. Termin czterech miesięcy uznaje się za termin zakończenia postępowania pojednawczego w rozumieniu tego rozporządzenia. EUNB podejmuje decyzję w ciągu jednego miesiąca. Sprawy nie kieruje się do EUNB, jeśli termin czterech miesięcy upłynął lub jeśli wspólna decyzja została podjęta.”;

- (iv) akapit siódmy otrzymuje brzmienie:

„W przypadku gdy przeprowadzano konsultacje z EUNB, wszystkie właściwe organy biorą pod uwagę jego zalecenia i wyjaśniają wszelkie istotne odstępstwa od nich.”;

- (v) akapit dziesiąty otrzymuje brzmienie:

„EUNB może opracowywać projekty wykonawczych standardów technicznych w celu zapewnienia jednolitych warunków stosowania procesu podejmowania wspólnej decyzji, o którym mowa w niniejszym ustępie, w odniesieniu do zastosowania art. 123 i 124 oraz art. 136 ust. 2 oraz w celu ułatwienia podejmowania wspólnych decyzji.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie dziesiątym, zgodnie z procedurą określoną w art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.”;

- 33) w art. 130 ust. 1 akapit pierwszy i drugi otrzymują brzmienie:

„1. W przypadku wystąpienia sytuacji kryzysowej, w tym w sytuacji określonej w art. 18 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, lub w sytuacji niekorzystnych zmian na rynkach, która to sytuacja potencjalnie zagraża płynności na rynku i stabilności systemu finansowego w którymkolwiek z państw członkowskich, w którym grupa otrzymała zezwolenie na działalność lub w którym umiejscowione są ważne oddziały, o których mowa w art. 42a, organ odpowiedzialny za nadzór skonsolidowany, zgodnie z rozdziałem 1 sekcją 2, zawiadamia tak szybko, jak to możliwe, EUNB, ERRS oraz organy, o których mowa w akapicie czwartym art. 49 i 50, oraz przekazuje im wszystkie informacje kluczowe dla realizacji ich zadań. Obowiązki te mają zastosowanie w stosunku do wszystkich właściwych organów, o których mowa w art. 125 i 126 oraz do właściwego organu określonego w art. 129 ust. 1.

Jeżeli organ, o którym mowa w art. 49 akapit czwarty, po weźmie wiadomość o sytuacji opisanej w akapicie pierwszym, zawiadamia o tym w najkrótszym możliwym terminie właściwe organy określone w art. 125 i 126 oraz EUNB.”;

- 34) w art. 131 akapit trzeci otrzymuje brzmienie:

„Właściwe organy odpowiedzialne za udzielenie zezwolenia przedsiębiorstwu zależnemu przedsiębiorstwa dominującego będącego instytucją kredytową mogą, na mocy dwustronnego porozumienia i zgodnie z art. 28 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, przekazać swoje kompetencje w zakresie nadzoru właściwym organom, które udzieliły zezwolenia przedsiębiorstwu dominującemu i sprawują nad nim nadzór, tak aby organy te mogły przejąć odpowiedzialność za nadzór nad tym przedsiębiorstwem zależnym zgodnie z niniejszą dyrektywą. EUNB jest powiadamiany o istnieniu i treści takich porozumień. Przesyła on te informacje właściwym organom pozostałych państw członkowskich oraz Europejskiemu Komitetowi Bankowemu.”;

- 35) w art. 131a wprowadza się następujące zmiany:

- a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Organ odpowiedzialny za nadzór konsolidujący ustanawia kolegia organów nadzoru w celu ułatwienia realizacji zadań, o których mowa w art. 129 i art. 130 ust. 1, oraz, w oparciu o wymogi poufności, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, oraz zgodnie z prawem Unii, gwarantuje, w odpowiednich przypadkach, odpowiednią koordynację i współpracę z właściwymi organami państw trzecich.

EUNB przyczynia się do wspierania wydajnego, skutecznego i konsekwentnego funkcjonowania kolegiów organów nadzoru, o których mowa w niniejszym artykule, oraz monitoruje takie ich funkcjonowanie, zgodnie z art. 21 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010. EUNB, jeżeli uzna to za stosowne, uczestniczy w tym procesie i jest uznawana za właściwy organ dla tego celu.

Kolegia organów nadzoru zapewniają ramy umożliwiające organowi odpowiedzialnemu za nadzór konsolidujący, EUNB i pozostałym zainteresowanym właściwym organom realizację następujących zadań:

- a) wymiany informacji między nimi i z Europejskim Urzędem Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Bankowego) zgodnie z art. 21 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010;
- b) akceptacji, w odpowiednich przypadkach, powierzania zadań na zasadzie dobrowolności i delegowania obowiązków na zasadzie dobrowolności;
- c) określania programów nadzoru na podstawie oceny ryzyka grupy zgodnie z art. 124;
- d) zwiększenia efektywności nadzoru poprzez wyeliminowanie powielających się wymogów nadzorczych, włącznie z tymi, które dotyczą wniosków o dostarczenie informacji, o których mowa w art. 130 ust. 2 i art. 132 ust. 2;
- e) konsekwentnego stosowania wymogów ostrożnościowych na mocy niniejszej dyrektywy w stosunku do wszystkich podmiotów w ramach grupy bankowej, bez uszczerbku dla opcji i swobody działania przewidzianych w przepisach unijnych;
- f) stosowania art. 129 ust. 1 lit. c) z uwzględnieniem pracy wykonywanej przez inne fora utworzone w tym obszarze.

Właściwe organy i wchodzące w skład kolegiów organów nadzoru oraz EUNB ściśle ze sobą współpracują. Wymogi poufności wynikające z rozdziału 1 sekcja 2 nie zakazują właściwym organom wymiany informacji poufnych w ramach kolegiów organów nadzoru. Ustanawianie i funkcjonowanie kolegiów organów nadzoru nie wpływa na prawa i obowiązki właściwych organów na mocy niniejszej dyrektywy.”;

b) w ust. 2:

(i) akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„W celu zapewnienia spójnej harmonizacji niniejszego artykułu EUNB może opracowywać projekty regulacyjnych standardów technicznych pod kątem określenia ogólnych warunków funkcjonowania kolegiów organów nadzoru.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie drugim, zgodnie z procedurą określoną w z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

W celu zapewnienia jednolitych warunków stosowania niniejszego artykułu, EUNB może opracowywać projekty wykonawczych standardów technicznych pod kątem ustalenia zasad operacyjnego funkcjonowania kolegiów organów nadzoru.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie czwartym, zgodnie z procedurą określoną w art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.”;

(ii) akapit szósty otrzymuje brzmienie:

„Z zastrzeżeniem wymogów poufności wynikających z rozdziału 1 sekcja 2 organ odpowiedzialny za nadzór skonsolidowany informuje EUNB o działaniach kolegium organów nadzoru, w tym o sytuacjach kryzysowych, oraz przekazuje EUNB wszystkie informacje, które są szczególnie istotne w kontekście konwergencji w zakresie nadzoru.”;

36) w art. 132 ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

a) po akapicie pierwszym dodaje się akapity w brzmieniu:

„Właściwe organy współpracują z EUNB na potrzeby niniejszej dyrektywy, zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1093/2010.

Właściwe organy udzielają EUNB niezwłocznie wszelkich informacji niezbędnych mu do wypełniania jego obowiązków wynikających z niniejszej dyrektywy i rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, zgodnie z art. 35 tego rozporządzenia.”;

b) dodaje się akapit w brzmieniu:

„Właściwe organy mogą powiadamiać EUNB o sytuacjach, w których:

- a) właściwy organ nie przekazał istotnych informacji; lub
- b) wniosek o współpracę, w szczególności dotyczący wymiany stosownych informacji, został rozpatrzony odmownie, lub w których nie podjęto w sprawie tego wniosku żadnych działań w odpowiednim terminie.

Bez uszczerbku dla art. 258 TFUE w takich przypadkach EUNB może, w sytuacjach, o których mowa w akapicie siódmym, skorzystać z uprawnień przysługujących mu na mocy art. 19 rozporządzenia UE nr 1093/2010.”;

37) w art. 140 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Właściwe organy odpowiedzialne za nadzór skonsolidowany sporządzają wykazy finansowych spółek holdingowych określonych w art. 71 ust. 2. Wykazy te są przekazywane właściwym organom pozostałych państw członkowskich, EUNB i Komisji.”;

38) w art. 143 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 2 wprowadza się następujące zmiany:

(i) na końcu akapitu pierwszego dodaje się zdanie w brzmieniu:

„EUNB pomaga Komisji i Europejskiemu Komitetowi Bankowemu w wypełnianiu tych zadań, w tym określając, czy tego rodzaju wytyczne powinny podlegać aktualizacji.”;

(ii) akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Właściwy organ przeprowadzający weryfikację, o której mowa w ust. 1 akapit pierwszy, uwzględnia takie wytyczne. Do tego celu przed podjęciem decyzji właściwy organ zasięga opinii EUNB.”;

b) w ust. 3 akapit czwarty otrzymuje brzmienie:

„Opracowywane są techniki nadzoru umożliwiające osiągnięcie celów skonsolidowanego nadzoru określonych w niniejszym rozdziale, o czym informowane są pozostałe zaangażowane właściwe organy, EUNB i Komisja.”;

39) w art. 144 dodaje się akapity w brzmieniu:

„W celu zapewnienia jednolitych warunków stosowania niniejszego artykułu, EUNB opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych w celu określenia formatu, struktury, spisu treści i daty corocznej publikacji ujawnień, o których mowa w niniejszym artykule. EUNB przedstawi Komisji te projekty wykonawczych standardów technicznych do dnia 1 stycznia 2014 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie trzecim, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.”;

40) w art. 150 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„3. EUNB opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych w celu zapewnienia jednolitych warunków stosowania niniejszej dyrektywy w odniesieniu do warunków stosowania:

a) pkt 15–17 załącznika V;

b) pkt 23 lit. l załącznika V w odniesieniu do ustanawiania kryteriów ustalania właściwego stosunku między stałym a zmiennym składnikiem całkowitego wynagrodzenia oraz pkt 23 lit. o) ppkt (ii) załącznika V w odniesieniu do określania klas instrumentów spełniających warunki określone w tym punkcie;

c) części 2 załącznika VI w odniesieniu do ustanawiania czynników ilościowych, o których mowa w pkt 12, czynników jakościowych, o których mowa w pkt 13, i wzorca, o którym mowa w pkt 14;

EUNB przedstawi Komisji te projekty wykonawczych standardów technicznych do dnia 1 stycznia 2014 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą określoną w art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.”;

41) w art. 156 wprowadza się następujące zmiany:

a) wyrażenie „Komitet Europejskich Organów Nadzoru Bankowego” we wszelkich formach gramatycznych zastępuje się wyrażeniem „EUNB”;

b) akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Komisja, we współpracy z EUNB i państwami członkowskimi, oraz uwzględniając wkład Europejskiego Banku Centralnego, monitoruje okresowo, czy niniejsza dyrektywa, wraz z dyrektywą 2006/49/WE, ma znaczący wpływ na cykl gospodarczy i w świetle tej analizy rozważa, czy uzasadnione byłoby podjęcie środków naprawczych.”.

Artykuł 10

Zmiany w dyrektywie 2006/49/WE

W dyrektywie 2006/49/WE wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 18 dodaje się akapit w brzmieniu:

„5. Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Bankowego) (zwany dalej »EUNB«) ustanowiony rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 (*) może opracowywać projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia metod oceny, zgodnie z którymi właściwe organy wykorzystują do wyliczania wymogów kapitałowych zgodnie z niniejszą dyrektywą.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą określoną w art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

(*) Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 12.”;

2) w art. 22 ust. 1 dodaje się akapit w brzmieniu:

„W przypadku gdy właściwe organy odstępują od obowiązku stosowania wymogów kapitałowych w ujęciu skonsolidowanym, o których mowa w niniejszym artykule, powiadamiają o tym Komisję i EUNB.”;

3) w art. 32 ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

a) akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Właściwe organy powiadamiają o tych procedurach EUNB, Radę i Komisję.”;

b) dodaje się akapit w brzmieniu:

„EUNB wydaje wytyczne związane z procedurami, o których mowa w niniejszym ustępie.”;

- 4) art. 36 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa członkowskie wyznaczają właściwe organy mające zadanie wykonywania obowiązków przewidzianych niniejszą dyrektywą. Powiadamiają one o tym EUNB i Komisję, zaznaczając podział obowiązków.”;

- 5) w art. 38 ust. 1 dodaje się akapity w brzmieniu:

„Właściwe organy współpracują z EUNB na potrzeby niniejszej dyrektywy zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1093/2010.

Właściwe organy udzielają EUNB niezwłocznie wszelkich informacji niezbędnych mu do wypełniania jego obowiązków wynikających z niniejszej dyrektywy i rozporządzenia (UE) nr 1093/2010 zgodnie z art. 35 tego rozporządzenia.”.

Artykuł 11

Zmiany w dyrektywie 2009/65/WE

W dyrektywie 2009/65/WE wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 5 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„8. W celu zapewnienia spójnej harmonizacji niniejszego artykułu, Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych) (zwany dalej »EUNGiPW«) ustanowiony rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1095/2010 (*) może opracowywać projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia informacji, które należy udostępnić właściwym organom we wniosku o zezwolenie na prowadzenie działalności przez UCITS.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą określoną w art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

(*) Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 84.”;

- 2) w art. 6 ust. 1 dodaje się akapit w brzmieniu:

„EUNGiPW powiadamiany jest o każdym udzielonym zezwoleniu i zamieszcza na swojej stronie internetowej aktualną listę spółek zarządzających, które otrzymały zezwolenie.”;

- 3) w art. 7 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„6. W celu zapewnienia spójnej harmonizacji niniejszego artykułu EUNGiPW może opracowywać projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia:

- a) informacji, jakich należy udzielić właściwym organom we wniosku spółki zarządzającej o wydanie zezwolenia, w tym programu działalności;
- b) wymogów, jakie mają zastosowanie do spółki zarządzającej zgodnie z ust. 2, oraz informacji dotyczących powiadomienia przewidzianych w ust. 3;

- c) wymogów mających zastosowanie do akcjonariuszy i uczestników posiadających znaczne pakiety akcji, jak również przeszkód, które mogą uniemożliwiać właściwym organom skuteczne wykonywanie funkcji nadzorczych przewidzianych w art. 8 ust. 1 niniejszej dyrektywy i art. 10 ust. 1–2 dyrektywy 2004/39/WE, zgodnie z art. 11 niniejszej dyrektywy.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

W celu zapewnienia jednolitych warunków stosowania niniejszego artykułu EUNGiPW może opracowywać projekty wykonawczych standardów technicznych w celu określenia warunków stosowania standardowych formularzy, wzorów i procedur dotyczących powiadomień lub przekazywania informacji przewidzianych w lit. a) i b) akapitu pierwszego.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie trzecim, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.”;

- 4) art. 9 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Państwa członkowskie informują EUNGiPW oraz Komisję o wszelkich ogólnych trudnościach, jakie UCITS napotyka przy wprowadzaniu do obrotu swoich jednostek uczestnictwa w państwach trzecich.

Komisja analizuje niezwłocznie te trudności w celu znalezienia odpowiedniego rozwiązania. EUNGiPW wspomaga Komisję w wykonywaniu tego zadania.”;

- 5) w art. 11 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„3. W celu zapewnienia spójnej harmonizacji niniejszej dyrektywy EUNGiPW, w oparciu o niniejszy artykuł, może opracowywać projekty regulacyjnych standardów technicznych, aby sporządzić wyczerpujący wykaz informacji dotyczących art. 10b ust. 4 dyrektywy 2004/39/WE, które potencjalni nabywcy muszą umieścić w swoich powiadomieniach, bez uszczerbku dla art. 10a ust. 2 tej dyrektywy.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

W celu zapewnienia jednolitych warunków stosowania niniejszego artykułu EUNGiPW, w oparciu o niniejszy artykuł, może opracowywać projekty wykonawczych standardów technicznych w celu stworzenia standardowych formularzy, wzorów i procedur dotyczących warunków procesu konsultacji między odpowiednimi właściwymi organami, dotyczących art. 10 ust. 4 dyrektywy 2004/39/WE.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie trzecim, zgodnie z procedurą określoną w art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.”;

6) w art. 12 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 3 wprowadza się następujące zmiany:

(i) akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„3. Bez uszczerbku dla art. 116, Komisja przyjmuje, w formie aktów delegowanych zgodnie z art. 112 ust. 2, 3 i 4 i z zastrzeżeniem warunków art. 112a i 112 b, środki określające procedury i ustalenia, o których mowa w ust. 1 akapit drugi lit. a), oraz struktury i wymogi organizacyjne w celu zminimalizowania konfliktów interesów, o których mowa w ust. 1 akapit drugi lit. b).”;

(ii) skreśla się akapit drugi;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„4. W celu zapewnienia jednolitych warunków stosowania niniejszego artykułu EUNGiPW może opracowywać projekty wykonawczych standardów technicznych w celu ustalenia warunków stosowania aktów delegowanych przyjmowanych przez Komisję w zakresie procedur, ustaleń, struktur i wymogów organizacyjnych, o których mowa w ust. 3.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.”;

7) w art. 14 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 2 wprowadza się następujące zmiany:

(i) w akapicie pierwszym zdanie wprowadzające otrzymuje brzmienie:

„2. Bez uszczerbku dla art. 116 Komisja przyjmuje, w formie aktów delegowanych zgodnie z art. 112 ust. 2, 3 i 4 i z zastrzeżeniem warunków art. 112a i 112b, środki mające na celu zapewnienie, że spółka zarządzająca wywiązuje się z obowiązków określonych w ust. 1, a zwłaszcza w celu:”;

(ii) uchyla się akapit drugi;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„3. W celu zapewnienia jednolitych warunków stosowania niniejszego artykułu EUNGiPW może opracowywać projekty wykonawczych standardów technicznych w celu określenia przyjmowanych przez Komisję aktów delegowanych dotyczących kryteriów, zasad i kroków, o których mowa w ust. 2.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą określoną w art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.”;

8) w art. 17 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„10. W celu zapewnienia spójnej harmonizacji niniejszego artykułu EUNGiPW może opracowywać projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia informacji, które należy udostępnić zgodnie z ust. 1, 2, 3, 8 i 9.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

W celu zapewnienia jednolitych warunków stosowania niniejszego artykułu EUNGiPW może opracowywać projekty wykonawczych standardów technicznych, by ustanawiać standardowe formularze, wzory i procedury do celów przekazywania informacji zgodnie z ust. 3 i 9.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie trzecim, zgodnie z procedurą określoną w art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.”;

9) w art. 18 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„4a. W celu zapewnienia spójnej harmonizacji niniejszego artykułu EUNGiPW może opracowywać projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia informacji, które należy udostępnić zgodnie z ust. 1, 2 i 4.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

W celu zapewnienia jednolitych warunków stosowania niniejszego artykułu EUNGiPW może opracowywać projekty wykonawczych standardów technicznych, by ustanawiać standardowe formularze, wzory i procedury do celów przekazywania informacji zgodnie z ust. 2 i 4.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie trzecim, zgodnie z procedurą określoną w art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.”;

10) w art. 20 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„5. W celu zapewnienia spójnej harmonizacji niniejszego artykułu EUNGiPW może opracowywać projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia informacji, które należy przekazać właściwym organom we wniosku dotyczącym zarządzania UCTIS mającego siedzibę w innym państwie członkowskim.

Komisja może przyjmować regulacyjne standardy techniczne, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą określoną w art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

W celu zapewnienia jednolitych warunków stosowania niniejszego artykułu EUNGiPW może opracowywać projekty wykonawczych standardów technicznych, by ustanawiać standardowe formularze, wzory i procedury do celów wymiany informacji.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie trzecim, zgodnie z procedurą określoną w art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.”;

11) w art. 21 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Jeżeli mimo środków podjętych przez właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego spółki zarządzającej – lub jeśli te środki okazały się niewystarczające albo są one niedostępne w danym państwie członkowskim – spółka zarządzająca nadal odmawia przedstawienia informacji, o które wystąpiło państwo członkowskie goszczące spółkę zarządzającą zgodnie z ust. 2 lub nadal narusza przepisy prawne lub wykonawcze, o których mowa w tym samym akapicie, obowiązujące w państwie członkowskim goszczącym spółkę zarządzającą, właściwe organy państwa członkowskiego goszczącego spółkę zarządzającą mogą podjąć następujące działania:

- a) po powiadomieniu właściwych organów macierzystego państwa członkowskiego spółki zarządzającej, przedsięwziąć stosowne środki, w tym środki wynikające z art. 98 i 99, w celu niedopuszczenia do dalszych naruszeń albo zastosowania kary w odpowiedzi na dalsze naruszenia, oraz – w razie potrzeby – pozbawienia tej spółki zarządzającej możliwości wykonywania dalszych transakcji na swoim terytorium. Państwa członkowskie zapewniają, aby na ich terytoriach możliwe było doręczanie dokumentów prawnych niezbędnych do podjęcia tych środków wobec spółek zarządzających. Jeżeli usługą świadczoną w państwie członkowskim goszczącym spółkę zarządzającą jest zarządzanie UCITS, państwo członkowskie goszczące spółkę zarządzającą może zażądać, aby spółka zarządzająca zaprzestała zarządzania UCITS; lub
- b) jeżeli uznają, że właściwy organ macierzystego państwa członkowskiego spółki zarządzającej nie podjął wystarczających kroków, mogą powiadomić o tej sprawie EUNGiPW, który może skorzystać z uprawnień przysługujących mu na mocy art. 19 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.”;

b) w ust. 7 akapity pierwszy i drugi otrzymują brzmienie:

„7. Przed zastosowaniem procedury ustanowionej w ust. 3, 4 lub 5 właściwe organy państwa członkowskiego goszczącego spółkę zarządzającą mogą, w nagłych przypadkach, zastosować wszelkie środki ostrożności niezbędne do ochrony interesów inwestorów i innych osób, na rzecz których świadczone są usługi. Komisja, EUNGiPW i właściwe organy innych zainteresowanych państw członkowskich są jak najszybciej informowane o takich środkach.

Po konsultacjach z właściwymi organami zainteresowanych państw członkowskich Komisja może zdecydować,

że dane państwo członkowskie musi zmienić lub uchylić te środki, bez uszczerbku dla uprawnień EUNGiPW określonych w art. 17 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.”;

c) w ust. 9 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„9. Państwa członkowskie informują EUNGiPW oraz Komisję o liczbie i charakterze przypadków odmowy wydania zezwolenia na podstawie art. 17 lub odrzucenia wniosku na podstawie art. 20 oraz o zastosowaniu wszelkich środków na podstawie ust. 5 niniejszego artykułu.”;

12) w art. 23 ust. 6 wprowadza się następujące zmiany:

a) akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„6. Komisja może przyjmować, w formie aktów delegowanych zgodnie z art. 112 ust. 2, 3 i 4 i z zastrzeżeniem warunków art. 112a i 112b, środki odnośnie do środków, jakie powinien podjąć depozytariusz, aby wywiązać się z obowiązków wobec UCITS, którym zarządza spółka zarządzająca prowadząca przedsiębiorstwo w innym państwie członkowskim, łącznie z danymi, które należy włączyć do umowy standardowej zawieranej przez depozytariusza i spółkę zarządzającą zgodnie z ust. 5.”;

b) uchyla się akapit drugi;

13) w art. 29 dodaje się ustępy w brzmieniu:

„5. W celu zapewnienia spójnej harmonizacji niniejszej dyrektywy EUNGiPW może opracowywać projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia:

- a) informacji, jakich należy udzielić właściwym organom we wniosku spółki inwestycyjnej o wydanie zezwolenia, w tym programu działań; oraz
- b) przeszkód, które mogą uniemożliwiać właściwym organom skuteczne sprawowanie funkcji nadzorczych, zgodnie z ust. 1 lit. c).

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

6. W celu zapewnienia jednolitych warunków stosowania niniejszego artykułu EUNGiPW może opracowywać projekty wykonawczych standardów technicznych, by ustanawiać standardowe formularze, wzory i procedury do celów przekazywania, o których mowa w ust. 5 akapit pierwszy lit. a).

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą określoną w art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.”;

14) art. 32 ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Państwa członkowskie informują EUNGiPW oraz Komisję o tym, które spółki inwestycyjne korzystają z odstępstw przewidzianych w ust. 4 i 5.”;

15) w art. 33 ust. 6 wprowadza się następujące zmiany:

a) akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„6. Komisja może przyjmować, w formie aktów delegowanych zgodnie z art. 112 ust. 2, 3 i 4 i z zastrzeżeniem warunków art. 112a i 112b, środki odnośnie do środków, jakie powinien podjąć depozytariusz, aby wywiązać się z obowiązków wobec UCITS, którym zarządza spółka zarządzająca prowadząca przedsiębiorstwo w innym państwie członkowskim, łącznie z danymi, które należy włączyć do umowy standardowej zawieranej przez depozytariusza i spółkę zarządzającą zgodnie z ust. 5.”;

b) uchyla się akapit drugi;

16) w art. 43 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 5:

(i) akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„5. Komisja może przyjmować, w formie aktów delegowanych zgodnie z art. 112 ust. 2, 3 i 4 i z zastrzeżeniem warunków art. 112a i 112b, środki określające szczegółową zawartość, format i sposób udostępnienia informacji, o których mowa w ust. 1 i 3.”;

(ii) uchyla się akapit drugi;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„6. W celu zapewnienia jednolitych warunków stosowania niniejszego artykułu EUNGiPW może opracowywać projekty wykonawczych standardów technicznych w celu określenia warunków stosowania przyjmowanych przez Komisję aktów delegowanych dotyczących zawartości, formatu i sposobu udostępniania informacji, o których mowa w ust. 1 i 3 niniejszego artykułu.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą określoną w art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.”;

17) w art. 50 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„4. W celu zapewnienia spójnej harmonizacji niniejszego artykułu EUNGiPW może opracowywać projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia warunków stosowania przepisów dotyczących kategorii aktywów, w które mogą inwestować UCITS zgodnie z niniejszym artykułem i z przyjętymi przez Komisję aktami delegowanymi dotyczącymi takich przepisów.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.”;

18) w art. 51 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Właściwe organy zapewniają udostępnianie EUNGiPW, zgodnie z art. 35 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010, oraz Europejskiej Radzie ds. Ryzyka Systemowego (»ERRS«), ustanowionej rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1092/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie wspólnotowego nadzoru makroostrożnościowego nad systemem finansowym i ustanowienia Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego (*) zgodnie z art. 15 tego rozporządzenia, wszelkich informacji otrzymanych na mocy akapitu trzeciego, zagregowanych w odniesieniu do wszystkich spółek zarządzających lub inwestycyjnych, które podlegają ich nadzorowi, w celu monitorowania ryzyka systemowego na szczeblu Unii.

(*) Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 1.”;

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Bez uszczerbku dla art. 116 Komisja przyjmuje, w formie aktów delegowanych zgodnie z art. 112 ust. 2, 3 i 4 i z zastrzeżeniem warunków art. 112a i 112b, środki określające:

a) kryteria oceny adekwatności procesu zarządzania ryzykiem stosowanego przez spółkę zarządzającą zgodnie z ust. 1 akapit pierwszy;

b) szczegółowe przepisy dotyczące odpowiedniej i niezależnej wyceny wartości instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym; oraz

c) szczegółowe przepisy dotyczące treści informacji i procedury, jaką należy zastosować w celu przekazania informacji, o których mowa w ust. 1 akapit trzeci, właściwym organom macierzystego państwa członkowskiego spółki zarządzającej.”;

c) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„5. W celu zapewnienia jednolitych warunków stosowania niniejszego artykułu EUNGiPW może opracowywać projekty wykonawczych standardów technicznych w celu określenia warunków stosowania przyjmowanych przez Komisję aktów delegowanych dotyczących kryteriów i zasad, o których mowa w ust. 4.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.”;

19) art. 52 ust. 4 akapit trzeci otrzymuje brzmienie:

„Państwa członkowskie przesyłają EUNGiPW i Komisji wykaz kategorii obligacji, o których mowa w akapicie pierwszym, wraz z kategoriami upoważnionych do emitowania obligacji emitentów, zgodnie z przepisami i uzgodnieniami w zakresie nadzoru wymienionymi w tym akapicie, odpowiadających kryteriom określonym w niniejszym artykule. Zawiadomienie określające status oferowanych gwarancji jest załączone do tych wykazów. Komisja i EUNGiPW niezwłocznie przekazują te informacje pozostałym państwom członkowskim wraz z uwagami, które uznają za stosowne, a także udostępniają te informacje opinii publicznej na swojej stronie internetowej. Takie informacje mogą być przedmiotem wymiany poglądów w ramach Europejskiego Komitetu Papierów Wartościowych, o którym mowa w art. 112 ust. 1.”;

20) w art. 60 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 6:

(i) w akapicie pierwszym część wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„6. Komisja może przyjmować, w formie aktów delegowanych zgodnie z art. 112 ust. 2, 3 i 4 i z zastrzeżeniem warunków art. 112a i 112b, środki określające.”;

(ii) uchyla się akapit drugi;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„7. W celu zapewnienia jednolitych warunków stosowania niniejszego artykułu EUNGiPW może opracowywać projekty wykonawczych standardów technicznych w celu określenia warunków stosowania przyjmowanych przez Komisję aktów delegowanych dotyczących umowy, środków i procedur, o których mowa w ust. 6.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą określoną w art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.”;

21) w art. 61 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Komisja może przyjmować, w formie aktów delegowanych zgodnie z art. 112 ust. 2, 3 i 4 i z zastrzeżeniem warunków art. 112a i 112b, środki określające dokładniej:

a) szczegółowe kwestie, które muszą zostać włączone do umowy, o której mowa w ust. 1; oraz

b) rodzaje nieprawidłowości wspomnianych w ust. 2, które uznaje się za mające negatywny wpływ na UCITS powiązane.”;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„4. W celu zapewnienia jednolitych warunków stosowania niniejszego artykułu EUNGiPW może opracowywać projekty wykonawczych standardów technicznych w celu określenia warunków stosowania przyjmowanych przez Komisję aktów delegowanych dotyczących umowy, środków i rodzajów nieprawidłowości, o których mowa w ust. 3.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.”;

22) w art. 62 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Komisja może przyjmować, w formie aktów delegowanych zgodnie z art. 112 ust. 2, 3 i 4 i z zastrzeżeniem warunków art. 112a i 112b, środki określające treść umowy, o której mowa w ust. 1 akapit pierwszy.”;

23) w art. 64 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Komisja może przyjmować, w formie aktów delegowanych zgodnie z art. 112 ust. 2, 3 i 4 i z zastrzeżeniem warunków art. 112a i 112b, środki określające:

a) format i sposób udostępniania informacji, o których mowa w ust. 1; lub

b) jeżeli UCITS powiązane przekazuje całość lub część swoich aktywów UCITS podstawowemu w zamian za jego jednostki, procedurę wyceny i audytu takiego wkładu rzeczowego oraz rolę w tym procesie depozytariusza UCITS powiązanego.”;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„5. W celu zapewnienia jednolitych warunków stosowania dotyczących przekazywania informacji EUNGiPW może opracowywać projekty wykonawczych standardów technicznych w celu określenia warunków stosowania przyjmowanych przez Komisję aktów delegowanych dotyczących formatu i sposobu udostępniania informacji oraz procedury, o których mowa w ust. 4.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.”;

24) w art. 69 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„5. W celu zapewnienia spójnej harmonizacji niniejszego artykułu EUNGiPW może opracowywać projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia przepisów dotyczących zawartości prospektu emisyjnego, sprawozdania rocznego oraz sprawozdania półrocznego, określonej w załączniku I, jak również formatu tych dokumentów.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.”;

25) w art. 75 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Komisja może przyjmować, w formie aktów delegowanych zgodnie z art. 112 ust. 2, 3 i 4 i z zastrzeżeniem warunków art. 112a i 112b, środki określające konkretne warunki, które muszą zostać spełnione w przypadku udostępniania prospektu emisyjnego na trwałym nośniku innym niż papier lub za pośrednictwem strony internetowej, która nie stanowi trwałego nośnika informacji.”;

26) w art. 78 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 7 otrzymuje brzmienie:

„7. Komisja przyjmuje, w formie aktów delegowanych zgodnie z art. 112 ust. 2, 3 i 4 i z zastrzeżeniem warunków art. 112a i 112b, środki określające:

- a) szczegółową i wyczerpującą zawartość kluczowych informacji dla inwestorów, o których mowa w ust. 2, 3 i 4 i które muszą być udostępniane inwestorom;
- b) szczegółową i wyczerpującą zawartość kluczowych informacji dla inwestorów, które muszą być udostępniane inwestorom w następujących przypadkach szczególnych:
 - (i) w przypadku UCITS posiadających różne subfundusze, kluczowe informacje dla inwestorów, które muszą być udostępniane inwestorom nabywającym jednostki poszczególnych subfunduszy, w tym na temat sposobu zmiany jednego subfunduszu na drugi oraz kosztów z tym związanych;
 - (ii) w przypadku UCITS oferujących różne kategorie jednostek – kluczowe informacje dla inwestorów, które muszą być udostępniane inwestorom nabywającym poszczególne kategorie jednostek;
 - (iii) w przypadku modeli typu fundusz funduszy, kluczowe informacje dla inwestorów, które muszą być udostępniane inwestorom nabywającym jednostki UCITS inwestującego w inne UCITS lub inne przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania, o których mowa w art. 50 ust. 1 lit. e);
 - (iv) w przypadku modeli funduszy podstawowych i powiązanych, kluczowe informacje dla inwestorów, które muszą być udostępniane inwestorom nabywającym jednostki UCITS powiązanego; oraz
 - (v) w przypadku UCITS strukturyzowanych, UCITS z ochroną kapitału lub innych podobnych UCITS, kluczowe informacje dla inwestorów, które muszą być udostępniane inwestorom w związku ze szczególnymi cechami takich UCITS; oraz
- c) szczególne informacje o określonych w ust. 5 formacie i sposobie przedstawiania kluczowych informacji dla inwestorów, które muszą być udostępniane inwestorom.”;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„8. W celu zapewnienia jednolitych warunków stosowania niniejszego artykułu EUNGiPW może opracowywać projekty wykonawczych standardów technicznych w celu określenia warunków stosowania przyjmowanych przez Komisję zgodnie z ust. 7 aktów delegowanych dotyczących informacji, o których mowa w ust. 3.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą określoną w art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.”;

27) art. 81 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Komisja może przyjmować, w formie aktów delegowanych zgodnie z art. 112 ust. 2, 3 i 4 i z zastrzeżeniem warunków art. 112a i 112b, środki określające konkretne warunki, które muszą zostać spełnione w przypadku dostarczania kluczowych informacji dla inwestorów na trwałym nośniku innym niż papier lub za pośrednictwem strony internetowej, która nie stanowi trwałego nośnika.”;

28) w art. 83 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„3. W celu zapewnienia spójnej harmonizacji niniejszego artykułu EUNGiPW może opracowywać projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia wymogów wynikających z niniejszego artykułu dotyczących zaciągania pożyczek.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.”;

29) w art. 84 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„4. W celu zapewnienia spójnej harmonizacji niniejszego artykułu EUNGiPW może opracowywać projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia warunków, jakie musi spełnić UCITS po przyjęciu czasowego zawieszenia odkupu lub umorzenia jednostek UCITS, o którym mowa w ust. 2 lit. a), po podjęciu decyzji o zawieszeniu.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.”;

30) art. 95 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 95

1. Komisja może przyjmować, w formie aktów delegowanych zgodnie z art. 112 ust. 2, 3 i 4 i z zastrzeżeniem warunków art. 112a i 112b, środki określające:

a) zakres informacji, o których mowa w art. 91 ust. 3;

- b) ułatwienie właściwym organom państwa członkowskiego goszczącego UCITS dostępu do informacji lub dokumentów, o których mowa w art. 93 ust. 1, 2 i 3 zgodnie z art. 93 ust. 7.

2. W celu zapewnienia jednolitych warunków stosowania art. 93 EUNGiPW może opracowywać projekty wykonawczych standardów technicznych w celu określenia:

- a) formatu i treści standardowego modelu powiadomienia w formie pisemnej stosowanego przez UCITS do celów powiadomienia, o którym mowa w art. 93 ust. 1 łącznie ze wskazaniem, do których dokumentów odnosi się tłumaczenie;
- b) formy i treści standardowego modelu zaświadczenia stosowanego przez właściwe organy państw członkowskich, przewidzianego w art. 93 ust. 3;
- c) procedury wymiany informacji oraz wykorzystywania łączności elektronicznej przez właściwe organy do celów powiadamiania zgodnie z art. 93.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą określoną w art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.”;

31) art. 97 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa członkowskie wyznaczają właściwe organy, które wykonują funkcje przewidziane w niniejszej dyrektywie. Powiadamiają one o tym EUNGiPW i Komisję, określając podział obowiązków.”;

32) w art. 101 wprowadza się następujące zmiany:

- a) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„2a. Właściwe organy współpracują z EUNGiPW na potrzeby niniejszej dyrektywy zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1095/2010.

Właściwe organy niezwłocznie udzielają EUNGiPW wszelkich informacji niezbędnych mu do wypełniania jego obowiązków, zgodnie z art. 35 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.”;

- b) ust. 8 i 9 otrzymują brzmienie:

„8. Właściwe organy mogą powiadomić EUNGiPW o sytuacjach, w których wniosek:

- a) o wymianę informacji przewidziany w art. 109 nie został rozpatrzony w odpowiednim terminie lub został odrzucony;
- b) o przeprowadzenie dochodzenia lub kontroli na miejscu przewidziany w art. 110 został odrzucony lub nie został rozpatrzony w odpowiednim terminie; lub

- c) o udzielenie zezwolenia na to, by urzędnicy tego organu towarzyszyli urzędnikom właściwego organu innego państwa członkowskiego, został odrzucony lub nie został rozpatrzony w odpowiednim terminie.

Nie naruszając art. 258 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), EUNGiPW może, w sytuacjach, o których mowa w akapicie pierwszym, skorzystać z uprawnień przysługujących mu na mocy art. 19 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010, bez uszczerbku dla możliwości odmowy działania na wniosek o udzielenie informacji lub o przeprowadzenie dochodzenia przewidziany w ust. 6 niniejszego artykułu oraz dla możliwości podjęcia działania EUNGiPW w tych przypadkach zgodnie z art. 17 tego rozporządzenia.

9. W celu zapewnienia jednolitych warunków stosowania niniejszego artykułu EUNGiPW może opracowywać projekty wykonawczych standardów technicznych w celu opracowywania wspólnych procedur dotyczących współpracy między właściwymi organami w zakresie kontroli na miejscu i dochodzeń, o których mowa w ust. 4 i 5.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą określoną w art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.”;

33) w art. 102 wprowadza się następujące zmiany:

- a) ust. 2 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„2. Ustęp 1 nie stanowi przeszkody dla właściwych organów państw członkowskich w wymianie informacji zgodnie z niniejszą dyrektywą albo innym prawem Unii mającym zastosowanie do UCITS lub do przedsiębiorstw wnoszących wkład do ich działalności. Nie stanowi też przeszkody dla przekazywania tych informacji przez właściwe organy EUNGiPW zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1095/2010 lub ERRS. Informacje te podlegają warunkom zachowania tajemnicy zawodowej określonym w ust. 1.”;

- b) w ust. 5 dodaje się literę w brzmieniu:

„d) EUNGiPW ustanowionym rozporządzeniem (UE) nr 1093/2010, Europejskim Urzędem Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Bankowego) ustanowionym rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1094/2010 (*), Europejskim Urzędem Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru nad Ubezpieczeniami i Pracowniczymi Programami Emerytalnymi) ustanowionym na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 000/2010 (**) oraz ERRS.

(*) Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 12.

(**) Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 48.”;

34) w art. 103 wprowadza się następujące zmiany:

- a) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Państwa członkowskie przekazują EUNGiPW, Komisji oraz pozostałym państwom członkowskim nazwy organów, które mogą otrzymywać informacje na mocy ust. 1.”;

b) ust. 7 otrzymuje brzmienie:

„7. Państwa członkowskie przekazują EUNGIPW, Komisji oraz pozostałym państwom członkowskim nazwy organów, które mogą otrzymywać informacje na mocy ust. 4.”;

35) art. 105 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 105

W celu zapewnienia jednolitych warunków stosowania przepisów niniejszej dyrektywy dotyczących wymiany informacji, EUNGIPW może opracowywać projekty wykonawczych standardów technicznych w celu określenia warunków stosowania dotyczących procedur wymiany informacji między właściwymi organami oraz między właściwymi organami a EUNGIPW.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą określoną w art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.”;

36) w art. 108 ust. 5 wprowadza się następujące zmiany:

a) akapit pierwszy lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) jeżeli to konieczne, przekazują sprawę EUNGIPW, który może podjąć działanie zgodnie z uprawnieniami przyznanymi mu na mocy art. 19 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.”;

b) akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Komisja oraz EUNGIPW są niezwłocznie powiadamiane o wszelkich środkach podjętych na mocy akapitu pierwszego lit. a).”;

37) tytuł rozdziału XIII otrzymuje brzmienie:

„AKTY DELEGOWANE I UPRAWNIENIA WYKONAWCZE”;

38) art. 111 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 111

Komisja może przyjąć zmiany techniczne do niniejszej dyrektywy w następujących obszarach:

- wyjaśnianie definicji w celu zapewnienia spójnej harmonizacji i jednolitego stosowania niniejszej dyrektywy w całej Unii; lub
- dostosowywanie terminologii i formułowanie definicji stosownie do kolejnych aktów dotyczących UCITS i spraw pokrewnych.

Środki, o których mowa w akapicie pierwszym, przyjmowane są w drodze aktów delegowanych zgodnie z art. 112 ust. 2, 3 i 4 i z zastrzeżeniem warunków art. 112a i 112b.”;

39) art. 112 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 112

1. Komisję wspomaga Europejski Komitet Papierów Wartościowych ustanowiony na mocy decyzji Komisji 2001/528/WE.

2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 12, 14, 23, 33, 43, 51, 60, 61, 62, 64, 75, 78, 81, 95 i 111, powierza się Komisji na okres czterech lat od dnia 4 stycznia 2011 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazanych uprawnień w terminie najpóźniej sześciu miesięcy przed zakończeniem okresu czterech lat. Przekazanie uprawnienia jest automatycznie przedłużane na taki sam okres, chyba że Parlament Europejski lub Rada odwołają je zgodnie z art. 112a.

3. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja powiadamia o tym równocześnie Parlament Europejski i Radę.

4. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych przekazywane są Komisji z zastrzeżeniem warunków określonych w art. 112a i 112b.”;

40) dodaje się artykuły w brzmieniu:

„Artykuł 112a

Odwołanie przekazanych uprawnień

1. Przekazanie uprawnień, o których mowa w art. 12, 14, 23, 33, 43, 51, 60, 61, 62, 64, 75, 78, 81, 95 i 111, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub Radę.

2. Instytucja, która rozpoczęła wewnętrzną procedurę w celu podjęcia decyzji, czy odwołać przekazanie uprawnienia, dokłada starań, aby poinformować drugą instytucję i Komisję odpowiednio wcześniej przed podjęciem ostatecznej decyzji, wskazując przekazane uprawnienie, które mogłoby zostać odwołane.

3. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie uprawnienia określonego w tej decyzji. Staje się ona skuteczna natychmiast lub od późniejszej daty, która jest w niej określona. Nie wpływa ona na ważność aktów delegowanych już obowiązujących. Jest ona publikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 112b

Sprzeciw wobec aktów delegowanych

1. Parlament Europejski lub Rada mogą wnieść sprzeciw wobec aktu delegowanego w terminie trzech miesięcy od daty notyfikacji. Z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady termin ten może zostać przedłużony o trzy miesiące.

2. Jeżeli przed upływem terminu, o którym mowa w ust. 1, ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyrażą sprzeciwu wobec aktu delegowanego, akt ten publikowany jest w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* i wchodzi w życie z dniem w nim określonym.

Akt delegowany może zostać opublikowany w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* i wejść w życie przed upływem tego terminu, jeżeli zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformują Komisję o swoim zamiarze niewyrażania sprzeciwu.

3. W przypadku sprzeciwu wobec aktu delegowanego ze strony Parlamentu Europejskiego lub Rady wyrażonego w terminie, o którym mowa w ust. 1, akt delegowany nie wchodzi w życie. Zgodnie z art. 296 TFUE instytucja, która wyraziła sprzeciw, wskazuje powody swego sprzeciwu wobec aktu delegowanego.”.

Artykuł 12

Przegląd

Do dnia 1 stycznia 2014 r. Komisja przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie, w którym określa, czy Europejskie Urzędy Nadzoru przedłożyły projekty regulacyjnych standardów technicznych i projekty wykonawczych standardów technicznych przewidziane w niniejszej dyrektywie, niezależnie od tego, czy ich przedłożenie jest obowiązkowe lub opcjonalne, oraz wszelkie odpowiednie wnioski.

Artykuł 13

Transpozycja

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do spełnienia wymogów art. 1 pkt 1 i 2, art. 2 pkt 1 lit. a), art. 2 pkt 2, 5, 7 i 9, art. 2 pkt 11 lit. b), art. 3 pkt 4, art. 3 pkt 6 lit. a) i b), art. 4 pkt 1) lit. a), art. 4 pkt 3, art. 5 pkt 5 lit. a), art. 5 pkt 5 lit. b) akapit pierwszy, art. 5 pkt 6, 8, 9 (w odniesieniu do art. 18 ust. 3 dyrektywy 2003/71/WE), art. 5 pkt 10, art. 5 pkt 11 lit. a) i b), art. 5 pkt 12, art. 6 pkt 1 (w odniesieniu do art. 5 ust. 3 akapit pierwszy

dyrektywy 2004/39/WE), art. 6 pkt 3, art. 6 pkt 5 lit. a), art. 6 pkt 10, 13, 14 i 16, art. 6 pkt 17 lit. a) i b), art. 6 pkt 18 i 19 (w odniesieniu do art. 53 ust. 3 akapit pierwszy dyrektywy 2004/39/WE), art. 6 pkt 21 lit. a) i b), art. 6 pkt 23 lit. b), art. 6 pkt 24, 25 i 27, art. 7 pkt 12 lit. a), art. 7 pkt 13, 14, 15 i 16, art. 9 pkt 1 lit. a), art. 9 pkt 2, 3, 4, 10, 11, 12, 15, 16, 17, 18, 20, 29 i 32, art. 9 pkt 33 lit. d) ppkt (ii)–(iv), art. 9 pkt 34 i 35, art. 9 pkt 36 lit. b) ppkt (ii), art. 9 pkt 37 lit. b), art. 9 pkt 38 i 39, art. 10 pkt 2, art. 10 pkt 3 lit. a), art. 10 pkt 4, art. 11 pkt 2, 4, 11, 14, 19 i 31, art. 11 pkt 32 lit. b) w odniesieniu do art. 101 ust. 8 dyrektywy 2009/65/WE oraz art. 11 pkt 33, 34 i 36 niniejszej dyrektywy do 31 grudnia 2011 r. Niezwłocznie przekażą Komisji tekst tych przepisów oraz tabelę korelacji pomiędzy tymi przepisami a niniejszą dyrektywą.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określane są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 14

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 15

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 24 listopada 2010 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

J. BUZEK

W imieniu Rady

Przewodniczący

O. CHASTEL

Przewodniczący

II

(Akty o charakterze nieustawodawczym)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE RADY (UE) NR 1096/2010

z dnia 17 listopada 2010 r.

w sprawie powierzenia Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególnych zadań w zakresie funkcjonowania Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
w szczególności jego art. 127 ust. 6,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Kryzys finansowy ujawnił istotne braki w nadzorze finansowym, który nie był w stanie przewidzieć negatywnych zmian o charakterze makroostrożnościowym i zapobiec nagromadzeniu się nadmiernych ryzyk w sektorze finansowym, i unaoczniał w szczególności słabości obecnego nadzoru makroostrożnościowego.

(2) W listopadzie 2008 roku Komisja zleciła grupie wysokiego szczebla pod przewodnictwem Jacques'a de Larosière'a („grupa de Larosière'a”) opracowanie zaleceń w sprawie sposobów wzmocnienia europejskich rozwiązań w zakresie nadzoru, aby lepiej chronić obywateli i odbudować zaufanie do systemu finansowego.

(3) W swoim sprawozdaniu końcowym przedstawionym w dniu 25 lutego 2009 r. grupa de Larosière'a zaleciła m.in. utworzenie organu na poziomie Unii, którego zadaniem byłoby nadzorowanie ryzyka w systemie finansowym jako całości.

(4) W komunikacie „Realizacja europejskiego planu naprawy” z dnia 4 marca 2009 r. Komisja z zadowoleniem przyjęła zalecenia grupy de Larosière'a i poparła je w szerokim zakresie. Podczas posiedzenia w dniach 19–20 marca 2009 r. Rada Europejska potwierdziła, że należy poprawić regulacje dotyczące instytucji finansowych oraz nadzór nad tymi instytucjami w Unii i że podstawę działań podejmowanych w tym zakresie powinno stanowić sprawozdanie grupy de Larosière'a.

(5) W swoim komunikacie „Europejski nadzór finansowy” z dnia 27 maja 2009 r. Komisja przedstawiła szereg reform obecnych rozwiązań mających na celu zapewnienie stabilności finansowej na poziomie Unii, w tym w szczególności propozycję utworzenia Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego (ERRS) odpowiedzialnej za nadzór makroostrożnościowy. Stanowisko Komisji zostało poparte przez Radę w dniu 9 czerwca 2009 r. i Radę Europejską podczas posiedzenia w dniach 18–19 czerwca 2009 r.; pozytywnie przyjęto także zamiar przedstawienia przez Komisję wniosków prawodawczych, tak by nowy system mógł zacząć w pełni obowiązywać.

(6) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1092/2010 ⁽³⁾ ustanowiło na poziomie Unii nadzór makroostrożnościowy nad systemem finansowym i Europejską Radę ds. Ryzyka Systemowego (ERRS).

(7) Ze względu na swoją fachową wiedzę z zakresu kwestii makroostrożnościowych Europejski Bank Centralny (EBC) może wnieść istotny wkład w skuteczny nadzór makroostrożnościowy nad systemem finansowym w Unii.

⁽¹⁾ Opinia z dnia 22 września 2010 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽²⁾ Dz.U. C 270 z 11.11.2009, s. 1.

⁽³⁾ Zob. s. 1 niniejszego Dziennika Urzędowego.

- (8) Sekretariat ERRS (Sekretariat) powinien być udostępniany przez EBC, w związku z czym EBC powinien zapewnić odpowiednie zasoby kadrowe i finansowe. Personel Sekretariatu powinien zatem podlegać warunkom zatrudnienia pracowników EBC. W szczególności zgodnie z preambułą decyzji EBC z dnia 9 czerwca 1998 r. w sprawie przyjęcia Warunków zatrudnienia pracowników Europejskiego Banku Centralnego, ze zmianami z dnia 31 marca 1999 r. (EBC/1998/4) ⁽¹⁾, pracownicy EBC powinni być rekrutowani z możliwie najszerszego obszaru geograficznego spośród obywateli państw członkowskich.
- (9) W dniu 9 czerwca 2009 r. Rada stwierdziła, że EBC powinien zapewniać ERRS wsparcie analityczne, statystyczne, administracyjne i logistyczne. Ponieważ ERRS ma za zadanie uwzględniać wszystkie aspekty i obszary stabilności finansowej, EBC powinien zaangażować krajowe banki centralne i krajowe organy nadzoru do tego, by zapewniały swoją szczególną wiedzę fachową. Należy zatem skorzystać z przewidzianej w Traktacie o funkcjonowaniu Unii Europejskiej możliwości powierzenia EBC szczególnych zadań dotyczących nadzoru ostrożnościowego poprzez powierzenie EBC zadania polegającego na zapewnianiu ERRS obsługi Sekretariatu.
- (10) EBC należy powierzyć zadanie zapewniania ERRS wsparcia w zakresie statystyki. Gromadzenie i przetwarzanie informacji określonych w niniejszym rozporządzeniu, które są konieczne do wykonywania zadań ERRS, powinny zatem podlegać art. 5 Statutu Europejskiego Systemu Banków Centralnych oraz Europejskiego Banku Centralnego, a także rozporządzeniu Rady (WE) nr 2533/98 z dnia 23 listopada 1998 r. dotyczącemu zbierania informacji statystycznych przez Europejski Bank Centralny ⁽²⁾. W związku z tym poufne informacje statystyczne gromadzone przez EBC lub Europejski System Banków Centralnych powinny być udostępniane ERRS. Ponadto niniejsze rozporządzenie powinno pozostawać bez uszczerbku dla rozporządzenia (WE) nr 223/2009 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 marca 2009 r. w sprawie statystyki europejskiej ⁽³⁾.
- (11) Sekretariat powinien przygotowywać posiedzenia ERRS i wspierać prace Rady Generalnej, Komitetu Sterującego, Doradczego Komitetu Technicznego i Doradczego Komitetu Naukowego ERRS. W imieniu ERRS Sekretariat powinien gromadzić wszystkie informacje niezbędne do realizacji zadań ERRS,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Członkostwo

Prezes i wiceprezes Europejskiego Banku Centralnego (EBC) zostają członkami Rady Generalnej Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego (zwanej dalej „ERRS”), ustanowionej rozporządzeniem (UE) nr 1092/2010.

⁽¹⁾ Dz.U. L 125 z 19.5.1999, s. 32.

⁽²⁾ Dz.U. L 318 z 27.11.1998, s. 8.

⁽³⁾ Dz.U. L 87 z 31.3.2009, s. 164.

Artykuł 2

Wsparcie dla ERRS

EBC zapewnia obsługę Sekretariatu, dostarczając tym samym ERRS wsparcie analityczne, statystyczne, logistyczne i administracyjne. Zadania Sekretariatu określone w art. 4 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 1092/2010 obejmują w szczególności:

- a) przygotowywanie posiedzeń ERRS;
- b) zgodnie z art. 5 Statutu Europejskiego Systemu Banków Centralnych i Europejskiego Banku Centralnego oraz art. 5 niniejszego rozporządzenia – gromadzenie i przetwarzanie informacji, w tym informacji statystycznych, w imieniu ERRS i na potrzeby wykonywania jej zadań;
- c) przygotowywanie analiz niezbędnych do wykonywania zadań ERRS, z wykorzystaniem fachowych porad udzielanych przez krajowe banki centralne i krajowe organy nadzoru;
- d) wspieranie ERRS w prowadzonej przez nią współpracy międzynarodowej na szczeblu administracyjnym z innymi właściwymi organami w zakresie kwestii makroostrożnościowych;
- e) wspieranie prac Rady Generalnej, Komitetu Sterującego, Doradczego Komitetu Technicznego i Doradczego Komitetu Naukowego.

Artykuł 3

Organizacja Sekretariatu

1. EBC udostępnia wystarczające zasoby kadrowe i finansowe na potrzeby wykonywania powierzonego mu zadania polegającego na zapewnieniu obsługi Sekretariatu.
2. Szef Sekretariatu jest powoływany przez EBC w porozumieniu z Radą Generalną ERRS.

Artykuł 4

Zarządzanie Sekretariatem

1. W imieniu ERRS wskazówki szefowi Sekretariatu przekazuje przewodniczący ERRS i Komitet Sterujący.
2. Szef Sekretariatu lub jego przedstawiciel uczestniczą w posiedzeniach Rady Generalnej, Komitetu Sterującego, Doradczego Komitetu Technicznego i Doradczego Komitetu Naukowego ERRS.

Artykuł 5

Gromadzenie informacji w imieniu ERRS

1. ERRS określa informacje niezbędne do wykonywania swoich zadań zgodnie z art. 3 rozporządzenia (UE) nr 1092/2010. W związku z powyższym Sekretariat regularnie oraz doraźnie gromadzi w imieniu ERRS wszystkie niezbędne informacje zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1092/2010 i z zastrzeżeniem art. 6 niniejszego rozporządzenia.

2. W imieniu ERRS Sekretariat udostępnia Europejskim Urzędowi Nadzoru informacje dotyczące różnych rodzajów ryzyka, niezbędne do realizacji ich zadań.

Artykuł 6

Poufność informacji i dokumentów

1. Bez uszczerbku dla mających zastosowanie przepisów prawa karnego wszelkie poufne informacje uzyskane przez Sekretariat podczas wykonywania jego obowiązków nie mogą zostać ujawnione żadnej osobie ani organowi spoza ERRS, z wyjątkiem informacji w postaci skróconej lub zbiorczej, tak aby niemożliwe było zidentyfikowanie poszczególnych instytucji finansowych.

2. Sekretariat zapewnia, aby dokumenty były przekazywane ERRS w sposób zapewniający zachowanie ich poufności.

3. EBC zapewnia poufność informacji otrzymywanych przez Sekretariat do celów wykonywania zadań EBC na podstawie niniejszego rozporządzenia. EBC ustanawia wewnętrzne mechanizmy i przyjmuje wewnętrzne regulaminy, aby zapewnić ochronę informacji gromadzonych przez Sekretariat w imieniu ERRS. Pracownicy EBC przestrzegają właściwych zasad dotyczących tajemnicy służbowej.

4. Informacje uzyskane przez EBC w wyniku stosowania niniejszego rozporządzenia są wykorzystywane wyłącznie do celów określonych w art. 2.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 17 listopada 2010 r.

Artykuł 7

Dostęp do dokumentów

1. Sekretariat zapewnia stosowanie decyzji Europejskiego Banku Centralnego z dnia 4 marca 2004 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Europejskiego Banku Centralnego (EBC/2004/3) ⁽¹⁾.

2. Praktyczne uzgodnienia dotyczące stosowania decyzji EBC/2004/3 do dokumentów dotyczących ERRS przyjmuje się w terminie do dnia 17 czerwca 2011 r.

Artykuł 8

Przegląd

Rada przeprowadza analizę niniejszego rozporządzenia w terminie do dnia 17 grudnia 2013 r., na podstawie sprawozdania Komisji. Po otrzymaniu opinii EBC i Europejskich Urzędów Nadzoru Rada stwierdza, czy niniejsze rozporządzenie powinno zostać poddane przeglądowi.

Artykuł 9

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 16 grudnia 2010 r.

W imieniu Rady
Przewodniczący
D. REYNERS

⁽¹⁾ Dz.U. L 80 z 18.3.2004, s. 42.

CENY PRENUMERATY w 2010 r. (bez VAT, włącznie z normalną opłatą za dostawę przesyłki)

Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	1 100 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wersja papierowa + roczne wydanie CD-ROM	w 22 językach urzędowych UE	1 200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	770 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, miesięczne wydanie CD-ROM (komplet)	w 22 językach urzędowych UE	400 EUR/rok
Suplement do Dziennika Urzędowego (seria S) – Ogłoszenia o przetargach, CD-ROM dwa razy w tygodniu	wielojęzyczny: w 23 językach urzędowych UE	300 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria C – Konkursy	w językach, których dotyczy konkurs	50 EUR/rok

Prenumerata *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, który jest wydawany w językach urzędowych Unii, dostępna jest w 22 wersjach językowych. Dziennik Urzędowy składa się z dwóch serii – L (Legislacja) oraz C (Informacje i zawiadomienia).

Dla każdej wersji językowej jest otwierana osobna prenumerata.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 920/2005, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym L 156 z dnia 18 czerwca 2005 r., instytucje Unii Europejskiej nie mają obowiązku sporządzania wszystkich aktów prawnych w języku irlandzkim ani publikowania ich w tym języku. W związku z tym irlandzkie wydania Dziennika Urzędowego sprzedawane są osobno.

Prenumerata Suplementu do Dziennika Urzędowego (seria S – Ogłoszenia o przetargach) obejmuje wszystkie 23 wersje językowe na pojedynczym CD-ROM-ie.

Na żądanie prenumeratorzy *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* mogą otrzymać różne załączniki do Dziennika Urzędowego. Prenumeratorzy informowani są o publikacji załączników poprzez zawiadomienia dołączane do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Format CD-ROM zostanie w ciągu roku 2010 zastąpiony formatem DVD.

Sprzedaż i prenumerata

Prenumeratę różnych odpłatnych publikacji wydawanych okresowo, na przykład prenumeratę *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, można zamówić u naszych dystrybutorów handlowych. Wykaz dystrybutorów handlowych znajduje się na stronie internetowej:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_pl.htm

Portal EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa oraz aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

